

॥ श्रीः ॥
श्री गुरुभ्यो नमः
श्री भास्कररायमस्तिविरचितं

वरिवस्यारहस्यम्

पूर्णे पाल्सकररायमकि इयर्न्हिय
वरीवल्स्यारहल्स्यम्

॥ श्रीः ॥
श्री गुरुभ्यो नमः
नमो वृद्धाय च संवृधने च ।

वरिवस्यारहस्यम्

प्रकाशव्याख्योपेतं
श्री भास्कररायमस्त्रिप्रणीतम्
ब्रह्मविद्यारत्न - तन्त्रशास्त्रनिपुण - राष्ट्रतिसंमानित
वैद्य शि.वे. राधाकृष्णशास्त्रिणा

पूर्ण पास्कररायमकि इयर्थर्हिय
वरीवस्यारहस्यम्
प्रकाश सम्बस्कर्तुत उरायुटनं
परम्हवित्यारत्न - तन्त्रतर्च सास्त्रनिपुण
राष्ट्रपति सम्मानित
वैद्य शि.वे. राताकिरुष्णं सास्त्रिरीयिनं
தமிழ் விரிவுரையுடன்

வெளியிடுவோர் :
பूर्ण वाञ्छा कल्पलता पूर्णवित्या कணपती
उपासना योகपीटम् - तन्त्रालूप

ஸ்பானு

2004

Copyright Reserved

Sri Vancha Kalpalatha Sri Vidya Ganapathy Upasana
Yoga Pitham, Thanjavur

முதல் பதிப்பு : 2004

வெளியிடுவோர் :

ஸ்ரீ வாஞ்சா கல்பலதா ஸ்ரீவித்யா கணபதி உபாஸநா
யோகபீடம், ஸ்ரீவித்யா கணேச நிகேதம்,
21, ஸ்ரீநகர், திருநகர், விரிவாக்கம், தஞ்சாவூர்-613009

கிடைக்குமிடம் :

1. வைத்ய S.V. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரி
22, வீரேச்வரம் அப்ரோச் ரோடு,
ஸ்ரீரங்கம் - 620 006, திருச்சிராப்பள்ளி

Price Rs. 200/-

Laser Typeset & Printed at
V.K.N. ENTERPRISES,
8/1, Dr. Rangachari Road, Mtylapore, Chennai-4, Ph: 24950775.

श्रीगुरुभ्यो नमः

गुरुवन्दनम्

वन्दे गुरुपदद्वन्द्वं अवाङ् मनसगोचरम् ।

रक्षुल्प्रभामिश्रमतकर्यं त्रैपुरं महः ॥ १

दयमानदीर्घनयनां देशिकरूपेण दर्शिताभ्युदयाम् ।

वामकुचनिहितवीणां वरदां सज्जीतमातरं वन्दे ॥ २

दयिन्या श्रीमात्रा दहरकुहरे सूत्रधरया

समादिष्टा वाचामधिपतिषु काऽप्यन्यतमिका ।

मदाराध्य श्रीमद्गुरुचरणनिर्णजनजलैः

पवित्रे जिह्वाग्रे नटति मम देवी करुणया ॥ ३

श्रुतिस्मृतिपुराणानामालयं करुणालयम् ।

नमामि भगवत्पादशङ्करं लोकशङ्करम् ॥ ४

अपारकरुणासिन्धुं ज्ञानदं ज्ञान्तरूपिणम् ।

श्रीचन्द्रशेखरगुरुं प्रणतोऽग्निमि मुदाऽन्वहम् ॥ ५

परित्यज्य मौनं वटाधः स्थितिश्च

ब्रजन्भारतस्य प्रदेशात्प्रदेशम् ।

मधुस्यन्दिवाचा जनान् धर्ममार्गं

नयन् श्रीजयेन्द्रो गुरुर्भार्ति चित्ते ॥ ६

नमामि शङ्करान्वाख्यविजयेन्द्रसरस्वतीम् ।

श्रीगुरुं शिष्ठमार्गानुनेतारं सन्मतिप्रदम् ॥ ७

मद्रहसरन्ध्रगांभोजकर्णिकापीठवासिनम् ।

शिवरूपं मदीयाधगणनाशनतत्परम् ॥ ८

दयाद्र्दृष्टिं स्मेरास्यं वराभय करांबुजम् ।
 देवीसपर्यारसिकं सद्गुरुं प्रणामाम्यहम् ॥ ९
 तव तत्त्वं न जानामि तदमेयं धिया मम ।
 अनीहशस्त्वं प्रथितस्तादृशो ते गुरो नमः ॥ १०
 वन्दे वेङ्गटरामार्यं तातमम्बां च शङ्करीम् ।
 मातामहाग्रजन्मानौ वरुणब्रह्मचारिणम् ॥ ११
 वेदायुर्वेदवेदान्तं मुखविद्याप्रदायकान् ।
 सदाचार्यवरान् वन्दे उपदिष्टप्रसिद्धये ॥ १२
 नमामि शङ्करानन्दं बालामन्त्रोपदेशाकम् ।
 नौमि भागवतानन्दं वक्रतुण्डमनोगुरुम् ॥ १३
 कृष्णानन्दं भजे दत्तगिरिवासं गुरुत्तमम् ।
 वाञ्छाकल्पलताविद्यागणेशक्रमबोधकम् ॥ १४
 शान्तानन्दगणेशार्यसुब्रह्मण्यामिधान्विताम् ।
 वन्दे गुरुत्रयीं दुर्गाश्रीमन्त्रक्रमसिद्धिदाम् ॥ १५
 महागणेशानन्दाख्यं गुरुवर्यं प्रसीद नः ।
 न जाने त्वां योऽसि सोऽसि सुपथा नय भूतये ॥ १६
 गुरुत्रयं परं ब्रह्म परं शिवमथोत्तरम् ।
 महागणेशं श्रीविद्यागणेशाकृतिमाश्रये ॥ १७
 गुरुवर्यं त्वदादेशात्प्रवृत्तो मितधीरपि ।
 भास्करग्रन्थविवृतौ धिषणाग्रं जुषस्व मे ॥ १८

ஶ்ரීகுரும்யோ நம:

ஶ்ரீமாत்ரே நம:

அறிமுகம்

என் தந்தை சிமிழி பிரும்மழீ. கி. வேங்கடராமசாஸ்திரி அவர்கள் எனது ஆதி குரு. ஸ்ரீமத் ராமாயணமும் ஸ்ரீமத் பாகவதமும் பாராயணத்திற்கு, சிவபஞ்சாயதனம் பூஜைக்கு, பகவன் நாமஸ்மரணத்தில் ஆர்வத்தை வளர்ப்பதற்கான சொற்பொழிவு பின் மாலையிலும் முன்னிரவிலும் என்று வாழ்நாளைக் கடத்திய தந்தையிடும் இளம் வயதில் யஜார்வேத அத்தியயனமும் காவிய சாஸ்திரபாடங்களும் நிகழ்ந்து; சென்னையில் ஆயுர்வேதத்தில் ஸ்ரீவேங்கட ரமண ஆயுர்வேத கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்று ஆயுர்வேத வைத்யங்கைத் திருச்சியில் எழுபது வயது வரை இருந்தேன். இளம் வயதில் சாஸ்திரபாடத்தில் தேர்ச்சிபெற, ஒரு மகான் (வருணபிரும்மசாரி என்று அவரை என் தந்தை அழைப்பார்.) ஸ்ரீ வாக்வாதினி மந்திரம் உபதேசித்தார். அந்த மந்திரம் என் கல்வி நாட்களில் வகுப்பில் முதல் மாணவங்கை, சிரோமணி பர்கையில் சென்னை மாகாணத்தில் முதல்வங்கை என்னைப் பக்குவப்படுத்தியது. 1955ல் என் நண்பர் கலூர் வைத்ய ஸ்ரீR.V. ராமன் என்னை சிற்றலைவாயில் மடத்தில் தங்கியிருந்த பூஜ்யஸ்ரீ சங்கரானந்தர்களிடம் அழைத்துச் சென்றார். என் வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீபாலாமந்திரத்தை அவர் உபதேசித்தார். அன்று பெற்ற குருவருள் இன்று வரை அணைத்துக்காத்து வருகிறது. புரச்சரியை, யந்திர விக்ரஹப்பிரதிஷ்டை பூஜாவிதானம் முதலியவற்றில் குருவரின் துணை பெரிதும் உதவியது. அவரது மறைவிற்குபின் ஹரிருஷ்கேசத்திலிருந்து வந்து திருவையாற்றில் வசித்து வந்த ஸ்ரீ பாகவதானந்தஸ்வாமிகள் பாலாவின் உபாஸனையை

ஸ்ரீமஹாகணபதி யின் உபாஸனையுடன் இணைத்து உபாஸனை விதியைச் சீரமைத்துத் தந்தனர்.

அவரது மறைவிற்குப்பின் என் சாஸ்திரா சார்யரான சென்னை ஸ்ரீ V.H. ஸாப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரிகள் ஸ்ரீதூர்க்காமந்திரத்தையும் ஷோடசியையும் உபதேசித்து கைலாஸ பிரஸ்தாரக்கிரமத்தில் ஸபர்யா விதானத்தையும் தந்தருளினார். “அவரவர் தன் தன் உபாஸனையால் மட்டுமே தெய்வத்தை உணரமுடியும். அதற்கும் தெய்வ அருள் தேவை. அவரவருக்கெனத் தனி உபாஸனை முறையையும் அமைத்துக் கொள்வது நல்லதே. எது சரியானது என்று வரையறுக்க எவராலும் இயலாது. அதனால் ‘பிரதேசித்திர்யோగத்தேன்தாஸுபாஸ்யஹமு’ உன்னருகாமையை அடையத்தக்கவாறு என் அறிவைப் பண்படுத்துவாய்’ எனத்தேவியை அடிக்கடி வேண்டுவாய் என அடிக்கடி சொல்வார். இவரின் மறைவிற்குப்பின் நாமக்கல் அருகே உள்ள சேந்தமங்கலத்தில் தத்தபீடித்தில் இருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணானந்த அவதாரர், ஸ்ரீ ஹரதத்த சிவாசாரிய ஸம்பிரதாயத்தில் வந்த ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி மஹாமந்திரத்தை உபதேசித்து விடியற்காலையில் அந்த மந்திரத்தால் புஷ்பாஞ்ஜலி செய்யும் முறையிலும் தீகை செய்வித்தார். இதன் தொடர்பான மந்திர சாஸ்திர பரிசயம் தீவிரமடையப் பெரிதும் உதவியவர் என் ஜெயேஷ்டஸஹோதரர் ஸ்ரீ. S.V. பாலகிருஷ்ணசாஸ்திரி அவர்கள். அவர் எனக்குச் சிறுவயதில் வியாகரணாசாரியர். ஸ்ரீ சக்தி பஞ்சாஷ்ரி உபதேசித்து குலவழிவந்த சிவ பஞ்சாயதன பூஜையைத் தொடங்கிவைத்தவர். ஸ்ரீவித்யை உபதேசம் பெற்றவர். இவரது முதுமையில் சாக்த தரிசன கிரந்தங்களை ஆர்வத்துடன் படித்தறிந்தவர். அவரது புண்யபலனை ஒரு சித்த புருஷரிடம் பரமஹம்ஸ தீகை வரை பெற்ற ஸ்ரீ குரு ஸ்ரீ வித்யாகணேசானந்த நாதருக்குக் கூட இருந்து வழிகாட்டி வருபவர். ஆழ்ந்த ஸம்ஸ்கிருதபரிசயம் கொண்டவர். சாஸ்திர திருஷ்டியால் பிரயோகங்களை

ஆராய்வதும் அவருடைய இயல்பு. என்னிடமுள்ள வாத்ஸல்யத்தால் ஆராய்வில் எனக்கும் பெரும் பங்குதருவார். ஸபர்யர்விதானத்தில் நல்ல வழிகாட்டி. கணேசஸபர்யையும், ஸ்ரீவித்யாஸபர்யையும், இரண்டும் இணைந்த ஸ்ரீவித்யாகணபதி ஸபர்யையும் பற்றி ஆராய்ந்து தக்க பிரயோகமுறை வகுத்ததில் தீர். இப்பணிகளில் நானும் ஈடுபட்டேன்.

வரிவஸ்யா ரஹஸ்யம் பற்றி ஆராயநேர்ந்தது. ஏற்கனவே ஸ்ரீகிருஷ்ணானந்த அவதாதஸ்வாமிகள் இதில் பரிசயம் ஏற்படுத்தியதால், திரிபுராரஹஸ்யத்தின் ஜ்ஞான கண்டத்தைத் தமிழ் உரையுடன் வெளியிடுவது எளிதாகியிருந்தது. என் அண்ணு வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்திற்கு பாஸ்கரராயரின் உரையுடன் தமிழில் விளக்கவுரை எழுதினார். 1995ல் அது முற்றுப்பெற்றது. மேலும் மேலும் அவ்வழியில் இருவரும் ஈடுபட்டோம். அவர் இரு ஆண்டுகளுக்குமுன் ஸ்ரீகுருவிடம் ஹம்ஸதீகை பெற்றார். வயோதிகத்தாலும் வேறுபலபொறுப்புகளாலும் அந்தத் தமிழுரையைச் சீரமைத்து அச்சிற்கேற்றவாறு அமைக்கும் பொறுப்பை என்னிடம் தந்தார். எனக்கும் இது மிகவும் விருப்பத்திற்குரியது. கருத்து அவருடையது. மொழி அமைப்பு என்னுடையது. ஆம். உள்ளிருந்து புத்தியைத் தூண்டிக் கையில் வலிவாக நின்று காகிதமும் மையுமாகி உருவாக்குபவன் நானுக ஆட்டம் போட்டது தேவிதான். நல்லதைத்தான் செய்வாள். இது தான் நால்வெளியாவதற்கான சூழ்நிலை.

ஸம்பிரதாயத்தில் ஒரேகுருவிடம் மந்திரதீகை பெறுவதும் அவரது குருவையும் பரமகுருவையும் பரமகுருவாகவும் பரமேஷ்டிகுருவாகவும் தியானித்து வணங்குவதும் நடைமுறை. எனக்கோபல குருவர்கள். ஒவ்வொருவரது குருவும் பரமகுருவும் வெவ்வேறு. ஜபாதிகளுக்குமுன் இவரனைவரையும் தனித்தனியே தியானிப்பது எளிதல்ல.

எனது குரு நாதர்கள் அதற்கு முன்னிருந்த குருவின்பாதையை மாற்றவில்லை. அதில் விளக்கு போட்டு ஒளி மிக்கதாக்கினார்கள். அதனால் அனைவரையும் 'குரு' என்ற பாவனையில் தியானம் செய்யலாம். தேவிதானே இந்த குருவர்களாகி வழிகாட்டினார்கள்! குருவாகிய தேவி தேவியாகிய குரு என்று ஸமாஹித சித்தனைக்ஸ்ரூபனிருப்பனைத்தேவை நமா: என பன்மையின்றி ஒரேகுருவாகத் தியானம் செய்யலாம். இதுவும் ஒரு குருநாதர் காட்டியவழி.

குருவே கூடஇருந்து ஸ்வரூப நிரூபணம் திடமானதும் ஸ்வச்சப்ரகாசவிமர்சத்திலும் ஈடுபடுத்தலாமே! அப்போது அவரே பரமகுருவாகிறார். அவரே தன்னை ஸ்வாத்மாநந்த பஞ்ஜீரவிலீன தேஜஸாக உணர்த்திப் பரமேஷ்டி குருவுமாகலாமே! இப்படியும் தியானிக்கக் குருநாதர்வழி காட்டினார். தேவியே குருவாக உள்ளாள் என்ற நம்பிக்கையை “தயமான தீர்க்க நயநா தேசிகரூபேணதர்சிதாப்ப்யுதயாவாமகரநிஹிததண்டா பாதி புரஸ் ஸா குரோர் மூர்தி: என்ற சுலோகமனனத்தால் எப்போதும் திடப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

அந்த குருவே அந்தர்யாமியாக, வெளியில் பல தோற்றங்களில் வழிகாட்டுபவராகச் செய்த பிரேரணை தான் இந்த நூலாக வடிவெடுத்துள்ளது. நான்பெற்ற பரிசயத்தைச் சீருடன் திடப்படுத்த, சென்னையிலும் தஞ்சை ஸ்ரீபீடத்திலும் நிகழ்ந்த ஸத்ஸங்கங்கள் உதவின. என் சகோதரர் முன் எழுதித்தந்த உரை அஸ்திவாரமாக, அதன்மேல் இந்தக்கட்டடம் எழுகிறது.

ஸ்ரீபாலகிருஷ்ண சாஸ்திரி தற்போது துறவறமேற்று ஸ்ரீ வித்யா கணேசானந்தநாதரிடம் ஹம்ஸத்தைக்கூறுபெற்று சாந்தராக ஸமாஹித சித்தராகத் தனது 93 வயதில் ஐபாம் தியானம் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளார். அவரது முனேரதம் நிறைவூறுகிறது. அதில் என்பங்கும் உண்டு என்ற மனநிறைவு பூர்ணமாக உள்ளது. இன்று அவர் ஸ்ரீபாலஹம்ஸா நந்த நாதர்.

பாஸ்கரராயர் - இவர் வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தின் ஆசிரியர். அதன்உரையாசிரியரும் இவரே. இவரது தந்தை கம்பீரராயர். பீஜாபூர் (விஜயபுரம்) ஸால்தானின் அரசவையில் புகழ்மிக்க ப்ரதானி. கோணமாம்பா அவரது மனைவி. பாஸ்கர ராயர் அவரது இரண்டாவது புதல்வர். இவரைக் கருவுற்றிருக்கும்போது இவரது தாய் ஸார்யனைத் தினமும் வழிபட்டு, சிறந்த அறிவாளியான மகன் பிறக்க வேண்டினான். அக்னி ஹோத்ரம் - ஸார்ய உபாஸனையில் மிகவும் சரத்தையுடன் ஈடுபடுகிற குலம் அது.

கம்பீரராயர் அரசனின் வேண்டுகோஞ்சினங்கி மஹாபாரதத்தை அரசவையில் விளக்கிவெந்தார். அரசன் அவரைப் பாராட்டிப் ‘பாரதீ’ என்ற பட்டத்தை வம்சவழியாகத்துலங்கும்படி அளித்தார். கம்பீரராய பாரதீ என்ற பட்டப் பெயர் துலங்க அவரை அழைப்பார். பாஸ்கரராயருக்குத் தந்தை பாவியத்திலேயே ஸரஸ்வதீ மந்திரத்தை உபதேசித்து ஸரஸ்வதீ மந்திரத்தை ஜபித்து ப்ராஹ்மீச் செடியை மந்திரித்துத் தந்து மேதா சக்தியை மேலும் வளர்த்தார்.

பாஸ்கரராயர் பிறந்தது பாகாநகரம் என்கிற கொலைத்தராபாத்தில். காசியில் உபநயனம் நடந்தது. தன் குலத்து வேதமானருக்வேதத்தைக் கற்று பின் ஆந்திரத்தில் ப்ர சித்த வித்வானை ந்ரஸிம்ஹாத்வரியிடம் எல்லா தரிசனங்களையும் கற்றார். அவரை நரஸிம்மராகவே உணர்ந்தார். இந்நாவின் மங்கள ச்லோகமும், தன் குருநாதரையும், நரஸிம்ஹரையும் சேர்த்து வணங்குவதாகவே அமைந்துள்ளது. தனது குருவென இவரை மட்டும் தனது நூல்களின் தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் வணங்குகிறார். ருக்மண்ண பண்டிதர் என்பவரிடம் சந்தஸ் - அலங்கார சாஸ்திரங்களைக் கற்றார். திருவாலங்காட்டைச் சேர்ந்த மஹாவித்வானை கங்காதர வாஜபோய யாஜியிடம் நவ்ய தர்க்கம் கற்றுத் தேர்ந்தார். சிறு வயதிலேயே மிகவும் கற்றறிந்த வித்வானுகப் புகழ்

பெற்றார். சிறந்த அத்வைதி. ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்களிடமும் அப்பைய தீக்ஷிதர்களிடமும் ஆழந்த பக்தி. தன் நூல்களில் இவ்விருவரின் கொள்கைகளைத் திறம்பட விளக்கி மிக உயர்வுடன் பாராட்டுபவர். தான் விளக்க விருக்கிற சாக்த தர்சனக் கொள்கைகளுடன் அவை முரண்படாததைத் தக்கவாறு நிரூபித்து அத்வைதத்திற்கு அவை முரண்பட்டவையல்ல என்பதை விளக்குகிறார். விவரத்த-பரிணாமக் கொள்கை விளக்கத்தில் ஒன்றுக்கு மற்றென்று துணை நிற்பதைக் காட்டுவார். வித்வான்களுடன் வாதிட்டுத் தன் கொள்கைகளை நிலைநாட்டுவதில் பெருந்திரர்.

இவரது மூத்த மனைவி ஆனந்தி. அவளிடம் பாண்டுரங்கன் என்ற புதல்வன் உண்டு. அவரும் பெரும் அறிவாளியே.

ஸுரத்தில் வலித்த சிறந்த ஸ்ரீ வித்யோபாஸகரான சிவதத்த சுக்லரிடம் ஸ்ரீ வித்யையில் தீக்ஷ பெற்றார். பாஸுராநந்த நாதர் என்று அவருக்கு தீக்ஷா நாமம். கடுந்தவமாக நியமங்களுக்கு உட்பட்டு ஸ்ரீ வித்யையில் லித்தி பெற்றார். சிறந்த சிவபக்தரும் கூட. தன் மனைவி ஆனந்தியையும் ஸ்ரீ வித்யையில் தீக்ஷ பெறச் செய்து உபாஸனையில் அவரது துணையுடன் தீவிரமாக இயங்கினார். ஆனந்தியின் தீக்ஷாநாமம் பத்மாவதி என.

ஸ்ரீ சிவதத்த சுக்லரது சாக்தாத்வைதக் கொள்கையை எதிர்த்து வாதிடவந்த வல்லபாசார்யரை குருவின் ஆணையால் எதிர்த்து வாதிட்டு வென்றார். அவரைத் தொடர்ந்து வந்த மத்வ மதத்தைச் சார்ந்த ஸன்யாஸி வாதிட அழைக்க, வாதிட்டு வென்று பந்தயத்தில் வென்றதற்குப் பண்யமாக அந்த ஸன்யாஸியின் உறவினர் மகளான பார்வதியை மணந்தார்.

அழிவறுகிற நிலையிலிருந்த அதர்வ வேதத்தைக் கற்று நல்ல சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பித்து அதனை வழக்கில் விரிவு படுத்தினார். தேவீ பாகவதம் மறைகிற

நிலையிலிருந்தது. ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் எட்டாவது காண்டமான அத்புத காண்ட (அத்புதராமாயணம்) ப்ரசாரமற்றிருந்தது. இவ்விரண்டையும் ப்ரகாசத்தில் கொணர்ந்தார்.

சிவாஜியின் பேரன் சாஹ்ஜியின் படைத் தலைவர், தனுஜி யாதவர். அவரது மகன் சந்திரஸேன யாதவருக்கு பிள்ளைப் பேறில்லாதிருந்து இறைவனை வேண்டிப் பிறந்த மகன் நபும்ஸககை இருந்தான். க்ருஷ்ணா நதிக்கரையில் ஸுமர்யனை ‘த்ருசாகல்ப’ வழிபட்டால் வழிபட்டு அவனை ஆண் மகனுக்கியதற்காக ‘ஹ்ரதம்’ என்ற ஊரை சந்தர்ஸேனன் இவருக்கு மானியமாக அளித்தான் என்பர்.

காசியில் முறைப்படி ஸோமயாகம் செய்தார். ஸ்ரீவித்யாஸபர்யாமுறையில் மஹாயாக்ரம முறையில் தேவியை வழிபட்டார். தேவி இவரது தோளில் அமர்ந்து அறிஞர்களின் ஜயத்தைக் களைந்தாள். ஸன்யாஸிகளும், உபாஸகர்களும் வியந்து இவரைப் பாராட்டினார்கள்.

காசியில் சக்ரேசர் ஆலயத்தையும், மூல ஹ்ரதத்தில் பாண்டுரங்க ஆலயத்தையும், கொங்கணத்தில் கம்பீரநாதர் ஆலயத்தையும், ராமேசவரத்தில் வஜ்ரேசவரர் ஆலயத்தையும் புதுப்பித்து வழிபட்டார். இவரது மனைவி ஆனந்தி இவருக்கு தஞ்சை அரசரால் மானியமாக அளிக்கப் பெற்ற பாஸ்கரராஜ புரத்தில் உள்ள சிவாலயத்திற்கு மதிற் சுவர் எழுப்பிப் புதுப்பித்தாள். ஸந்நதியில் தன் குல தெய்வமான சந்தரலாம்பாவிற்குக் கோவில் கட்டினார். பாரதம் முழுவதும் சுற்றிவந்த இவரை அரசர்களும், சிற்றரசர்களும் பெரிதும் கொரவித்தனர்.

தன் வாழ்நாளின் இறுதியைப் பாஸ்கரராஜ புரத்தில் தங்கி, அடுத்த ஊரான திருவாலங்காட்டில் வாழ்ந்த தனது ந்யாய சாஸ்திர குரு கங்காதர வாஜபேய்யாஜி அவர்களுடன் மீண்டும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் தொடர்பு கொண்டார். தம் வாழ்நாளின் இறுதியைப் பிரசித்த முக்தி கேஷத்ரமான திருவிடை மருதூரில் கழித்தார்.

சிறந்த தீக்கூஷ பெற்றவரானதால், தன் குருவைத் தவிர மற்றவரை வணங்க இயலவில்லை. அதனை அறியாத ஸன்யாஸி ஒருவர் தான் அடிக்கடி அவ்வழியே செல்லும் போது க்ருஹஸ்தரான பாஸ்கரராயர்தன்னை எழுந்து நின்று வரவேற்காததும், வந்தனம் செய்யாததும் கண்டு குறை கூறினார். தம் தீக்கூஷ நியமத்தைக் கூறியும் ஒப்புக் கொள்ளாத அந்த ஸன்யாஸியின் தண்டத்தையும், கமண்டலுவையும் அவரிடமிருந்து பெற்று இவர் வணங்கினார். அவை நொருங்கிவிட்டன. சன்யாஸி உண்மை அறிந்தார். உலகவழக்கை ஒட்டித் துறவியை மதிப்பது கடமை என உணர்ந்த பாஸ்கரர், தன் தீக்கூஷ நியமத்தையும் உணர்ந்து ஸன்யாஸி அவ்வழியே செல்லும் போது வீட்டினுள் சென்று விடுவார்.

இவரது ஜீவிய வரலாறு இவரது சிஷ்யரான ஜகன்னத கவியால் 113 ச்லோகங்கள் கொண்ட ஸ்ரீ பாஸ்கரவிலாஸ காவியமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஜகன்னதரே இவரிடம் சிஷ்யராகி ஸ்ரீ வித்யை தீக்கூஷ பெற்று உமாநந்த நாதர் என்ற தீக்கூஷா நாமத்துடன் ஸ்ரீ வித்யை வழியில் தேவியை வழிபடும் முறையை நித்யோத்ஸவம் என்ற நூலில் தொகுத்துள்ளார். குருவிடம் காட்டி அனுமதி பெற்று வெளியிட்டதாகக் கூறுவர். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. 1670-1750த்திற்கு இடையே. இவரது நூல்கள் சிலவற்றில், தான் அவற்றை இயற்றிய காலவரையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். லலிதா ஸஹஸ்ரநாம உரை நிறைவு, ஸம்வத் 1785 காலயுக்த ஆச்விந சக்ல நவமியில். சேதுபந்தம் சக 1655ல் சிவராத்திரியன்று. குப்தவதீ என்ற ஸப்தசதீடிகை சிதம்பரத்தில் ஸம்வத் 1797 ப்ரமோத ஆண்டில் (இவை நிகழ்ந்தது கி.பி 1728—1741 கால வரையில்).

இவரது நூல்களில் புகழ் பெற்றவை - ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ரநாம உரை ஸௌபாக்ய பாஸ்கரம், ஸ்ரீ கணபதி ஸஹஸ்ரநாம உரை கத்யோதம், பாவநோபநிஷத் பாஷ்யம், கெளல உபநிஷத் பாஷ்யம், திரிபுரோபநிஷத்

பாஷ்யம், தூர்கா ஸப்த சதியின் உரை குப்தவதீ, வாமகேசவர தந்திர உரை ஸேது பந்தும், சிவாஷ்டோத்தர சதநாம உரை, இந்த வரிவஸ்யா ரஹஸ்யமும், அதன் உரையும், சிவதண்டகம் முதலிய மந்த்ர - தந்த்ர - சாஸ்த்ர நூல்கள்.

வாத குதூஹலம் என்ற மீமாம்ஸா தர்சன நூல், தன் குரு ந்ருஸிம்ஹாத்வரியின் குமாரர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சாஸ்திரியுடன் நிகழ்த்திய வாதத்தின் ஸாரமடங்கியது. வரதராஜரின் லகு லித்தாந்த கெளமுதீயின் உரை ரஸிக ரஞ்ஜனி, நியாய மண்டனம் என்ற நியாய சாஸ்திர நூல், சந்தோ பாஸ்கரம், சந்த: கெளஸ்துபம், விருத்த சந்தரோதயம் என்ற பிங்கள ஸ-த்திரத்தை ஒட்டிய சந்தஸ் சாஸ்திர நூல்கள், வேறு பெயரளவில் மட்டும் உலகமறிந்தவை 30க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள்.

ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமும், கணபதி ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமும், ஸேது பந்தமும் என்றும் இவரை நிகரில்லாத பரம பூஜ்ய வித்வான்னென்ற நிலையில் வைத்து மகிழ்ச் செய்பவை. வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தில் சாக்த தந்த்ரங்களில் உள்ள ஸ்ரீ வித்யை உபாஸனையில் கடைபிடிக்கத்தக்க ரஹஸ்ய முறைகளைத் தொகுத்துள்ளார். தானே அதற்கு ப்ரகாசம் என்ற உரை எழுதி விளக்கமும் தந்துள்ளார். ப்ரகாச உரை அவரது மூல நாலுக்குத் திறவுகோல்.

வரிவஸ்யா ரஹஸ்யம் :- வரிவஸ்யா, சுச்ரூஷா, பரிசர்யா, ஸபர்யா, உபாஸனை என்று தன்னை விடப் பெரியவர்களுக்கு அன்பும், பணிவும், தன்னிடம் தாழ்வெண்ணமும் பெரியவரிடம் உயர்வெண்ணமும் பரிமளிக்கச் செய்கிற பணிவிடையைக் குறிப்பிடுவர். சுச்ரூஷா - பெரியவரது சொல் மதித்துக் கேட்டு, அதன்படி நடந்து அன்பைக் காட்டுவதாகும். பரிசர்யா - துணையாக அவரது செயலில் கூட இருந்து உதவுவது. ஸபர்யா - அவர் மேலானவர் என்று கருத்துடன் அவரை அணுகி அண்டி

வழிபடுவதாகும். வரிவஸ்யா - வரிவஸனம் முன் கூறியதனைத்தும் அடங்கியது.

“அவன் அருளால் அவன் தாள் பணிந்து” என்பர். இறைவனுக்குப் பணி புரிவதும் இறைவனின் அருளால் தான். அந்த அருள் பெற அவனுக்குப் பணி செய்து கிடப்பதே வழி. விக்ரகத்திலோ, சித்திரத்திலோ அது உலோகம், அது காகிதமும் வர்ணமும் என்ற நிலை மறந்து அதனைத் தெய்வமாக உருவகப் படுத்துவது அவச்யம். தன் குழந்தையின் சித்திரத்தைக் கூட அன்பும் உயிரும் கொண்டதொன்றுக்க் கண்டால்தான் அதனை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியும். காகிதமாகப் பார்த்தால் கசக்கி எறிந்துவிடத் தோன்றும்.

பாஸ்கரராயர் இதனை அழகாக விளக்குகிறார் :—

देवी बुद्धिः, बुद्धिदेवी सर्वस्य बुद्धिरूपत्वात् ।
देवी शक्तिः, शक्तिदेवी सर्वस्य शक्तिरूपत्वात् ॥
बुद्ध्या शक्त्या च कृतं सर्वं देवीकृतं नूनम् ।
इत्थं बुद्ध्या विद्यारूपिण्यां अर्पयामि सर्वमहम् ॥

“தேவிதான் என் உள்ளுணர்வு. என் உள்ளுணர்வே தேவி. அவள் தானே எதனையும் உணர்கிற ஆற்றலாக உள்ளிருப்பவள். தேவியே எனது ஆற்றல். ஆற்றலே தேவிதான். எதனுள்ளும் ஆற்றலாக இருப்பவள் அவள்தானே. அதனால் உள்ளுணர்வாலும், ஆற்றலாலும் செய்ததனைத்தும் அவள் செய்ததே. இதனை இவ்வாறு உணர்த்துபவரும் அவளே. எல்லாம் அவள் செய்வதே என்ற உணர்வுடன் செய்ததனைத்தையும் அவளிடம் அர்ப்பணம் செய்கிறேன்.” பாஸ்கரர் உள்ளாம் நிரம்பி இதனைக் கூறுகிறார்.

“அஹம் ப்ரமஹ அஸ்மி” நான் பிரும்மமாக இருக்கிறேன்” என்ற உணர்வைப் பெற தேவியை வழிபட வேண்டும். அவ்வாறு வழிபட, “பிரும்ஹ அஹம்

அஸ்மி'' பிரும்மம் நானுக இருக்கிறேன்'' என்ற உணர்வும் வரும் என்பார் என் குரு. ஒருவன் தேவியை வழிபடுமுன் தெய்வத்தைக் காட்டிலும் முற்றிலும் வேறுபட்ட தன்னிடம் அந்த தெய்வத்தன்மை உட்புகுந்தால் தான் தெய்வத்தைத் தியானத்தாலும் ஜபத்தாலும் அனுக முடியுமென்று ஆர்வத்துடன் உள்ளத்தில் தேவியைத் தியானித்து உடவின் ஒவ்வோர் பகுதியிலும் அவளது மந்திரப் பகுதியைச் சொல்லித் தொட்டு, அவள் உட்புகுந்து விட்டதாக உணர்ந்து, அவளை இதயகமலத்தின் நடுவிலிருந்து மூச்சு வழியே வெளிக் கொணர்ந்து வழிபாட்டிற்கான விக்ரஹம் மற்றும் யந்திரத்தில் அமர்த்தி உணர்வுள்ளதும் ஸாக்ஷம் உடல் உருவகம் கொண்டதுமாகப் பாவனை செய்து ஆஸனத்தில் அமர்த்தி அன்புடன்திருவடி அலம்புதல் (பாத்யம்) தொடங்கி உபசாரம் (பணிவிடை) செய்கிறான். எங்கும் எல்லாமாயும் எப்போதும் உள்ளதான தேவியை வழிபடுகிற விக்ரஹத்தினுள் காண முடிவதற்கு அவள் எல்லாமாயும் எங்கும் எப்போதும் இருப்பதே தான் காரணம். அதனால் என்னைப் போன்ற பலரது வழிபாட்டையும் அவள் ஏற்கிறுன்ன. அவள் அவ்வாறு ஏற்கிறுன்ன என்ற பாவனை என்னிடம் இல்லாவிடில் செய்ததனைத்தும் குழந்தை விளையாட்டாகிவிடும். பித்தனின் செயலாகும்.

புழு-மனிதன் - ஸித்தன்- தான் ஈன்ற தொன்றையே பசியைத் தணிக்க உட்கொள்கின்ற உயிரினம் உண்டு. அவை உடலால் வாழ்பவை. மனிதன் மனத்தால் வாழ்பவன். அதனால் தான் காண்கிற பொருளின் வெளித் தோற்றத்தை மட்டும் மதிக்காமல் அதனுள்ளே தான் உணர்கிற சிறப்பையும் மதிப்பான். மனத்தால் மதிப்பதிலும் கண்ணும் காதும் குறுக்கிட்டுத் தவருக மதிக்கச் செய்யக் கூடும் என்ற கருத்தில் பகுத்து உணர்கிற புத்தியால் வாழ்வான். அதிலும் முன் செய்த பல செயல்களின் பின் விளைவைக் கண் முன் நிறுத்தித்

தராதரத்தை உணர்த்துகிற வாஸனையின்- ஸம்ஸ்காரத்தின் இருப்பிடமான சித்தத்தால் ஆராய்ந்து செயல் புரிவான். பணிபுரிபவனை தான் தனிப்பட்டவன் என்ற இறுமாப்பு (அஹங்காரம்) அவனைக் கட்டுப்படுத்தும். அந்தத் 'தான்', 'அஹம்' என்பதையும் எல்லா 'அஹம்', 'பர அஹம்' உடன் இனைத்து அதன் நோக்கில் தனது காட்சிப் பொருளை மதிப்பிடுவான். அவனே ஸித்த புருஷன். மனிதனை மனிதனாக பெரும் மனம் படைத்தவராக பேரறிவாளராக, பேராற்றல் மிக்கவராக பண்படுத்தி, தன்னை இவ்வாறு நிலைகளில் மேன்மேலும் உயர்த்துகிற ஏதோன்று தன்னுள்ளமர்ந்து ஊக்குவித்து (தியோயோந: ப்ரசோதயாத்) உருவாக்குகின்றதே, அந்த தத்துவம் தான் தேவி என்ற பிரம்மம். முன் கண்ட நீசுச் செயல் புரிகிற உயிரினத்திடமும் அதுவே இயல்பாக உள்ளது. மாபெரும் வீரனை ஸித்த புருஷனிடமும் அதுவே இயல்பாக உள்ளது. அந்த இயல்பை உணர்கிற - மதிப்பிடுகிற - மதிப்பைப் பயன்படுத்தி தன் நிலையை உயர்த்துகிற அந்த இயல்பாகவே மாறுபவன் தான் ஸித்தன்.

மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்ற நான்கையும் அவை பாய்கிற மடைமாற்றி, வெளி நாட்டத்தில் மதிப்பைக் குறைத்து, உள்ளேனுலங்குவதில் மதிப்பைக் கூடச் செய்யவே இந்த வழிபாடு. தன் மனம் முதலியவை வழிபாட்டில் ருசி கொள்ளுமா? அவற்றை இதமாக அனுகினால் அவற்றின் பாதையை உள் நோக்கித் திருப்ப முடியும் என்கிறார் சங்கர பவத்பாதர் தனது திரிபுர ஸாந்தரீ வேதபாத ஸ்தவத்தில்.

முதலில் தன் புத்தியைத் தேவியின் பால் திருப்புகிறார்-

மந்஦ா நிந்஦ாலோலுபாதா^h ஸ்வभாவாத்
எத்தஸ்தோ^o பூர்தை கி மயேतி ।
மா தே மீதிரீ மதே ! த்வாஷாநா
எஷ நேத்ரி ராத்ஸா ஸ்நுதாநாம् ॥

புத்தியே ! “நான் சுறுசுறுப்பற்றவள், மழுங்கியவள், இயல்பாகப் பிறரிடம் குறை காணப்பழகியவள். தேவி பாராட்ட வேண்டியவளாயிற்றே ! என்று ஏன் தயங்குகிறோம் ? பயமேன் ? உள்ளோக்கித் திரும்பு ! உன்னைப்போன்றவரை இனிய நற்பாதையில் அழைத்துச் செல்கிற தேவி உன் பின் உள்ளாளே !

கர்ணிகர்ண மே தத்ய யா சிஞ்சக்திரிர்யே ।

த்ரிவர்஦ாமி முமுக்ஷுாஂ ஸா காஷா ஸா பரா ஗திஃ ॥

பேரறிவாகிய ஒரு சக்தி உள்ளது. அது தான் அடையவேண்டிய எல்லை. அதற்கான பெருவழியும் அதுவே ! காதே ! இதை நீ உள் வாங்கிக்கொள்.

லலிதேதி ஸுதாபூரமாதுரிசாரமஸ்விகே ।

தவ நாமாஸ்தி யதேன ஜிஹா மே மதுமத்தமா ॥

இனியவளே ! (இனிப்பிற்காகப் பொருள்களை நாடி அலுத்துப்போன) என் நாக்கு அழுத்தின் இனிப்பைக்கவர்கிற உன் பெயரைச் சுவைத்து மிகமிக இனியதை அடைந்துவிட்டது.

அந்த வாஸிந् அஸ்தி சேதே முமுக்ஷா

வக்ஷே யுக்தி முக்தஸ்வைபணः ஸந् ।

ஸஸ்யः ஸாக்ஷாத்முந்஦ரீ ஜஸ்ரூபாஂ

ஶங்காபக்தி஧்யானயोगாடவேहி ॥

“உள்ளத்தில் அமர்ந்துள்ள ஜீவனே ! உனக்கு இந்தக் கட்டிலிருந்து விடுபடவிருப்பமுள்ளதா ? ஒரு யுக்தி கூறுவேன் ! மனைவி மக்கள் செல்வம் உயிர் என்று பலவற்றை நாடுவதை விடு. பெரியோர்களை அணுகு. உள்ளுணர்வாகிய ஓர் அழகி உன்னிடமே உள்ளாள் என்பதை அவர்களிடமிருந்து தெரிந்து கொள். பின் ஆர்வமும் அன்பும் அவளைப்பற்றியே நினைப்பும் கொண்டு அணுகு. அவள் கிடைப்பாள். அதுவே முக்தி.

ரே சித்தங் வृதா ஶாகஸிந்யை
 மஜ்ஸயந்த: வசி உபாய் விமுத்யை ।
 ஦ேவ்யா: பாடை பூஜயைகாக்ஷரை
 தत்தெ பாட் சங்கரை விரிமி ஓமித்யேத்து ॥

அடே ! சித்தமே ! நீ வீணே சோகக் கடலில் மூழ்கிறோய். விடுபடுகிற யுக்தி கூறுகிறேன். தேவியின் திருவடிகளை ஏகாக்ஷரமந்திரத்தால் வழிபடுவாய். இது சுருக்கமான வழி. அந்த ஒர் எழுத்து ஒம் என்பதுதான்''

இவ்வாறு உள்ளத்தையும் கரணங்களையும் உற்சாகத்துடன் வழிபாட்டில் ஈடுபடத்துஞ்சுகிற முறை பகவத்பாதர்களின் திரிபுரஸாந்தர்மானஸபூஜா ஸ்துதியிலும் சதுஷ்ஷஷ்ஷதியுபசார பூஜா ஸ்துதியிலும் காணப்பெறுகிறது. இவற்றைக் கூறுகிற போது எளிதாகத் தோன்றுவது செயல்படும் போது மிகக்கடினமாகிறது. பழகப்பழகத் தான் அவை எளிதாகும்.

மந்திரம் என்றவுடன் இருவழிகள் புலப்படும். ஒன்று வைதிகம். மற்றொன்று தாந்திரிகம். தாந்திரிகம் என்றவுடன் வேத முறைக்கு முரணானதென்ற சிந்தை எழும். பகவத் பாதரின் சதுஷ்ஷஷ்ஷதி உபசாரத்துதியில் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று துணை நிற்பவை என்று அறிமுகப்படுத்துகிறோம்.

மன்ராந்திரத்தாந்திகாந் பரிபதன் ஸாந்தமத்யாராத்
 ஸாந் தே பரிகல்பயாமி ஜனனி ஸ்ரோத்துமஜிகுரு ।

தந்திரங்கள்- மந்திரம், தந்திரம், யந்திரம் என மூன்று உண்டு. மந்திரமானது தெய்வத்தையும் நம் உள்ளத்தையும் இணைப்பது. தந்திரமானது அந்த இணைப்பிற்கான செயல்முறை. யந்திரமானது அந்த இணைப்பை எளிதாக்குகிற இடம். இந்த மூன்றையும் ஒருங்கே விரிவாக விளக்குபவற்றை தந்திரங்கள் என்பார்.

காயத்ரீ-ஸ்ரீவித்யை- வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தில் விளக்கம் பெறுபவை தந்திரங்கள் விளக்கிய வழிபாட்டுமுறைகளே ! அம்முறைகள் அனைத்தும் வேதத்தில் மறைமுகமாகக் கூறப்பெறுபவையே. தந்திரங்களுக்கும் ஆதரவு நூல்கள் பதினான்கு அல்லது பதினெட்ட்டு வித்யாஸ்தானங்களே. அவற்றில் முதலில் இடம் பெறுவது வேதமே. வேதத்தின் ஸாரமே காயத்ரீமந்திரம் தான். ஒவ்வொரு வேதத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பாதமாக மூன்று பாதங்கள் கொண்டதாக காயத்ரீ அமைந்துள்ளதென்பார் மனு. நான்காவது வேதத்திலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற நான்காவது பாதத்தை இன்று த்ரிபதா காயத்ரியில் தேர்ந்தவர்களே கூறுவார். அது மஹாவாக்யங்களின் பொருள் கொண்டது. இந்த நான்கு பாதங்கள் கொண்ட காயத்ரியே ஸ்ரீவித்யையின் வெளி உருவம் மந்திர நிலையில் ஸ்தால உருவம். ஸுக்ஷம உருவம் ஸ்ரீவித்யை. சிறுவயதில் உபநயனம் செய்விக்கும் போது, காயத்ரியுடன் பாலா மந்திரத்தையும் வந்தனமந்திரமாக உபதேசிப்பது சிலரின் வழக்கில் உள்ளது. காயத்திரிக்கும் ஸ்ரீவித்யைக்கும் உள்ள தொடர்பை இது விளக்கும்.

வரிவஸ்யா-வழிபாடு- வழிபாடு இருவகைப்படும். வெளிப்படையான உபசாரங்கள் மூலம் வெளிக்காட்சிப் பொருளான விக்ரஹம் முதலியவற்றில் செய்யப்படுவது பாஹ்ய வரிவஸ்யையாகும். மந்திரஜபம், பாவனை, தியானம் முதலியவற்றைக் கொண்டது ஆப்யந்தர வரிவஸ்யை- உள்ளத்து வழிபாடாகும்.

இரண்டிலும் உள்ளமும் உடலும் வெளிப்பொருளும் என்னங்களும் உதவுவதால் ஒன்றுக் கொன்று உதவுபவையே. ஒரு பெண்ணை மனைவியாகப் பார்ப்பது - ஸ்தால ஸுக்ஷமக்காட்சிகளடங்கியதே. ஒரு பொருள், மனித இனம், பெண், தன்னை மன்றவள், தன் குழந்தைகளுக்குத்தாய் என்றவாறு பலபடிமங்கள் மனைவி என்ற பொருளில் மதிக்கப்படுகின்றன.

எந்தக்காட்சியும் தவிர்க்கமுடியாது. மனைவி என்ற வெளிப்பொருள் நிலையைவிட கணவனின் உள்ளத்துள் பதிந்துள்ள உருவகமே இதில் முக்கியமாகிறது. ஆனால் அந்த உருவகம் பதிய, பலபயிற்சிகளும் காலமும் தேசமும் மனைவியும் பலவகைகளில் உதவநேர்கிறது. தெய்வவழிபாட்டிலும் இத்தனைபடிமங்கள் அவசியமே.

தான் வணங்கி வழிபடவே விக்ரஹத்தை நாடுகிறன். விக்ரஹமும் அழகானது. மதிப்பால் உயர்ந்து. அதனால் அழகிய தெய்வத்தைக் காண்கிறோம். அதுபித்தனையால்லானதானாலும் மன்னும் புளியும் சாம்பனும் கொண்டு கீழேபோட்டுத் தேய்க்காமல், பாலும் தயிரும் பழரஸமும் கொண்டு சொகுசடன் நீராட்டி அலங்கரித்துக் கண்டு மகிழ்கிறோம். பித்தனை-பித்தனையாலான உருவம் என்பதை மறந்து குழந்தையைக் குளிப்பாட்டுவது போல் அன்பும் கரிசனமும் துலங்க நீராட்டுகிறோம். ஏதோல்ரு சைதன்யம் உள் துலங்குவதை, நேரில் காண இயலாவிடலும், இருப்பதாக உணர்கிறோம். ஸ்தால விக்கிரஹத்திலும் ஸ்ரக்ஷமமானதொன்றையே வழிபடுகிறோம். பித்தனைகை, கால், முகம் என்று கண்கள் கண்ட உருவம் மறையும்போது, சைதன்யமுள்ள மனத்தால் உருவகப்படுத்திய உருவத்தை உணரமுடிகிறது. அப்போது அந்த தெய்வம் வெளியே ஆஸனத்தில் இல்லை. உள்ளத்தில் வெளியே உள்ளதைவிட அழகான உருவத்துடன் பதிகிறது. ஸ்தால வழிபாடே ஸ்ரக்ஷம வழிபாடாகிறது.

ஸ்தால-ஸ்ரக்ஷம உருவங்களின் எல்லைக்கோடு மறைகிறது. உள்ளத்திலுள்ளதையே வெளியில் காண்கிற பழக்கம் அதிகமாக யந்திரம், விங்கம், பிண்ண முதலிய உருவமற்ற பொருளிலும் உள்ளம் கண்ட உருவத்துடன் காணமுடிகிறது. இது ஸ்ரக்ஷம வழிபாடு. ஆப்யந்தர வரிவஸ்யா.

ஆப்யந்தரவரிவஸ்யையில் மற்றெரு விசித்திரம் உண்டு. வெளியே உள்ளது காமாக்ஷியின் விக்ரஹம். அதனை வலிதாஸஹஸ்ரநாமாவளியால் அர்ச்சனை செய்கிறோம். ஸிந்தூராருணவிக்ரஹாம் என்ற தியான சுலோகப்படி தியானம் செய்கிறோம். தேவியின் வடிவம் இருகைகளுள்ளதாக மாறுகிறது. அருணாம் கருணைதரங்கிதாக்ஷி என்ற சுலோகத்தைக்கூறி தியானிக்கிறோம். எல்லா ஆவரணதேவதைகளும் ஒளிவடிவில் புடைசூழ நான்குகைகளுள்ளவளாக தேவிமாறுகிறுன். வெளியேயுள்ள பொருளைச் சிறிதும் சாராமல் உள்ளம் காண்கிற விசித்ரங்கள் இவை. முகபஞ்சதசியில் நீதான்துர்கை, நீதான் வாக்தேவி, நீதான் லக்ஷ்மி, நீதான் குமாரி என்று முகர் ஒவ்வொரு சுலோகத்திற்கும் ஒருவிதமாகக் காமாக்ஷியை உருவகப்படுத்துகிறார். அவர் காண்கிற காட்சிகள் அவை. அந்த தேவியை வாஸ்துமயீ, பாவதுமயீ என்றெல்லாம் வகைப்படுத்துவர். மனம் கண்ட உண்மைக் கோலங்கள் அவை.

மந்திரங்கள் மூலம் ஜபம் செய்யும் போதும் தனித் தனி அக்ஷரவடிவிலும் அக்ஷரஸமஷ்டவடிவிலும் அவ்வகூரங்களின் பொருள் வடிவிலும் காதும் வாயும் உள்ளமும் அவளிடம் காண்கிற வடிவங்கள் எண்ணற்றவை.

சொல்லும் பொருளும்- சொல்லும் பொருளும் எப்போதும் முழுவதும் இணைந்தவை. சொல்லின் பகுதிக்கும் மொத்தத்திற்கும் அதே பொருள் தான். பொருளின் பகுதியையும் மொத்தத்தையும் சொல்லின் ஒவ்வொரு பகுதியும் மொத்தமும் கூறுபவை. சொல்லும் பொருளும் இணைவதை பார்வதி-பரமேச்வரர்களுடன் ஒப்பிடுவர். பார்வதி-பரமேச்வரர்களின் இணைப்பைச் சொல்- பொருளினைப்படிடன் ஒப்பிடுவர். இந்த இணைப்பைப்பற்றிப்பல கற்பனைகள் உண்டு. சிவனின் இடப்பகுதியில் பார்வதி நிற்பாள். சிவனது இடது

தொடையில் அமர்ந்திருப்பாள். சிவனின் இடப்பகுதியை - பாதியை பார்வதியாகக் காணலாம். சிவஞகிய பளிங்குவிக்ரஹத்தினுள்ள செம்மையாகப் பார்வதி ஊடுருவி நிற்பாள். பார்வதியே தெரியாத-அவளை உள்ளடக்கிய தகவினா மூர்த்தி ரூபினியாவாள். சிவனே அடையாளம் தெரியாத சிவனை உள்ளடக்கிய காமாக்ஷியாவாள். இவை அனைத்தும் வாகர்த்தாவிவ ஸம்ப்ருக்தெள் என்ற பாவனமையானவடிவம். பாவனை என்பது உள்ளம் கொள்கிற நிலை. கற்கண்டைச் சுவைத்துச் சுவைத்து நாக்கே கற்கண்டாக இனிக்கிற நிலைஇது. இந்திலை எந்தச் சொல்லாலும் ஹாவ பாவங்களாலும் விளக்கமுடியாதது. ரஹஸ்யமாக, தான்மட்டும், உணர்கிற உணர்வாக அனுபவிக்க முடிவது.

ரஹஸ்யம் - தன்னால் மட்டும் உணரக்கூடியது. தன்னாலும் சொல்லாலும் மற்றவற்றாலும் பிறருக்கு உணர்த்த முடியாதது. அரசியலில் ரஹஸ்யமுண்டு. அது ஆருவது காதில் பட்டால் ரஹஸ்ய நிலையை இழந்து விடுகிறது. அரசன் அரசவையிலோ மந்திரிசபையிலோ சிந்திப்பது மந்திர - ஆலோசனையல்ல. ‘ஷ்டகர்ணோ பித்யதே மந்த்ரः’ என்பர். தனித்து அரசனும் நம்பத்தக்க மந்திரியும் மட்டும் ஆலோசித்ததே மந்திரம். நான்கு காதுகள் மட்டும் அதனை அறியும். இது நாட்டைப் பற்றியதான்தால் நான்கு காதுகள் அறியும். இதுவே அந்த அரசனைப்பற்றியதாயினும் மந்திரியைப் பற்றிய ரஹஸ்யமாயினும், அரசனின் அல்லது மந்திரியின் இருகாதுகள் கூட அறிய மாட்டா. பிறருக்குக் கூற அவசியமில்லையே. கூறினால் தானே காதுகள் கேட்கும். சொல்வடிவம் பெருத உணர்வு வடிவிலுள்ளதே ரஹஸ்யம்.

ஸீதையைக் கண்டதை ராமனுக்கு நிருபிக்க ஸீதையிடம் ரஹஸ்யச் செய்தி கூறும்படி ஆஞ்சநேயர் கேட்க ஸீதை காகாசரன் - கண்ணத்தில் மனச்சிலை திலகமிட்டது என்ற இரண்டைக் கூறுகிறான். இதில் என்ன

ரஹஸ்யம்? ஆஞ்சநேயரும் மற்றவானர்களும் அறிவர். ஸாக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ஆஞ்சநேயர்க்கூறக்கேட்டதே. ஆனால் இந்நிகழ்ச்சிகள் நடந்தபோது ஸீதாராமர்களின் உள்ளத்து நிலையை அவ்விருவரே அறிவர். ஸீதையின் மதியில் ராமன், ராமனின் மதியில் ஸீதை, ஸீதையின் கண்ணத்தில் பொட்டிட்டது ரஹஸ்யமல்ல, அந்நிலையில் அவரிருவர் மனமும் ஒன்றி உணர்ந்ததை ஸீதையோ ராமனே சொல்லால் விளக்க முடியாது. ஆயிரம் தடவை ராமாயணம் படித்தாலும் விளக்கினாலும் ஸீதாராமர்களின் உள்ளக்கிடக்கையை விளக்கமுடியுமா? அது இன்றும் ரஹஸ்யமே. அது பொய்யான உணர்வல்ல. ஸத்ய உணர்வே. இந்த ரஹஸ்யத்தை ஒத்தது வழிபாட்டின் போதும் ஜபத்தின் போதும் பாவனையால் உணர்கிற ரஹஸ்யம்.

ரஹஸ்யம் உணர்கிற நிலைகள்- மந்திரம் என்ற சொல்லிற்கு மனத்தால் காப்பது, மனனத்திற்கு உரியது, காப்பது, மனனத்தால் பிறரறியாமல் காக்கப்பெறுவது என்றவாறு பல விதமாகப் பொருள் கூறுவர். மனனம் என்பது மனத்தால் உணர்வது. மனம் கண் முதலிய பொறிகள் மூலம் வெளியே சென்று பொருளை உருவமாக சூனையாக மணமாக சீதமாக-உஷ்ணமாக, ஒலியாக வாங்கி, அதனை உள்ளத்தினுள் மேலெழுந்த வாரியாகவோ ஆழ்ந்தோ பதித்து, பின் விரும்பும் போது கண் முதலியவற்றின் உதவியின்றி அதனை அசைபோட்டு உணர்வதே மனமாகும். மந்திரமாகி மனனத்திற்கு வரும்போது, மந்திரம் எங்கிற பொருள்ள சொல்வடிவம் வாயால் கூறப்பட்டு காதால் கேட்கப் பெற்று, ஸ்தூலச் சொல் - பொருள் வடிவிலிருந்து நினைவிற்கொள்ளக் கூடிய ஸ்தூலமாகச் சொல் - பொருள் வடிவைப் பெறுகிறது. இந்த மந்திரம் மனனம் செய்யும் போது மட்டும் நினைவலையில் மிதக்கும். இதுவே பழகி வழக்கமாகிவிட்டால், உடலும் மனமும் வேறு நோக்கில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் உள்மனம் இதை அசைபோட்டுக்

கொண்டிருக்கும். நினைவைவிட்டகலாத இந்த மந்திர ஒலியே உண்மையான ஜபம். வாய்விட்டுக் கூறி மந்திரம் ஜபிப்பது ஸ்தாலம். உதடசைய ஒலி வெளியே கேளாத உபாம்ச ஸ்தாலம். உதடசையாமல், உள்ளமே ஒலியைக் காண்பது மானஸ ஜபம்.

பொருளுணர்வின்றி சொல்லாலான வடிவை வாய் கூறுவதோ மனம் நினைப்பதோ ஜபமல்ல. சிவனல்லாத சக்தியை அது பேணுவதாகும். பொருளுணர்வுடன் சொல்லைச் சொல்லும் போது சொல்லும் பொருளும் மட்டுமின்றி இவற்றினுள் அடங்காததும் உள்ளத்தால் மட்டுமே உணரக் கூடியதுமுமானது ஒன்று முன் நிற்கும். அதுவே ரஹஸ்யம். பாவனையால் மட்டுமே உணர்த்தக்க நிலை இது. சொல்வடிவமும் பொருள் வடிவமும் வெளிப்படையான ஸ்தால நிலை. இவ்விரண்டும் சொல்லாகவும் பொருளாகவும் பிரிந்திராமல் இனைந்து ஒரு தனி நிலையை உணர்த்துவதே மந்திரத்தின் ரஹஸ்ய சக்தி. ஆஞ்சநேயர் தன் எதிரிலுள்ள ஸ்தையின் மனம் எங்கோ உள்ள ராமனிடமும், அந்த ராமனின் உள்ளம் ஸ்தையின் கண்களிலும் தெரிவதை ஞானியானதால் காண்கிறோ. அஸ்யா ஦ேவ்ய மனஸ்தஸ்மிந् தஸ்ய சாஸ்ய பிரதிஷ்டிதம्” உள்ளமும் உள்ளமும் இடவேறுபாட்டின் காரணமாக இனைவதில் தடை இல்லை. சொல்லும் பொருளும் வைகரியாக வாயளவில்நிற்கும் போது வேறுபடலாம். மத்த்யமா, பச்யந்தி, பரா என்ற நிலையில் அவை வேறுபடவோ தனித்துக் காட்சிதரவோ, பிரிந்திருக்கவோ வாய்ப்பில்லை.

ஜபத்திலுள்ள மந்திர அக்ஷரம், வெளியில் காதாலும் வாயாலும் உணரப் பெறுகிறது. பிறகு மனத்தாலும் உணரப் பெறுகிறது. சொல்லும் பொருளும் உணர்ந்தபின்பிரிக்க முடியாத மிக ஸ்தாலம் நிலையைப் பெறுகின்றன. மனத்தால் உணரப் பெறும் போது மத்த்யமா என்ற மூல ஒலி நிலைக்குத் திரும்புகிறது.

மனத்தையும் கடந்த பாவனை வடிவில் பச்யந்தீ நிலைக்கே போய்விடுகிறது. மந்திரமும் தேவதையும் உள்ளுணர்வும் ஒன்றிநிற்க ஒலி பராசக்தியாக பரா ஒலியாக பரா தேவதையாக பேரானந்தமாக ஆத்மாவாக ஆகிறது.

இதைத்தான் பாஸ்கரர் புத்தியும் நீயே ! சக்தியும் நீயே ! தேவியும் நீயே ! நானும் நீயே என்று கூறி வியந்து துதிக்கிறார்.

குரு - மந்திரம் - தேவி - மந்திரம் ஜபத்தால் நிறைவு பெறுகிறது. ஜபம் என்பது ஜபிப்பவர், ஜபத்தால் அடையத்தக்கவர், ஜபம் என்ற செயல் என்ற மூன்றை எதிர் பார்க்கிறது. இது ஒரு திரிபுடை. தியானம் செய்பவர் தியானத்திற்கு உகந்தவர். தியானம் என்ற செயல் என்றும் திரிபுடை. தாய், தந்தை, மகன் என்றெருகு திரிபுடை, ஆசிரியர், மாணவன், வித்யை என்றெருகு திரிபுடை. திரிபுடியில் மூன்றும் மூன்று நேர்க்கோடுகள் போலாகும். ஒவ்வொரு கோட்டிற்கும் இரு முனைகளிருக்கும். முனைகளால் பற்றி இணைந்து முக்கோணமாவதே நிறைவு. இதில் ஒவ்வொன்றும் மற்ற இரண்டுடன் தனித் தனியே இணைவது சிறப்பு. தாயும், தந்தையுமாகி மகனுடன் இணைய ஒரு ஒட்டும் பொருள் தேவை. தாயும், தந்தையுமாவதற்காக இணையும் போது, பிறக்க விருப்பவன் பெற்றேர் இவர்களின் விணப்பயன், பிசின்போல் முனைகளை ஒட்டுகிறது. ஆசிரியர் மாணவன் கல்வி என்ற மூன்றும் இணைய போதனை (புரிந்து கொள்வது புரியச் செய்வது) என்ற ஒட்டுப் பிசின் தேவை. ஜபிப்பவர், ஜபிக்கப்பெறுபவர், ஜபம் என்றவற்றின் ஆறு முனைகளை ஒட்டுவது குருவின் அருளாலமைந்த தீக்ஷை என்ற ஒட்டுப் பிசின்.

தீக்ஷையால் குரு சிஷ்யனின் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டு, தனது உள்ளுணர்வாக நிற்கிற தெய்வ சக்தியைச் சிஷ்யனிடமும் பரவச் செய்கிறார். சிஷ்யனின் உள்ளமும், தன் உள்ளமாகும் நிலையில்தான் சக்திபாதம்

என்ற நிகழ்ச்சி நேரும். சக்தி பாதத்திற்குப் பின்கூட்டு அகண்ட மானதால் குருவிடம் முன் போல் நிறைந்துள்ளது. பண்டப் பரிமாற்றம் போல் அளவில் ஏற்றத்தாழ்வில்லை. சிஷ்யனிடம் தன் சக்திபாதம் நிகழ்ந்த பிறகே குரு பூர்ணங்கிறான். இந்த தீகௌங்குப் பலபடிகளுண்டு. ஒவ்வொருபடி தாண்டியதும் குருவின் நிலை உயர, சிஷ்யனும் உயர்கிறான்.

குரு — முதலில் குரு. பாஸ்கரர் வரிவஸ்யா ரஹஸ்ய நூலின் விளக்கத்தின் மூலம். மந்திரம், தேவதை, குரு சிஷ்யன் இவர்களின் நிலை விளக்கம் தருகிறார். இந்திரிய ஜ்ஞானம், விஜ்ஞானம், ப்ரஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம் என்ற நான்கு நிலைகளை விளக்குகிறார். அறிவைப் பயன்படுத்துவதை யொட்டிப் பேரறிவாகிய சித்சக்தியின் நிலைகளே இவை.

எல்லா உயிரினத்திற்கும் அறிவு உண்டு. அதன் ஏற்றமும், தாழ்வும், தரமும் கூர்மையும் வேறுபடும். பெரும்பாலானவை கண் முதலிய பொறிகளின் மூலம் பெறுகிற அறிவைக் கொண்டே வாழ்கின்றன. இது சிற்றறிவு. இந்த அறிவை இந்திரிய ஜ்ஞானம் என்பர்.

இவ்வாறு பொறிகள் மூலம் பெற்ற அறிவை மனம் எடை போட்டு விரும்பியது விரும்பத் தக்கது, விரும்பாதது, விரும்பத்தகாதது என்று வகைப்படுத்துகிறது. அறிவு இதனை ஹிதமானது, அஹிதமானது, ஏற்கத்தக்கது, தவிர்க்கத்தக்கதென பாகுபடுத்துகிறது. சித்தம் இதனை மீண்டும் ஆராய்ந்து பழைய நிகழ்ச்சியை நினைவிற்குக் கொணர்ந்து சீர் தூக்கி அறிவின் தீர்ப்பை ஏற்கவோ, மறுக்கவோ செய்கிறது. இந்த மூன்றுபடிகளும் சிந்திக்க முற்பட்டவனுக்கே பயன்படுகின்றன. மனம் என்ற முதற்படியிலேயே பெரும்பாலும் தீர்ப்பு பெறுகின்றன. இது கரண ஜ்ஞானம். இந்த இந்திரிய ஜ்ஞானமும் கரண ஜ்ஞானமும் சேர்ந்து அறிபவன். அறியப்படுகிற பொருள், அறிவு என்ற

திரிபுடியின் தராதரத்திற் கேற்ப ஸாமான்ய ஜ்ஞானம் அமைகிறது.

கல்வியாலும், பயிற்சியாலும் இதனைக் கூர் தீட்டி, இது இப்படித்தான் என நிர்ணயிப்பது விஜ்ஞானம். இதுவும் முழு அறிவைல்ல. இந்த விஜ்ஞானம் வரை உள்ள அறிவு முன் வினைப் பயனை ஏற்பட்ட சித்தப் பதிவான வாஸனையால் - ஸம்ஸ்காரத்தால் பாதிப்பிற்கு உட்படுத்தப் பெறுபவையே. இவ்வறிவாற்றலுக்கு உட்படாததும் உண்டு.

ஸமர்ய ஒளிதான் நாம் அறிந்த ஒளிகளில் ஒளிமிக்கது. இதன் ஒளியின் ப்ரதிபலிப்பை ஏற்றே சந்தர்ன் முதலியவை ஒளிர்கின்றன என்பர். ஸமர்யனுக்கும் ஒளிதருவது, ஸமர்யனை ஒளிரச் செய்வது ஒன்று உண்டு. அந்தப் பேரொளி பரம்பொருளின் விமர்சங்களி. அதன் எதிரில் ஸமரியன் ஒரு மின் மினிப் பூச்சி என்பர். 'ந தத்ர ஸமர்யோ பாதி' என வேதம் இதனை விளக்கும். அந்தப் பேரொளி போல் விஜ்ஞானத்திற்கும் விஜ்ஞானமான தொன்றைப் ப்ரஜ்ஞானம் என்பர்.

ஒவ்வொரு ஜீவனும் பிறக்கும் போதே அறிவுடன் தான் பிறக்கிறான். அந்த அறிவு செயற்கையாக அமைந்ததல்ல. அது அவனுடைய சுய அறிவு - ஸஹஜ ஜ்ஞானம். அந்த அறிவைத்தான் தாயும், தந்தையும், குருவும் செயற்கையான பயிற்சிகளால் மறைப்பு நீக்கி ஒளிரச் செய்கின்றனர். அந்த சுய அறிவே, இந்திரியம் மனம் புத்தி சித்தம் இவற்றின் மூலம் விஜ்ஞான நிலை பெறுகிறது. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஜீவனுடன் அதுவும் தொடர்கிறது. உண்மையில் அந்த அறிவேதான் ஜீவன். மறைப்பும் தடுமாற்றமும் (ஆவரணமும் விகேஷபமும்) இருப்பதால் அறிவின் வளர்ச்சி முதிர்ச்சி தூய்மை தூய்மையின்மை என்ற பல நிலைகளில் காண்கிறது. வினைப் பயனைக்கப் பெற்ற ஆவரணமும், விகேஷபமும் அதன் முழுத் துலக்கத்தைத் தடை செய்கின்றன. அதனால்

முட்டாள், சிற்றறிவு மட்டுமுள்ளவன், பகுத்தறிபவன், சீர்தூக்கிப் பார்ப்பவன், நல்லறிவாளன் என்ற பல நிலைகளில் ஜீவனைப் புரிந்து கொள்கிறோம். உண்மையில் இத்தன்மைகள் ஜீவனின் இயல்பால்ல. செயற்கையான மறைப்பும் தடுமாட்டமுமே.

வாஸனை - ஸம்ஸ்காரம் முதலியவற்றால் மறைப்பில்லாத சுய அறிவே ப்ரஜ்ஞானம். சுகர், வாம தேவர் போன்ற சிலரே இந்த ஜ்ஞானமுள்ளவர். ப்ரஜ்ஞானம் ஆத்மாவின் இயல்பு. அஜ்ஞானம் ஜ்ஞானத்தின் மறைப்பு. ஜ்ஞானமில்லாத அஜ்ஞானி எவருமில்லை. ஜ்ஞான மறைப்பால் அஜ்ஞானியாயிருப்பவனே ஜீவன். ஜீவன் சிவனாக, மறைப்பை அகற்ற வேண்டும். “நீயே ப்ரஜ்ஞானம்தான். பிரஜ்ஞானம்தான் ப்ரம்ஹம். அதனை உணர்கிற நிலை உனக்கு வருகிறது. அதனால் ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரம்ஹ என்ற ருக்ஷேத உபநிஷத்தின் மஹாவாக்யத்தை மனனம் செய்வாய். நீ ப்ரஜ்ஞானமாவாய். ப்ரஜ்ஞானம்தான் பிரும்மம்” என்று முதலில் குரு தீக்ஷ்யால் உணர்த்துகிறார். அதனால் இஸः ஸாதः - ஸ்வரूப நிருபணहைத்வே ஗ுருவே நமः । பிரஜான் விஶேதி தत்பாதகாரங்களை மா் யோஜனை ஸ்வரूபநிருபணஹைதுः ஶரி஗ுருः பாது । என்று குருவின் நிலை உணர்ந்து வந்தனம் செய்வார்.

அடுத்த நிலை பாரம குரு - குருவின் குருவைப் பரம குரு என்பர். குருவே பரம குருவாவதும் உண்டு. சிஷ்யனின் பக்குவம் பெற்ற அறிவு ப்ரஜ்ஞான நிலையை உணர்ந்ததும். அறிவாகிய பேரொளியையும், அதனால் துலங்குவதையும் தனித்து உணர்வான். தனி ஜீவனின் பேரறிவு ப்ரஜ்ஞானம். அனைத்து ஜீவர்களின் ப்ரஜ்ஞானம் சேதனாருபமான சித்சக்தி. அந்த சித்சக்தி காலம், தேசம், குணம் என்றவாறு பெரிதை அளவிற்குட்படுத்திக் காட்டுவதெததுவும் குறுக்கிடமுடியாத ‘பரசித்’ வெளிச்சத்தைப் பொதுவாக வெளிச்சத்தால் துலங்குகிற

பொருளின் துலக்கத்தைக் கொண்டே உணர்கிறோம். வெளிச்சத்தை தனித்து கண்டவரில்லை. நெருப்பால் எரியும் பொருளைக் கொண்டு நெருப்பை உணர்கிறோம். எரியும் பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எரிப்பதொன்றையாறும் கண்டதில்லை. அது போல் அறிவால் துலங்குபவற்றைக் கொண்டுதான் அறிவிருப்பதைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

தான் மட்டுமே உள்ள நிலையில் மற்றொன்றைத் துலக்க அவசியமில்லாத நிலையில் தன்னைத் தானே துலக்கிக் கொள்கிற தூய ஒளி ப்ரகாசமாகும். அந்த ஒளி மற்றொன்றைத் துலக்குபவதைக் கொண்டு உணரப் பெறுகிற நிலையில் அதனை விமர்சம் என்பார். அறிவு என்ற தூய நிலை ஒன்று உண்டு. அதனைப் பயன்படுத்துபவரை ஒட்டி பயன் படுகிற நிலை ஒட்டி, நல்லறிவு கெட்டறிவு அறிவற்ற நிலை என்ற தோற்றங்கள் நேர்கின்றன. அறிவிற்கு இந்த அடைமொழிகள் பொருந்தாதவை. அறிவு ஸ-அச்சமானது, மிகத் தூயது, ஒளி குன்றுதது. தெள்ளெனத் தெரிவது. அந்த ஸ்வச்சமான ப்ரகாசமும் ஸ்வச்சமான விமர்சமுமான நிலையை உணர்த்துபவர் - உணரச் செய்பவர் பரம குரு. அந்த நிலை உணர்ந்த சிஷ்யன் பரம சிஷ்யன். அந்தப் பரம் பொருள்நீதான் என்றதும் (தட்டுமஸி) ஆமாம் அப்படியே ஸோங்ஹ ஹ் ஸ: என்பான். இவன் பரம குருவை ஸ்வச்ச பிரகாஶவிமர்ஶைத்வே பரமார்க்க நம: என்று வணங்கி, தட்டுவதே அசிஃபிரார்஥மனநேயோஜயந் ஸ்வச்சபிரகாஶவிமர்ஶைது: ஶ்ரீ பரமார்க்க பாது என வேண்டி நிற்பான். குரு பரம குரு (உயர்ந்த குரு)வாக சிஷ்யனும் உயர்ந்த சிஷ்யஞ்கிறோன்.

பரமேஷ்டி குரு - பரம குருவே பரமேஷ்டி குருவாகிறோர். சிஷ்யன் பக்குவம் பெற்று பரம்பொருள் நீயே என்பதைப் புரிந்து கொண்டதைக் கண்டு அதன் தொடர்ந்த பாவளையில் அவனை ஊக்கி அடுத்த மேனிலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறோர். சிஷ்யன் குருவின்

உபதேசத்தை ஒட்டித் தனித்திருந்து நான் பரம் பொருளாகிறேன் என்று தொடர்ந்து அனுஸந்தானம் செய்யத் தொடங்குகிறேன். குருவும் அவன் உள்ளத்தில் துலங்கி அறிவை மலரச் செய்து அவனது ஆண்து நிலையில் அவனது ஜீவ நிலையைக் காட்டுகிற ‘அஹம்’ என்ற சிறுமையை விலக்கி எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருளாக்கி, ஆத்மானந்தத்துக்குள் கரைந்த சிற்றெழுளியாக உணரச் செய்கிறோ. அவனது சித்தபரிபாகமும், சித்த நிரோதமும் அந்நிலையில் அமர்த்துகின்றன. தன் குருவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலான நிலையில் இருப்பவராக பரமே ஷ்டியாகக் கண்டுதான் சிஷ்ய பரமேஷ்டியாகிறேன். (பரம நிலையில் நிலைத்து நிற்பவர் பரமேஷ்ட) தான் ஜீவ நிலை மறைய சிவ நிலை பெற்றதை உணர்ந்து ஹஸ: ஶிவ: ஸாஹ் ஹஸ: என்று தன் நிலை விளக்கம் தந்து ஸ்வாத்மானந்஦ பஜர விலிந்தே ஜஸ ஶிபரமேஷ்டி஗்ரா: நம: என்று வணங்குகிறேன். நான் பரஹ்மமாகிறேன் என்ற நேரிடை உணர்வில் ஆழ்ந்து நிற்கிறேன். அஃ கிழவு அஸ்மி இதி அஃ படார்த்தநிர்வி஘்யாஸனே யோஜயந் ஸ்வாத்மானந்஦ பஜர விலிந்தேஜா: ஶிபரமேஷ்டி஗்ரு: பாது என வேண்டி நிற்கிறேன்.

பராபர குரு - குருவின் குரு பரம குரு, குருவைவிடப் பெரியவர். பரம குருவின் குரு - பரமேஷ்டி குரு. இவர் பரம குருவைவிடப் பெரியவர். எல்லா குருவரர்களுக்கும் ஆதி குரு பரகுரு ஆவார். நாமறிந்த குரு பரமகுரு பரமேஷ்டி குரு என் மூவர் நமக்கு நெருக்கமான குருவரர்கள். இவர்கள் அபரர்கள். அந்த ஆதி குருவிற்கும், நமது பரமேஷ்டி குருவிற்கும் இடையிலுள்ள குரு பரம்பரை அபர குரு ஆவர். பரரிலிருந்து இந்த அபரர் வரை உள்ள அனைத்துக் குருவரர்களின் ஸமஷ்டி பராபர குரு. நமது பரமேஷ்டியின் குருவே பரரிலிருந்து அபரர்வரை உள்ள (அக்கரை இக்கரை) எல்லா குருவரர்களுக்கும் (குரு பரம்பரைக்கு) ப்ரதிநிதியாக வணங்கப் பெறுபவர். இந்த குரு பரம்பரை அல்லது

பராத்பர குரு - பராபர குரு அனைத்துமான இது பிரும்மமே என்று உணரச் செய்கிறார். ஹஸ் ஸோஃ, அந்த நானும் இந்த நானும் எல்லா நானும் அந்தப் பெரும் நானே. அயமாத்மா ஬்ரஹ்ம என்பதை நேரிடையாக உணர்த்துபவர். இவர் ஆத்மாவே, ப்ரஹ்மமே, நித்யமான பொருள். தூய பொருள், கட்டற்ற பொருள். பேரறிவான பொருள் என்பதை உணர்த்துவதால் நிதி - முக்த - ஶுद்஧ - சூத்திரதேஜஸே பராத்பர ஗ூரவே நம: என வணங்கி அயமாத்மா ஬்ரஹ்மே தீர்த்தி சாக்ஷாத்கரண யோஜயந் நிதிமுக்த ஶுத்த சூத்திரதேஜ தேஜா: ஶ்ரீபராத்பர ஗ூரு: பாது என வணங்கி நிற்கிறான். ஆக குரு சிஷ்யனுக்கு அவன் யார், அவனுல் உணரப் பெறுகிற உலகம் எது? என்பதை விளக்கி இரண்டின் மூலப் பொருள் ஒன்றானதால் துவைத பாவத்தை அகற்றச் செய்து பேரறிவின் உண்மை நிலை விளக்கி அதன் ஒளியில் 'நான்' என்ற தனிப் பொருள் காணப் பெறுமல், பேரொளியில் கரைந்த சிற்றெருளியாகித் தனிமையிழந்த இரண்டற்ற நிலை உணரச் செய்யத் தன்னையே அந்திலையில் காட்டிக் காக்கிறார். க்ரமேண அஹந்தா - இந்தாஹாஸ - டைதி஭ாவ அல்பி மகன பூர்வக சி஦்஧ிமர்ண அஹ்மோட்டிர்ணாந் அதை மான் சாநுभாவயன் ஶ்ரீ யூராத்மா பாது என்று உதவியதற்கு நன்றியும், வணக்கமும் தெரிவித்துக் கொள்கிறான்.

உலகமனைத்துமே 'நான்'ல் கரைந்தாலும் தன் குரு கலங்கரை விளக்காகத் தனித்து நிற்பதாக உணரப் பெறுவதால் குருவோடு மட்டும் சிஷ்யன் என்றும் அத்வைத பாவனை கொள்வதில்லை. உள்ளத்தில் குருவை ஆத்மாவாகக் கண்டு களிக்கிறான்.

பாஸ்கரராயர் போன்ற நூலாசிரியர்களும் இந்த குரு மண்டலத்தினுட்பட்டவரே. தன் தன் குருவின் மற்றெருரு உருவம் நூலாசிரியர். குருவின் அருளும் உள்ளறிவைத் தூண்டி நூலின் ரஹஸ்யத்தை உணரச் செய்கிறது. குருவே நேரிடையாக இதனை விளக்க வாய்ப்பு உண்டு. பெரும் பாலும் இதயத்திலமர்ந்தே பொருளை விளக்குகிறார்.

வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தில் ஸ்ரீ வித்யையை ஸாதனை செய்ய வழி கூறுகிறார். ஸ்ரீ வித்யை என்பது மந்த்ரம். மந்திரத்தின் தேவதை பெண்ணைல் வித்யை என்பர். மற்ற தேவதைகளின் மந்திரங்களில் தூர்க்கா வித்யா, லக்ஷ்மீ வித்யா என்ற தேவதையின் பெயர் முன்வரும். ஸ்ரீ வித்யையின் தேவதை ஸ்ரீ மாதாவான் ஆதி சக்தி. அவஞுக்குப் பெயரிட அவஞுக்கு முன் எவருமில்லை. அதனால் மதிப்புக் குரிய என்று குறிக்க ஸ்ரீவித்யை என்பர். அவளது நகர் ஸ்ரீபுரம், அவளது யந்திரம் ஸ்ரீ சக்ரம். ஸ்ரீ மாதாவேதான் ஸ்ரீ வித்யை. அவள் எடுத்த அக்ஷரவடிவமது. இடு பெயராயின் பெயர் மாற வாய்ப்புண்டு. ரூபமும் பால்யமும், யெளவனமும், முதுமையும் காரணமாக மாறலாம். இவள் நித்ய தருணே. அதற்கு மேல் நிறைவோ தேய்வோ வளர்ச்சியோ பெருத நிலைத்த ரூபம். உலகில் நாமமும், ரூபமும் அநித்யம். இவளைப் போல் இவளது நாமமும், ரூபமும், நித்தியம். இவளது அக்ஷர வடிவம் பல ஸாதகர்களுக்குப் பல விதமாகக் காட்சி தந்துள்ளது. பெருமளவில் அதனை காதி வித்யை, ஹாதி வித்யை, ஸாதி வித்யை என்று மூன்றுக்கப் பிரிப்பர். மூன்றுமே சமத் தகுதி பெற்றிருந்தாலும் காதி வித்யையையே இந்நாலாசிரியர் விளக்கத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ளார். அவர் தன் குருவருளால் தானுணர்ந்த பெருமைகள் அனைத்தும் காதி வித்யையில் மட்டுமே தனக்குப் புலப்படுவதாகக் கருதுகிறார். அவரது குரு அவருக்கு உபதேசித்தது காதிவித்யைதான். அதில் அவர் ஸ்ரீமாதாவைக் காண்கிறார்.

காதி வித்யை பதினைந்து அக்ஷரங்கள் கொண்டது. அதனால் பஞ்சதசி, பஞ்சதசாக்ஷி என்று குறிப்பிடுவர். இது வாக்பவகூடம், காமராஜ கூடம், சக்தி கூடம் என்ற மூன்று பத அமைப்பு கொண்டது. முதல் பதத்தில் ஐந்தும் இரண்டாம் பதத்தில் ஆறும், மூன்றுவதில் நான்கும் அக்ஷரங்கள். இவை முறையே கழுத்திற்கு மேலுள்ள தலைப் பகுதி, கழுத்துக்குக் கீழ் இடுப்புவரையுள்ள நடு

உடற்பகுதி, இடுப்பிற்குக் கீழுள்ள பகுதி என்று ஸ்ரீமாதாவின் உடலமைப்பைக்காட்டுபவை. இவை அகஷரமயமான வடிவம். ஒவ்வொரு அகஷரத்திற்கும் அதன் பகுதிக்கும் தனித் தனிப் பொருள் உண்டு. இதனை அகஷர கோசங்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. அந்தப் பொருளும் ஸ்ரீமாதாவுடன் பொருந்துபவையே.

இந்த நூலில் அந்த அகஷரங்களுக்குப் பதினெட்டாம் வகையில் பொருள் கூறப்படுகின்றன. அவை அனைத்தும் ஸ்ரீமாதாவுடன் பொருந்தும் வகையும் விளக்கம் பெறுகின்றன. அகஷரம் போல் அவளது யந்திரமான ஸ்ரீ சக்ரமும் ஸ்ரீமாதாவே.

இவ்வாறு அகஷரவடிவுள்ள ஸ்ரீமாதாவை ஸாதகன் உணர்ஜிந்து செயல் முறைகளைப் பின்பற்றுகிறுன்.

1. குருவின் க்ருபை பெறுகிறுன்.

2. குரு உபதேசித்தபடி மந்திரத்தை ஜபம் செய்கிறுன்.

3. மந்திரத்தின் பொருளனர்ந்து தேவதைக்கும், மந்திரத்திற்கும் இடையே வேறுபாடில்லை என்பதை உணர்கிறுன்.

4. மந்திரத்தின் பகுதிகளைக் கொண்டு தன் உடலையும், உள்ளத்தையும் தூயதாக்கி தேவதை அதனுள் புகுந்து அதனைத் தன் இருக்கையாக்கிக் கொள்ள வழி செய்கிறுன்.

5. மந்திரத்தை உபதேசித்த குரு காட்டியபடி தேவியின் உருவமைப்பையும் அவள் அமர்ந்துள்ள நேர்த்தியையும் த்யானத்தால் உருவகப்படுத்தி, தன்னுள்ளும் புறமும், தேவியின் மேனி ஒளி பரவச் செய்து தேவியைத் தவிர தான் ‘தனது’ என்று எதுமில்லை என்று உணர்ந்து தேவீ மயமாகிவிடுகிறுன்.

மந்திரம் ஜபத்தால் சித்தி பெறுகிறது. மந்திரம் எழுத்து மட்டுமல்ல. தேவியும்கூட. அதனால் மந்திர

ஐபத்தின் முன் த்யானத்தால் தேவியை உருவகப்படுத்துகிறோன். பின் ஜபம் செய்கிறோன். ஜபம் செய்யும் வேளையில் அக்ஷர வடிவம் மட்டும் முன் நிற்குமானதால், ஜபம் முடிந்ததும் மறுபடி தேவியின் உருவத்தைத் த்யானத்தின் மூலம் உருவகப்படுத்துகிறோன். ஜபத்தின் போது மந்திர அக்ஷரம், அதன் பொருள். அந்தப் பொருளால் தனிக் காட்சி தருகிற தேவியின் உருவகம், தயான ச்லோகத்தின் மூலம் பெற்ற உருவகம், வழிபாட்டிற்கான யந்திரத்தின் மூலம் பெற்ற உருவகம், பல் வேறு உபசாரங்களால் மகிழ்ந்து களிந்த தேவியின் உருவகம், என்று ஒன்றன் மீது மற்றொருபடிமமாகப் பல படிமங்களுமினைந்து ஒன்றிக் காட்சி தருவதை உணர்வதே ஐபத்தின் ரஹஸ்யம். ஜபத்தின் ரஹஸ்யமே உபசாரங்களிலும் உணரப் பெற அதுவே பூஜாரஹஸ்யம். இவ்விரண்டுமே வரிவஸ்யா ரஹஸ்யம்.

மந்திர லித்தி பெற மந்திரத்தை ஜபிப்பதும் அக்ஷர வடிவிலுள்ள மந்திரத்தின் பொருளுணர்வும் இன்றியமையாதவை என்கிறார் பதஞ்ஜலி - தஜப: தார்஥ாவநம् । என்ற ஸுத்ரத்தில். அதற்கும் ஒரு முறையுண்டு. சாக்தாநந்த தரங்கிணீ அதற்குரிய முறையை விளக்குகிறது.

देवतां चित्तगां कुर्यात् कुर्याच्च हृदयं स्थिरम् ।
औष्ठौ च संपूटौ कृत्वा स्थिरचित्तः स्थिरनिद्रयः ॥
ध्यायेच मनसा वर्णान् जिह्वौष्ठौ न विचालयेत् ।
न कंपयेच्छिरोग्रीवां दन्तान्नैव प्रकाशयेत् ।
मन्त्रोद्धार क्रमेणैव मन्त्रं जपति साधकः ।
तदा सिद्धिं विजानाति न सिद्धिश्चान्यथा भवेत् ॥

“தேவதையைச் சித்தத்தினுள் இருத்துவாய். உணர்வுகளைஅலைகளாகச் சிதறவிடாமல் ஒன்றில் நிலைக்கச் செய்வாய். உதடுகளை ஸம்புடம் போல் இறுக மூடுவாய்.

மூச்சை அடக்கி புலன்களை வெளியே பாயாமல் அடக்கி உள் மனத்தை நிலையில் கட்டுப்படக் செய்வாய். நாக்ஞையும், உதடுகளையும் அசைக்காமல் மனத்தால் மந்திர எழுத்துகளை வரிசையாக நினைப்பாய். தலையோ, கழுத்தோ அசையக் கூடாது. பற்களை வெளியே காட்டக் கூடாது. விருப்பப்படி மந்திர வரிசையை மாற்றுமல், உபதேசித்தபடி மந்திரத்தை ஜபிப்பாய்.” யோக முறையில் தேர்ந்தவர்களே இந்த நிலை மாற்றத்தை எளிதில் கொணர முடியும்.

பாஸ்கரராயர் நூலின் இறுதியில் இதனை விளக்குகிறார். மந்திர ஜபத்தின் இரு அங்கங்கள்; ஒன்று அந்தரங்கம்; மற்றொன்று பஹிரங்கம்.

வி஘ாவணீயத்தோஜாரः காலஸ்தட்சாரः ।
உत்பதிஸ்஥ான், தயதாः, ரूபं ஸ்஥ிதிஸ்஥ானம् ।
அகாரः ஸ்வं ரूபं வி஭ாவமார்஥ீந்தரங்காணि ।

ஸ்ரீ வித்யையில் 15 எழுத்துக்கள் உள்ளன. எனினும் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் பகுத்திட 58 வர்ணங்கள் உண்டு. அவற்றை உச்சரிக்கிற கால அளவு, தனித் தனி கூடமாக உச்சரிக்க 3 லவம் குறைந்த 31 மாத்திரைகள். மந்திரமாகச் சேர்த்து உச்சரிக்க ஒரு லவம் குறைந்த 29 மாத்திரைகள் என்ற கால அளவு, அகஷரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தோன்றுமிடத்தை ஒட்டி வாய், உதடு, நாக்கு முதலியவைகளை அசைக்கின்ற யத்தினம், அகஷரத்தின் நிறம் முதலிய உருவகம், வடிவம், தனித் தனி எழுத்தின் பொருள், கூடத்தின் பொருள், மொத்தப் பொருள். இவை அனைத்தையும் எண்ணி ஜபிப்பது அந்தரங்கம்.

ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, பீஜம், சக்தி, கீலகம், விநியோகம், கரந்யாஸம், அங்கந்யாஸம், பூஜை இவை பஹிரங்கம்.

அந்தரங்கம் பயனுள்ளதாக அமைவது எளிதல்ல. பஹிரங்கத்தைப் பயிற்சியால் பழகிச் செய்ய எளிது.

உயிரான அந்தரங்கமின்றி பலுயிரங்கம் மட்டும் செய்வது. பொம்மைக்கு அலங்காரம் செய்வது போல். சேதனமாகத் தேவியை உணர அந்தரங்க ஜபமுறை மிக மிக அவச்யம். அந்தரங்கம் தான் ரஹஸ்யம். இந்த ரஹஸ்யமின்றி ஜபிப்பது பலனற்றது.

ரஹஸ்யம் என்பது விளக்க இயலாதது. விளக்க இயலுமெனில் அது ரஹஸ்யமல்ல. உள்ளணர்வால் உணர்வதை வெளிப்படுத்த முடியாது. சர்க்கரையைக் காட்டலாம். இனிப்பதை வாயிலிட்டு உணரச் செய்யலாம். ஆனால் அந்த இனிமையும், அதனால் ஏற்படும் இன்பமும் இத்தகையதென விளக்க இயலாது. சொல்லாக வாய்விலிட்டு வெளிவந்ததைப் பிறர் கேட்க முடியும். மனம் சொல்வதைப் பிறர் கேட்க முடியாது. மனம் சொல்வது மத்தியமா ஒலியில் அநாஹதமாக. அதனால் மனனம் செய்பவரைத் தவிர மற்றவர் உணர முடியாத ரஹஸ்யம்.

ஈச்வரியிடம் ஆறு குணங்கள். ஜீவனிடம் ஆறு குறைகள் :- தேவி அல்லது தேவனிடம் இயல்பாக ஆறு குணங்கள் அமைந்துள்ளன. ஷாட்குண்ய பரிபூரிதா. (லஸ். 387). ஸர்வஜ்ஞதா (எல்லாமறிந்த தன்மை) நித்யத்ருப்ததா (எப்போதும் நிறைந்த தன்மை) அநாதி போததா காலவரம்பற்ற பேருணர்வு) ஸ்வதந்த்ரதா - பிற உபகரணங்களும் பிறர் உதவியுமின்றித் தானே செயல்புரிகிற ஆற்றல்) அலுப்த சக்திதா (என்றும் சக்தி குன்றுத தன்மை) அநந்ததா - (காலம், தேசம், வஸ்து முதலியவற்றுல் வரையறுக்கப்படாத விரிவு) என்ற ஆறும் ஈச்வரத் தன்மைகள். ஜீவனிடம் வித்யா (அளவிற்கு உட்பட்ட அறிவு), ராகம் (தேவையுணர்ச்சி) அவித்யா (சிற்றுணர்வு) நியதி, (வினை விளைவிற்கு உட்படுதல்), கலா (அளவிற்குட்பட்ட சக்தி), காலம் (கால தேசவரம்பிற்கு உட்படுதல்). வாழ்வின் காலவரை என்ற ஆறும் இவனை ஈசத் தன்மையை அணுக முடியாதபடி செய்கின்றன. இவற்றைக் கடந்து ஈச்வரத் தன்மை பெறுவதும்

வழிபாட்டின் குறிக்கோளே. பத்து மஹாஸித்திகள் அணிமா மஹிமா முதலியவை ஈச்வரத் தன்மைக்கு இட்டுச் செல்பவையே..

இந்த ஈச்வரத் தன்மையும், மந்திர தேவதையின் குறுகிய வடிவமே. ஸார்ய ஒளிக்கும் ஒளி யூட்டுகிற ப்ரகாசமே அதன் முழுவடிவம். அந்த ப்ரகாசம் ஸார்யனின் ஒளியாக வருவது ப்ரகாசத்தின் விமர்சனிலே. ஸார்யனின் ஒளி தன் வீட்டு முற்றத்தின் பரப்புக் கேற்பக் குறுகி வருவது போலானது விக்ரஹம் முதலியவற்றில் உணர்கிற தெய்வ சைதன்யம். மூன்று ஒளிகளும் ஒன்றே என்ற உணர்வுள்ள போதே முற்றத்து ஒளியாகக் கட்டுக்குட்பட்டதாக இறக்கம் காண்பதுதான் ஸகுணவடிவம். குந்திக்காக கர்ணனுக்காக ஸார்யன் வந்தது போல் பக்தனுக்காக இறங்கி இறங்குவது ஸகுணவடிவின் ஸெளவுப்பு வடிவம். பொருள் ஒன்றே. அதுவே பரம். அதுவே ஸாதகனின் சித்தத்தினுள்தன் பரத் தன்மைக்கு ஹானியின்றி வரும். இதுதான் வரிவஸ்யையின் ரஹஸ்யம்.

இதனை விளக்கவந்த பாஸ்கரராயர் முதலில் பிரகாசம் விமர்சம் என்ற இரு நிலைகளை விளக்குகிறார். விமர்ச சக்தி அருள்வடிவில் ஸ்ரீமாதாவாகிறார். பஞ்சதசாகஷரியாகிறார். ஸ்ரீ சக்கிரமாகிறார். குண்டலின் சக்தியாகிறார். ஒளி ஒளி என்ற தடங்கலுருத வியாப்தி சக்தி கொண்டவள். சொல்லும் பொருளும் எண்ணமும், விளக்கமும், விருப்பமும் செயலும், மறுப்பும் மறைவும் இயல்பாகக் கொண்டவள். மனித இனத்திடம் தனித்த பரிவு கொள்ளாதவளாயினும் மனனத்தைத் தன் இயல்பாகக் கொண்டவனிடம் அவள் எளிதில் ப்ரதிபலிக்கிறார். அழுக்கற்ற ப்ரதிபிம்ப சக்திமிக்க கண்ணேடியில் முகம் ப்ரதிபலிப்பது போல்.

நெருப்பு எரிக்கும். ஆனால் அது செயல்பட ஒரு எரிபொருள் தேவை. எரிபொருளின்றி எரிக்கிற

நெருப்பை உணர முடியாது. எரிபொருள் எரிந்து முடிந்து விட்டால் நெருப்பு மறைந்துவிடும். எரிபொருள் அழியும். சூடம் போன்ற எரிபொருள் எரிந்து முடிந்ததும் சாம்பலுமில்லை. நெருப்புமில்லை. அது சிவனது அடையாளமாகி விட்டது. நெருப்பிற்கு எரி பொருள் போல் ஸ-மர்ய ஒளிக்கும் தானிருப்பதை உணர்த்த ஒளியால் உணரத்தக்க பொருள் தேவை. ஒளியால் உணரத் தக்க பொருளிருந்தும் பயனிருக்காது. ஒளியைக் கொண்டு தெரிகிற பொருளைப் பார்ப்பவனும் தேவை. இந்தத் திரிபுடியின் அவச்சயமே ப்ரகாசம், விமர்சம், ஸ்ப்புரணம், ஸ்பந்தனம் என்ற விரிவின் எல்லையான புருஷன், ப்ரக்ருதி என்பதில் முடிந்தது. ப்ரக்ருதியும், புருஷனும் தனித்திருந்து பயனில்லை என ஸ்பந்தனமே கேஷாபணமாகி இணைக்க, இணையத்தகாத இயல்பு கொண்ட ப்ரக்ருதியும், புருஷனும் இணைந்து உலகமானார்கள் (கேஷாபிணீ, ஸ-கஷ்ம ரூபிணீ- ஸ.ஸ. 466-467) ப்ரக்ருதி முடம். தானேநடக்க இயலாது. புருஷன் குருடன். வழி தெரியாது. குருடன் தோளில் முடவன் உட்கார ஸ்ருஷ்டி தொடங்கிற்று என்பர்.

ப்ரக்ருதியின் முதல் பரிஞைமம் புத்தி என்ற மஹத் தத்துவம். புருஷனின் உதவியின்றி ப்ரக்ருதி இயங்காது. ஈச்வரியிடமிருந்து முதலில் வெளிவந்த இச்சா சக்தியும், ஜ்ஞான சக்தியும் கரியா சக்தியும் ப்ரக்ருதியை இயக்கின. பிரக்ருதியினுள் ஸமநிலையில் நின்ற ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களாக அவை உருவெடுத்தன. அதில் ஸத்வகுணத்தின் விரிவே புத்தி என்ற தத்துவம். ஸத்வம் கண்ணைடு போன்று தல்மீதுபட்ட ஆத்ம ஒளியை தெள்ளொனப் ப்ரதிபலித்தது. ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பம் புத்தியை சேதனை சக்தியாக உருவாக்கியது.

புத்தியில் ப்ரதிபலித்த ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பம் ஆத்மாவின் தனி இயல்பான நான் என்ற உணர்வையும் ப்ரதிபலித்து அஹங்காரமாயிற்று. ஸத்வமெனும் மூல குணத்தின் விரிவான புத்தி தத்துவம் அஹங்காரமாகி,

மீதமுள்ள ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் உதவ, உலகமெனும் பெரும் தொழிற்சாலை இயங்குவதற்கான மூலப்பொருளான மனம், கண், காது முதலிய இந்திரியங்கள், அவற்றுல் உணரத் தக்க சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலியவை, அவற்றின் ஆதாரமான ஐந்து பூதங்கள் என்ற பல தத்துவங்களின் ஸமஷ்டி உருவானது. அதன் வியஷ்டி நிலைதான் உலகம் என்ற பல தோற்றங்கள். விமர்சத்தின் பரிணாமமே இத்தனையும். இதனை சாக்த தர்சனம் வேறு வகையில் விளக்குகிறது.

பரம்பொருள் - பேரொளி - பரப்பிரும்மம்- உலகம் மறைவதும் லயமடைவதும் புதிதல்ல. எத்தனையோ முறைகளில் இது நடந்திருக்கிறது. லயமடைந்த உலகமே மீண்டும் படைக்கப் பெறுகிறது. லயமடைந்த உலகம் என்ன வாயிற்று? ருத்திரன் என்ற ப்ரஹ்ம தத்துவம், இது அது என்ற பலவாகி இருந்ததை மூலப் பொருள் நிலைக்கு மாற்றி ஈசவரன் என்ற மற்றொரு பிரம்ம தத்துவத்திடம் ஒப்படைத்தது. அது இது எனப் பிரிக்க முடியாதபடி தன்னிடம் வந்ததைப்பறக்குதி என்ற மூல நிலைக்கு மாற்றிப் பின் மாயை என்ற அவ்யக்த தத்துவத்தினுள் அதனை மறைத்து ஸதாசிவர் என்ற மற்றொரு ப்ரஹ்ம தத்துவத் திடம் அவர் அதனைத் தந்தார். ப்ரக்குதி - புருஷன் என்ற நிலையைக் கடந்த அதனை ஏற்ற ஸதாசிவர் பர சிவன். ப்ரகாசம், என்ற நிலைக்கு (பிரும்மத்தை விட்டு உலகம் என்று பிரித்துனர முடியாத நிலைக்கு)க் கொணர விமர்சம் என்ற சக்தியிடம் ஒப்படைத்தார். ஸ்ப்புரணமும், ஸ்பந்தனமுமற்ற அதனை மஹாகாலத்துடன் பிரும்மத்தில் ஒன்றுச் செய்து ப்ரகாசம் ஒன்றே மீதமாக்கிய விமர்சம் தானும் அதனுள் மறைந்து ஜக்யமாகிறது. சிவன் மட்டுமே - எவராலும் உணரப் பெறுத பரம்பொருள் மட்டுமே இருந்தது.

வினையின் பின் வினைவான அத்ருஷ்டம் என்ற கர்ம பலன் காலம் என்ற தத்துவத்தின் உதவியுடன் பழக்கும். என்றும் அழியாதது. எதனாலும் அழிக்க முடியாதது. முக்கி

நிலையிலும் அவ்விளைப் பயன் முக்தனைச் சார்ந்தவரிடம் பங்கிடப் பெறுகிறது. இந்த விளையின் பின் விளைவுடன் தான் உலகம் பரம் பொருளில் மறைந்துள்ளதெனப் புராணம் ஒரு விளக்கம் தரும். உலகின் அனைத்து விளை ஸமஷ்டியும் பிரும்மத்தினுள் மறைந்தது. அதனைக் கட்டுப்படுத்துகிற மஹாகாலம் விழித் தெழுச் சலன மற்றிருந்த பரம் பொருளிடம் உலகப் படைப்பிற்கான காமம் எழுந்தது. பரம் பொருள்தன்னைப்ரகாசம், விமர்சம் என்ற இரு நிலைகளுக்குக் கொணர்ந்தது. ப்ரகாசம் சிவம் முதல் பூமி ஈருன 36 தத்துவங்களாக உருமாற ப்ரகாசத்தின் ஸ்பந்த நிலையாகிய ஆதி சக்தி விமர்சமாகி, உலகைத் தோற்றுவித்தது. அந்த ஸ்பந்த நிலைகளை விலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அப்ரமேயா ஸ்வப்ரகாஶா மனோவாचாஸா஗ோচரா ।

சிச்சுகிதச்சேதநாரூபா ஜகஶகிதர்ஜ்ஞாத்மிகா ॥

விமர்ச ரूபிணி வி஘ா வியதாடிஜாத்பிரஸுः ।

இந்த நாமங்களுக்கான விரிவுரையில் பாஸ்கர ராயர் ஸ்ருஷ்டிக் க்ரமத்தை மிகவும் தெளிவாக விளக்கி இருக்கிறார்.

ப்ரகாசம் தன் இயல்பை வெளிக்காட்டாதிருந்தது, விமர்சம் தன் தனித் தன்மையைப் பிரித்துக் காட்டியது. யந்திரங்களினுள் வெளிப்படாதிருந்த சக்தி யந்தரத்தின் இயக்கத்தில் வெளிப்படுகிறது. அப்போது யந்திரம் பின் புலனுகி அதன் சக்தியே கண் முன் நிற்கிறது. அவ்வகையில் விமர்ச நிலையில் பிரும்மத்தின் அஹம் - பர அஹம் என்ற நிலை வெளிப்படுகிறது. அதனால் விமர்சத்தை பராஹந்தா என்பது முண்டு. அதில் பிரும்மத்தினிடம் தனி இயல்பாகிய ஆனந்தம் மட்டுமே தென்படும். விமர்சத்திடம் ஸத், சித் என்ற இரு இயல்புகளும் தென்படும். நெருப்பு சுடும். அது இயல்பு. தணலும், காய்ச்சிய இரும்பும் சுடும் என்பது செயற்கை.

தனைவிலும் பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பிலும் உள்ள நெருப்புதான் சுடுகிறது. தனியே நெருப்பை உருவகப்படுத்த முடியாததால், தனை மூலமும் பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு மூலமும் அதனை உணர்கிறோம். ப்ரகாசம் விமர்சத்தின் மூலம் தான் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது. ஶிவः ஶக்த्या யுक्तः யदि ஭ாவதி ஶக்தः பிரம்஬ிதுम् । சிவனும், சக்தியும் ஜக்யமடைந்து பிரிந்து உணர முடியாத நிலை ப்ரகாசம். சிவனும், சக்தியும் பிரிந்து இணைந்த நிலை விமர்சம். இந்த இரண்டின் யோகமே உலகின் விரிவிற்குக் காரணமாகிறது. ஜக்யத்தில் உலகம் தோன்றவும், வெளிப்படவும் வாய்ப்பில்லை. ஜக்ய நிலைதான் வல்லதை. யோகநிலை பூர்மாதா. ஶிவஶக்தையஸ்திணி லலிதாஸ்திகா ஶ்ரீமாதா ।

பிரும்மம் உலகத்தைப் படைப்பதும், காப்பதும், மறைப்பதும் அதன் ஸ்ப்புரணத்தால் நிகழ்வதாகும். பிரும்மத்தினுள் செயல் வடிவற்ற ஸ்ப்புரணம் வெளியில் தன்னிச்சையரக்ச செயல்படுகிறது. பிரஸ்தி அக்ரமா அதன்தா ச ஶக்திஃ விமர்ஷ க்ரம ரूபா ஸ்வதந்தா ச । படைப்பில் விமர்ச சக்தி விச்வமாக உருவெடுக்கிறது. காப்பில் அதே உலகைத் தன்னைவிட வேறுபட்டதாக்கி தனியாக உருவாக்குகிறது. மறைப்பில் விச்வமானதைத் தன்னுள் ஒடுக்குகிறது. இம்முன்றிலும் இயல்பாக அமைந்த ஸ்ப்புரணமே செயல்படுகிறது. அதனால் விமர்ச நிலையில் ப்ரகாசம் தனித்தில்லை. ப்ரகாச நிலையில் விமர்சம் தனித்தில்லை. படைப்பிலும், காப்பிலும், மறைப்பிலும் விமர்சம் உலகை விட்டுத் தனித்தில்லை. இதற்கான ஸ்த்ரம் பின் வருமாறு.

चिच्छकितः ब्रह्मणि अक्रमा अतन्त्रा च । बहिः क्रमरूपा स्वतन्त्रा च । सृष्टौ विश्वाकारा, रक्षणे भिन्नतया अनुपमदेन विश्व प्रकाशिका, लये विश्वोपसंहर्त्री । कृत्येष्वेषु अकृत्रिमं विस्फुरणम् । प्रकाशमानं न पृथग्विमर्शात्, स च प्रकाशो न पृथग्विमर्शात् ।

ப்ரகாசம் இறங்குகிறபடிகள் மூன்று. ஸ்ரஷ்டிக்க விருப்பம் என்கிற நிலையில் சிவ தத்துவத்தில் 'அஹம்' என்ற விமர்சம். சக்தி வெளிப்பட்ட நிலையில் ஸதாசிவராகி 'அஹம்', 'இதம்' என்ற இரண்டின் விமர்சம். 'அஹம்', 'இதம்' என்ற இரண்டின் இடையே ஏற்றத் தாழ்வில்லை. அடுத்து ஈச்வரராகி இதம், அஹம் என்று வரிசை மாறி 'இதம்'ல் அழுத்தமும் 'அஹம்'ல் அவ்வளவு அழுத்த மின்மையும். இந்த படிகளை விமர்சம் அனுக்ரஹம் திரோதானம் என்பர்.

இயல்பாக உலக வடிவடைந்து மறைகிற சக்தி என்பதை தேவியின் கண்முடித் திறப்பதால் - இமை முடித் திறப்பதால் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி என்று புராணம் விளக்கும். உமேஷிமிஷேத்யா விபந்முகவாலி: | நிக்ஷியா | செயலற்றவள்ளப்படி உலகைப் படைக்க முடியும் ? அவள் எதிரில் உலகம் தானே விரிவடைந்து வாழ்ந்து மறைகிறது. உலகை அவள் ஆட்படுத்தவில்லை. உலகம் ஆடுகிறது. இச்சாக்தி என்பது விமர்சத்தின் ஸ்வதந்த்ரசக்தியின் அழகிய செயல்முறை (சம்த்கார:) | ஞான சக்தி என்பது பணியின் நேர்த்தி (ஆஸ்ர:) கிரியா சக்தியானது எல்லா உருவங்களிலும் இருப்பது. (ஸ்வாகார யோगித்வம்).

உலகமாக மாறுபவை மூன்று தத்துவங்கள். சிவத்வம், வித்யா தத்வம், ஆத்ம தத்துவமென. சிவ தத்துவத்தை அர்த்தமயீ ஸ்ரஷ்டி என்றும் வித்யா தத்துவத்தை சப்தமயீ ஸ்ரஷ்டி என்றும் ஆத்ம தத்துவத்தை சக்ரமயீ - தேஹமயீ என என்ற இரு ஸ்ரஷ்டிகளாகவும் விளக்குவர். இதனை பாஸ்கரராயர் மிக அழகாக விரிவாக விளக்குகிறார்.

விதை விதைக்கப்பட்டதும் அதனுள் மாறுதல் நேரும். அது போல் அர்த்தமயீஸ்ரஷ்டியில் தனியே கேவலஞக உள்ளவன் பலவாக ஆவேன் பெருகுவேன் (ஏது ஸ்யா பிரஜாயே) என்று முளையின் நுனி தெரிகிறது. அது முதல்

சிவ தத்துவம். இச்சா ஜ்ஞானம் க்ரியா என்ற மூன்று சக்திகளும் தன்னிடம் உள்ளதை உணர்கிறது.

இரண்டாவது சக்தி எனும் தத்துவம் - தன்னுள் மறைந்த உலகின் வாஸனையாக சிவனை தர்மியாக்கித் தான் தர்மமாக ஆகிச் சிவ தத்துவத்தை உலகின் உபாதான காரணமாக்கித் தன்னை நிமித்த காரணமாக்கிக் கொள்கிறது.

மூன்றாவதான ஸதாசிவ தத்துவம், படைக்கப்பட விருக்கிற உலகமும் தானும் என்ற வாஸனை ஏற்பட்டு உலகமே, தான், தான் தான் உலகம் என்ற உணர்வாகிறது.

நான்காவதான சுத்தி வித்யா ஸதாசிவரிடம் உள்ள இயல்பான அனுக்ரஹ சக்தி, நானேனுலகமாகிறேன் என்ற அபேத பாவனை உணர்வு இது.

ஐந்தாவதான ஈச்வர தத்துவம். இது உலகம், நான் அதனை ஆட்கொண்டவன் என்ற வாஸனை எழுகிறது. நானேனுலகம் என்ற அபேத பாவனை மறைகிறது. இது உலகம் என்ற பாவனை வலுத்து நான் என்ற பாவனையும் மறைகிறது. ஈச்வரனிடம் உலகம் என்ற (மமதா) பேத உணர்வு தலையெடுப்பதால் ஸர்வம் பிரும்ஹ என்றபாவனைதிரோதானம் அடைகிறது.

ஆறாவதான மாயை உலகைக் காட்டி அதன் மூலத்தை மறைக்கிறது. ஸதாசிவனிடமிருந்த அஹந்தாவும் ஈச்வரனிடமிருந்த மமதாவும் மறைந்து இதந்தா மட்டும் புலனுகிறது.

எழுாவதான அவித்யா இதந்தாவையும் மறைக்கிறது. ஈச்வரனது உலகம் என்ற நிலையும் மாறி உலகம் தனித்த பொருள் என்ற உணர்வைத் தருகிறது.

இனி ஜீவன் தனியாகிவிட்டான். விச்வமாயிருந்தவன் ‘நான்’ ‘நீ’ ‘அவன்’ என்றுகி விட்டான்.

அவனை வித்யா தத்துவமும் ஆத்ம தத்வமும் ஆட்கொள்கின்றன.

சப்தமயீ ஸ்ருஷ்டியில் அ முதல் கஷவரையுள்ள எழுத்துக்களாக வைகரியாக உச்சரிக்கப்படுமுன் பரா பச்யந்தி மத்த்யமான்ற மூன்று நிலைகள் உள்ளன. மாணஸ ஜபத்தில் மத்த்யமாவும் அனுஸந்தானத்தில் பச்யந்தியுமாக உணரப் பெறுபவனே தேவி. அவனே காயத்ரியாக வ்யாஹ்ருதியாக - ஸ்ரீ வித்யையாக அவற்றிலுள்ள ஒவ்வோர் அக்ஷரமாக உள்ளாள். அந்த அக்ஷரங்களைக் கேட்டதும் மனம் செய்ததும் அவற்றின் ஒவ்வோர் அனுவிலும் அவன் தோன்றுகிறார். அந்த மந்திரங்களும் மந்திராக்ஷரங்களின் பொருளும் அவனே. அப்படி உள்ளணர்ந்து செய்வதே ஜபம். ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் தேவியின் வடிவம், அதன் சிறு சிறு தொகுப்பான கூடம் அவனது அவயவம். முழு மந்திரமும் அவன் வடிவம். எழுத்தினுள் உயிராகப் பொருளாக உள்ளவள். வைகரியாக மத்த்யமாவாக வாயாலும் மனத்தாலும் உச்சரிக்கப் பெறுபவள் அவன்.

ஹரீங்காரா தர்சபிம்பிதா என்று லலிதா த்ரிசதியில் ஒரு நாமம். 'ஹரீம்' என்ற எழுத்தாகிற கண்ணெடியில் பிம்பமாகத் தோன்றுபவள் அவன். கண்ணெடிக்கு வெளியே உள்ள பொருள் கண்ணெடியினுள் பிம்பமாகத் தெரியும். உண்மையில் அது பிம்பம் அல்ல. ப்ரதிபிம்பமே. பிம்பத்தின் ப்ரதிபலிப்பே. ப்ரதிபலிப்பானதால் உண்மைத் தோற்றமல்ல. உள்ளது கண்ணெடி. தெரிவது ப்ரதிபிம்பம். ப்ரதிபம்பத்தைப் பார்த்தால் கண்ணெடி மறையும். கண்ணெடியாகப் பார்த்தால் பிம்பம் மறையும்.

ஆதர்சம் என்ற கண்ணெடியும், பிம்பமும் மாறுபட்ட ஸத்தையுள்ளவை. ஸமஸ்த்தை உள்ளவையல்ல. இருப்பது கண்ணெடியாக. தெரிவது பிம்பமாக. அவ்விதமானால் ஹரீம் என்ற எழுத்தில் மாயத்தோற்றமாக

உள்ளவள் என்ற பொருள் கொள்ள நேரும். அப்படியானால் (ஹங்காரமெனும் கண்ணேடியில்) பிம்பமாயிருப்பவள் என்றல்லாமல் ப்ரதிபிம்பமாக இருப்பவள் என்றுதான் கொள்ள வேண்டும்.

லலிதா த்ரிசத்திக்கு பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர் இவ்வாறு விளக்குகிறார்.

அஸ்ய ஬ீஜஸ்ய (ஹீ இத்யஸ்ய) இதர ப்ரமாணாநபேக்ஷ வேடாந்தர்த்தயா நிர்஦ேஷத்தாது ஆத்மாத்ம. தஸ்மிந் பிழிதா பிதிபிழிதா, மாயா பிதிபிழிதா சைதந்யஸ்யை ஜாத்காரணத்தயா ஸ்வந் தெர்ண முखமிக பிதி஫லத்திதி தாத்பர்யார்஥: ।

ஹங்கம் என்ற பீஜம் வேதத்திலேயே உள்ளது. வேதத்திலிருக்கு வேறு ப்ரமாணங்களின் உதவி தேவையில்லை. வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதால் குறையற்ற (அப்பழுக்கற்ற நிர்மலமான) கண்ணேடு என்ற தகுதி உண்டு. அதனால் அவள் ப்ரதிபிம்பமாக உள்ளாள். ஹங்கம் என்பது மாயா பீஜம். மாயையில் ப்ரதிபிம்பமாகத் தோன்றுகிற சைதன்யமே உலகின் காரணமாவதால், கண்ணேடியில் முகம் காண்பதே போல் தேவி ஹங்கம் பீஜத்தில் ப்ரதிபிம்பமாகத் தெரிகிறாள் என விளக்குகிறார். இந்த விளக்கம் அத்வைதக் கொள்கைப்படி அமைந்தது.

சாக்தர்கள் இதனை வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்வார். தேவி ஹங்கம் பிம்பமாவே காணப்படுகிறாள். ப்ரதிபிம்பமாக அல்ல. வெளியிலுள்ள உலகம் கண்ணேடியில் தெரியும். இவள் ஹங்கம் பீஜத்தினுள் இருப்பவள். ஹங்காரத்தினுள் பிம்பமாக உபாஸ்கனால் காணப் பெறுபவள். உபாஸ்கன் கண்ணேடியினுள் தேவியைப் பார்க்கிறான். அவள் பிம்பமாக உண்மைப் பொருளாகத் தெரிகிறான். ககாரரூபாவாக ஏகார ரூபாவாக ஒவ்வொரு அக்ஷரமாகத் தோன்றியவள், ஹங்கார ரூபாவாகமுன் தெரிந்தவள், ஹங்கமுக்குள் ஆத்மாவாக

கண்ணேடியினால் தெள்ளெனத் தெரிகிற பிம்பமாகத் தெரிகிறார். ஹரீம்ன் உள்ளும், வெளியிலும் அவளே காணப்படுகிறார். கண்ணேடி நேரிடைக் காட்சியைவிடத் தெளிவான காட்சியைக் காட்டுகிறது. கண்ணேடியில் தன் முகத்தைக் கண்டு ஆனந்திப்பது தூய காட்சி தருவதால்தான்.

மற்றெல்லாம் அவள் எங்கும் பிம்பமே. அவள் எதற்கும் ப்ரதிபிம்பமல்ல. தனக்கும் கூட ப்ரதிபிம்பமல்ல. பிரும்மம் பிம்பம் என்பதும் ஜீவன் ப்ரதிபிம்ப மென்பதும் உண்மை. உலகம் தன் ப்ரதிபிம்பத்தைக் கண்ணேடியில் பார்க்க முற்பட்டால் அவள்தான் தென்படுவாள். ஜீவன் ஹரீங்காரம் என்ற மாயாபீஜத்தினுள் (கண்ணேடியில்) தன் பிம்பத்தைப் பிரும்ஹமாகக் காண்கிறான்.

லக்ஷ்மீ ந்ரஸிம்ஹ பஞ்சகத்தில் சங்கர பகவத் பாதர்கள் ஒரு புதுமையைக் காட்டுகிறார். கண்ணேடியில் தன் ப்ரதிபிம்பத்தைப் பார்த்தவன் நெற்றியில் பொட்டில்லாததைக் கண்டு கண்ணேடியிலுள்ள தன் நெற்றிக்குப் பொட்டிடாமல் வெளியேயுள்ள தன் நெற்றிக்கே பொட்டிடுவான். அதை வேறுவிதமாக விளக்குகிறார்.

त्वत्प्रभुजीवप्रियमिच्छसि चेत् नरहरिपूजां कुरु सततम् ।
प्रतिबिम्बालङ्कतिधृतिकुशलो विम्बालङ्कतिमातनुते ॥

உன் பிரபுவாகிய ஜீவனுக்கு இனியதைச் செய்ய விரும்புகிறாயா? அப்படியானால், நரஸிம்ஹரை எப்போதும் வழிபடுவாய். ப்ரதிபிம்பத்தில் தன்னை அழகஞக்க் காண விரும்புபவன், பிம்பமாகிய தன்னையே அழகுபடுத்திக் கொள்வான். நரஸிம்ஹன் தான் பிம்பம். ஜீவனுகிய தான் ப்ரதிபிம்பம். ஜீவனை அழகஞக்கி மகிழ்விக்க, பிம்பமாகிய நரஸிம்ஹனை அழகுபடுத்தி மகிழ்விப்பாய்.”

பிம்பம் பகவான். பிரதிபிம்பம் ஜீவன். பிம்பம் ப்ரதிபிம்பத்தைப் பார்க்கும். ப்ரதிபிம்பம் பிம்பத்தைப் பார்க்காது. ப்ரதிபிம்பத்தில் மாறுபாடுவிளைவிக்க, பிம்பம் தான் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க முடியும்.

கண்ணெடியிலுள்ள பெருங்குறை. பிம்பத்தின் வலது புறத்தை இடது புறமாக்கி, இடது பக்கத்தை வலது புறமாக்கி, தான் காட்டுகிற காட்சியே இயல்பானதென உணரச் செய்யம். ஹ்ரீங்கார மென்ற கண்ணெடியோ ஸாதகன் த்யான சுலோகத்தால் உணர்கிற உண்மையான உருவகத்தைச் சிறிதும் மாற்றுமல் அப்பட்டமாகக் காட்டும். கண்ணெடி போன்று தன்னளவிற்கேற்ப அரை குறையாகக் காட்டாமல் பூர்ணமாகக் காட்டும்.

தன்னைத் தானே பார்த்துக் கொள்ள கண்ணெடி மட்டுமே உதவும். தேவியைக் காண ஹ்ரீங்காரம் மட்டும் கண்ணெடியாக உதவும்.

தேவி வெளியில் உலகமாகக் காட்சி தந்தாள். ஹ்ரீங்காரமென்ற கண்ணெடிவழியே பார்த்தும் தேவியாகக் காட்சி தந்தாள். தேவியை உலகமாகக் காட்டியதும் அந்த ஹ்ரீங்காரம் என்ற மாயாபீஜமே. உலகை, தேவியாகக் காட்டுவதும் அந்த ஹ்ரீங்காரமே. மாயையினுட்பட்டவனுக்கு அந்த உலகக் காட்சி. மாயையைக்கடந்தவனுக்கு தேவியின்காட்சி. மாயையில் உட்பட்டவனுக்கு ஹ்ரீங்காரம் திரையாகும். மாயையைக் கடந்தவனுக்குப் பேரொளியால் துலங்கும் நற்பாதை அது.

ஹ்ரீங்காரம் புவனேச்வரீமந்த்ரத்தின் பீஜமுமாகும். மாயையால் அது பராசக்தியைப் புவனேசுவரியாகக் குறுக்கிக் காட்டுகிறது. புவனேச்வரி பராசக்தியின் ப்ரதிபிம்பம். அதே ஹ்ரீங்காரம் ஸ்ரீவித்தையையில் ஸ்ரீமாதாவான லலிதையையும் காட்டுகிறது.

பக்தன் தன்னை நோக்கி நிற்கிற ஸ்ரீமாதாவை ஹ்ருதயத்தினுள் பதித்துக் கொண்டான். அவன் பக்தனிடம் நெகிழ்ந்து தயையால் கசிந்து அன்பே

வடிவாக நிற்கிறார்கள். இதயத்தில் உணர்வதை ஹ்ரீங்காரமெனும் கண்ணுடியில் அப்படியே பிம்பமாகவே காண்கிறார்கள். காண்கிற தானும் அதில் தெரியவில்லை. மாயையால் தெரிகிற உலகமும் தெரியவில்லை என்றாலும் விளக்கம் தருகிறார் என் குரு ஸ்ரீ பாலஹம்ஸாநந்த நாதர்.

லோகः पश्यति दर्शने निजतनुं व्यत्यस्तसञ्चेतरां
स्वस्यैवाभिमुखीं यथायथकृतिं मायागृहीतो बहिः ।
भक्तः स्वाभिमुखीं दयाद्रनयनां पश्येत् हृदा विस्तितां
हीङ्कारे मुकुरेऽम्बिकां न तु पुनः स्वात्मानमन्यच्च वा ॥”

இது ஒரு அத்புதக் காட்சி. ஹ்ரீம் மந்திர ஸாதகனுக்கும் அவள்தான் ஆத்மா. ஹ்ரீமின் ஆத்மாவும் அவளே. ஸாதகனின் இதயத்தில் தெரிவதே ஹ்ரீமிலும் தெரிகிறது. புவனேச்வரியாக பிரபஞ்ச ரூபினியாகத் த்யானித்தாலும் ஸ்ரீமாதாவாகவே தரிசனம் தருகிறார்கள். காண்பவனும் அவளே. காட்சிப் பொருளும் அவளே. காட்சியும் அவளே. த்யானத்த்யாத்ருத்தேயேயருபா - தியானிப்பவனுக்குத் தேவியைக் கண்டதும் தியானிப்பவனுன தானும் மறைய, தியானம் எனும் செயலும் மறைய, தியானிக்கப்படுபவள் என்ற தேவி நிலையும் மறைய தேவி மட்டும் பிம்பமாகத் தோன்றுகிறார்கள். கண்ணுடியில் மாயத் தோற்றம் என்ற நிலைமாறி கண்ணுடியில் தெரிவதே உண்மைத் தோற்றம் என்பதும் விசித்ரமல்லவா?

இதனைத் தம் அனுபவமாக ஸாதகன் உணர்ந்தால்மட்டுமே நேரும். வாயால் ஜபிப்பது இந்தக் காட்சியைக் காட்டாது. அதனால் பவானீ பாவநாகம்யா பாவநாமாத்ரஸந்துஷ்ட ஹ்ருதயா என அழைக்கின்றனர்.

இந்த பாவனை திடமாக அமையவே பல தாரணா - தியானமுறைகளை-முன்னேர்கள் கண்டறிந்ததை - ஸ்ரீபாஸ்கரராயர் தனக்கே உரித்தான வழியில்

விளக்கியுள்ளார். ஆழ்ந்த கருத்துடன் தளராத செயல் முறை கொண்டால் தான் இதில் தடம் பதிக்க முடியும். குருவருள் பாஸ்கரராயருக்குத் துணை நிற்பது போல் நமக்கும் துணைநிற்கக் குருவாய் வந்தருளத் தேவியை வேண்டிநிற்போம்.

தஞ்சையில் ஸ்ரீவாஞ்சாகல்பலதாஸ்ரீவித்யாகணபதி உபாஸநாபீடம் ஸ்ரீகுருநாதர் அருள் நிரம்பப் பெற்ற ஸ்ரீகுருவின் ஆதேசத்தில் லோகஷேஷமார்த்தமாகப் பல தெய்வப்பணிகளைச் செய்து வருகிறது. அதன் பேராதரவுடனும் அதனைச் சார்ந்தவர்களின் உதவியுடன் இந்நால் வெளியாகின்றது. என் ஆத்மசிரேயஸிற்குப் பலவகைகளில் தூண்டு கோலாகவும் வழிகாட்டியாகவும் நான்வழிபடுகிற நடமாடும் தேவியாகவும் உள்ள ஸ்ரீகாஞ்சீகாமகோடி பீடாதிபதி ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்ரீசரணர்களின் பேரருள் இதனை இவ்வாறு உருவாக்கித் தந்துள்ளது. ஸ்ரீசரணர்களின் ஸ்ரீசரணங்களில் இதனை என் உளமார்ந்த காணிக்கையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஸ்ரீரங்கம்
18.3.2004

வைத்ய S.V. ராதாகிருஷ்ணசாஸ்திரி,

எனது உரைநூல் என் ஜ்யேஷ்டஸஹோதரர்

ஸ்ரீ S.V. பாலகிருஷ்ணசாஸ்திரீ எழுதிய உரையின்
விளக்கமாகும்.

அது அச்சிடப்பெறவில்லை.

27.2.95ல் எழுதிய அவரது விளக்க முகவரையிலிருந்து சில பகுதிகள்.

அவி஘்ந நி஘ானா அமிலஷிதஸிஞ்சிங் ஘டயிதுஞ்

தவ ஧்யானாந் பூஜாம்பி஦஧தி ஹதுஞ் ஏணபதே |

தவாலேஷ்வைகாஞ்சா : தவ பृथுலशூண்டாப்ரதிநி஧ி :

गणेशावतो मे भवतु दुरितध्वंसनपदुः ॥ १

ஸ்ரீ கணபதியே ! இடையூறுகளின்றி அடியார்களின் இஷ்டலீத்தியை அமைத்துத்தர, உன் தியானத்தையும் பூஜையையும் ஸாதனமாகப் பெரியோர் குறிப்பிடுவர். உனது உருவகத்தின் ஒரு பகுதியும் உனது துதிக்கையின் மறு உருவமுமான பிள்ளையார் சூழியே எனது இடையூறுகளைக் கணவதில் திறமை பெற்று விளங்கட்டும் !

विद्या येभ्यो गृहीता पितृ- गुरु - सवयस्- साध्वसाध्वात्मबन्धु -
स्त्रिघेभ्यो जीवितेऽस्मिन् अनवर इति माँ मानयत्यद्य यावत् ।
तान्वन्देऽथोन्मिषन्तर्तीं सम मनसि सर्तीं वासनां, या मदर्थे
रामं हेरम्बमन्बामनुनयनशतैः नाथते मङ्गलानि ॥

பெற்றேர். ஆசிரியர், வகுப்புத்தோழர், நல்லோர், உற்றூர், உறவினர், நன்பர் என்று எந்தப் பெரியோர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட கல்வியறிவு இப்பிறவியில் இதுவரை ‘நிலை தாழ்ந்தவனல்ல’ என்று என்னை மதிக்கச் செய்திருக்கிறதோ, அவர்களை வணங்குகிறேன். பின் எனக்காக ஸ்ரீராமனிடமும் கணபதியிடமும் ஸ்ரீமாதாவிடமும் நன்மை தரவேண்டிக் கெஞ்சகிற என் மனத்தில் ஆழ்ந்த அந்த நல்வாஸனையையும் வணங்குகிறேன்.

गुरुणां गुरुमूर्तेश्च कृपया भाव्यते मनाक् ।
वरिवस्यारहस्यार्थः जिज्ञासु परितुष्टये ॥

குருநாதர்கள், குருவடிவிலுள்ள ஸ்ரீமாதா இவர்களது கிருபையால் வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தின் உட்பொருள், 'ஜிஜ்ஞாஸ'வின் மன நிறைவிற்காக சிறிது விளக்கப்பெறுகிறது.

श्रीवाणीसेवितायाः श्रीमातुः मातुं श्रियं जडः ।
यते लम्बोदरादेशावलम्बः प्रीतये तयोः ॥

லக்ஷ்மியும் ஸரஸ்வதியும் தொழுது நிற்கிற ஸ்ரீமாதாவின் பெருமையை அளவிட, அசடு. நான், கணபதியின் கட்டளையைத் துணைகொண்டு அவ்விருவரின் அருள்பெற விழைகிறேன்.

प्रकाशं भास्करस्याशो दिदक्षुः स्थूलचक्षुषा ।
गालिनीमुद्रिकां कुर्वन् क्षन्तव्यो मन्त्रविद्वैः ॥

பாஸ்கரரது பிரகாசத்தை - பாஸ்கரராயரின் வரி வஸ்யாரஹஸ்யம் என்ற நூலிற்கு அவரே எழுதித்தந்துள்ள உரையான பிரகாசம் என்ற ஸுரிய ஒளியை - புறக்கண்ணால் காணவிழைகின்ற அசடு நான், காலினீ முத்திரை செய்கிறேன். மந்திர நுட்பமறிந்த பெரியோர் இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளட்டும். (நடுப்பகவில் ஸுரியனைப் பார்த்து மந்திரத்தால் பிரார்த்தனை செய்யும் போது இருவிரல்களையும் முன்னும் பின்னுமாகக் கோர்த்து கண்களை மறைத்துக் கொண்டு சல்லடைக் கண்கள் போன்று விரல்களிடையே உள்ள சிறு சிறு துவாரங்கள் மூலம் சூரியனைக் காண்பது வழக்கம். இது காலினீ (முத்திரை)

प्रायोऽनुवादो-भावार्थः कापि - कुण्डलना कचित् ।
दुर्ज्ञायाप्रस्तुतार्थेषु गालिनीमुद्रिका मता ॥

பெரும்பாலும் உரைமொழி பெயர்க்கப்படுகிறது. சில இடங்களில் கருத்துரை, சில இடங்களில் எளிதில் விளக்கப்பெற இயலாமலும் தொடர்பில்லாமலும் மன்ன இடங்களில் () என அடைப்புக் குறியிட்டு பொருள் எழுதாமலிருப்பது என்பதே இங்கு காலின் முத்திரை.

வரிவஸ்யா ரஹஸ்யப்பிரகாச உரை எழுத நேர்ந்தது பற்றிய சிறு விளக்கம்.

25.2.1994 அன்று மாக பெளரணமீ. அன்று 'ஜிஜ்ஞாஸூ★ என்னிடம் வந்தார்.' தாங்கள் எனக்கு உபதேசித்த பஞ்சதசிக்கு 15 அந்தந்தங்கள் உண்டாம். தங்களிடம் அதனைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி ஸ்ரீமாதா சொன்னார்' என்றார். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. 1962ல் என் குருநாதரிடமிருந்து பஞ்சதசி உபதேசம் பெற்றேன். அவர் எனக்கு மந்திரம் மட்டுமே உபதேசித்தார். பலதடவை பிரார்த்தித்தபின் யந்திரம் கொடுத்தார். சிவபஞ்சாயதனத்துடன் பூஜைசெய்து ஜபம் செய்தேன். பதிமுன்று வயதிலேயே எம் பூர்வீக கிராமமாகிய சிமிழியில் ஸ்ரீராஜேந்திர சோகேஸ்வராலயத்தில் நவராத்திரியை முன்னிட்டு லக்ஷார்ச்சனக்காக ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ரநாமாவளி - ஸ்ரீலலிதா திரிசதீ பாராயணம் செய்கிற வாய்ப்பு பெற்றிருந்தேன். அப்போது பெற்றிருந்த திடமான ஸம்ஸ்கிருத ஜ்ஞானத்தால் மந்திர ஸம்பந்தமற்ற பொது நாமங்களின் பொருளுணர்ந்து மகிழ்வேன். பஞ்சதசி உபதேசம் பெற்றதும் மந்திரப்பொருள் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளும் எண்ணமோ வாய்ப்போ ஏற்படவில்லை. எனவே அன்று 'ஜிஜ்ஞாஸூ' கேட்டதும் வியப்படைந்தேன்.

உடன் நினைவிற்கு வந்தது ஸ்ரீபகவத் பாதர்களின் லலிதா திரிசதீபாஷ்யம் தான். ஆனால் அதில் எந்தக் குறிப்பும் கிடைக்கவில்லை. சிவராத்திரிக்கு முன் மார்ச்சு முதல் வாரத்தில் 'வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தில் பொருள்

தரப்பட்டுள்ளது. படித்துச் சொல்லச் சொல்’’ என்று தேவியின் உத்தரவு என்று ஜிஜ்ஞாஸூ கூறினார். தமிழரையுடன் கூடிய வரிவஸ்யாரஹஸ்ய மூலமும் மற்றும் பல நூல்களும் கிடைத்தும், ஆழம் காண முடியாதநிலை. ‘‘ஸரஸ்வதி மஹாலயத்தில் வரிவஸ்யா ரஹஸ்ய பாஷ்யத்தைத் தேடச் சொல்’’ என்று மேலும் உத்தரவு. அங்கிருந்த அன்பர் பாஸ்கரராயரின் பாஷ்யத்துடன் கூடிய நூலைத் தந்தார். நூல் மிகக் கடினமான தத்துவ விளக்கமுள்ளது. எளிதில் புரிந்து கொள்ளவோ விளக்கவோ இயலாத நிலை. ‘‘மஹாகணபதி மந்திரத்தைச் சில தடவை ஜபம் செய்து படிக்கச் சொல். புரியும்’’ என ஜிஜ்ஞாஸூ மூலம் உத்தரவு. அவ்வாறு செய்ததும் புரியத் தொடங்கியதே ! ஆச்சரியம் !!

கூபே பஶ்ய பயोநி஧ாவபி ஘டே ஗ृக்ஷதி துல்யं ஜலம् சொம்பு
 கிணற்றிலும் கடலிலும் ஆழ முழுக்கினாலும் அது
 கொள்ளுமென்று நீர் எடுக்கும்’’ என்ற பழமொழி.
 எனினும் ஸ்ரீமாதாவே குருமுர்த்தி. அவளே தனது
 கருணையால் தன் பக்தரான ஜிஜ்ஞாஸூவிற்கு
 உணர்த்துமளவு நுட்பமான தத்துவங்களையும்
 உணர்த்தியருள் பாலித்துள்ளாள். ஗ுரோனுஷைஷ புமாந் பூர்ண:
 பிரஜாயதே । அதன் துணைகொண்டு இந்த விளக்கங்களை
 அமைந்துள்ளது.

அம்஬ா-லம்போदர ஸ்ரி஧ாபாக்காலோகாதிவந்஦ுரः ।

ஜிஜாஸுரிஹ சாமுந ஸகலं ஭ந்மஶுதாம् ॥

विषयसंक्षेपः

	पृष्ठसंख्या
मङ्गलाचरणम्	1
ज्ञेयं ब्रह्म प्रकाशः	7
ज्ञेया शक्तिः- विमर्शः	18
ज्ञानाय चतुर्दश विद्याः- गायत्री	28
वेदे श्रीविद्या	32
विद्याकूटत्रयवर्णाः	34
हृष्टेखा-नादः	36
विद्यावर्णेयता	41
विद्यावर्णानां मात्राः कालश्च	41
वर्णोत्पत्तिस्थानं बाह्याभ्यन्तरयत्तौ	45
वर्णानां स्थितिस्थानं रूपं आकारश्च	48
बिन्द्रादिनवक्त्य स्थितिस्थानं रूपं आकारश्च	57
वर्णोच्चारण प्रकारः	61
वार्णोच्चारकालनिष्कर्षः	63
व्यष्ट्यचा समष्ट्यचा भिन्नाः कूटाः	64
प्रत्यक्षरं स्वरूपम्	67
बिन्द्रादीनां स्वरूपम्	69
जपकालविभाव्यं अवस्थापञ्चकम्	71
शून्यषट्कम्	76
प्राणविषुवम्	79
मन्त्रविषुवम्	80
नाडीविषुवम्	81
प्रशान्तविषुवम्	82
शक्तिविषुवम्	83

कालविषुवम्	83
तत्त्वविषुवम्	83
जपलक्षणम्	85
अर्थज्ञानं आवश्यकम्	91
अर्थानामुद्देशक्रमः	92
गायत्र्यर्थः	93
भावार्थः	103
संप्रदायार्थः	136
निगर्भार्थः	167
कौलिकार्थः	169
सर्वरहस्यार्थः	188
महातत्त्वार्थः	192
नामार्थः	195
शब्दरूपार्थः	195
नामैकदेशार्थः	199
शाक्तार्थः	204
सामरस्यार्थः	207
समस्तार्थः	209
सगुणार्थः	215
महावाक्यार्थः	218
शत्त्या लक्षणया बोध्येऽर्थेऽविवादः	226
भावार्थादिषु वृत्त्यन्तरबोध्यत्वम्	227
ईश्वरेच्छासूपा शक्तिः	227
अखण्ड वाक्यस्य अखण्डोऽर्थः बहुर्थबोधकत्वं च । ..	228
वरिवस्याया अन्तरङ्गं बहिरङ्गं च	235
विद्या गुरुमुखैकवेद्या	238
स्वगुरुस्मरणम्	239

७

श्रीः

श्रीगुरुभ्यो नमः ।

श्रीमहागणपतये नमः ।

श्रीमात्रे नमः ।

वरिवस्यारहस्यम् ।

भास्कररायमखिविरचितम्

तदीय प्रकाशब्याख्या समेतम्

तमिल विवरणयुतम्

वारीवल्संया रवृण्णसंयमं

पालंकररायमकी इयर्न्त्रीयतु

அவரது பிரகாச உரை - தமிழ்விளக்கம்

प्रथमोऽम्शः - उपोद्घातः

मुक्तलं अम्चम्म - मுन्ऩாரை

विद्यानां च मनूनां मनुसंख्यानां च विद्यानाम् ।

उपदेष्टा जयतितरां नरसिंहानन्दनाथगुरुः ॥

वरिवस्यारहस्याख्यो ग्रन्थो यः स्वेन निर्मितः ।

तत्र दुर्घटशब्दानामर्थः संक्षिप्य कथ्यते ॥

‘तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्’, ‘आचार्यवान् पुरुषो वेद’
 इत्यादिश्रुत्या गुरुपसदनस्य तत्त्वज्ञानजनकत्वात् प्रथमं
 सकलमन्त्राधिष्ठातृदेवतापररूपं गुरुं श्लेषेण तदैवतं नरसिंहं च
 विद्विद्याताय स्तुवन् संप्रदायं तदाज्ञयैव प्रवर्तयति—

வித்யைகள் எனக் குறிப்பிடப் பெறுகிற மந்திரங்களையும் மற்ற மந்திரங்களையும் பதினேண்கு வித்யாஸ்தானங்களையும் உபதேசித்தருளிய ஸ்ரீ நரஸிம்ஹா நந்தநாதர் என்ற குரு மிகப் பெருமையுடன் விளங்குகிறார். வரிவஸ்யா ரஹஸ்யம் என்று தன்னால் எழுதப்பட்டதாலில், எளிதில் பொருளைப் பொருத்தி உணர முடியாதபடி அமைந்த சொற்களின் பொருள் சருக்கிக் கூறப்படுகிறது.

“தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிக்சேத்” . ஆசார்யவான் புருஷோ வேத “அந்தப்பரம் பொருளை நன்கு உணர ஸாதகன் குருவை நாடவேண்டும். “ஆசாரியரைத் துணையாகக் கொண்டவனே பரம்பொருளை உணர்வான்” என்றவாறு வேதம் கூறியபடி குருவை நாடுவதே தத்துவ அறிவைத் தருமாதலால் எல்லா மந்திர தேவதைகளின் மாற்றுருவமான குருவையும் அந்த குருவின் இஷ்ட தைவமான நரஸிம்ஹரையும் நூலியற்றுவதில் தடை நீக்க வேண்டி சிலேடைச் சொற்களால் துதிப்பவராக ஸ்ரீவித்யா வழிபாட்டுவழி முறையைக் குருவின் ஆணைப்படி தொடங்குகிறார்.”

வித்யைகள்— மந்திரத்தின் தேவதை பெண் ஆனால் வித்யை. ஆண் ஆனால் மந்திரம் அல்லது மநு.

வித்யா ஸ்தானம் 14 - ருக், யஜு-ஸ், ஸாமம் அதர்வம் என்று நான்கு வேதங்கள், சிகைஷ, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஐயோதிஷம், கல்பம் என்று ஆறு வேதாங்கங்கள், மீமாம்ஸா, நியாயம், புராணம், தர்மசாஸ்திரம் என்று நான்கு உபாங்கங்கள் என இவை.

குரு— இவர் எல்லா மந்திரங்களுக்கும் அவற்றின் தேவதைகளுக்கும் மாற்றுருவமாகார். குருவிடம் மந்திர உபதேசம் பெற்றவன், தனது குரு, அவர் உபதேசித்த மந்திரம், அதன் தேவதை இவர்களின் இடையே வேற்றுமை காணுமல், “குருவின் வாக்கே மந்திரமானது. மந்திரமும் அதன் தேவதையும் வேறல்ல. குருவே மந்திரமும் தேவதையும்” என்று ஐக்யபாவனை கொண்டு குருவைத் தியானித்து, குருவையே மந்திரதேவதைகளின் மாற்றுருவமாகக் கொள்வது மரபு-

நிருஸிம்ஹாத்வா— பாஸ்கரராயரின் குரு நிருஸிம்ஹாத்வரி. ஆந்திரதேசத்தில் சிறந்த வித்வான். நர ஸிம்ஹாநந்தநாதர் என்று அவருக்கு தீக்ஷாநாமம். அவர் நிருஸிம்ஹாரின் உபாஸ்கர். இந்த மங்கள சிலோகத்தில் தன் குருவையும் குருவின் உபாஸனை தேவதையையும் சிலேடையாகத் துதிக்கிறார். இருமாறுபட்ட பொருள்களை ஒரே சொல்லால் குறிப்பிடுவது இருபொருள் அணி எனும் சிலேடையின் சிறப்பு.

வரிவஸ்யா— பூஜை, வழிபாடு, அருகிலிருந்து பணிவிடை, சேவை. யந்திரத்திலோ விக்ரகத்திலோ சைதன்யமூர்த்தி என்ற பாவனையுடன் அருகிலிருந்து வழிபட்டுப் பணிவிடை செய்து அருள் பெறுவதற்காக, எண்ணமும் வாக்கும் செயலும் இணைந்து பணிபுரிதலாகும். அதன் உட்பொருளும் மறைபொருளும் ரஹஸ்யமாகும்.

மங்கள சிலோகத்தில் தனது குருவையும் குருவின் உபாசனை தெய்வத்தையும் சிலேடையால் துதிக்கிறார்.

பிரஹ்லாதாமீஷ்டானே வி஬ுதஸமுடயஸ்தூயமானாப்஦ானே—

शेषक्षोणीभृदन्तः प्रविलसितपदाहोबलक्षेत्रगर्भात् ।
प्रादुर्भूते हिरण्यद्विरदमतिमदध्वान्ततन्त्रं निहन्तुं

धीरे सच्छास्त्रयोनौ मम भुवनगुरावस्तु भक्तिर्नृसिंहे ॥ १ ॥

பிரஹ்லாத்யோ ஦ैत्यः, தदभීषானாந் ஦ான் யஸ்மாத्, பக்ஷே பிரகृष்டோ ஹாடோ ஬்ரஹ்மாநந்஦ः, தஸ்ய, அமீஷானாந் ஧ர்மார்஥ிகாமானாந் ச ஦ான் யஸ்மாத्; தஸ்மிந् । வி஬ுதானாந் ஦ேவானாந் பண்டிதானாந் ச ஸமுடயேந ஸமுடயேந ஸ்தூயமானமப்஦ானாந் பூர்வாரித்ராந் யஸ்ய தஸ்மிந् । ‘அப்஦ானாந் கர்ம வृத்தம்’ இத்யமரः । ஹிரண்யாஸ்யோ யோग்யதா ஹிரண்யக்ஶிபுः, நாமைக்஦ேஶே நாம஗்ரஹாத्; ச ஏவ ஦்விரदः, ஸ்திஂங்காந்தாந் தம् । கீடஶாந் தம् ? அதிஶாயிதமாட எவாஜ்ஞாநபரிணாமத்வாட ஧்வாந்தம், தத்தந்த் தத்தந்தம், மடபரவஶமிதி யாவத், பக்ஷே ஹிரண்ய ஧னோபலக்ஷணம், ஦்விரதா: ஸேநாஜ்ஞாபலக்ஷணம்,

मतिरसच्छास्त्रज्ञानम्, तत्संबन्धी मदो येषां तेषां ध्वान्तानां ध्वकारोऽन्ते
येषां नाभ्यि तेषां माध्वानां तन्त्रं शास्त्रं निहन्तुं, शोषक्षोणीभृतः
शोषाचलस्यान्तः प्रविलसितं शोभमानं पदं स्थानं यस्याहोबलाख्य-
क्षेत्रस्य, तस्य गर्भान्मध्यात्, पक्षे, अशोषाणां समस्तानां क्षोणीभृतां
राज्ञां मध्ये प्रविलसिते पदे चरणौ यस्य अहोबलाख्यस्य पुरुषधौरेयस्य,
तस्य क्षेत्रं पक्षी, तस्या गर्भात्, प्रादुर्भूते; धीरे धैर्यशालिनि, पक्षे धियं
रातीति धीरः पण्डितस्तस्मिन्; सतां शास्त्राणां योनिः कारणम्, 'यस्य
निःश्वसितं बेदाः', 'छन्दाऽस्मि जज्ञिरे तस्मात्' इत्यादिश्रवणात्;
सच्छास्त्राण्येव योनिर्जापिकहेतुर्यस्येति वा, 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं
पृच्छामि' इति श्रवणात्, शास्त्रयोनित्वाधिकरणे द्वेधापि व्याख्यानात्;
पक्षे सच्छास्त्राणां योनिः कर्ता, ग्रन्थकर्त्ति यावत्; तस्मिन् भुवनगुरौ
नृसिंहे नरकेसरिणि, नृसिंहनामके च मम भक्तिरस्त्वति प्रार्थना ।
(अत्रोपमेयोपमाया उपमाया अभेदस्य वा ध्वनिः । श्लेषोऽलंकारः ।
सोऽपि च प्रकृतोभयविषयकः सभज्ञोऽभज्ञश्च । साधरा वृत्तम्) ॥ १ ॥

பகவான் நரளிம்ஹரிடத்தில் தன் பக்தி அமைய வேண்டுகிறார். ப்ரஹ்லாதாபீஷ்டதாநே - பிரஹ்லாதனின் கோரிக்கைகளை வழங்கியவரும், விபுதஸமுதய ஸ்தூயமாநாபதாநே - தேவர் கூட்டத்தால் பாராட்டப்பெற்ற அருட் செயல்கள் உள்ளவரும், சேஷ சேஷாணீ ப்பருத் - அந்த:- ப்ரவிலஸித - பத - அஹோபலசேஷத்ரகர்ப்பாத் அதிமதத்வாந்த - தந்தரம், ஹிரண்யத்விரதம் நிலங்கும் ப்ராதுர்ப்புதே - எல்லா சேஷாத்ரி மலைகளின் இடையே ஒளியுடன் விளங்குகிற அஹோபல மலையின் உள்ளே அளவு கடந்த செருக்கால் செயல் முறையில் இருள்ளடந்த ஹிரண்யகசிபு என்ற யானையைக் கொல்லத் தோன்றிய வரும், தீரே ஸக்சாஸ்த்ரயோநெள - தீரம் மிக்கவரும் வேதங்களின் உட்பொருளானவரும், புவநகுரெள - உலகிற்கு வழிகாட்டியானவருமான நஞ்சிம்ஹேந - நரசிம்ஹரிடத்தில் மம பக்தி: அஸ்து - எனது பக்தி அமையட்டும்.

சிலேடையால் நரளிம்ஹரின் மாற்றுருவமான தன் குருநாதர் நிருஸிம்ஹானந்தநாதரிடம் தனி பக்தி அமையவேண்டுகிறார். ப்ரஹ்லாதாபீஷ்டதாநே பேரானந்தத்தையும் அறம் பொருள் இன்பம் என விருப்பிற்குரியவற்றையும் அருள்பவரும், விபுதஸமுதய ஸ்தாயமாநாபதாநே - அறிவாளிகளின் கூட்டத்தால் பாராட்டப்பெற்ற அறிவாற்றலாலான புகழுடையவரும், அசேஷக்ஷோணீப்ப்ரதநந்த:- ப்ரவிலஸிது - பத - அஹோபல சேஷத்ரகர்ப்பாத் ஹிரண்யத் விரத - மதி - மத - த்தவாந்த தந்தரம் நிலைந்தும் ப்ராதுர்ப்பூதே - எல்லா அரசர்களது மதிப்பிற்குரிய அஹோபல பண்டிதரின் மனைவியின் கருவிலிருந்து செல்வம், யானை, தடம் மாறிய அறிவுத்திறன், அதனைலான செருக்கு என்பனவற்றுல் இருளடைந்த செயல்முறை கொண்டவர்களை அழிக்கத் தோன்றியவரும், தீரே-தீரரும், ஸத்சாஸ்தரயோநென நல்ல சாஸ்திரநூல்களின் தோற்றுவாயும் புவநகுரௌ-உலகின் ஆசாரியருமான நிருஸிம்ஹே - நிருஸிம்ஹ குருவிடம் மம பக்தி: அஸ்து - என் பக்தி அமையட்டும்.

பகவான் பூர்ணிவாஸரைத் தாங்க ஆதிசேஷன் சேஷாசலங்கள் என்ற மலைவரிசை வடிவம் ஏற்கிறார். சேஷாசல வரிசையில் அஹோபலமும் (அஹோபிலமும்) இடம் பெறுகிறது. நிருஸிம்ஹாத்வரியின் தந்தை அஹோபல பண்டிதர். வேதம் முதலான சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் பரம்பொருளின் மூச்சக்காற்று. அதனேல் பரம்பொருளே சாஸ்திரங்களின் தோற்றுவாய் (யோநி). அவரை அறிய வேதம் முதலியவையே பிரமாணநூல்கள் (யோநி) என்பதால் நிருஸிம்ஹர் ஸத்சாஸ்திரயோநி ஆகிறார். குருவும் பாஸ்கரருக்கு சாஸ்திர அறிவைப் புகட்டியவரானதால் ஸக்சாஸ்த்ரயோநி ஆகிறார். த்தவாந்தம் - இருள். பிரம்மத்தில் அத்வைத நிலையை உணர இயலாத இருள் சூழ்நிலையிலுள்ளவர்களும் த்தவாந்தர்களே. (அத்வைதத்தை மறுக்கிற மத்வமதத்தினரை த்தவாந்தர் - த்தவ என்ற எழுத்தைக் கடைசியில் கொண்ட மாத்தவர்கள் என உரை கூறுகிறது.) தீரர் - எதிரியை எதிர்த்து நிற்பவர்.

அறிவை நல்வழியில் செலுத்துபவர். (1)

அறிவாளிகளின் கூட்டத்தை மகிழ்ச்சியடையச் செய்யவே இந்த முயற்சி என்கிறோ—

आ प्राचः कामरूपाद् द्रुहिणसुतनदप्लावितादा प्रतीचो

गान्धारात् सिन्धुसान्द्राद्रघुवरचरितादा च सेतोरवाचः।

आ केदारादुदीचस्तुहिनगहनतः सन्ति विद्वत्समाजा-

ये ये तानेष यत्तः सुखयतु समजान् कश्चमत्कर्तुमीषे ॥ २

कामरूपगान्धारौ देशौ । सेतुकेदारौ क्षेत्रे । द्रुहिणसुतसिन्धू
नदविशेषौ । विदुषां विद्योपासकानां समाजाः, ‘न शिल्पादिज्ञानयुक्ते
विद्वच्छब्दः प्रयुज्यते’ इत्यादिना विद्वच्छब्दस्योपासकपरताया-
स्थित्यां प्रदर्शनात् । समजाः पशुगणाः । ‘पशूनां समजोऽन्येषां
समाजः’ इत्यमरः ॥ २ ॥

இழக்கே பிரும்மபுத்ரா ஆற்றின் நீரால் வளம்பெற்ற
காமரூபத்திற்கும் மேற்கே ஸிந்து நீர்ப்பாய்ந்து வளம் பெற்ற
காந்தாரத்திற்கும் தெற்கே ஸ்ரீராமன் திருவடி பதித்த
ஸேதுவிற்கும், வடக்கே பணியால் இறுகிய கேதாரத்திற்கும்
இடையே வசிக்கின்ற அறிவாளிகளின் கூட்டத்திற்கு இந்த
முயற்சி இன்பம் தரட்டும். அறிவற்ற மந்தை
உணர்ச்சியுள்ளவரை மகிழ்விக்க எவரால் இயலும் ?.

கிழக்கில் காமரூபமும் மேற்கில் காந்தாரமும்
பாரதத்தின் எல்லைகள். இவை தேசங்கள். தெற்கில்
ஸேதுவும் வடக்கே கேதாரமும் எல்லைகள். இவைகேஷத்திரங்கள். சிந்துவும் பிரும்மபுத்திராவும் மேற்கு
நோக்கி ஒடிக்கடலில் கலப்பதால் நதங்கள் (ஆண்பால்)
கிழக்கில் ஒடிக்கலப்பவை நதிகள் - (பெண்பால்).
பேரறிவாளரின் கூட்டத்தை ஸமாஜம் என்றும்.
அறிவிலிகளின் கூட்டத்தை ஸமஜம் (ஆட்டுமந்தை) என்றும்
கூறுவர். காமரூபம் - அஸாமின் மேற்குப்பகுதியும் வங்க
தேசத்தின் கிழக்குப்பகுதியும் கொண்ட நாடு. காந்தாரம் -

பாரதத்தின் வடங்கலை - கண்டஹர் என்ற பகுதி. பாரதத்தின் மேற்கில் உள்ள கடலும் ஸிந்து. அதில் கலக்கின்ற நதியும் ஸிந்து. இங்கு ஸிந்து நதத்தால் செழிப்புற்ற காந்தாரம் எல்லை.

(2)

ஸ ஜயதி மஹாந् பிரகாஶோ யஸ்மிந् ஹஸ்தே ந ஹஶ்யதே கிமபி ।
கதமிவ தஸ்மிச்சாதே ஸர்வ விஜாதமுச்யதே வேடே ॥ ३ ॥

அந்தப் பெருமை மிக்க பேரிராளி எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டதாக, எல்லாவற்றையும் விடமேலானதாக தனித்து விளங்குகிறது. அதனை உணர்ந்த நிலையில், பலவாக இதுகாறும் உணரப்பெற்ற எதுவும் தனித்து உணரப் பெறவில்லை. இந்நிலையில் “அதனை உணர்ந்தால் எல்லாம் உணர்ந்ததாக ஆகும்” என்று வேதம் கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

ஸ ஸர்வீஷாமாத்மத்வேந பிரஸி஦்஧ः, மஹாந् ஦ேஶகாலாத்யநஷ்டிச்சிநः
பராப்ரகாஶः; பிரகாஶः ஸர்வா அனாவृதாத்மஸ்வரஸ்பஜ்யोதிஃ, ‘ஸ்வரஸ்ப-
ஜ்யोதிரேவாந்தः’ இதி ரஹஸ்யாगமாத्, ‘ந தந ஸூர்யோ ஭ாதி’
இत்யாதிஶ்வரபாத்மாத்மக்சரமவृத்திவிஷயீகுதே ஸதி கிமபி ஹஶ்ய ந ஹஶ்யதே,
அதிஷாநஜானநாஶ்யத்வாத् । அத ஏவைகவிஜானேந ஸர்வவிஜாநं ஶ्रுதாவுக்
கதஂ ஸங்ச்஛த இதி ஸாஶ்ரயமாஹ— கதமிவேதி । அதொ, விவர்த்வாங்
வெடாந்திஸம்தஂ பரிணாமவாடி தாந்திரிகோ டூஸ்யதி-கதமிவேதி । தந்மதே
மூஞ்டாதிவாந்தாநுபபத்திரித்யர்஥ः ।

வழிபாடு, வழிபாட்டிற்குரியது, வழிபடும் முறை, இவற்றின் வெளித்தோற்றத்தைக் காண்பிப்பதோடு நில்லாமல் உட்கருத்தையும் விளக்குவதே இந்நூலின் முக்கிய நோக்கம். வழிபடுவனின் நிலைக்கேற்பவழிபாடு மாறக்கூடும். எனினும் வழிபடப்பெறுவது எது என்பதை உணர்ந்தபின் அதற்கேற்ற வழிபாட்டை அமைத்துக் கொள்வதே சிறந்தது. அப்போதுதான் வழிபடுகிற நிலைக்கு

ஸாதகன் தன்னை உயர்த்திக்கொள்ள முடியும். வழிபடப் பெறுவது எது? இதனை முதல் மூன்று சுலோகங்களால் விளக்குகிறோம்.

அது ஒர் பேரொளி. அது தான் ஆத்மா. எல்லோரும் தன் தன் ஆத்மா என்று குறிப்பிடுவதும் எல்லோரது ஆத்மாவும் அதே. பேரொளியான அது பேரிருக்கை கொண்டது. அங்கு இங்கு என இடப்பரப்பால் குறுகிய வட்டத்திலான இருக்கையில் அதனைக்காண இயலாது. அப்போது இப்போது என்ற காலவரைக்கு உட்படாதது. அது இது எனத் தனித்து வெவ்வேறுக்கச்சுட்டிக் காட்ட முடியாதது.

காட்சிக்கு உட்படுகிற பொருள் அனைத்தையும் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒளி விளக்கிக்காட்டுகிறது. அந்த ஒளியின்றி எதனையும் காணமுடியாது. சூரியனின் அல்லது தீபத்தின் ஒளி உதவாவிடில் கண்கள் எதனையும் பார்க்கமாட்டா. கண்களுக்கும் காட்சிப்பொருளுக்கும் அப்பால், அவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட ஒளி ஒன்று காட்சிக்குத் தேவை. இங்கு இந்தப் பேரொளியைப் புலப்படுத்துகிற வேறு ஒர் ஒளி இல்லை. எந்த ஒளிப்பொருளும் இந்தப் பேரொளியை விளக்காது. இதன் பேரிருக்கை எந்த ஒளி வட்டத்தினுள்ளும் அடங்காது. அது விளங்காப் பொருளும் அல்ல. அது தன்னைத்தானே விளக்கிக் கொள்ளும். அப்படி அது தானே தன்னை விளக்கிக் கொள்ளாவிடில் எவரும் அதை விளக்கவோ காணவோ முடியாது. பெளதிகவட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பேரொளியை பெளதிகவட்டத்திற்கு உட்பட்டே செயல்படுகிற பொறிகளும் மனமும் காண இயலாது. இவற்றால் காண இயலாதென்பதால் அப்படி ஒரு பொருள் இருப்பதற்கில்லை என்று கொள்வதும் தவறு. “ஸ்வரூபஜ்யோதிரேவ அந்தः- உள்ளே பேரொளியாக அது உணரப்பெறும்” என்று ரஹஸ்யாகமம் கூறும். “நத்ராஸ்வரயோ பாதி அந்தப் பேரொளியின் மூன் சூரியன் ஒளியிழந்து காணப்பெறுவான்.” என வேதம் கூறும். அந்த ஒளியின் மூன் சூரியன் இருப்பதே தெரியாது. சூரியன் அந்த ஒளியில் கரைந்து மறைவான்.

எப்போதும் எதனாலும் எவ்வாறும் அது மாறுபடாதது. உலகம் பலவாக அது இது எனப் பல தோற்றங்கள் கொண்டது. பலவாகத் தோன்றுவிடில் உலகம் என்ற உணர்வே ஏற்படாது. இப்படிப் பலவாகத் தோன்றுவதை இனம் இனமாக வகை வகையாகப்பிரித்து வகுக்கும் போது அதன் எண்ணற்ற நிலை எண்ணுதலுக்கு உட்படும். அவ்வாறு பகுத்தபின் அவற்றின் மூலப்பொருள் எது என இனம் கண்டு தொகுக்கும் போது மேலும் எண் குறையும். அம்மூலப்பொருட்களின் மூலப்பொருள் எனக்காண முற்படின் எல்லாவற்றின் மூலப்பொருள் ஒன்றே என்று உணரமுடியும். வளையல் சங்கிலி காதனி என்று பலவாக உணர்ந்ததைத் தங்கம் என்ற மூலப்பொருள் நிலையில் உணர்ந்ததும், வளையலைத் தங்கமாகவும், தங்கத்தை வளையலாகவும் காணலாம் எனத் தேறுகிறது. தங்கத்தை வளையலாகக் காண்பதைவிட வளையலைத் தங்கமாகக் காண்பது சற்று உண்மையான காட்சி. தங்கத்தின் மூலப்பொருளைக் கண்டறியும் போது தங்கமும் மறைந்து அந்த மூலப்பொருளைக் கண்டதே உண்மைக் காட்சி எனத்தேறும்.

தோன்றும் பொருள் அனைத்திற்கும் ஒரு ஆதாரம் உண்டு. அது அதன் மூலப்பொருள் நிலை. வளையலாகக் காணும் போது ஆதாரமான தங்கம் பின் புலனாக மறைகிறது. ஆதாரமான தங்கமாகக் காணும் போது வளையல் என்ற தோற்றநிலை மறைகிறது. இவற்றினுள் எது உண்மை ? தங்கமே.

சித்தத்தின் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தி மடைமாற்றி உண்மைக் காட்சிக்கான தாரணை தியானம் என்ற மேனிலைப் பயிற்சியில் தேரியவன், மேலெழுந்தவாரியான தோற்றத்தை விலக்கி மூலப்பொருளைக் காண்கிற திறம் பெறுகிறான். அது இது; அதுவா இதுவா ?; இந்த உருவில் இந்தக்கால வரையில் இவனுல் கண்டதென்றவாறு கிளம்பும் விகல்பங்கள் (தோற்ற வேறுபாடுகள்) மறையும். எல்லாமாக - பலவாகக் கண்டவை மெய்ப்பொருள் அல்ல என்று உணர்வான். எல்லாமாக - பலவாகக் காட்சி தந்தது ஆதாரமான இந்த மூலப்பொருளே என்ற உணர்வு முன்திற்கும்.

இது நிர்விகல்ப உணர்வு நிலை. எல்லாம் ஒரே மூலப்பொருளின் விரிந்த (பிரபஞ்ச) தோற்றுமே - வெளிப்பாடே. அதுவாக இதுவாக, அது இதனைக்காட்டிலும் உருவிலும் செயலிலும் வேறுபட்டதாக, அதுவானால் அப்படியிருக்கும்; இதுவானால் இப்படி இருக்கும் என்றவாறு பல ஹெஷ்யங்களுக்கு இடம் தருவதாகக் கருதியதனைத்தும் கற்பனையே. கற்பனையும் நொடிக்கு நொடி வேறுபடலாம். இந்த கற்பனைவேறுபாட்டிற்கு உட்படாத நிர்விகல்பமாக உணரப் பெறுவதே ஆத்மானும் மூலப்பொருள்.

குடம், ஆடை, நகை என்றவாறு தோன்றும் பொருளுக்கு மண், பருத்தி, தங்கம் என்பவை அதிஷ்டானம் (ஆதாரம்). அதிஷ்டானம் என்ற மூலப்பொருளில் கருத்து ஒன்றினால் மட்டுமே, தோன்றுமளவில் தெரிகிற உருவகம் (விகல்பங்கள் அல்லது பிரகாரங்கள்) மெய்யென்ற நிலை மறையும். அதிஷ்டானமாகவே தெரிகிற கடைசி சித்தப்போக்கை நிர்விகல்பாத்மக சரமவிருத்தி என்பர். அப்போது விகல்பங்களாகத் தெரிகிற காட்சி நிலை உணரப்பெறுது. அதிஷ்டானம் காணில் விகல்பம் மறையும்.

அந்த ஒன்றை (அதிஷ்டானத்தை)க் கண்டால், எல்லாம் (தோற்றுவிகல்பங்கள்) மறையும் என்பது முடிவு. தஸ்மிந் தருஷ்டே நத்ருச்யதே கிமபி. அப்படியிருக்க அந்த ஒன்றைக் கண்டால் எல்லாம் கண்டதாகும். யஸ்மிந் விஜ்ஞாதே ஸர்வமிதம் விஜ்ஞாதம் பவதி என்று உபநிடதவாக்யம் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? ஆராய்கிறீர்.

மூலப்பொருள் அதன் மூல நிலையிலேயே நிற்கவில்லை. பரம் பொருளிடமிருந்து தோன்றிய மூலப்ரக்ருதி அனைத்திற்கும் மூலப்பொருள். பிரகிருதி என்ற பரிணைமமடையாத நிலையிலிருந்து அது விக்ருதி என்ற பரிணைமத்திற்குட்படுகிற நிலைக்கு வந்தது. பிரகிருதி நிலையில் உலகமெனப் பலவாகக் காட்சி தரமுடியாது. விக்ருதி நிலையில் மஹத் அஹங்காரம் பூதஸ-அக்ஷமம் பூதங்களின் பஞ்சீகரணம், சரமூம் அசரமுமான இந்த உலகம் என்ற பரிணாமம் வரிசையாக நேர்ந்தது.

உலகமானது காட்சிப்பொருளாகும் போது இருநிலைகள். கயிறு கயிருகவே தெரிவது மெய். கயிறு பாம்பாகத் தெரிவது மெய்யல்ல. காண்பவனுக்குக் காணும் போது பாம்பாகவே தெரிவதால் அவனளவில் அப்போது மெய். கயிற்றைக் கயிருக்கக் கண்டகண்களேதான் இப்போது பாம்பாகக் காண்கின்றன. இது மெய்யல்ல என்பது எப்படி ?

கயிற்றைச் கயிருக்கக் காண்கையில் அதிஷ்டானமும் தோற்றமும் மாறுபடவில்லை. கயிறு பாம்பாகத் தெரிகிற போது இரண்டும் மாறுபடுகின்றன. அதிஷ்டானமும் தோற்றமும் பொருந்தினால் மெய். வேறுபட்டால் மெய்யல்ல.

'நான் - எனது' என்ற வட்டத்திற்கு உட்பட்டே காட்சியின் மெய் நிலை உணரப்பெறுகிறது. உலகம் உலகமாக இருக்கும்போது ஒரு குழப்பமுமில்லை. உலகை நான் எனது என்ற குறுகிய வட்டத்தில் தான் பார்க்கிறேன். பிறர் கண்களில் கயிருகப்படுவதே என் கண்களில் பாம்பாகப்படுகிறது. தோற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் அதிஷ்டானத்தைக் காண்பவனே மெய்ஞ்ஞானி. அதிஷ்டானத்தைக் காண்பவன் தோற்றத்தைப் பற்றி ஆராய்வதில்லை. அதனால் யஸ்மிந் தருங்கடே நத்ருச்யதே கிமிபி என்பது சரி: அதிஷ்டானத்தைத் தவிர வேரென்றையும் காணவில்லை. அப்படி யானால் “ஏகவிஜ்ஞாநேந் ஸாவம் விஜ்ஞாதம் பவதி” “அந்த ஒன்றை அறிவதால் எல்லாம் அறிந்ததாகும்” என்பது எப்படிப் பொருந்தும் ?

அத்ரே தாந்திகப்ரக்ரியா— ‘இஞ்சாமி’, ‘ஜாநாமி’ இத்யாடா-
குத்தமபுரூஷாந்தமாஸமான் ஸ்தூரணாந்யியி ஜானமேக பிரகாஶாமி஧ிஷ் க்ரஹ ।
தச் சுர்ஜாத்த- சுர்வீஶ்வரத்த- சுர்வகர்த்துத்- பூர்த்தி- வ்யாபகத்வாடிஶக்தி-
சுங்கலிதம் । தஸ்ய ச ஆனந்஦ரஸ்பாஂஶ ஏவ ஸ்஫ூரண் பரா அஹ்தா, விமஶி:,
பரா லலிதா ஭ட்டாரிகா, திபுரஸுந்஦ரீத்யாடிப்பைஷ்வர்வதியதே । உக்க் ச
விருப்பாக்ஷபஞ்சாஶிகாயா் விஶ்வஶரீரஸ்கந்஘ே ‘இஞ்சரதா கர்த்துஂ் ஸ்வதந்த்ரா

चित्स्वरूपता चेति । एतेऽहंतायाः किल पर्यायाः सन्दिरुच्यन्ते ॥’
इति । पराहंतामन्तरेणदंताया असंस्फुरणादहमिदमोः ससंबन्धि-
कत्वात्, इदंपदगम्यस्य दश्यस्याहंतारूपशक्त्या तद्विशिष्टब्रह्मणा वा
जन्यत्वम् । तच्च दश्यं तत्परिणाम एव, ‘तस्यां परिणतायां तु न
कश्चित् पर इष्यते’ इति वामकेश्वरतन्त्रात्, ‘वाचारम्भणं विकारः’
इत्यादिश्रुतीनां तत्रैव स्वारस्याच्च । शक्तिशक्तिमतोरुपादानो-
पादेययोरत्यन्तमभेदः, न पुनरौपनिषदादिकल्पेदाभेदौ । अत एव
‘सर्वं खल्विदं ब्रह्म’ इति सामानाधिकरण्यमभेद, न पुनर्बाधायाम् ।

तन्त्रिर चास्त्रिर रीढियिलं औरु विळक्कमं उण्णु. विरुम्पुकिरेण, अरिकिरेण, चेयंकिरेण ऎन्ऱु वर्गपटुकिर
उण्णर्विलं विरुप्पमं अरिवु चेयलं एन्ऱवर्गर्त्तिर्त्तु नाऩं
एन्पतुटनं उल्ला तेताटर्पेप ‘रेण’ एन्ऱ तान्निले
(उत्तमपुरुषनं)क्काणविकृति काट्टुकिरतु. ‘रेण’ एन्पतु
नाऩीनं वेवलीप्पाटु (स्प्पुरज्ञाम). विरुम्पुकिरेण
एन्पतालं विरुम्पुवत्ताक उण्णर्वु चित्तसक्तियिन्तुष्टिप्पाक—
अलेवरीचेयाक वेवलीप्पाटु किरतु. अरिकिरेण एनुमं
पोतु अरिवत्ताकिय उण्णर्वुम, चेयंकिरेण एनुमं पोतु
चेयलाकिर उण्णर्वुम, अन्त चित्तसक्तियिन्स्पुरज्ञत्तिलं
कलक्किरतु. विरुप्पमं अरिवु चेयलं एन्ऱ लुण्णु
उण्णर्वुकर्णुम लुलमाणसित्तसक्तिस्पुरज्ञत्तेत आत्तारमाकक
केकाण्णटवै. चित्तसक्ति एन्ऱ पोतुन्नर्वेव एल्ला
उण्णर्वुकर्णुक्कुम अतिष्ठाणाम. पोरान्त्रवुमं पोरान्त्रवुमं
पोरिरुक्केयुमं पोराण्णमेयुमं पोराण्णमेयुमं एन्कुमं
नीक्क मर्त्र निरैवुम विरिवुम एनप पल सक्तित्तुष्टिप्पुकलीनं
लुल निलेयाण अतु पिरकाशमं एन्ऱ परमं बेपारुओ. अतनं
वेवलीप्पाटे पराशक्ति, परावृहन्त्तेत एन्ऱ परावृहन्कारमं;
इत्तेनये विमार्शमं एन्पर. पराशक्ति लविता परा
पट्टारीका, तुरीपुरालैन्तरी एन तन्त्रिरन्कलं क्षुरुमं.
श्रौलविता॒लै॒ह॒लै॒र्ना॒म॑ उ॒रै॒यि॒ल॑ (ना.576) मत्ता एन्ऱ
नामत्तिनं विळक्कत्तिलं मत् शब्दः अस्मदर्थकः । तस्य भावः मत्ता ।
परशिगनिष्ठ पराहंतारूपा इत्यर्थः । एन्ऱ विळक्कमुमं इत्तेन
छृट्टियते.

அது இது (இதந்தா) என்று வெளிப்பொருளை உணர்த்த சித் சக்தியின் ஸ்புரணம் முற்படும் போது, நான் என்ற தனி உணர்வும் (அஹந்தாவும்) முன்னிற்கிறது. இதந்தா தனிப்படாவிடில் அஹந்தாவும் தனியாக வெளிப்படாது. பராஹந்தாவில் அது அடங்கி நிற்கும். நான் என்ற தனி உணர்வால் அது இது எனக் காணலாம். அது இது என உணர்நேர்ந்தால் தான், நான் என்ற உணர்வு முன் நிலைப்படும். இதந்தாவும் அஹந்தாவும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளவை. இந்த இதந்தையும் அகந்தையும் விமர்சக்தியின் விரிவு. விமர்சம் பிரகாசமாகிய பரம்பொருளின் வெளிப்படுநிலை.

காணப்படும் உலகமனைத்தும் பராஹந்தையின் பரினாமமே. “தஸ்யாம் பரினாதாயாம் து நகச்சித் பர இஷ்யதே” (எல்லாம் அதன் பரினைமெனில் எதுவும் அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகக் கொள்ள முடியாது.) என வாமகேச்வரதந்திரம் கூறும். “வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்” - (சொல்லளவில் பெயரளவில் உருமாற்றம் என்ற அளவில் அவை வேறுபடலாமே தவிர உண்மையில் வேறுபடவில்லை) என வேதம் கூறுவதும் இந்த விளக்கத்திற்கே ஏற்படையது. சக்தியும் சக்தியடையவனும் வெவ்வேறல்ல. காரணப்பொருளும் காரியப்பொருளும் வேறுபட்டதல்ல; இரண்டும் ஒன்றே. வியவஹாரநிலையில் தனித்தனி; உண்மை நிலையில் வேறல்ல என்று ஒன்றிலேயே மாறுபட்ட நிலைகளில் வேற்றுமையும் வேற்றுமையின்மையும் என்பது கொள்ளத்தக்கதே.

“ஸர்வம் க்கலு இதம் ப்ரம்ஹ” ('இது அனைத்தும் பிரும்மமே') என்ற ஒரு நிலைப்பாடும் இரண்டும் ஒன்றே என்பதில் தான். மற்றொன்று இல்லை என்ற பொருளில் அல்ல. பிரம்மமும் பிரபஞ்சமும் ஒன்று தான் என்றால் பிரபஞ்சமும் பிரம்மத்தின் வடிவமே என்று கொள்ளலாமே தவிர, பிரபஞ்சம் கிடையாது. அது பொய் என்று கொள்வது சரியல்ல.

अद्वैतश्रुतयः सर्वा अप्येतदभिप्रायिका एवाविरुद्धाः । सर्वप्रमाणमूर्धन्यया श्रुत्या तदनुसारितन्त्रैश्चाद्वैते कथिते, तद्विरुद्धत्वेन भासमानः कार्यकारणयोर्भेदांशं एव कल्पित आस्तां, न पुनः सर्वोऽपि प्रपञ्चः । ‘नेह नानास्ति किंचन’ इत्यादिश्रुतिष्वपि भेदांशस्यैव निषेधो न प्रपञ्चस्य । ‘एकमेवाद्वितीयम्’ इत्यादौ श्रूयमाणो भेदवत्प्रपञ्चाभावोऽपि विशेषणाभावप्रयुक्त एव ।

अत एव भामत्यां हाटकमकुटग्रन्थे भेदस्यैव हाटकन्यून-सत्ताकत्वं न मकुटस्योक्तम्, परिणामस्य परिणामिसमानसत्ताकत्वावश्यिकत्वात् । ‘मायाभावमिदं द्वैतम्’ इत्यत्रापि द्वैतशब्देन भेदस्यैव मिथ्यात्ममुच्यते, न पुनर्भेदवतः; तथात्वे तु प्रतियोगितासंबन्धेन जगत इवानुयोगितासंबन्धेन ब्रह्मणोऽपि भेदवत्त्वस्य सत्त्वात् सदसद्भावाभावो निरूप्यत इति न्यायसिद्धत्वाविशेषान्मिथ्यात्वापत्तेः । ततश्च श्रुतेरपि परिणामवाद एव संमतः सिध्यति । भगवता व्यासेनापि ‘प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्’ इत्यस्मिन्बधिकरणे एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञां मृद्घटनखनिकृन्तनादिदृष्टान्तम् ‘बहु स्यां प्रजायेय’ इत्यभिध्योपदेशादिकं चानुसंदधानेन परिणामवाद एवाभिप्रेतः, कण्ठरवेणोक्तश्च ‘आत्मकृतेः परिणामात्’ इति सूत्रे ।

भाष्यकारैरपि तत्र विवर्तवादानुसारेण व्याचक्षाणैरपि सौन्दर्यलहर्यम्, ‘मनस्त्वं व्योम त्वम् —’ इति श्लोके ‘त्वयि परिणतायाम्’ इति स्वाभिमतः परिणामवाद एव स्फुटीकृतः । अस्मिन् पक्षे रहस्यनामसहस्रे ‘मिथ्याजगदधिष्ठाना’ इत्यादौ श्रूयमाणं मिथ्यात्वं तु स्वानतिरिक्तरूपत्वम्, घटादिरूपेणानित्यत्वं ब्रह्मरूपेण नित्यत्वम्, मृद्घटयोरभेदेऽपि घटरूपेण घटस्तत्वं मृदूपेणाध्वस्तत्वं चेत्यादिवद्विरुद्धधर्मनिरासादिकमूह्यमित्यादिकः शांभवानन्दकल्पलतायां विस्तरः ॥ ३ ॥

அத்வைத்தைக் கூறுகிற உபநிடதவாக்கியங்கள். அனைத்தும் இந்தக் கருத்தைக் கொண்டால் தான் ஒன்றுக் கொன்று முரண்படாதிருக்கும். எல்லா பிரமாண நூல்களிலும் தலை சிறந்தது உபநிஷதம். அதனை ஒட்டியே தந்திரங்கள். இவை பிரும்மம் உலகம் இவற்றினிடையே வேற்றுமையின்மையை விளக்குகின்றன. இதற்கு முரண்படுவது போல், காரண நிலையிலும் காரிய நிலையிலும் அவை வெவ்வேறுகப் புலப்படலாம். (தங்கம் - வளைபோல, மண் - குடம் போல்) இந்த வேற்றுமை கல்பனையின் விளைவு. உண்மையல்ல. உலகமாய் தோன்றுமளவில் பலவாக ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டதாக உணரப்படுகிற வேற்றுமை மட்டும் தான் கல்பனை (மெய்யல்லாத விளக்கம்). இதனால் பிரபஞ்சமே மெய்யல்லாதது என்று கொள்ளத் தகாது. வேறுபட்டது என்ற கருத்தை மறுக்கத்தான் ‘நேஹு நாநா அஸ்தி கிஞ்சந்’ (இங்கு பலவாக உள்ள எதுவும் இல்லை) என்று உபநிடதவாக்யம் கூறுகிறது. உலகமே இல்லை என்று கூற உபநிடதம் வரவில்லை. பாமதீயிலும் (சங்கரரின் ஸுத்ரபாஷ்யத்தின் விரிவுரை) தங்கத்தையும் கிரீடத்தையும் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் தங்கத்தைவிடக் கிரீடம் எந்திலையிலும் தன்மையில் தாழ்ந்ததல்ல. பரிணாம மடைவதால் மூலப்பொருள்- விளைபொருள்களிடையே நிலைவேறுபாடு கிடையாது. அவை வேறுபட்டவை என்ற எண்ணம் தான் மெய்யல்லாதது. “மாயா மாத்ரம் இதம் த்வைதம்”. வேறு என்ற எண்ணம் தான் அறியாமையின் விளைவு. பிரும்மமே உலகமானதென்பதால் பரிணாம மடைவதும் அதனால் வேறுபட்டது போன்று தோன்றுவதும் இயல்பே. அதனால் உபநிஷதம் பரிணாமவாதத்தை ஏற்கிறது.

பகவான் வியாஸ்ரும் பரகிருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞா- த்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத என்ற ஸுத்திரத்தால், பிரம்ஹம் உலகின் நிமித்தகாரணமும் உபாதான (மூலப் பொருள் - காரணப்பொருள்) காரணமும் தான் என்று விளக்கும் போது, ‘ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதி:’ ‘ஏகேந ம்ருத்பின்டேந ஸர்வம் ம்ருன்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்’ ‘பஹ-ஸ்யாம், ப்ரஜாயேய’ (ஒன்றை அறிந்தால்

எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகும். ஒரு மண் உருண்டை பற்றியறிந்தால் மண்ணைலானதனைத்தையும் அறிந்ததாகும். நான் (ஒன்றுக மட்டும் இருக்கும் பிரும்ஹமே) பலவாக ஆவேன். பலதோற்றங்களைப் பெறுவேன், என்ற உபநிஷத் வாக்யங்களின் அடிப்படையில் பிரம்ஹத்தின் ஸங்கல்பப்படி அதுவே உலகமாக பரிணாமமடைந்தது என்று பரிணாமவாதம் ஏற்கப்படுகிறது. ‘அத்ம க்ருதே: பரிணாமாத்’ என்ற ஸத்ரத்தாலும் இதனை வியாஸர் வலியுறுத்துகிறார். இங்கு விவர்த்த வாதத்தை ஒட்டி (சிப்பி வெள்ளி விளக்கம்) சங்கரர் விளக்கம் தந்தாலும் தனது ஸெளந்தரிய லஹரியில்

மனस्त्वं व्योम त्वं मरुदसि मरुत्सारधिरसि
त्वमापस्त्वं भूमिस्त्वयि परिणतायां न हि परम् ।
त्वमेव स्वात्मानं परिणमयितुं विश्वपुषा
चिदानन्दाकारं शिवयुक्तिभावेन बिभृषे ॥

மனமும் நீயே. ஆகாயமும் நீயே. காண்பதனைத்தும் நீயே. நீயே உலகமாக மாறியதும் உன்னிடமிருந்து வேறுபடுகிற வேறு எதுவும் இல்லையே ! நீயே உன்னை உலகவடிவில் பரிணாமம் அடையச் செய்ய சிதானந்த வடிவமேற்றுள்ளாய் என்று (35வது) சுலோகத்தில் ஐயம் திரிபில்லாமல் பிரம்மத்தின் பரிணாமமே உலகம் எனப் பரிணாமவாதத்தை விளக்கியுள்ளார்.

லலிதாஸஹஸ்ரநாமஸ்தோத்திரத்தில் மித்த்யா ஜகத் அதிஷ்ட்டாநா என்றெருந நாமம். மெய்யல்லாத உலகின் அதிஷ்டானம் அவள். அவளிடமிருந்து உலகம் வேறுபட்டதென்ற நிலையுணர்வுதான் மெய்யல்லாதது. உலகமாக மாறியதால் அழிவெனும் மாறுபாட்டிற்கு உட்பட்டது. மண்ணே குடமானாலும், குடநிலையில் அழிவுறும்; மண்நிலையில் அழிவற்றது என்ற முரண்படுகிற இயல்புகளை விளக்கவே உலகம் மித்த்யை என்று கூறியுள்ளதாகக் கொள்ளத்தகும். ‘உலகமே இல்லை, அது பொய்’ என்றல்ல.

இங்கு லலிதாஸஹஸ்ரநாமங்களில் மித்த்யாஜக ததிஷ்டானே என்ற 735வது நாமத்திற்கு பாஸ்கரராயர் தந்த விளக்கமும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

**மி஥்யாஸ்ய ஜगதः அधிஷ்஠ானं ஭ானாபிகரணं ரஜதஸ்யே
ஶுக்தिः ।** ‘மாயாமாநமி஦ं ஦ைतம் அந்தை பரமார்஥தः’ ॥ ‘‘நேஹ நானாஸ்தி
கிஞ்சன்’’ இत்யாदி ஶ्रுதேः । ‘‘ஸ்ர்வ ஖ல்வி஦மேவாஹ நாந்யடஸ்தி
ஸனாதனம्’’ இதி ஦ேவி஭ாగவதாத् ।’’ யது திஸர்ணே மृஷா ‘‘இதி
விஷ்ணுभாగவதாச் । வஸ்துதஸ்து ஜகதே ஬்ரह்மபரிணாமகத்வं ஸ்வீகுர்வதா
தாந்திகாணா் மதே ஜகதே ஸத்யத்வமேவ । மூஷ்டயோரிவ
஬்ரஹ்மஜगतोरत्यन्ताभेदेन ஬्रह்மणः ஸத்யत्वेन, ஜगதोऽपि
ஸத्यत्वावश्यंभावात् भेदमात्रस्य मिथ्यात्व-स्वीकारेण அந்தश்ருதीनां
அகிலானா் நிர்வாஹ: । ஭ேదस्य மி஥்யாத்வாदேவ ஭ேದघடிதாதாராதேய-
஭ாவஸंबந்஧ोऽபி மி஥்யை । தாவந்மாநேஷை அவிரோධே ஸ்ர்வஸ்ய ஜகதே
மி஥்யாத்வகல்பன் து வேடாந்திநாமநர்த்தகமேவ ।’’

ஸதஸ்தூப஧ாரிணி (வ.வ.661) நாமத்தை விளக்கவந்த
பாஸ்கரர் தரும் விளக்கம். ஸத- ஬்ரஹ் । அஸத் - ஸத்தின் ஜகத் । தயோ:
ரूபे ஧ாரயதி । ஸத் - வ்யாவஹாரிக் பாரமார்஥ிக் வா ஸத்யம். அஸத் துஞ்சம் । தே ஏவ
ரूபே விஷயை ஭ாஸயதி ।

ஸத் பரம்பொருள். அஸத் - அதிவிருந்து வேறுபட்ட
உலகம் இவ்விரண்டின் ரூபத்தைத் தாங்குகிறார்கள். ஸத் -
வியவஹார நிலையிலும் பரமார்த்த நிலையிலும் ஸத்யமாக
உள்ளது. அஸத் - இவ்விரு ஸத்யங்களுமல்லாத மதிப்பற்ற
பொருள். இரண்டையும் துலக்குபவள்.

ஸகலாபிஷ்டானரूபா (வ-த்ரி 232) அதாத ஆடேஸோ நாஸ்தி நேதி நேதி ।
நேஹ நானாஸ்தி இத்யாदி஭ி: ஶுதி஭ி: பிரதிபநா । ஶுதிநிஷேஷஸ்ய அவாத்யபேக்ஷாயா்
பிரகृத்யாदிநாமபி தத்வஜ்ஞானேந நிவृத்தீஸ்ர்வாவி஧ித்வேந அனுமூயதே (பூர்சங்கரபகவத்
பாதபாஷ்யம்)

सदसदाश्रया - (ल.ठंगी 225) अपरोक्षतया सन्निति प्रतीति- विषयतया व्यवहियमाणं सत्कार्यं रूपादिमत्तया व्यावहारिक सत्ताश्रयं, पृथिव्यसेजोभूतत्रयं सत् । असत् सद्विज्ञानतया परोक्षज्ञानगोचरं वाच्चाकाशादि । तयोराश्रया अधिष्ठानभूता, आरोपितस्य अधिष्ठानसत्तातिरिक्त- शून्यतया तदनुस्थूता (पूँजी पकवत्पात्र संज्ञकरपाण्डियम्).

सत्यरूपा - (ल.ठंगी 233) परिणामवादमाश्रित्य अपरोक्षज्ञानयोग्यानि पृथिव्यसेजांसि सत् । नित्यानुमेयाः परोक्षज्ञानविषयाः वाच्चादयः त्यत् । सत्यं रूपं यस्याः सा (पूँजी संज्ञकरपकवत्पात्र संज्ञियम्)

मूर्त्मूर्ता (ल.ल.पा 813-814) रूपवद्वस्तु मूर्तम् (पृथिव्यसेजांसि) वाच्चाकाशादिकं अमूर्तम् । तत्तद्वैपेति नामद्वयार्थः (मूर्ता+अमूर्ता) (3)

இதையே மேலும் இரு சுலோகங்களால் விளக்குகிறார்-
இம்மேவார்த் தோகத்தேனாह—

नैसर्गिकी स्फुरत्ता विमर्शरूपास्य वर्तते शक्तिः ।
तद्योगादेव शिवो जगदुत्पादयति पाति संहरति ॥ ४ ॥

इहोत्पादनादित्रयं तिरोधानानुग्रहयोरूपलक्षणम् ॥ ४ ॥

सावश्यं विज्ञेया यत्परिणामादभूदेषा ।
अर्थमयी शब्दमयी चक्रमयी देहमय्यपि च सृष्टिः ॥ ५ ॥

अवश्यम्, सर्वविज्ञानसाधनत्वान्मोक्षादिपुरुषार्थप्रदत्ताच्च ।
अर्थमयी शिवादिक्षित्यन्तष्टूत्रिंशत्त्वरूपा । शब्दमयी परादि-
वैखर्यन्ता । चक्रमयी बिन्द्रादिभूगृहान्ता । देहमयी सूक्ष्मादिस्थूलान्ता
॥ ५ ॥

இந்தக் கाव्यபிரம्मத்திற்கு இயல்பாக அனைமந்த
ஸ்ப்புரணமானது (நுண்ணிய வெளிப்பாடு) விமர்சம் எனும்
சக்தியாக உள்ளது. அந்த சக்தியின் துணையாலேயே சிவன்
உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறார், காப்பாற்றுகிறார், உலகை

உருமாற்றமடையச் சுருக்குகிறார். (மூலப் பொருளில் ஒடுக்குகிறார்.)

விமர்சம் எனும் சக்தி அவசியம் அறியத்தக்கது. அதன் பரினாம விளைவே அர்த்தமயமானதும் சப்தமயமானதும் சக்ரமயமானதும் தேகமயமானதுமான இந்த உலகத்தின் வெளிப்பாடு.

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்த்திதி, ஸம்ஹாரம் என்ற மூன்று மட்டும் இங்கு குறிப்பிடப் பெற்றாலும். திரோதானம் அனுக்கிரஹம் என்ற மற்றிரு பணிகளும் இவற்றிற்குள்ளேயே அடங்கும்.

இதனை அறிந்தால் எல்லாவற்றைம் அறிய இயலும். அந்த அறிவு மோக்ஷம் தலையாய் எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் பெற உதவும். அர்த்தமயமான படைப்பு - சிவன் முதல் பூமி ஈருன 36 தத்துவங்களானது. சப்தமயமான படைப்பு என்பது பரா பச்யந்தீ மத்தயமா வைகரீன்ற சொல்' வடிவான உலகின் வெளிப்பாடு. பின்து முதல் பூமி புரம் வரையிலுள்ள அமைப்பேசுக்ரமயப்படைப்பு. ஸுக்ஷமம் ஸ்தூலம் காரணம் என்றமைந்த உடலமைப்பே தேஹமயப்படைப்பு. இவற்றை முழுவதும் அறிவதே இந்நாலின் நோக்கம்.

பிரகாசம் - ஒரு பொருளையும் தனித்துப் புலப்படுத்தாத பேரொளி. இது அது என விளக்கமுறைபேரிருக்கை. அறிவவன் அறியப்படுகிற பொருள் அறிவு என்ற திரிபுடியற்ற பேரறிவு. இனமறியாப் பேரானந்தம். துடிப்பற்ற நிறை நிலை.

அது தன்னை விளக்கிக் கொள்ள விமர்ச நிலைக்கு வந்தது. மனத்தில் உதித்த எண்ணம் சொல்வடிவமேற்றது போல் பேரொளி ஒரு பொருளைக் காட்டும் ஒளியானது. தானே ஆன ஆத்மா இது அது என்றறியத் தொடங்கியதும் பேரறிவு விளக்க நிலைக்கு வந்தது. பிரும்மம் என்று ஒன்றுக இருந்தது, பின் பிரும்மம் பிரும்ம சக்தி (சிவன் சக்தி) என்று ஸ்ப்புரணமற்ற நிலைமாறி ஸ்ப்புரணமே இயல்பாக விளக்கம் பெற்றது. நிராகாரமான பிரகாசம் ஸாகாரமான விமர்சம் ஆயிற்று. சிவனன்றி சக்தி நிற்காது. சக்தியின்றி சிவன்

அசையமாட்டார். விமர்சவடிவமே பிரகாசவடிவைத் துலக்கியது. பிரகாசம் விமர்சத்திற்கு ஆதாரமானது. உண்மையில் இரண்டும் வேறால்.

அர்த்தமயஸ்ருஷ்டி - 36 தத்துவங்கள். ஏகமாகத் தனித்திருந்த பிரம்மம் ஸங்கல்பித்தது. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம் என்பது தொடர்ந்து நிகழ்கிற செயல். முன் தன் ஸங்கல்பத்தால் வெளியிட்டிருந்த உலகைப் பிரும்மம் தன்னுள் லயமடையச் செய்திருந்தது. காலம் குணம் கர்மம் என்ற மூன்றை முன் ஸாதனமாக்கி உலகமாக விரிய வேண்டும். அப்படி விரிய அதன் ஸங்கல்பமே மூலப்பொருளும் துணையுமானது.

பிரம்மம் உலகமாக விரிய ஸங்கல்பம் கொள்ள உள் தூண்டுதலாக நின்ற அதன் ஆற்றல் அதனிடமிருந்து தனிப்பட்டது. உலகின் முதல் தத்துவமான சிவனும் இரண்டாம் தத்துவமான சக்தியுமாக பிரிந்தது. பிரகாச நிலையிலிருந்த சிவன் எனும் பிரம்மம் விமரிச நிலைக்கு வந்ததும் சிவனும் சக்தியுமானது. சிவதத்துவத்தின் விமர்சம் சக்தி. சக்தியின் விமர்சம் சிவன். இந்த சக்தி, படைப்பு முதலியதில் ஆர்வத்துடன் மேற்கொண்ட மறு விமர்சம் சாந்தா என்று. பின் விரிவடையவிருக்கிற இச்சாசக்தி, ஜ்ஞான சக்தி, கிரியா சக்தி என்ற மூன்று சக்திகளுக்கும் மூலமாகத் தோன்றியது. இதன் விமர்சமே ஸதாசிவன் முதலிய தத்துவங்களாகவிரிந்தது.

பிரகாசம்-விமரிசம்-சிவன்-சக்தி=>சாந்தா>இச்சாசக்தி ஜ்ஞானசக்தி-கிரியா சக்தி ஸங்கல்பம்>காலம், குணம், கர்ம>உலகம்

‘‘நானே உலகமாகப் பலவாக ஆகிறேன்’’ பஹ-ஸ்யாம், ‘‘ப்ரஜாயேய’’ என்ற சிவசக்தி ஸங்கல்பம் சிவசக்திருப்பான தன்னில் உலகத்தைத் தனித்துக் கண்டது. இது சிவ சக்திகளின் பராஹந்தா எனும் அகந்தையின் மூல உருவம். அது ஸதாசிவன் என்ற மூன்றும் தத்துவ நிலை பெற்றது. ஸதாசிவன் தானே உலகம் என்ற கொண்ட ஸங்கல்பமே சுத்த வித்தை எனும் நான்காம் தத்துவம்.

இந்தத்துவ நிலை வரை பிரம்மத்திடமிருந்து உலகம் பிரியவில்லை. (இச்சாசக்தி>பராஹ்ந்தா-ஸதாசிவர்> சக்தவித்யா>ஈச்வரர்.)

இதன் விரிவாகத் தன்னைக் காட்டிலும் உலகை வேறுன்றாகப் பிரித்துக்காண்கிற ஈச்வரன் என்ற ஐந்தாம் தத்துவ நிலை தோன்றிற்று. ஈச்வரனுளவர், உலகம் என உலகைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்து உணர்ந்தார். வேறுபடாததொன்றை வேறுபட்டதெனக் கருத உதவிய ஈச்வரனின் சக்தி மாயா என்ற ஆரூம் தத்துவமானது.

மாயா எனும் சக்திதன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியதும் சுத்த வித்யா என்ற ஸதாசிவசக்தி திரோதான மடைந்தது. வித்யை ஈருன முன்னிருந்த தத்துவ நிலைகள் உணர்விற்கு அப்பாற்பட்டன. விளக்கிற்கு முன் உள்ள பொருள் புலப்படும். பின்னுள்ள பொருள் மீது இந்த விளக்கே தடையாகி இருட்டிக்கும். மாயையின் வெளிச்சத்தில் பின்னிருந்த பொருள் காட்சிக்குப் புலஞ்சாத நிலை அது. வித்யா தத்துவத்திற்கு மாறுபடுவதால் மாயை அவித்யை என்ற ஏழாம் தத்துவமாகியது. ஈச்வரன்>திரோதானம் - மாயா>அவித்யா.

ஸ்ரீலலிதா ஸஹஸ்ர நாமங்களில் 264-274 நாமங்கள் இந்த விமர்ச சக்தி செயல்படுவதை விளக்குகின்றன.

1. ஸ்ரீஷ்டி - பிரும்மாவின் செயல் - உலகைப்படைப்பது. ரஜோகுணமதிகமுள்ளசக்தியின் பணி இது.

2. ஸ்திதி -விஷ்ணுவின் செயல். உலகின் இருக்கையும் காப்பும் இதன் பணி. ஸத்வகுணமதிகமான சக்தியின் பணி இது.

3. ஸம்ஹாரம் - ருத்திரனின் செயல். பரமாணுவிலிருந்து விரிந்த உலகத் தோற்றத்தை படிப்படியாக ஒடுக்கிப்பரமாணு நிலையில் மறைப்பது. தமோகுணமதிகமாகவுள்ளசக்தியின் பணி இது.

4. திரோதானம் - ஈச்வரனின் செயல். பரமானுவையும் மூலப்ரக்ருதியில் ஒடுக்கி பரம்பொருளிடம் லயமடைய உதவுவது. இறுகிய (கனதர) ஸத்வகுணமதிகமுள்ள சக்தியின் பணி இது. பிரபஞ்சமாக விரிந்த உலகினை இயக்கிய ஈச்வரத்துவத்தின் வெளி நோக்கின் முனைவு இந்நான்கிலும் வெளிப்படும்.

5. அனுக்ரஹம்- ஸதாசிவனின் செயல் இது. முழுவதும் தன்னுள் கரைந்து மறைந்த உலகின் மூலத்தை ஏற்று மறுபடி படைப்பு தொடங்கும் வரை மூலநிலையில் காத்துப் படைப்பு தொடங்கியதும் மூலப்ரக்ருதியாக ஈச்வரனிடம் ஒப்படைப்பது. இறுகாத (விரலதர) ஆகாசம் போன்ற தெளிந்த சுத்த ஸத்வகுணநிலை இது. உள்நோக்கிப் பிரும்மத்தின் உள் அடங்கித்தனித்தன்மை காட்டாத பேருணர்வு இது. முதல்ஜுந்து சிவதத்வங்களான சிவன் சக்தி ஸதாசிவன் சுத்த வித்யை ஈசுவரன், என்பவர் வரை பிரும்ம நிலை, ஸதாசிவனின் அனுக்ரஹ நிலை, ஈசுவரனின் திரோதான நிலை இவற்றின் விளக்கம். மாயை அவித்யை கலா, ராகம், காலம் நியதி என்ற நான்கு தத்துவங்களைத் தன்னிடமிருந்து வெளிப்படுத்தியது. இவற்றின் மூலம் உலகமாகப் பலவாக அது பரிணமித்தது. கலா முதலிய நான்கும் வது முதல் 11வது தத்துவநிலை பெற்றன.

அவித்யையும் பேராற்றல் கொண்டதே. தன் ஆற்றல் முழுதும் ஒருங்கே வெளிப்படாதபடி கலா, ராகம், காலம், நியதி என்ற நான்கு தத்துவங்களைத் தன்னிடமிருந்து வெளிப்படுத்தியது. இவற்றின் மூலம் உலகமாகப் பலவாக அது பரிணமித்தது. கலா முதலிய நான்கும் வது முதல் 11வது தத்துவநிலை பெற்றன.

சிவன் - சக்தி, ஸதாசிவன் - சுத்த வித்யை, ஈசுவரன் - மாயை என்று இரு தத்துவங்களாக வந்த பரிணமத்தில், அவித்யை முதலாவதானது. சிவன் சக்தி என்று தனித்தும் காணப்பட்ட நிலை மறைந்து, சக்தியினுள் மறைந்த சிவதத்துவமாக உருப்பெறுகிற பரிணாமமே அவித்யை. சிவன் முழுவடிவுடன் காணுமற் போனதற்குக் காரணமானவை இந்த கலா, ராகம், காலம், நியதி என்ற நான்கு தத்துவங்கள்.

சிவனின் வெளிப்பாடான ஆத்மா சிவனைப் போன்று எல்லாமறிந்தவருகே, எல்லாம் வல்லவருகே எல்லாமானவருகைப் பூர்ணங்கைக் காட்சிதராமல், சிற்றறிவும் சிறு ஆற்றலும் குறைவுமே தன் இயல்பாகக் கொண்டவருகை ஆனது, கலா முதலிய தத்துவங்கள் அவன் மீது ஏற்படுத்திய மறைப்பால் தான். இந்த தத்துவங்களைக் கருசுகம் (சட்டை) என்பர்.

பேராற்றல் பெற்ற ஆத்மாவை இவருல் இவ்வளவே செய்ய முடியும் எனக் குறுக்கியது கலா எனும் எட்டாம் தத்துவம்.

பூர்ணங்கத் தன் நிறைவு பெற்றிருந்த ஆத்மாவை அது வேண்டும், இது வேண்டும் எனத் தேவையுணர்ச்சியைத் தூண்டிப் பலவற்றை நாடுபவருகை ஆக்கியது ராகம் என்ற ஒன்பதாம் தத்துவம்.

தன் இயல்பான நித்தியத்தன்மையை உணராமல், தன் மீது போர்த்தியுள்ள உடல் முதலியவற்றின் அழிவைத் தன் அழிவாக உணரச் செய்து, காலத்தால் ஏற்படுகிற தோற்றம், இருக்கை, வளர்ச்சி, முதிர்ச்சி, தளர்ச்சி, மறைவு என்ற ஆறும் தன்னிலைகள் தாம் என உணரச் செய்து குறுக்கியது காலம் எனும் பத்தாம் தத்துவம்.

சிவனை ஆத்மா - ஸர்வஸ் வதந்திரம் பெற்றவன், எதிலும் கட்டுப்படாதவன் என்ற நிலை உணராமல் கால - தேச - வஸ்துக்கள் தன்னைக்கட்டுப்படுத்துவதை உணரச் செய்து குறுக்கியது நியதி என்ற பதிஞாராம் தத்துவம்.

சிவருகை இருக்கத் தகுதி இழந்தவன் எனத் தன்னைக் குறுக்கி, தனதியல்பிற்கு மாறுபட்டஜீவன் என்ற நிலைக்குத் தாழ்ந்து, ஜீவன் (புருஷன்) என்ற பன்னிரண்டாம் தத்துவநிலை பெறுகிறேன். காலம் குணம் கர்மம் என்ற மூன்றும் இப்போது புருஷனை ஆட்டுவிக்கின்றன.

ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற முக்குணங்களும் ஜீவனின் உள்ளத்து நிலையைக் கட்டுப்படுத்துபவை. முக்குணங்களும் தனித்து உணர இயலாதபடி இயக்கமுறுத சமநிலை பிரகிருதி எனும் பதிமூன்றும் தத்துவம். சித்தம்

மனம் புத்தி அகங்காரம் என்ற உள்ளத்து நிலைகள் ஜீவனை ஆட்டுவிக்க விருக்கின்றன. முக்குணங்களின் சமநிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு ஜீவனிடம் மாறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. மாற்றமடையாத சமநிலை பிரகிருதி என்ற சித்தத்தவம்.

ஸத்வம் தமஸ் என்ற இருகுணங்கள் சமநிலையிலிருந்து குறைந்து ரஜோகுணம் மேலேற மனம் என்ற பதினான்காம் தத்துவம் தோன்றுகிறது.

ரஜஸ் தமஸ் என்ற இருகுணங்கள் குன்றி ஸத்வகுணம் அதிகமாக புத்தி என்ற பதினைந்தாம் தத்துவமும் ரஜஸம் ஸத்வமும் அடங்கி தமஸ் கூட, அஹங்காரம் என்ற பதினாறும் தத்வமும் தோன்றுகின்றன.

சித்தம் என்பது பிரகிருதியின் சமநிலை. மனம் புத்தி அகங்காரம் என்பது சமநிலைமாறி ஏற்றத் தாழ்வு பெறும் விகிருதி நிலை. விகிருதி -மாற்றம். ஜீவனின் உள்ளமாக விரிவடைகிற தத்துவங்கள் இவை. இவற்றில், அஹங்காரம் ஜீவனின் பிரதிபலிப்பு தான் எனினும், அதில் முற்பிறவிகளில் பெற்ற வாஸனை - ஸம்ஸ்காரங்கள் என்ற பதிவுகள், — முற்பிறவியில் தேய்வடைந்ததுபோக மீதமுள்ளவை - இடம் பெறுகின்றன. ஸருஷ்டிக்குத் துணை நிற்கிற காலம் குணம் கர்மம் என்பவற்றில் குணம் ஸத்வம் முதலியனவாகவும் கர்மம் வாஸனை - ஸம்ஸ்காரங்களாகவும் இணையும் நிலைகள் பிரகிருதி முதல் அஹங்காரம் வரையுள்ள தத்வங்கள்.

இனி மாற்றம் வேகமாக நிகழ்கிறது. உள்ளம் வாஸனாவசத்தால் உவந்தேற்கிற சப்தம் ஸ்பாஷம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் என்ற தந்மாத்திர குணங்கள் ஜூந்து, அந்த தந்மாத்திரகுணங்களின் ஆதாரமான ஆகாசம் வாயு அக்னி ஜூலம் பிருத்வி என்ற ஜூம்பூதங்களும், குணங்களை ஏற்று உணர்வுகளாக வெளிப்படுத்துகிற ஞானேந்திரியங்களான காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்பவையும் இயக்கம் மிக்க வாக்கு, கை, கால், குதம், குறி என்ற கர்மேந்திரியங்களும் 17-36 தத்துவங்கள்.

முதல் ஜெந்தும் சிவதத்துவங்கள், 6-12
வித்யாதத்துவங்கள். 13-36 ஆத்மதத்துவங்கள்.

இந்த விளக்கம் பரசுராம கல்பஸுத்திரங்களின் ராமேசுவரரின் உரையை ஒட்டியது. தத்துவங்களின் வரிசை, எண்ணிக்கை, தொகைமுறை முதலியவை மற்ற தர்சனங்களில் பிரிப்பவர்கள் நோக்கத்தை ஒட்டி மாறுபடும்.

இது அர்த்தமயீஸ்ருஷ்டி. இதில் முழுப்பங்கும் பிரும்மமும் பிரம்ம சக்தியும் பிரிந்து சிவனும் சக்தியுமாக ஆனதைப் பொறுத்தது. பிரகாசமான பிரும்மம், தன் சக்தியைத் தனிப்படுத்தி சிவன் சக்தி என்ற விமர்சனிலையடைந்தது. விமர்சத்தின் விளக்கமே ஸதாசிவன் முதல் பூமிவரை உள்ள தத்துவநிலை பெற்றது.

சப்த மயீஸ்ருஷ்டி - விமர்சக்தியின் மற்றொரு விரிவு ஒலியாக மாறுகிறது. ஒலியாக மாறுவிருக்கிற மூலப் பொருள் சாந்தா - பரா எனப்படும். அது பச்யந்தி, மத்த்யமா வைகரீ என்று பரினாமமடைகிறது. பூதங்களின் முதலாவதான ஆகாசம் அதன் பரம ஸாக்ஷம் நிலையில் பரா என்ற ஒலி வடிவிலுள்ளது. ஆகாசத்தின் ஸாக்ஷமாபூத நிலையில் அதற்கும் அதன் சிறப்புகுணமானசப்த ஸாக்ஷம் நிலைக்கும் வேறுபாடு அறிய முடியாதிருப்பதால் அதனை சப்ததன்மாத்திரம் என்பர். சப்ததன்மாத்திரத்திற்கும் மூலப்பொருள் பரா என்ற சப்த சக்தி. அதன் பிந்து நிலை வெளிப்பாடே பரா வாக். அது விதை உருப்பெறுகிறது. பெரும் மரத்துன் விரிவனைத்தும் பிரித்தறியமுடியாதபடி நூண்ணிய விதையில் அடங்கியுள்ளது போல் ஒலிவிரிவனைத்தும் பராவில் மிக சூட்சம நிலையில் புலப்படாத அவ்யக்த நிலையில் மூலாதாரத்தில் தங்கி வியக்த நிலைக்கு வரத்துடிக்கிறது. தனி மனிதனின் உடலில் மூலாதாரமே அனைத்து சக்திகளுக்கும் ஆதார இடம். அந்தப் பரா ஒலியில் பேசவிரும்புவனின் விருப்பமும் ஸங்கல்பமும் துடிப்பை உண்டாக்குகிறது. வாயு அதை அசைவாக்கி பரா ஒலியை மேலெழும்பச் செய்கிறது. (தேஹே(அ)பி மூலாதாரே(அ)ஸ்மின் ஸமுதேதி ஸமீரண: । விவகேஷா ரிச்சச்யா உத்ததேந ப்ரயத்நேந ஸாஸம்ஸ்கருத: ।

ஸ வ்யஜ்ஞாயதி தத்ரைவ சப்தப்ரம்ஹணி ஸர்வகம்.) சப்தப்ரம்ம நிலையிலுள்ள சப்தகாரண பிந்துவான பரா வாக்கானது நாதமாக நீட்சி பெற்று பீஜம் என்ற விதை நிலையடைகிறது. மேலும் விரிவடைய நாபி வரை மேறேக்கிச் செல்கிறது. இதுகாறும் ப்ரத்யக் என்ற உள் நோக்கு கொண்ட சக்தி இனி பராக் என்ற வெளிநோக்கைப் பெறுகிறது.

விதை நீரில் ஊறி உப்பி விரிவடைந்து மலர்ந்து முளையிட்டுச் செடியாக வெளி வருவது போல் விதை நிலையிலிருந்த பரா தானிருந்த அவ்யக்த நிலையை விட்டு வியக்த நிலைக்கு வரத்துடிக்கிறது. ஒலிவடிவம் கலகலத்து, விரிவடையத் தகுதி பெற்றுள்ள தன்னைத் தானே உற்று நோக்குகிறது. வெளியே கிளம்ப ஆயத்தமான பெண், தன் ஆடைஆபரணம் உடல் அமைப்பு இவற்றின் கோலம் நன்கு அமைந்துள்ளதா என ஜன்னலருகே நின்று தன்னை உற்று நோக்குவது போல் பரா நாபியை அடைந்ததும் தன் விரிவை உற்று நோக்குவதால் அவள் பச்யந்தீ (உற்று நோக்குபவள்) எனப்படுகிறார்கள். (பச்யதி ஸர்வம் ஸ்வாத்மநி, கரணாநாம் ஸரணிமபி யதுத்தீர்ணா : தேநேயம் பச்யந்தீதி உத்தீர்ணேதி அபி உதீர்யதே மாதா.) இவள் தான் செல்லவிலிருக்குமிடத்தை உற்று நோக்குகிறார்கள். அவ்யக்த நிலையிலிருந்து வியக்த நிலைக்கு வரவிருக்கிற நடுநிலையாதலால் வியக்தாவ்யக்தா.

நாபியிலிருந்து எழுந்த சப்த சக்தியான பச்யந்தீ மார்பில் அநாஹதம் என்ற இதயத்தைச் சென்றடைகிறது. இதுவரை வியக்த ஒலியாகாதிருந்தது வியக்தநிலைக்கு வருமுன் அநாஹதமான - அடிவாங்காத - மோதல் பெறுத- ஒலியாகிறது, சப்தசக்தியை மேலே கொணர்கிற வாயு பேசுபவனின் விருப்பம் இறுகுவதால் வேகம் பெற்று தொண்டை, நாக்கு, பற்கள், அண்ணம், தாடை, உதடு என்று பல இடங்களில் மோதுகிறது. மோதலால் ஒலி இறுகிக் கடினமாகி அ-க-ச-ட-த-ப என்ற ஆஹத ஒலியாக மாறவிருக்கிறது. ஆஹத நிலை பெறு முன்னரே அநாஹத ஒலியாக மத்தயமாலேயாக உருப் பெறுகிறது. இது மத்தயமா

என்ற ஒலிவடிவம். இச்சா சக்தி கிரியாசக்தியாக உருப்பெறுவதன் இடை நிலை இது.

பச்யந்தீயாக இருந்த ஒலி பேசுபவனின் இச்சை இதற்குள் அடங்கிவிட்டிருந்தால் வெளியாகாமலே நிற்கக் கூடும். ஆனால் மத்தயமா ஒலி நிலை பெற்றுவிட்டால் ஆஹத ஒலியாக வைகரியாகக் கட்டாயம் மாறிவிடும். மத்தயமாவால் பின்நோக்கிச் செல்ல முடியாது. விதை உப்பி வெடித்து முளையிட்ட நிலை இது. (பச்யந்தீவ ந கேவலம் உத்தீர்ணா நாபி வைகாவீ பஹி: | ஸ்ப்புதர நிகிலா வயவா வாக்ரூபா மத்தயமா தயோ ரஸ்மாத்.) பச்யந்தீ போல் செல்லவிருக்கிற தடத்தைப்பற்றிய கண்ணேட்டத்துடன் நில்லாமல், வைகாபோல் முழுவதும் வெளிப்பட்டதாக ஆகாமல், நடுநிலை பெற்ற வாக்கு மத்தியமாவாகும்.

குண்டலினியிலிருந்து வாயுவேகத்தில் இருதயத்திற்கு வந்த சப்த சக்தியானது, தொண்டை, அண்ணம், நாக்கு, பற்கள், தாடை, உதடு இவைகளில் மோதி, இறுகிச் அ-க-ச-ட-த-ப-ய-ச என ஒலிக்கிற நிலைக்கு வருகிறது. இதயம் வரை கொண்டுவந்த வாயு இறுக்கம் பெற்று விகரன் ஆகிறுன். காற்றுவடிவில் சுமந்து வந்த ஒலியை நெருக்கமற்றிருந்ததை - குறுகிய வாயில்களிலும் தடைசெய்கிற தடங்களிலும் மோதவிட்டுச் சொல்லாக எழுத்தாக அகஷரமாக ஆக்குகிறுன். இது வைகா.

பராவின் மேல் பரவிய வாயுவின்வேகம், ஒரு நொடி அனுநேரத்திற்குள் வைகரியாக மாற்றுகிறது. இது சப்தமீ ஸ்ருஷ்டி. (லவிதாஸஹஸ்ரநாமஸ் தோத்திரத்தில் பரா ப்ரத்யக்சிதீ ரூபா என்று தொடங்கும் 8 நாமங்களுக்கான பாஸ்கரராயின் உரையை ஒட்டியது.)

ஸ்ரீ சக்கிரத்தில் மத்தியகேந்திரமான பிந்து தொடங்கி விரிந்த ஆவரணங்கள் ஒன்பதும் சக்ரமயீ ஸ்ருஷ்டி.

தேஹமயீ ஸ்ருஷ்டி- ஸ்தூலமான ஜிந்து பூதங்கள் கூடி அமைந்து உருவத்தால் புலப்படுகிற முப்பரிமாணங்கள் கொண்ட உடலைத் தந்தன. இந்திரியங்களும் பிராணனும் மனமும் கூடி உணர்வாலும் செயலாலும் ஊகித்தறியக்கூடிய ஸ-மக்ஷம் சாரைத்தைத் தந்தன. ஜீவன் இவ்விரண்டிலும்

இப்பிறவியில் முன் பிறவிகளில் பெற்ற வாஸனை - ஸம்ஸ்காரங்களை ஒட்டித் தனக்கென விதி அமைத்துத் தந்த ஸ்தூல ஸம்கூமாரங்களில் தன் முன் வாஸனை - ஸம்ஸ்காரம் பதிந்த புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற காரண சரீர அமைப்பைத் தன்னை இயக்க உதவுபவையாக ஏற்றுன். இந்த மூன்று சரீரங்களும் தேஹமயீ ஸ்ருஷ்டியாகும். (4-5)

तज्ज्ञानार्थमुपाया विद्या लोके चतुर्दश प्रोक्ताः ।
तेष्वपि च सारभूता वेदास्तत्रापि गायत्री ॥ ६ ॥

चतुर्दश विद्याः— चत्वारो वेदाः षडङ्गानि न्यायो मीमांसा
पुराणं धर्मशास्त्रं चेति । तन्त्राणां धर्मशास्त्रेऽन्तर्भावः । तेषां
प्रामाण्यसमर्थनं त्वस्मदीये त्रिपुरसुन्दरीबाह्यवरिवस्याविघौ द्रष्टव्यम् ।
तन्त्रराजव्याख्याने च विस्तरेण तन्त्राणां धर्मशास्त्रेऽन्तर्भावः
प्रपञ्चयिष्यते । एवं च न शिष्टाकोपाधिकरणस्थवार्त्तिकविरोधः,
शास्त्रपरिमाणानतिक्रमात् ॥ ६ ॥

तस्या रूपद्वितयं तत्रैकं यत् प्रपञ्चते स्पष्टम् (अस्पष्टम्)
वेदेषु चतुर्षिपि परमत्यन्तं गोपनीयतरम् ॥ ७ ॥

तस्या गायत्र्याः स्पष्टमस्पष्टं चेति पदच्छेद आवृत्त्या ।
चरणत्रयम् 'तत् सवितुः' इत्यादि स्पष्टम् । 'परोरजसे सावदोम्' इति
चतुर्थचरणं त्वस्पष्टमित्यर्थः । परं श्रीविद्याख्यं द्वितीयं रूपम् ॥ ७ ॥

அந்த விமர்ச சக்தியை நன்கு அறிவதற்கான
உபாயங்களாகப் பதினான்கு வித்தையகள் உள்ளன. அவற்றில்
ஞானங்களும் ஸாரமானவை வேதங்கள். அவற்றினுள்ளும்
ஸாரமானது காயத்ரியாகும். காயத்திரிக்கும் இரு வடிவங்கள்
உண்டு. ஒன்று வேதங்களில் வெளிப்படையாகக்
கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றொன்று மிக மிக ரஹஸ்யமானது.

பதிநான்கு வித்தையகள் - வேதங்கள் நான்கு, அதன்
அங்கங்கள் ஆறு, உபாங்கங்கள் நான்கு (பக்.2)

உபாங்கமானதர்ம சாஸ்திரத்தினுள்தந்திரங்களும் அடங்கும். வேதத்தில் கூறப்பட்ட காயத்திரிக்கும் வெளிப்படையானது, மறைபொருளாயிருப்பது என்ற இரு வடிவங்கள் உண்டு. (பிப்பதே ஸ்பீசு-பிப்பதேஸ்பீசு என இரண்டு விதமாகவும் படிக்கலாம்) மூன்று பாதங்கள் கொண்ட காயத்திரி வெளிப்படையானது. பரே ரஜஸே ஸாவதோம் என்ற நான்காம்பாதம் காயத்திரி என வெளிப்படையாகக் கூறப்பெறுத்து. ஸ்ரீவித்யையே மிக மிக ரஹஸ்யமான இரண்டாவது வடிவம்.

காயத்திரியின் மூன்று பாதங்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. திம்ய ஏவது வேதங்களைப் பார்ப்பதே முன்து இரண்டாம் பாதமும் ஸாம வேதத்திலிருந்து மூன்றாம் பாதமும் ஸாம வேதத்திலிருந்து மூன்றாம் பாதமும் தொகுக்கப் பட்டதென்பர். உபன்யாஸத்தின் மூலம் வேத மந்திரம் கூறத் தகுதி பெற்றவர் மட்டுமே இந்த மூன்று பாதங்களைக் காயத்திரியாக ஜபிப்பர். வானப்பிரஸ்தர் ஸந்யாஸி மற்றும் சில விசேஷத் தகுதிகள் பெற்றவர் மட்டுமே நான் காம்பாதத்தை மிக மிக ரகசியமாக உபதேசம் பெற்று ஜபிப்பர் என்பதால் வேத காயத்திரியிலும் அஸ்பஷ்ட (ரகசிய உபதேச) நிலை உண்டு. ஸ்ரீவித்யையோ மிக மிக ரகசியமாக உபதேசிக்கப் பெறுவதனால் மிக மிக ரகசியமாகப் பாதுகாக்கப் பெற்றத்தக்கது.

விமரிச சக்தியை அறிய உதவுபவை 14 வித்யா-ஸ்தானங்கள் எனக் குறிப்பிட்டு, வேதஸாரமான காயத்திரியை விட பரமானதெனக் கூறப்படுகிற ஸ்ரீ வித்யை தந்திரங்களில் கூறப்பட்டதென்பதால் 14 வித்யாஸ்தானங்களில் தந்திரங்கள் அடங்காதனவாயிற்றே என்ற ஜயம் எழும்பும். அதனைத் தீர்க்க வித்யாஸ்தானங்களில் 14ல் ஒன்றுன தர்ம சாஸ்திரத்தினுள் அடங்கும் என விளக்கம் தருகிறார். மனுமுதலியவர்களின் ஸ்மிருதி போலவே தந்திரங்களும் ஸசனின் அவதாரமானவர்களாலும் ஸசஞாலும் உபதேசிக்கப்

பெற்றவையானதால் ஸ்மிருதிகளே. மனுமுதலியவர்களின் ஸ்மிருதிகள் வேதத்தின் கர்மகாண்டத்திற்கு அனுசரணையானவை. தந்திரங்களோ இறைவன் உலகம் ஜீவன் என்ற தத்துவ விளக்கத்தை முக்கியமாகக் கொண்ட ஜ்ஞானகாண்டத்திற்கு உதவுபவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பரமார்஥த்தினுடைய ஸ்மृதிலூவினாலேயே பி மந்வாடி- ஸ்மृதிநாம் கர்மகாண்டஶேषத்து, தன்னாண் து பிரஹ்மாண்டஶேषத்து இதி சிஜ்ஞானத்து । (லலிதா ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ர உபோத்க்காத இறுதியில் பாஸ்கரராயர்உரை.) (6-7)

யद्यपि தன்னராஜாடை ஸௌந்஦ர்யலக்ஷ்மீ ச ஹாடிவிசாயா ஏவ பிரथமமுஞ்சாரோ ஦ுஷ்யதே, தथாபி १. ‘ஶ்ரீவிசீவ து மன்னாணாம் தந் காடிர்யதா பரா’ இதி வசனாத, २. ஷோட்டி஘டக்த்வாஞ், ३. யதக்ரைக்மானேபி’, ‘யதேகாடஶமா஧ாரம்’ இத்யாடிரஹஸ்யார்஥ப்ரதிபாதாக்ஷரஶாலித்வாஞ், ४. திரித்வாமஸ்யா ஏவாடராஞ், ५. திரிபுரோபனிஷத்யேதன்மூலக்த்வ- நைவாந்யாஸமுஞ்சாராஞ், ६. யோगினீஹடயாடவுக்கானமிஹாபி வக்ஷ- மாணாமார்த்தாமதை ஸ்வாரஸ்யாஞ், ७. ஶாங்஖ாயனநாதை ‘சத்வார ஈ வி஭ுதி’ இத்யஸ்யாமுஷி ச பிரதமமஸ்யா ஏவாடாராஞ் காடிவிசாயா: பிரா஧ாந்யமிதி ஘ோதயஸ்தஸ்யா: ப்ரதீகமாடதே—

ஸ்ரீவித்தையை என்பது திரிபுரஸ்தாந்தரீ, காமேச்வரீ, லலிதா, மஹா காமேச்வரீ, மஹா த்ரிபுரஸ்தாந்தரீ என்று துதிக்கப்படுகிற பரதேவதையை தெய்வமாகக் கொண்டது. ஸ்தீரீ தேவதையாகக் கொண்டதால் இந்த மந்திரம் வித்தையை எனப்படும். பரதேவதையின் மந்திரத்தை ஸ்ரீவித்தையை எனவும் அவளது நகரத்தை ஸ்ரீபுரம் என்றும் சக்கிரத்தை ஸ்ரீ சக்ரம் எனவும் தாயை ஸ்ரீமாதா எனவும் ஸ்ரீ என்பது அடைமொழியாகவும் சுட்டுப் பெயராகவும் அமைந்துள்ளது. ஸ்ரீவித்தையை என்று குறிப்பிடப்பெறுகிற மந்திரங்கள் பல உள்ளன. அவற்றில் ‘ஹ’ என்பதை முதல் எழுத்தாகக் கொண்டவை’ ஹாதி வித்தையகள் எனவும், ‘க’வை முதல் எழுத்தாகக் கொண்டவை ‘காதி வித்தையகள்’ எனவும்,

'ஸ'வை முதலில் கொண்டவை ஸாதிவித்யைகள் எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றிலும் பல மந்திரங்கள் பலரால் உபாசிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சிறந்தது எது? ஹாதி வித்யை எனச் சிலர். காதிவித்யை எனச் சிலர். இந்நாலில் '15 அட்சரங்கள் கொண்ட காதிவித்யையை ஆதாரமாகக் கொண்டே பல விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றன. காதிவித்யையில் ஏன் இந்த ஈடுபாடு? பாஸ்கரரயர் வைது சுலோகத்தின் முன்னுரையில் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

தந்திரராஜம் முதலிய நூல்களிலும் ஸெளந்தர்ய லஹரீயிலும் (சுலோ32) ஹாதிவித்யையே முதலில் குறிப்பிடப்பெறுகிறது. எனினும் (1) லலிதாஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திர உபோத் காதத்தில் (சுலோ.17) ஸ்ரீ வித்யையைது மந்த்ராணாம் தத்ர காதிர் யதா பரா.' என மந்திரங்களில் ஸ்ரீவித்யையும் ஸ்ரீ வித்யைகளில் காதிவித்யையும் சிறந்ததென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (2) ஷோட்ச மந்திரங்கள் அனைத்தும் காதிவித்யையைக் கொண்டவை. (3) ஸ்ரீவித்யையில் தனித்து அச்-ஹல் என ஒவ்வொரு அகஷரத்தையும் கணக்கிட்டு அதன் சக்தியை விளக்கி, 11வது அகஷரத்தை வித்யையின் ஆதார அகஷரம் என விளக்கியிருப்பதும் காதி வித்யையில் தான் பொருந்தும். (4) லலிதா த்ரிசதியில் இந்த வித்யையின் அகஷர வரிசைப்படி நாம அமைப்பு ஏற்கப்பட்டுள்ளது. (5) திரிபுரோபநிஷத்தில் 'காமோ யோநி: கமலா என்ற மந்திரத்தின் மூலம் இதன் அகஷர விளக்கமே தரப்பட்டுள்ளது. அதன் ஆதாரத்திலேயே மற்ற மந்திரங்கள் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன. (6) யோகினீஹ்ருதயத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மந்திரப் பொருள் விளக்கங்களுக்கும் இந்நாலில் கூறவிருக்கிற விளக்கங்களுக்கும் காதிவித்யையுடன் பொருத்தம் உள்ளது. (7) சாங்காயனச்சுதியில் (ருக்வேத சாகையில்) நான்கு 'ஸ' என்ற அகஷரங்களைக் கொண்டது என்று பொருள்படுகிற 'சத்வார ஸம் பிப்பரதி' என்ற மந்திரம் (ருக்வேதம் 5.47.4) காதி வித்யையுடன் தான் பொருந்தும். இந்த காரணங்களால் காதிவித்யையே இங்கு முக்கியம். இதனை மேல் விளக்குகிறார்.

कामो योनिः कमलेत्येवं सांकेतिकैः शब्दैः ।

व्यवहरति न तु प्रकटं यां विद्यां वेदपुरुषोऽपि ॥ ८ ॥

‘कामो योनिः कमला वज्रपाणिर्गुहाहसा मातरिश्चाभ्रमिन्द्रः ।
पुनर्गुहासकला मायया च पुरुच्येषा विश्वमातादिविद्या ॥’ इति
शाङ्कायनश्रुतिः । कामो मातरिश्चा च ककारः । योनिरेकारः । कमला
तुरीयः स्वरः । वज्रपाणिरिन्द्रश्च लकारः । गुहाद्वयं मायया च
लज्जाबीजम् । हसेति सकलेति च स्वरूपम् । गुहया सह समासाद्वहु-
वचनं न पुनः सकारो दीर्घः । एवं लकारोऽपि । अभ्रं हकारः । एतादशैः
सांकेतिकैः शब्दैर्व्यवहारादत्यन्तगोपनीयत्वं समर्थितं भवति ॥ ८ ॥

कामः योनिः कामकला ऎन्नं रवान्नु लग्नं केतुं
सेवार्थकलैकं केाण्णेते वेत्तु पुरुषानुम् इन्त वित्तयेयये
अरिमुकप्पद्गुहार्थकिरुर्. वेवलीप्पत्तेयाक अल्ल.

(तिरिपुरोपनिषत्तिलं उल्ला) इन्त मन्त्रिरम्म
सांकायनं चिरुतिक्कु उट्टपट्टतु. इवे लग्नं केतुं
सेवार्थकलै. इवेकलीनं वेवलीप्पत्तेयानं बेपारुन् वेवु.
इन्कु गुरिप्पिटप्प बेवुम् रक्षियप्प बेपारुन् वेवु. कामः-
कार्त्तु, ककारम्. योनिः- एकारम्. कमला- ईकारम्
वल्लूरपाणीः- इन्तिरन्न- लकारम्. गुह्या लूला - लूरीम्, लूला
एन्नं रु इरु एमुत्तुकलै, मातरिच्चवा - ककारम्, अपरम् -
लूकारम्, इन्तरः- लकारम्, गुह्या-लूरीम्. लकला: ल-क-ल
एन्नं रामुत्तुकलै - मायया- लूरीमुटनं पुरुचीष्ठाविच्चव
माता ओम् - तनित्त चिरप्पुलै इन्त आतिवित्तये ओम् एन्न
प्रिरज्जववटिविलं विलाङ्गुकिरतु. इतु एल्ला वर्त्तिरुम्
मुन्नेण्टि. इत्तकाय लग्नं केतुं सेवार्थकलै
गुरिप्पिटप्प बेवुवत्तालं मिकवुम् रक्षियमाककं काक्क
वेण्टियतेन्पतु वर्त्तपुरुत्तप्पटिरुक्किरतु.

रुक्षवेत उपनिषत्तताने तिरिपुरोपनिषत्तिलुम्
अथर्ववेत उपनिषत्तताने तेवै उपनिषत्तिलुम्
कामोयोनिः कामकला एन्नं मन्त्रिरम् इटम् बेवुकिरतु.

நான்கு ஈகாரங்கள் - முதல் கூடத்தில் ஈ என்ற அகஷரம், மூன்று கூடங்களிலும் ஹரி'ம் என்பதிலுள்ள ஈகாரங்கள் மூன்று. இது ஹாதிவித்யையில் பொருந்தாது.

சிவ: சக்தி: காம: என்ற ஸெளந்தரியலஹரீ சுலோகத்தில் ஸங்கேதப்படி விளக்கம் பெறுவது ஹாதிவித்யை என பாஸ்கர ராயர் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் ஸெளந்தரியலஹரீ'க்கு உள்ள உரைகளில் இந்த சுலோகத்தால் குறிப்பிடப்பெறுகிற வித்யை பற்றி மூன்று விதக் கருத்துக்கள் உள்ளன. அருணா மோதினீ, டிண்டிமம், ஆனந்த லஹரீ என்ற உரைகளில் காதி வித்யையும் ஹாதி வித்யையும் குறிப்பிடப்பெறுவதாகவும். லக்ஷ்மீதரரின் உரையில் காதிவித்யையே குறிப்பிடப்பெறுவதாகவும், ஸெளாபாக்யவர்த்தினீ, ஆனந்த கிரீயா, தாத்பர்யதீபினீ, பதார்த்த சந்திரிகா, கோபால ஸாந்தரீ, ஆனந்த லஹரீ என்ற உரைகளில் ஹாதிவித்யை குறிப்பிடப்பெறுவதாகவும் காணப்படுகிறது.

பஞ்சா ஏஞ்சாப் கஞ்ச(சுலோநி) என்றும் மூகபஞ்சசதியின் ஆர்யாசதகம் காதிவித்யையையே குறிப்பிடும்.

ஹாதிவித்யை பரமேசுவரனைக் குறிப்பதாகவும் காதிவித்யை பரமேசுவரியைக் குறிப்பதாகவும் டிண்டிம பாஷ்யம் கூறுகிறது.

சாங்காயன சாகை (ஸாங்க்யாயன சாகை) என்பது ருக்ஷேவத்தின் ஒரு சாகையானதால் இங்கு சாங்காயனச்ருதி எனக் குறிப்புள்ளது. திரிபுரோபநிஷத் அந்த சாங்காயன சாகையைச் சேர்ந்த உபநிஷத்தாகும் என்கிறது டிண்டிம பாஷ்யம்.

ஸத் சித் ஆனந்தம் - பேரிருக்கை, பேரறிவு, பேரானந்தம் என்பதைத் தன் இயல்பாகக் கொண்ட துண்டாட முடியாத (அகண்டம்) சிவசக்தி ஸமஷ்டிரூபமான - சிவ - சக்தியேகருபினீ என்று குறிப்பிடப் பெறுகிற பரப்பிரம்மம் பிரகாசமாகும். சக்தி அதன் விமர்சம். படைத்தல் காத்தல் ஒடுக்குதல் முதலியவை சக்தியின் தடஸ்த லக்ஷணம், தாற்காலிக அடையாளம்.

विमार्शनीलेलकं कु वन्ततरं कु मून्नु वष्टिवन्कसं
उन्नं^५ । विल्लुम् अम्बुम् पाशमुम् अन्तुचमुम्
केऽन्नं वासं एन्पतु पोन्नवर्णरुल् अतेयासाम्
काट्टप्पेप्रृपवसं-संतुलवष्टिविनसं । तियानम् वष्टिपाटु
अिवर्णरिल् इववष्टिवम् इन्नियमेयाततु । मर्गेरुन्नु
मन्त्तिरवष्टिवम् । इन्त कुलोकत्तिन्नु मूलम् अर्थिमुकमानतु ।
सलक्ष्ममानतु । मूलमन्त्तरात्मिका मूल कूटत्तरय कलेपरा,
प्रीमत्वाकप्पव कूटेकस्वरुप मुक पांकज्ञा । कन्नाट्टातः
कृष्टिपर्यन्त मत्तयकूट स्वरुपिणी, कृष्टि कूटेकत्तापन्न
कृष्टयत्तेपाक तारिणी एन्नु ललितासे
हूलस्वरनामस्तेऽतिरम् लुक्ष्ममानुपत्तते
अर्थिमुकप्पद्धत्तुम् । मून्नुवतु वासनामयमानवष्टिवम् ।
राकस्वरुप पाशाट्ट्या, करोत्ताकारान्तुक्षेत्रज्ज्ञवला
एन्नवारु इतु संतुलसलक्ष्ममूलपन्कविन्नु उट्टकरुत्तते
विळक्कुम् । सलक्ष्ममस्वरुपत्तिल मन्त्तिरम्, कुन्नाटविणी,
परावाक, एन्नवारु पल पकुत्तिकसं उन्नं^६ । इवे
वरिष्ठस्याक विळकप्पद्धतिकिन्नन् । (८)

विद्यावर्णानुद्धरति—

क्रोधीशः श्रीकण्ठारूढः कोणत्रयं लक्ष्मीः ।

मांसमनुत्तररूढं वाग्भवकूटं प्रकीर्तिं प्रथमम् ॥ ९ ॥

शिवहंसब्रह्मवियच्छक्राः प्रत्येकमक्षरारूढाः ।

द्वैतीयीकं कूटं कथितं तत् कामराजाख्यम् ॥ १० ॥

शिवतो वियतो मुक्तं तृतीयमिदमेव शक्तिकूटाख्यम् ।

हृषेखानां त्रितयं कूटत्रितयेऽपि योज्यमन्ते स्यात् ॥ ११ ॥

क्रोधीशो ब्रह्मा च ककारः । श्रीकण्ठोऽनुत्तरमक्षरं चाकारः ।
तमारूढस्तेन युक्तः । कोणत्रयं योनिः । लक्ष्मीः कमला । मांसं
शक्तश्चेन्द्रः । शिवो वियच्छ हकारः । हंसः सकारः । अक्षरसमूहात्म-
कत्वात् कूटत्वज्यपदेशः ॥ १०-११ ॥

பஞ்சதசி எனும் ஸ்ரீவித்யையின் எழுத்துக்களை ஸங்கேதச் சொற்கள் மூலம் வெளிக் கொணர்கிறார். ஸ்ரீகண்ட்டாரூட:- க்ரோதீச:- ககாரம், (க்ரோதீச: என்ற ஸங்கேதச் சொல்லின் பொருள். ‘க்’. ஸ்ரீகண்ட: ‘அ’. கோணத்ரயம் - த்ரிகோணம் ‘ஏ’. லக்ஷ்மி: ‘ா’. அநுத்தர ரூடம் மாம்ஸம், முதல் எழுத்தான் ‘அ’வுடன் கூடிய ல் (ல) இது முதலாவதான வாக்பவ கூடம். (9) சிவ ‘ஹ்’ ஹம்ஸ ‘ஸ்’ ப்ரமஹ ‘க்’. வியத் - ஆகாசமாகிய ‘ஹ்’, இந்தர ‘ல்’ ப்ரத்யேகம் அகாராரூடா:- இவை ஒவ்வொன்றும் அகாரம் சேர்ந்தவை. ஹ ஸ க ஹ ல. இது இரண்டாவது காமராஜ கூடம். இதிலேயே சிவ - வியத் ஆகிய இரு ஹகாரங்களை நீக்க மூன்றுவது சக்தி கூடம் இது. ஒவ்வொரு கூடத்தின் இறுதியிலும் ஹரீம் என்ற ஹருல்லேகா சேர்க்கப்படவேண்டும்.

மந்திர சாஸ்திரத்தில் மந்திரத்தை ஸங்கேத மொழியில்தான் கூறுவர். குருமுகமாகவே அறியத்தக்கவை. நூல்களில் அவற்றை விளக்குவது ஸம்பிரதாயத்தைத் தூய்மையுடன் காக்கவும் கவனக்குறைவால் மாறுபாடடையாமலிருக்கவும் உதவும். ஹருல்லேகா, மாயா பீஜம், புவனேச்வரி, சக்தி பீஜம் என்று ஹரீம் என்ற மந்திராக்ஷரத்திற்குப் பல பெயர்கள் உண்டு.

இந்த ஸங்கேதச் சொற்களை விளக்க ஏகாக்ஷரகோசம், மந்திராபிதானம், பீஜநிகண்டு, மாத்ருகா நிகண்டு, வர்ண நிகண்டு, வர்ணபீஜகோசம், தகஷிணா மூர்த்திகோசம் முதலிய பல கோசங்கள் உள்ளன.

இந்த மந்திரம் மூன்று பகுதிகள் கொண்டது. இப்பகுதியைக் கூடம் (குவியல்) என்பவர். முதல் கூடம் வாக் சக்தி மிக்கதானதால் வாக்பவகூடம் என்றும் நடு (மத்த்யம) கூடம் காம (இச்சா) சக்திமிக்கதானதால் மத்த்ய கூடம், மத்த்யம் கூடம், காமகூடம், காமராஜ கூடம், என்று கூறுவர். மூன்றுவது கூடம் சக்தி கூடம். ஒவ்வொரு கூடத்திலும் கடைசியில் ஹருல்லேகா உள்ளது. இதுவே கூடங்களைப் பிரித்துத் தனித்துக் காட்டும். ஒவ்வொன்றையும் இணைக்கும்.(9-11)

हृलेखायाः स्वरूपं तु व्योमाग्रिवामिलोचनम् ।
बिन्दुर्धचन्द्रोधिन्यो नादनादान्तशक्तयः ॥ १२ ॥

व्यापिकासमनोन्मन्य इति द्वादशसंहतिः ।
बिन्दादीनां नवानां तु समष्टिर्नाद उच्यते ॥ १३ ॥

अंग्रुल्लेकावीनं वटिवम् इतु - व्येऽम (आकाशम्) - 'उ', अक्षिः - 'र' वामलोकाचन्द्रम् - 'ए', पिन्तु अनुस्वारमाण 'म'. गीम् एन्ऱ ओली नैन्नु 'म' न कार्बलै तेऽतर आर्त्त चन्द्राम् (2) रोतीन्नै (3) नातम् (4) नातान्तम् (5) कक्षी, (6) वियापिका, (7) समन्ना, (8) उन्मन्त्रै एन्ऱ ओली नैट्चियिल् ओलीयिनं तेऽवाकप् बुलप्पबुकिर लम्फम निलै. पिन्तुवीलीरुन्तु उन्मन्त्रै वररयूला ओन्पत्तु निलैकलीनं समफ्टि - नातम् एनप्पबुम्. समफ्टि - तेऽतक

व्योम हकारः केवलो, न त्वकारविशिष्टः । अग्निः रेफस्तादशः । वामलोचनमीकारः । बिन्दादयो नवापि सूक्ष्मसूक्ष्मतरसूक्ष्मतम-कालैरुच्चार्या ध्वनिविशेषाः, वर्णविशेषा वा । न च ककारादिवत् स्पष्टमनुच्चार्यत्वात् तन्त्रीस्वरतुल्यत्वेन श्रूयमाणत्वाच्च कारप्रत्ययाद्भावाच्च 'बीजबिन्दुध्वनीनां च त्रिकूटेषु ग्रहात्मिका' इत्यादौ ध्वनिपदेनैव तन्त्रेषु व्यवहाराच्च न वर्णत्वमर्धचन्द्रादेरिति वाच्यम्, अनुस्वारविसर्गादावुक्तहेतुसत्त्वेऽपि वर्णत्वस्येष्टत्वात् । कथमन्यथा 'त्रिषष्ठिश्चतुःषष्ठिर्वार्णाः शंभुमते मताः' इति प्रतिज्ञाय 'अनुस्वारो विसर्गश्च—' इति परिगणनं दिक्षायां संगच्छेत ? न च तादश-संख्याविरोधादेव नात्र वर्णत्वम्, तत्र स्पष्टोच्चार्याणामेव गणनात् । न च ताल्वादिपरिगणितस्थानानभिव्यङ्ग्यत्वान्व वर्णत्वम्, तदनभि-व्यङ्ग्यत्वस्य पश्यन्त्यादावव्यासेः, 'चत्वारि वाक्परिमिता पदानि' इति श्रुत्या वर्णसमूहात्मकपदत्वस्य स्पष्टमुक्तत्वाच्च । अत एव चतुःशतीशास्त्रे नादस्यार्थवर्णनं संगच्छते । (न च रथघोषवत् पदार्थ-

ஸ்மாரகத்வோபபத்தி:; தत्र ஹி தத்காலகரணியத்வஸंबந்஧ேன மாஹெந்திர-
ஸ்தோந்திரபாகரணஸ்ய ஸ்மृதிவிஷயத்தாயா வாசனிகத்வேன ரத்யாஷ-
ஸாமாந்யஸ்ய லௌகிகாடிஸா஧ாரணஸ்ய ஸ்மாரகத்வாभாவேன தஸ்ய தத்து
ஶக்தேரயோगாத, பிரகृதே து ந தத்தேதி வைஷ்ம்யாத;) ‘ஹலேखாத்ரயஸம்஭ूதै-
ஸ்தி஥ிஸர்வ்யைஸ்ததாக்ஷரை:’ இத்யாடை பிரதிஹலேखं ஹகாரரேஃகாரானு-
ஸ்வாரநாடபஞ்சகமிதி பஞ்சாதாக்ஷராணித்யுத்யா, நாடேக்ஷரத்வ-
வ்யவஹாரஸ்யாஸகृத்யோगினிஹடயे

‘மூமிஶ்வந்த: ஶிவோ மாயா ஶக்தி: குணா஧்வமாடனை |
அர்஧சந்஦ஶ் ஬ிந்துஶ் நவார்ணீ மேருருஷ்யதே |
மஹாந்திரபுரஸுந்஦ர்யா மந்தா மேரஸமுஞ்சா: ||’

இதி ஜானாந்தாவாடாவப்யஸகृத்யவஹாரஸ்ய ஦ர்ஶனாஞ்ச | ஧்வனிபடென
வ்யவஹாரஸ்து தத்துல்யத்வால்க்ஷணயா ஧்வனிபயர்யினாடபவாச்யத்வாந்தேயார்஥-
ரூபலக்ஷணயா வா நேய இதி ஦ிக்க | ஏவ ச பிரதமதூதீயகூடே அஷாதஶ-
வர்ணாத்மகே; மத்யமகூட் து சதுராதிகம; ஸங்த்யாஷ்டபஞ்சாஶாஷ்டாநாமிகா
வி஦ேதி சித்தம் | யதை ஬ிந்துவினிர்முகாநாமஷானாமேவ நாடஸங்ஜா
மந்தாஶஸே, தத்தை வ்யவஹாரஸௌகர்யாய தத்ஸஹிதாநாமேவ ஸாத் கூதேதி
ஷையம் | १२, १३ ||

(இதனை மேலும் விளக்குகிறார்.) பிந்து முதலிய
ஒன்பதும் ஸாக்ஷமமான நேர இடைவெளியில், மிக
ஸாக்ஷமமான - மிக மிக ஸாக்ஷமமான நேர
இடைவெளியில், உச்சரிக்க வேண்டிய ஒலிகள் அல்லது
எழுத்துகள். ‘க’ முதலான எழுத்து போல் சிறக்க உச்சரிக்க
முடியாத ஸாக்ஷம ஒலி இது. வீணைத் தந்தியின் மீட்டலில்
கார்வையாக வரும் ஒலி கிரமமாக தேய்வறுவது போல்
சிறிது சிறிதாக காதில் ஒலிக்காமல் குறைகிற ஒலி. அகாரம்
இகாரம் என்பது போல் தனி எழுத்துவடிவமற்றது. அதனால்
பீஜம் பிந்து இவற்றில் எழுகிற ஒலியை எழுத்தாகக்
கொள்ளாமல் ஒலி (த்வனி) என்றே குறிப்பிடுவர். இது ஒலியா

எழுத்தா? ஒலி என்றும் எழுத்து என்றும் சொல்லலாம். அம் என்பதில் உள்ள 'ம்' ஜீ அனுஸ்வாரம் என்றும் அ: என்பதில் உள்ள 'ஃ' ஜீ விஸர்கம் என்றும் பெயரூடன் குறிப்பிட்டு அனுஸ்வாரத்தையும் விஸர்கத்தையும் எழுத்தென்றே குறிப்பிடுவா. உண்மையில் இங்குள்ள 'ம்'க்கோ 'ஃ'க்கோ தனித்து உச்சரிப்பில்லை. அதன் முன் அ: ஆ: என ஏதோ ஒரு உயிர் எழுத்து இருக்க வேண்டும். தனித்திருக்க இயலாத நிலையிலும் அதற்கு 'எழுத்து' என்ற நிலை உண்டு. அதனால் பிந்து முதலானவை எழுத்து என்ற நிலையும் ஒலி என்ற வடிவமும் கொண்டவை எனக் கொள்ளத் தகும்.

பாணினி எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையை தனது சிக்ஷா (பாணினீய சிக்ஷா) நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

நிஷ்டிரா சது: ஷடி: வணா: ஶம்஭ுமதே மதா: ।

பிராக்தே ஸ்ஸக்தே சாபி ஸ்வயஂ ப்ரோகா: ஸ்வயஂ முநா ॥

ஸ்வரா விஂஶதிரேகஶ ஸ்பஶாநாஂ பஶ்விஂஶதி: ।

யாதயஶ ஸ்மृதா ஹஸ்தை சத்வாரஶ யமா: ஸ்மृதா: ॥

அனுஸ்வாரோ விஸர்கஶ கஶபீ ச பராஶ்ரிதை: ।

து: ஸ்பஷ்டஶேதி விஜேய: லூகார: ஸ்முத எவ ச ॥

(அதாவது அ இ உ கு லூ என குறில் 5, ஆ இ உ கு எ ஏ ஓ ஓ என நெடில் 8, அ இ உ கு லூ எ ஏ ஓ ஓ இவற்றின் ப்ருதம் 9, க ச ட த ப என்றவர்க் குறித்துக்கள் 25, ய ர ல ங ஶ ஷ ஸ ஹ என 8, யமாக்ஷரங்கள் 4, அனுஸ்வாரம் (அ:) விஸர்கம் (அ:) ஜில்வாழுலீயம் (ஈக) உபத்மானீயம் (ஈப) என 4 என 63 வர்ணங்கள் என எண்ணியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கவர்த்தின் முதல் நான்கு எழுத்துக்கள் க ஞ ர ஷ என இவை ந முதலிய அனுஸ்வார எழுத்துடன் சேரும் போது இரட்டிக்கும். அவை யம அக்ஷரங்கள். (யம-இரட்டை) பலிக்குளி: என்பது பலிக்குளி: என்றாலும். அவ்வாறே சுதான்து:, அரானி:, புதன்து: என்றவாறு நான்கு இரட்டை எழுத்துகளும் யம

அக்ஷரங்கள்.) வர்ஜ்வாயானா் சுதுஞ் பஞ்சே பரே மட்சே யமா நாம் பூர்வைஶா வர்ண: பிரதிஶாஸ்தே பிரசி஦்஧: | பலிக்குநி: சுக்஖ந்து: ,அ஗்ரி: „ பூஷந்தித்யந் க்ரமேண க்ருஷ்ண: பரே தத்ஸாஸா ஏவ யமா: |) அனுஸ்வாரமும் விஸர்க்குமும் அங்கு சேர்க்கப்பட்டதன் காரணம் அவைகளையும் சிறப்பாக உச்சரிக்க முடியும் என்பதால்தான். ஸ்ரீ என்ற நெடிலெழுத்து சேர 64 வர்ணங்கள்.

தாடை முதலியவற்றில் மோதி ஒலிச்சிறப்பு பெறுவதால் அ க முதலியவை வர்ணங்கள். பிந்து முதலியவை அப்படி மோதாததால் வர்ணங்கள் அல்ல என்பதும் சரியாகாது. முன் விளக்கம் பெற்றுள்ள ஒலிவரிசையில் வைகர்ணையத்தவிர பரா பச்யந்தீ மத்தயமா என்ற மூன்றும் மோதா ஒலிகளே. வாக்கின் நான்கு நிலைகளும் எழுத்தின் உருவமாகி எழுத்துக்களின் இனக்கமே பதமாகிறது என 'சுத்வாரி வாக் பரிமிதா பதாநி என வேதமும் கூறுகிறது.

சதுச்சதி என்ற தந்திர சாஸ்திரத்தில் நாதத்திற்கும் பொருள் உண்டு என்று கூறியிருப்பதும் இந்நிலையில் பொருந்துமே ! பதத்திற்கே பொருள் என்ற நிலைமாறி எழுத்துக்கும் அதன் நுண்பகுதிகளான நாதம் முதலியவற்றிற்கும் பொருள் உண்டெனில் அவையும் உருவமைந்த எழுத்துவடிவமே

1. பிந்து: நெற்றியின் மத்தியில் தீபத்தைப் போன்ற ஒளியுடையதாய் வட்டமாயிருக்கும். (கீழ்க்கோடு சார்பைக் குறிக்கும்)

2. அர்த்தசந்திரன்: பிந்துவின் மேல் ஒளியிலும், வடிவிலும் பிறைபோலிருக்கும்.

3. ரோதிநி: நிலவைப் போன்ற ஒளியும், முக்கோண வடிவும் கொண்டது.

4. நாதம்: பத்மராகம் எனும் சிகப்புநிற ரத்தினத்தின் ஒளியுடன் பீஜகோசங்களுக்கு இடையே உள்ள தையல்போல வடிவம் கொண்டது.

5. நாதாந்தம்: மின்னலைப்போல் ஒளியுடன் இடது பக்கத்தில் பிந்துவோடு ஏர்க்காலைப் போன்றுள்ளது.

6. சக்தி: குறுக்கே இரு பிந்துக்கள். இடது பிந்துவின் மேல் செங்குத்துக்கோடு. சக்தியின் வடிவமிது.

7. வியாபிகா: கீழே பிந்துவைக் கொண்ட முக்கோண வடிவம் கொண்டது.

8. ஸமநா: மேலும் கீழும் பிந்துவுடன் கூடிய செங்குத்துக் கோட்டின் வடிவம் கொண்டது.

9. உந்மநீ: கீழ் பிந்துவுள்ள செங்குத்துக் கோட்டின் வடிவம் கொண்டது.

10. மஹாபிந்து: சார்பற்ற தனி பிந்து.

மேலும் விளக்கம் 22-26 சுலோகங்களில் காணலாம். யோகினீ ஹ்ருதயத்தில் பூர்வித்தையிலுள்ள மூன்று ஹ்ருல்லேகாக்களிலும் சேர்ந்து 15 அக்ஷரங்கள் உள்ளன என்று கூறப்படுகிறது. ஹ் ர் ஈ ம் நாதம் என்ற ஐந்து அவயவங்கள் ஒவ்வொரு ஹ்ருல்லேகாவிலும் உண்டு. அதனால் நாதமும் அக்ஷரமே என்று தேறுகிறது.

भूमिःचन्द्रः: शिवो मायां शक्तिः कृष्णाघमादानौ । अर्धचन्द्रश्च बिन्तुश्च
नवाणीं सेरुच्यते ॥ एன ज्ञानानार்ஜணவத்தில் மஹாத்ரிபுர ஸாந்தரியின் மந்திரம் மேருமந்த்ரத்திலிருந்து தோன்றியது. மேருமந்த்ரம் 9 அக்ஷரங்கள் கொண்டது. பூமி ல, சந்திரன் ஏ, சிவன் ஹ், மாயா ஈ, சக்தி ஏ. க்ருஷ்ணாத்வா ர், மாதன: க், பிந்து அநுஸ்வாரம். அர்த்த சந்தரன் என்பது ஸ்வரநீட்சியின் பகுதி. என ஒன்பது அட்சரம் கொண்டதாக மேரு மந்திரம் (கஏஸலஹர்மீம் என்ற வாக்பவ கூடம் 9 அட்சரம் கொண்டதாக (க ஏ ஈ ல என 4 ஹர்ஸம் - அர்த்த சந்திரன் என 5. எளிதில் புரியாதவாறு குருமூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளத்தக்கதென அக்ஷரவரிசையையும் மாற்றி ஜிஞானார்ஜணவம் குறிப்பிடுகிறது). அனுஸ்வாரமும் அர்த்த சந்திரனும் தனி அட்சரமாக ஏற்கப்பட்டுள்ளது. நாதம் நாதாந்தம் முதலியவற்றை ஒலி எனக் குறிப்பிடக் காரணம், நாதம் முதலான பெயர்களே ஒலி என்ற பொருள்

கொண்டதால் இருக்கலாம். அப்போது லக்ஷணையாக எழுத்து என்ற பொருளும் கொள்ளலாம். முதல் கூடமும் மூன்றும் கூடமும் 18 எழுத்துக்கள் கொண்டவை.

பிந்து வெனும் அனுஸ்வாரம், மற்ற எட்டும் நாதமென்று மந்திர சாஸ்திரம் குறிப்பிடுமெனினும் வழக்கில் பிந்துவையும் சேர்த்தே நாதம் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். (12-13)

இதை விளக்குகிறோம்.

சி஦்஧மேவாஹ—

பிரதமே॥ஸ்தாதஶ வர்ணா ஦्वாவிஂशதிரக்ஷராणி மध்யே ஸ்யுः ।

பிரதமேந துல்யமந்த்யं ஸ்வாதேநாஸ்தபஞ்சாஶத् ॥ १४ ॥

முதல் கூடத்தில் 18, நடுக்கூடத்தில் 22, கடைசிக் கூடத்தில் 18 என 58 அக்ஷரங்கள். (14)

கு.அ	2	ஹ.அ	2	ஸ.அ	2
எ	1	ஸ.அ	2	க.அ	2
இ	1	க.அ	2	ல.அ	2
ல்-அ	2	ஹ.அ	2	ஹ.ரை.ம்	4
ஹ.ரை.ம்	4	ல்.அ	2	நா.த:	8
நா.த:	8	ஹ.ரை.ம்	4		18
	<u>18</u>	நா.த:	<u>8</u>		<u>22</u>

இந்த அக்ஷரங்களை உச்சரிப்பதில் உள்ள காலவரையை விளக்குகிறோம்.

வர்ணாந் காலநாஹ—

மாत்ராஷ்டிதயோच்சார்ய காமகலா ச திரிகோணா ச ।

விந்துரஹிதஹலேखா மாத்ராகாலத்ரயோச்சார்ய: ॥ १५ ॥

अन्येषां वर्णानां मात्राकालोऽर्धमात्रया सहितः ।
बिन्दोरर्धं मात्रा परे परे चापि पूर्वपूर्वार्धाः ॥ १६ ॥
संहत्यैकलवोनो मात्राकालोऽस्य नादस्य ।

मात्रा लघुक्षरस्य कालः । तद्द्विगुणो गुर्वक्षरस्य । अत एव कामकला, कमला त्रिकोणा, योनिश्च द्विमात्रा । हलेखायां द्वयोर्व्यञ्जनयोरेका मात्रा, कामकलाया द्वे मात्रे इति तिस्रः । अन्येषामकारसहितानां ककारादिदशवर्णानाम् । बिन्दोरपि व्यञ्जनत्वादर्धं मात्रा, ‘एकमात्रो भवेद्वस्वो द्विमात्रो दीर्घं उच्यते । त्रिमात्रस्तु मृतो ज्ञेयो व्यञ्जनं त्वर्धमात्रकम् ॥’ इति वचनात् । परे परे, अर्धचन्द्ररोधिन्यादयः, पूर्वपूर्वार्धाः; अर्धचन्द्रस्यार्धकालो रोधिन्याः, रोधिन्यर्थकालो नादस्येत्यादिक्रमेण कालवन्तः । अयं भावः— कालपरमाणुर्लब्ध इत्युच्यते । ‘नलिनीपत्रसंहत्या: सूक्ष्मसूच्यभिवेधने । दले दले तु यः कालः स कालो लबसंज्ञितः । अतः सूक्ष्मतमः कालो नोपलभ्यो भृगूद्धह ॥’ इति वचनात् । षट्पञ्चाशादुत्तरशतद्वयलवैरेका मात्रा । बिन्दोरष्टाविंशत्युत्तरशतं लबाः । अर्धचन्द्रस्य चतुःषष्ठिः । रोधिन्या द्वात्रिंशत् । नादस्य षोडश । नादान्तस्याष्टौ । शक्तेश्वत्वारः । व्यापिकाया द्वौ लवौ । समनाया एको लबः । उन्मनायास्तु नास्त्येव कालः । (यद्यपि योगिनीहृदये चक्रसंकेते ‘दीपाकारोऽर्धमात्रश्च’ इत्यनेन बिन्दोः कालमुक्त्वा अर्धचन्द्रादेः शक्तिपर्यन्तस्य चतुरशाष्टांशोऽशांशादिरूपभागद्वैगुण्यं कालस्योक्तवा शतयादीनां पूर्वपूर्वद्विगुणांशकालवत्त्वं सामान्येनोक्तम् ‘चतुःषष्ठिस्तदूर्ध्वं तु द्विगुणं द्विगुणं ततः’ इति, तेन च वचनेन मात्राया द्वादशोक्तरपञ्च-शततमो भाग उन्मनाकालः, मात्रास्वरूपं च द्वादशोक्तरपञ्चशत-लबात्मकत्वमेव प्रतीयते, अत एव ‘देशकालानवच्छिन्नं तदूर्ध्वं परमं महत्’ इत्युत्तरग्रन्थेऽप्युन्मनायाः

பரत எவ காலானவஞ்சேட உக்க இதி வ்யக்க பிரதியதே; தथாபி
 ‘சது:ஷஸ்தி:—’ இதி ஶ்லோகஸ்ய ஶக்தேஶ்வரது:ஷஸ்தமோ மாநாமா஗:,, தடூஷ்வ
 ஦்வி஗ுங் வ்யாபிகாயா அஸ்தவிஂஶத்யுத்தரஶத்தமோ ஭ாग:, ததோ ஦்வி஗ுங்
 ஸமநாயா: ஷட்பஶ்வாஶதுத்தரஶதத்யாத்மகோ ஭ா஗ இத்யர்ஷ்டத்தஸ்தடூஷ்வ-
 மிதி பதாந்யா ஦்வி஗ுங்பதத்யேந ச ஸபஷ் பிரதியதே; /அத ஏவோத்ராஷ்
 ‘ஶத்யாடிநாா ச மாநாஶோ மனோந்மந்யாஸ்ததோந்மநி’ இத்யத
 மனோந்மநிதி பதஸ்ய ஸமநாபர்யாயஸ்ய ஸமநாபர்யாந்தாநாமித்யர்ஷ-
 கத்வமஜ்ஜிகृத்ய ஶத்யாடிநாா திஸृணாமித்யமृதாநந்஦வ்யர்யாதம் ।)
 நாடஸ்ய ஬ிந்஦ாதி-நவகஸ்ய ॥ १५-१६ ॥

உயிர் எழுத்துக்களில் (லகு) அ இ உ முதலிய குறில்
 எழுத்துக்களை உச்சரிக்கத் தேவைப்படுகிற நேர அளவை
 மாத்திரை என்பர். ஆ ஈ முதலியவற்றின் உச்சரிப்பிற்கான
 நேரம் லகு எழுத்திற்கானதை விட இரு மடங்கு -
 இருமாத்திரைகளாகும். மெய்யெழுத்தை உச்சரிக்க $\frac{1}{2}$
 மாத்திரை க் ச் ட் என உயிரெழுத்துடன் கூடாத
 மெய்யெழுத்தே $\frac{1}{2}$ மாத்திரை காலத்தில் உச்சரிக்கத்தக்கது.
 குறில் உயிர் எழுத்துடன் உச்சரிக்க (க கி கு) $1\frac{1}{2}$ மாத்திரை
 நெடிலுடன் $2\frac{1}{2}$ மாத்திரை. க்ஷ் என்றவாறு உயிர் எழுத்துடன்
 ஒட்டிவருகிற அனுஸ்வாரம் (பிந்து - புள்ளி)
 $\frac{1}{2}$ மாத்திரை நேரத்தில் உச்சரிக்கத்தக்கது. இதனை மனத்திற்
 கொண்டு விளக்குகிறார்.

காமகலா (இ) வும் திரிகோணா(எ) வும் 2 மாத்திரை
 நேரத்தால் உச்சரிக்கக் கூடியவை. பிந்துவுடன் சேராத
 ஹ்ருல்லேகா (ஓ) 3 மாத்திரை காலத்தில் உச்சரிக்கத்தக்கது.
 பஞ்சதசாஷ்டரியின் மற்ற எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும்
 ஒன்றை மாத்திரை கொண்டவை. பிந்துவுக்கு $\frac{1}{2}$ மாத்திரை
 பிந்துவைத் தொடர்ந்து வருகிற அர்த்தசந்திரன் முதலிய
 பிந்துவின் கார்வை நிலைகளின் அளவு முன்னதைவிடப்
 பின்னது பாதியளவு என்ற வகையில் ஒரு வை அளவு
 குறைந்த ஒரு மாத்திரை.

ஒரு மாத்திரை என்பது 25லவம் கொண்டது. பிந்து 128லவம், அர்த்தசந்திரன் 64லவம். ரோதினி 32லவம், நாதம் 16லவம், நாதாந்தம் 8லவம், சக்தி 4லவம் வ்யாபிகாடலவம், ஸமனா 1லவம். உன்மனி 0லவம் என 255 லவங்கள் கொண்டகாலவரை. அதனால் ஒரு மாத்திரை அளவில் ஒரு லவநேரம் குறைவு.

அதனால் ஏ இன்ற குரு அக்ஷரங்கள் $2+2=4$ மாத்திரைகள். பிந்து சேராண்மீழுன்றும் 9 மாத்திரை. கலஹஸகலஸகல என்ற மற்ற 10 எழுத்துக்களும் ($10 \times 1 \frac{1}{2}$) 15 மாத்திரைகள். மூன்று ஈன் மூன்று பிந்துக்களும் சேர்ந்து 3லவம் குறைந்த 3மாத்திரைகள். அதனால் பஞ்சதசாஷ்டியின் மொத்தகால அளவு 3லவம் குறைந்த 31மாத்திரைகள். பிந்துவான(—) ம் மெய்யானதால் $\frac{1}{2}$ மாத்திரை என்பது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

லவம் என்பது மென்மை மிக்கத் தாமரை இதழ்களை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக வரிசையாக அடுக்கிக் கூர்மிக்க ஊசியால் துளைக்கிற நேரம் என்று விளக்குவர். மிக மிக சூட்சமமான இந்தக் காலவரை வெளிப்புலன்களால் உணரத்தக்கதல்ல. இதனை விட நுண்ணிய காலவரைக் கணக்கு உண்டு. எனினும் அது எழுத்து உச்சரிப்பில் தேவையற்றது.

யோகினீ ஹ்ருதயத்தின் உரையாசிரியர் அம்ருதானந்தயோகி பிந்து முதலியதன் அளவீட்டில் உந்மநா என்பது $\frac{1}{2}$ லவ அளவு (மாத்திரையில் 512ல் ஒரு பங்கு) எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பிந்து முதல் உன்மநா வரை உள்ள ஒன்பதையும் பொதுவாக நாதம் என்பர். நாதம் என்பது 25லவ அளவுள்ள நேரம் ★ (15-16)

எகாदஶ வாகூடே ஸார்஧ எகாடஶோதித மத்யே ॥ १७ ॥

ஸார்஧ அष்டை ஶக்தாவேகைகலவோனிதா மாதா: ।

ஸஂஹத்யைக்பிரிஶன்மாதா மன்ற லக்ஷ்மியன்யூநா: ॥ १८ ॥

ஶக்தி தூதியகூடே॥ १७-१८)

ஆக வாக்பவ கூடத்தில் (க எ ஈ ல ஹ்) ஒரு வைம் குறைவாக 11 மாத்திரைகள். மத்யகூடத்தில் (ஹஸகஹலஹ்) ஒரு வைம் குறைவாக $11\frac{1}{2}$ மாத்திரைகள். மூன்றுவதான சக்தி கூடத்தில் (சகலஹ்) ஒரு வைம் குறைவாக 8 மாத்திரைகள். ஆக 3 லவம் குறைந்த 31 மாத்திரைகளில் பஞ்சதசி உச்சரிக்கப்படுகிறது. (17-18)

இந்த 15 எழுத்துக்களும் வைகரியாகத் தொண்டையிலிருந்து வெளிவரும் போது, அந்தக் காற்று வடிவிலுள்ள ஒலி மோதுமிடத்திற்கும் செயலமுத்ததிற்கும் ஏற்ப எழுத்தொலியாக மாறுவதால், 15 அட்சரங்கள் அடிபடும் இடங்கள் மற்றும் அழுத்தம் பற்றி விளக்குகிறார்.

உत்பத்திஸ்஥ாනயள்ளாவா—

கண்டே ச கண்டதாலுனி தாலுனி ஦ன்தேபு மூர்பி நாசாயாம்।

ஸ்பூஷவிவாராயாந்தரவாஹீர்யதைஸ்தாக்ஷராத்பதி: || १९ ||

★கால அளவை (பாகவதம்-3-11)

ஒருநாள் 24 மணிநேரம் கொண்டது. 8யாமங்கள் - 1நாள் (24மணிகள்)

6 முறை அர்த்தங்கள் - 1 யாமம் (3 மணி)

2 நாடிகள் 1 முறை அர்த்தம் (30 நிமிஷம்)

15 லகு 1 நாடி (15 நிமிஷம்)

15 காஷ்ட்டா 1 லகு (1 நிமிஷம்)

5 கஷ்ணம் 1 காஷ்டா (4 ஸெகன்டு)

3 நிமேஷம் 1 கஷ்ணம் ($\frac{1}{5}$ ஸெகன்டு)

3 லவம் 1 நிமேஷம் - 26.6 ஸெகன்டு

100

3 வேதம் 1 லவம் - 8.8 ஸெகன்டு

100

100த்ருடி 1 வேதம் - 2.8 ஸெகன்டு

100

3த்ரஸ்ரேணு 1த்ருடி - 2.3 ஸெகன்டு

10000

2பரமாணு - 1த்வயனுகம்.

3த்வயனுகம் 1த்ரஸ்ரேணு)

(1) தொண்டையிலும், (2) தொண்டையிலும் தாடையிலும், (3) தாடையிலும் (4) பற்களிலும் (5) மேலண்ணத்திலும் (6) மூக்கிலும் என்று ஆறு இடங்களில் ஏற்படுகிற மோதலாலும், உள்ளமுத்தம் மற்றும் வெளி அமுத்தம் முதலியவற்றாலும் எழுத்தொலிவடிவம் பெறுகின்றன.

ககாரத்ரயமகாரத்ரக் ஹகாரபஷ்க் ச கண்டே । ஦ிதியமக்ஷர் கண்டதாலுனி । ப்ராண்யஜ்ஞாதேகவந்தாவः । ஈகாரசதுष்ய தாலுனி । லகாரத்ரய் ஸகாரத்ரய் ச ஦ந்தேஷு । ரேபந்தர் து மூர்தி । ஬ிந்஦ாதிநவக்த்ரய் நாசாயாம் । ஸ்பृष்டேतி । ககாரா: ஸ்பृष்டயதா: । அகாரா: ஸ்வாதா: । ஈகாரா எகாரஶ விவුதா: । ரேஃ லகாராஶேஷத்ஸ்பृஷ்டா: । ஹகாரா: ஸகாரை சேஷத்ஸ்பृஷ்டா: । ஬ிந்஦ாதய: ஸ்வாததமா: । இத்யாம்யந்தரோ யதா: । ககாரா விவாரத்ராசாத்யஷவந்தோல்பப்ராணவந்தஶ । ஸகாரை மஹாப்ராணவந்தௌ விவாராதிமந்தௌ ச । ஸ்வரா: ஸ்வேஷ்யுடாதா: । ரேஃ லகாராஶ ஸ்வாரநாத்யஷால்பப்ராணவந்த: । ஹகாராஸ்து ஸ்வாராதித்ரயவந்தோ மஹா-ப்ராணவந்தஶ । ஬ிந்஦ாதயஸ்த்வாத்யந்திகஸ்வாராதிசதுஷ்கவந்த: । இதி வாஸ்ய: ப்ரயதா: ॥ १९ ॥

இந்த 15 எழுத்துக்களில் க 3, அ 10, ஹ 5, என இவை தொண்டையில் வெளிப்படுபவை. ஏ என்பது தொண்டையிலும் தாடையிலும் வெளியானது. ஈ 4 எழுத்துக்களும் தாடையில். ல 3 ஸ 2 பற்களில். ர 3 மேலண்ணத்தில். பிந்து 3 முதலிய நாதங்கள் மூக்கில்.

க-3ம் ஸ்ப்ருஷ்டம், அ10ம் விவ்ருதம்- ஈ4, ஏம் விவ்ருதம், ர3, ல3 ஈஷத்ஸ்ப்ருஷ்டம். ஹ 5, ஸ2 ஈஷத் விவ்ருதம். பிந்து முதலிய நாதங்கள் ஸம்வருத்தமம். என உள்ளமுத்தத்தில் வேறுபாடுகள். க3, விவாரம் ச்வாஸம், அகோஷம் என்று குறைந்த பிராண சக்தியால் எழுபவை. (அல்பப்ராணம்) ஸ2ம் விவாரம் முதலிய அதிகப்ராண

சக்தியால் எழுபவை. (மஹாப்ராணம்) இதில் உள்ள மெய்யெழுத்துக்கள் உதாத்தஸ்வரத்தில் சொல்லப் படுபவை. ८३ம் ல3ம் ஸம்வாரம் நாதம் கோஷம் என்ற அழுத்தத்தில் பிராண சக்தி குறைந்து பயன்படுபவை. ९५ம் ஸம்வாரம் முதலிய அழுத்தத்தில் பிராண சக்தி அதிகம் பயன்படுபவை. பிந்து முதலியவை ஸம்வார நாத கோஷங்களுடன் பிராண சக்தி குறைவாகப் பயன்படுபவை. இவை வெளி அழுத்தத்தால் வடிவறுபவை.

மூலாதாரத்திலிருந்து எழும் பரா எனும் ஒலிசக்தியின் வேகம் இதயத்தைக் கடந்து குரல்வளையின் மூலம் வைகரி என்ற நிலை பெறுகிறது. [(சலோ.5)] குரல்வளையில் நுழைந்ததும் காற்றுவடிவில் பல இடங்களில் மோதுகிறது. தொண்டை, தாடை, பல், மேல் அண்ணம், உள் நாக்கு, மூக்கு முதலியவை மோதும் இடங்கள். இவையே எழுத்தொலியாக மாற்றுகிற ஸ்தானங்கள். எழுத்துக்கள் உருப்பெற தொண்டை முதல் உதடுவரை உள்ள பகுதிகளில் உள்ள தசைகளில் பலவாறு அசைவு - இயக்கம் நேர்கிறது. பேசுகிற எண்ணத்தின் விளைவான தசை அசைவிற்கான பிரயத்தினங்களும் இதில் உதவுகின்றன. இந்த பிரயத்னங்கள் இருவகைப்படும். ஆப்யந்தாம் (உள்ளியக்கம்) பாற்யம் (வெளி இயக்கம்) என. உதடு மூடித்திறத்தல், நாக்கு அசைதல் முதலியவை வெளி இயக்கமாகும். தொண்டை முதலியவற்றில் ஏற்படுவது உள் இயக்கம். ஸ்ப்ருஷ்டம், ஈஷத் ஸ்ப்ருஷ்டம் விவ்ருதம் ஸம்வருதம் என நான்கும் உள்ளியக்கத்தின் நிலைகள். விவாரம் ஸம்வாரம் சவாஸம் நாதம் கோஷம் அகோஷம் அல்பப்ராணம் மஹாப்ராணம் உதாத்தம் அநுதாத்தம் ஸ்வரிதம் என்ற பதினொன்றும் வெளி இயக்க நிலைகள்.

ஸ்ப்ருஷ்ட நிலையில் உருவாகிற எழுத்துக்கள் -கவிலிருந்து ம முடிய உள்ள வர்க்க எழுத்துக்கள். ஈஷத் ஸ்ப்ருஷ்டத்தில் யரலா, விவ்ருதத்தில் - ஶஷ்ஸா, உயிர் எழுத்துக்கள் (அ-ஆ), ஸம்வருதத்தில். தனித்த அ, மற்றவற்றுடன் சேரும் போது விவ்ருதமே.

वीवारम् च वासम् मर्त्रुम् अकेऽषत्तिलं कख, चण, ठर, तथ, पफ, इवर्तनिं इरट्टिप्पु, रूक, रूप, रूख, रूफ, वीलर्कम् शाष स.

सम्बारम् नातम्, मर्त्रुम् कोऽषत्तिलं मर्त्रवै. मஹाप्राणम् - अनुक पिराणे अमृत्तम् तेवेवप्पुकिरेख, घ, छ झ, ठ, थध, फभ, शष सह

अल्पप्पराणम् - गुरैरन्त पिराणे अमृत्तम् तेवेवप्पुपैव. कगड, चजन, टडण, तदन, पबम, यरलव

उत्तात्तम् अनुत्तात्तम् एन्पैव स्वर वर्त्र इरक्कत्तिलं मारूपाटु. इन्त स्ताण - पिरयत्तन निलेलकौं मिक कुट्टममाणैव. वियाकरणमुम्मि चिक्कौयुम्मि इत्तेण नन्कु वीलक्कुक्किण्ऱन.

पञ्चतचि एमुत्तुक्कौं गुण्णत्तिलिणीयिलं बेप्रुम्मि इट्तत्तेयुम्मि वट्टिवैयुम्मि वीलक्कुक्किलूरं.

अथ वर्णनां स्थितिस्थानं रूपमाकारं चाह-

प्रलयाग्निभिं प्रथमं मूलाधारादनाहतं स्पृशति ।
तस्मादाज्ञाचक्रं द्वितीयकूटं तु कोटिसूर्यभिम् ॥ २० ॥

तस्माल्लाटमध्यं तारीयं कोटिचन्द्राभम् ।

मालामणिवद्वर्णाः क्रमेण भाव्या उर्युपरि ॥ २१ ॥

मूलाधारादित्यादि पञ्चमीत्रयं ल्यज्जोपे । मूलाधार-
मारभ्येत्यर्थः । तस्मादनाहतमारभ्य । तस्मादाज्ञाचक्रमारभ्य । इदं च
स्थानत्रयं बिन्दादिरहितकूटत्रयस्यैव । सुषुम्णाख्यनाडीमूलाग्रयोद्देँ
सहस्रदलकमले, मध्ये चाष्टदलष्टदलादीनि त्रिंशत्पद्मानि सविस्तरं
स्वच्छन्दसंग्रहादौ प्रपञ्चितानि । तत्र गुदोपरि द्वचल्लगुलोर्ध्वं लिङ्गे
नाभौ हृदि कण्ठे भूमध्ये च मूलाधारस्वाधिष्ठानमणिपूरानाहत-

விஶுद்஧ாஜாநாமகானி சது: ஷட்டாஷாதாஷாத்திலானி டிடிஃ
஗்ரந்திமத்யஸஂடஷானி சக்ரபதாஷாந்பி ஷட் பஜானி ஸந்தீத்யந்த
விஸ்தரः || २०, २१ ||

முதல் கூடம் பிரளயாக்னி போன்றது. அது மூலாதாரத்திலிருந்து அநாஹதம் வரை பரவி நிற்கிறது. அநாஹதத்திலிருந்து நடு நெற்றியிலுள்ள ஆஜ்ஞாசக்ரம் வரை இரண்டாவது கூடம் கோடி சூரியர்களின் ஒளியுடன் அளாவி நிற்கிறது. மூன்றாவது கூடம் நெற்றி நடுவிலிருந்து ஸஹஸ்ராரம் வரை கோடி சந்திரர்களின் ஒளியுடன் அளாவி நிற்கிறது. மாலையில் கோர்த்துள்ள ரத்தின மணிபோல் இவ்வெழுத்துக்கள் ஒன்றன் மீதான்றுக இருப்பதாகப் பாவனை செய்ய வேண்டும்.

மூன்று கூடங்களிலும் உள்ள இடங்கள் பிந்து நீக்கிய எழுத்துக்களுக்கு மட்டுமே.

குதவாயிலின் மேல் மூலாதாரமும், குறிக்கு இரண்டங்குலம் மேல் ஸ்வாதிஷ்டானமும், நாபியில் மணிபூரகமும், இதயத்தில் அநாஹதமும், தொண்டையில் விசத்தியும் புருவ நடுவில் ஆஜ்ஞாந்யும் இடம் பெறுகின்றன. இவை முறையே 4, 6, 10, 12, 16, 2 தளங்கள் உள்ள தாமரை போன்றவை. மேலும் கீழ்மாக கிரந்திகள் இவற்றின் மூலம் சக்தி ஸஞ்சாரத்தைக் கட்டுப் படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு சக்ரத்திடையேயும் குண்டலியின் பாதையில் பாதை குறுகிச் சக்தியின் போக்குவரத்து கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. இவை கிரந்திகள் எனப்படும். மூலாதார ஸ்வாதிஷ்டானங்களுக்கு இடையேயும் ஸ்வாதிஷ்டான மணிபூரகங்களுக்கு இடையேயும் உள்ள கிரந்திகள் பிரம்ஹக்ரந்தி. மணிபூரக-அநாஹதங்களுக்கிடையேயும் அநாஹத விசத்திகளுக்கு இடையேயும் உள்ளது விஷ்ணு கரந்தி. விசத்திக்கும் ஆஜ்ஞாந்யுக்கும் இடையேயும் ஆஜ்ஞாந்யுக்கும் அதன் மேலுள்ள குலசக்கிரங்களுக்கும்

अिष्टेयेऽयम् उल्लातु गुत्तरकर्नन्ति । अवर्त्तिनं मूलम्
कर्त्तुप्पट्टुक् गुण्ठलीनी मेलेलरीक् कीम् इरुन्कुकिऱ्तु.
इतनं वीलाक्कम् पिण्णनग्रुम् उண्टु । (20-21)

आधारोत्थितनादो गुण इव परिभाति वर्णमध्यगतः ।

मूलातारत्तिलिरुन्नु कीलमप्पिय नातम् (छली)
वर्णनाङ्कनीनं इष्टेये, आउटयीनं इष्टेये नुल
पोलं काज्ञप्पटुकिऱ्तु.

अत्रेयं शब्दसृष्टिप्रक्रिया—वटबीजान्तर्गतवटवृक्षीयसूक्ष्मरूप-
तुल्यशब्दसृष्टिसूक्ष्मरूपशालिनी पूर्वोक्तरूपा त्रिपुरसुन्दर्येव तादश-
सूक्ष्मरूपवच्चप्रवृत्तिनिमित्तकपरापदवाच्या । सैव च माति तरति
कायतीति च व्युत्पत्त्या मातृकेत्युच्यते । तस्यां च निर्विकाराया-
मप्यनादिसिद्धप्राण्यहष्टवशात् स्वान्तः संहृतविश्वसिसृक्षा उत्पद्यते ।
ततः स्रष्टव्यपदार्थानालोचयति, ‘तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय’ इति
श्रुतेः । तादशमीक्षणमेव प्रवृत्तिनिमित्तीकृत्य तस्यां पश्यन्तीति पदं
प्रवर्तते । सैव च पश्यन्त्याख्या मातृका करणसरणिः
उत्तीर्णत्वादुत्तीर्णे-त्युच्यते । तदवयवाश्च वामादयोऽष्टौ शक्तयोऽन्यत्र
प्रपञ्चिताः । अतः सैव व्यष्टिसमष्टिवेषेण नवविधा । ततो नव नादा
अविकृतशून्यादयो जाताः । तत्समष्टिश्च नादध्वन्यादिपदवाच्या
नातिसूक्ष्मा परावत्, नातिस्थूला वैखरीवत्, अतो मध्यमाख्या
मातृका । मध्यमावयवरूपं अविकृत-शून्य-स्पर्श-नाद-ध्वनि-
बिन्दु-शक्ति-बीजाक्षराख्यं नादनवकं मूलाधारादिष्टके नादे
नादान्ते ब्रह्मरन्धे च स्थितम् । नवमिनादैः
अक्षटतप्यशळाख्यवर्गनवकवती वैखर्याख्या मातृका जाता, वै-
निश्चयेन स्पष्टतरत्वात्, खं कर्णविवरवर्तिनभोरूपशोत्रेन्द्रियं, राति
गच्छति, तज्जन्यज्ञान-विषयो भवतीति व्युत्पत्तेरित्याद्यन्यतो
विस्तरः ।

एवं च ककारादौ कत्वादिवर्णधर्माणां
षड्जत्वादिध्वनिधर्माणां चानुभूयमानत्वात् परिणामे
परिणामिनोऽनुस्यूतात्या मृद्घटे दर्शनाच्च वर्णेषु नादोऽनुस्यूतः ।
तन्तुविशेषजन्यः पटविशेषो वर्णकपदवाच्यः । तत्र
कप्रत्ययपरित्यागेन प्रयोगस्त्वक्षरवाचकवर्णपदेन श्लेषार्थः । गुण इव
वर्णकारुद्यपटविशेषोपादानभूततन्तुविशेषवत्, मालामण्याधार-
सूत्रवच्चेत्यर्थः । वर्णमध्यगत इत्यस्य द्वयोर्वर्णयोर्मध्यभागे वर्ण-
शरीरान्तभागे च स्थित इत्यर्थः ।

अर्यं भावः— द्वयोर्वर्णयोर्मध्यभागे मणिद्वयमध्यभागस्थ-
शुद्धसूत्रवच्छुद्धनादस्य भानम्, वर्णशरीरान्तभागे तु पटामेदेन
संबलिततन्तुवद्धटान्तर्मृद्घच्च तत्तद्वर्णामेदेनैव नादस्य भानम्, न
पुनस्तत्र मण्यन्तर्गतसूत्रदृष्टान्तः, तस्य मणितोऽत्यन्तभिन्नत्वादिति
॥२१॥

வரிவஸ்யா ரஹஸ்யம் என்ற இந்த நூல்
பூர்மாதாவின் ஒரு ஸ்வரூபமான பஞ்சதசாக்ஷரீ
வித்யையின் தத்துவத்தை விளக்க வந்தது. இதில்
பராசக்தியே பிரும்மம். பூர்ச்சரபகவத்பாதர்களும்,
ஸாதகர்கள் தங்கள் ருசிக்கேற்ப சிவன் விஷ்ணு சக்தி
கணபதி ஸப்ரமண்யன் ஸுரியன் என்று தம் தமது
ருசிக்கேற்ப வழிபட ஆறு மதங்களை உருவாக்கினார்கள்.
அதன்படி பிரும்மத்தின் ஸுகுண வடிவில் சக்தியும் ஒன்று.
சாக்தர்களின் கருத்தில், சக்தியே அந்த ஆறுவடிவங்களில்
தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். தடைக்கு
நபும்ஸக விங்கத்திலும் ஸோகாமயதன புல்லிங்கத்திலும்
பிரும்மத்தை உபநிஷதம் முதலியவை குறிப்பிடும். அந்த
ஈக்ஷா-காமம் கொண்ட பிரும்மம் தான் சக்தி. பிரும்மம்
விகாரமற்றதாக நிர்விகாரமாக இருப்பதை சக்தி, தேவி,
என்றவாறு சாக்தர் குறிப்பிடுவர். ஈக்ஷா, ஈக்ணஸூட்டாங்கோடி: என

லலிதாத்ரிசதி நாமங்களும் மூலப்ரகृதி: அவ்யக்தாய்தாய்த்தெய்ப்பி, உந்மேஷனிமிஷாத்யாவிபநமுவநாவலி: என்ற லலிதாஸஹஸ்ரநாமங்களும் பிரும்மம் எனும் சக்தியின் படைப்பு முதலிய பணிகளுக்கான ஈக்ஷா, காமம் என்ற ஸங்கல்ப நிலையை விளக்குகின்றன. படைப்பில் முதலிடம் பெறுவது ஒலி.

ஓலியின் உற்பத்தி பற்றிய ஒரு கண்ணேட்டம்— ஆலம் விதையின் உள் ஆலமரத்தின் முழுவடிவமும் மிக சூட்சமமாக அமைந்துள்ளது. அதில் எந்த அனு மரத்தின் எந்தப்பகுதியாக வெளியாகவிருக்கிறது என்பதை விதை நிலையில் கண்டறிய இயலாது. அவ்வாறே பரந்த இந்த சொற்கடலாக விரிந்துள்ள சொற்களின் மூலமான எழுத்துக்களுக்கும் விதையான மூலநிலை உண்டு. தேவிதுரிபுரஸாந்தரியே “பரா” “மாத்ருகா” என்ற காரணப்பெயருடன் ஒலியின் உற்பத்தியின் மூலப்பொருளாக உள்ளன. ஒலியின் மூலநிலையான ஸாக்ஷமநிலைக்கும் அவள் அப்பாற்பட்டவளானதால் ‘பரா’. அந்த சக்தியே எழுத்தை அளவிட்டுத் தன்னுள் அடக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். எழுத்தாகத் திகழ்கிறார்கள், அந்த எழுத்திற்கும் சொல்லிற்கும் அப்பாற்பட்டவருமாகிறார்கள். அதனால் சப்தசக்தியின் தாய்வடிவினர். தாய் தனது ஓரம்சத்தைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்து வேறுனதாகக் காட்டி வளர்த்து உரிய பரிணாமம்மடைந்ததும் வெளியிடுவதைப் போல் சப்தசக்தி ஒலி ஒளி எனப் பிரிக்க முடியாமல் தன்னுள் இருந்த அனைத்து சக்தியுமாகி, ஒவ்வொன்றையும் பிரித்து அந்தந்த சக்தியாக்கி, அதனைத் தனித்து வளர்த்துத். தாய் போல் வைகரியாக வெளியிடுவதால் அவள் மாத்ருகா.

அந்த மாத்ருகாவாக மாறவிருக்கும் பரா சக்தி மாறுபடாதவள். மாறுபாட்டையாதவள். எந்தமாறு பாட்டையும் ஏற்காதவள். அவளிடம் கோடி கோடியான ஜீவராசிகள் வடிவமும் நிலையும் மற்ற

சிறப்புகளுமிழந்து, லயமாகி அடங்கியிருந்தனர். அவர்களது அதிருஷ்டம் (பாபமும் புண்யமும் காரணமாகப் பலவாறு தோன்றி மறைகிற கட்டாயம்) காரணமாக பராசக்தியிடம் படைக்குமென்னம் தோன்றியது. அதிருஷ்டமும் காலதேசவரை எதுவும் காணவோகூறவோ முடியாதவாறு தொடர்கிறது. உலகம் ஆதியற்றது. அதனைத் தோன்றவும் மறையவும் செய்கிற அத்ருஷ்டஸமஷ்டியும் ஆதியும் முடிவுமற்றது.

படைக்கிற எண்ணம் உதித்ததும் பராசக்தியின் மனத்தில் படைப்பைப்பற்றிய மனத்தளவிலான திட்டம் உருவாயிற்று. படைக்கவேண்டியவை தன்னுள் வேறுபாடற்று லயமடைந்தவையே. அந்த எண்ணத்தின் விளைவான திட்டம், தான் பலவாக ஆவேன் என்ற முடிவிற்கு வந்தது. அந்த எண்ணம் ‘பரா’வாக இருந்தவளை ‘பச்யந்தி’யாக முன் கூட்டிச் செயல் திட்டத்தை மனத்தளவில் கண்டுகொள்பவளாக ஆக்கியது. திட்டமாக இருந்த நிலைமாறிச் செயல் முறைக்கு வந்து வெளியே அந்த செயல் முறை தெரிந்ததும் செயல்படுபவளாகத்தானுகி உலகைச் செய்யப்படுகிற பொருளாகக் கண்டாள். அவள் செயலளவில் இறங்கிச் செயலைக்கடந்து விளைபொருளாக மாறவிருப்பதால் ‘உத்தீர்ணா’ ஆனால். அதன் விளைவாகவே அவள் வாமா ஐயேஷ்டா ரெளத்ரீ என்ற சக்திகள், பிரும்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற சக்திகள், இவற்றின் ஸமஷ்டியான அம்பிகாவும் ஈசவரனும் என்ற எட்டு நிலைகளைப் பெற்றுள்.

பரா என்ற குணமும் செயலுமற்ற அதிலைக்ஷ்மநிலையைக் கடந்து செயல் முறைபற்றிய திட்டமிடுபவளாக ‘பச்யந்தி’ ஆகி, வெளிப்படுநிலைக்கு வருமுன்னிலையாக . மனத்தில் உலகைக் காணத்தொடங்கியவள், செயலுக்கு ஆயத்தமாக, காரிய காரண நிலையற்ற நிலைமாறி காரியகாரண நிலைக்கு உட்பட்டு உத்தீர்ணா வானாள். எல்லாமாக வேறுபாடற்ற

நிலைமாறி படைப்பு காப்பு லயம் என்ற செயல்பாடுகளுக்கான ஸமஷ்டியுருவான அம்பிகா-ஈசுவரங்கி, படைப்பு முதலியவற்றைத் தனித்து இயக்குகிற த்ரிமூர்த்திகளும் த்ரிசக்திகளுமானான். இவ்வெட்டின் ஸமஷ்டி அவள் தானே. ஆக ஒன்பதும் அவளே- அவளிடமிருந்துதான் ஒன்பது நாதங்களும் தோன்றின. அந்த ஒன்பதன் ஸமஷ்டி, பரா என்ற மூலநிலைக்கும் வைகரீ என்ற ஸ்தால நிலைக்கும் இடையே உள்ள மத்த்யமா என்ற மாத்ருகாவின் நிலை. மத்யமாநிலையில் அவிக்ருதம், சூன்யம், ஸ்பர்சம், நாதம், தத்வனி, பிந்து, சக்தி, பஜீம், அக்ஷரம் என்ற ஒன்பது நாத நிலைகள் சூட்சமமாய் உள்ளன. அவை முறையே மூலாதாரம் முதலிய ஆறு சக்ரங்களிலும் நாதம் நாதாந்தம் பிரும்ம ரந்திரம் என்ற ஆஜ்ஞாக்கப்பாற்பட்ட துவாத சாந்தத்திலும் தென்படுபவை. இந்த ஒன்பது நாத அவயவங்களின் ஸமஷ்டியை நாதம் தவனி என்று கூறுவர்.

இந்த ஒன்பது நாதங்களே வைகரியாக, அவர்க்கம் கவர்க்கம் சவர்க்கம் டவர்க்கம் தவர்க்கம், பவர்க்கம், யவர்க்கம் ஶரவர்க்கம் ஊவர்க்கம் என ஒன்பது

பரா	பச்யந்தி	மத்த்யமா-ஸமஷ்டி	மத்த்யமா-யஷ்டி	ஸ்தாஸம் வேறுபாடு வெளிப்படுமிடம்	வைகரியாக யஷ்டிலை
குணாவையுவ வேறுபாடற்றிலை	வாமா	அவிகுந்	ஸ்தாபார:	அ - அ:(அ)	
குணவையுவ வேறுபாடற்று உட்படுகிற எண்ணெழுள்ளதிலை	கிர்வா	ஸ்தூ	ஸ்தாபிஷன்	க - க(க)	
வேறுபாடற்றகாக தன்னை கொண்டு நினைவே.	ஐபை	ஸ்பரා:	ஸ்தாபுரக்	ச - ச(ச)	
வேறுபாடற்றகாக தன்னை மாற்றிக் கொண்டு நினைவே.	விஷ்ணு:	நாட:	அனாஹ்த	ட - ண(ட)	
	ரௌதிரி	ஷ்வனி:	விஶுஷ்டி:	த - ந(த)	
	ரெடி	வில்லு:	ஆஜா	ப - ம(ப)	
	ரெடி	ஶக்தி:	நாட:	ய - வ(ய)	
	அங்கிகா	இஶான:	நாடாந்த:	ஶ - ஹ(ஶ)	
	ஈஶான:	கிர்ஜ	கிர்வாந்தம்	ஈ - க்ஷ(க)	
	ஸமஷ்டி:	அங்கர்			

எழுத்தணிகள் கொண்டதாயிற்று.

பலவாக ஆகாத பச்யந்தீ நிலையிலிருந்து பலவாக ஆகவிருக்கிற மத்தயமா என்ற நிலை தோன்றியது. மத்தியமாவிலிருந்து பலவாக ஆன நிலையான வைகாரி தோன்றிற்று.

வை- நிச்சயமாக இதுதான் என்று வெளிப்படையாக உணரும்படி க்க செவிமடவிலுள்ள ஆகாசத்தை- செவிப்புலனை ரீ சென்றடைந்த சப்த சக்தி வைகரியாவாள். செவி எனும் பொறியால் உணரத்தக்க விஷயமாக சப்தமாக ஆகிறாள். மற்ற விளக்கங்களை பிறிதொரு இடத்தில் பெறலாம்.

க என்ற எழுத்தில் க என்ற எழுத்தின் தனித்தன்மையும் உதாத்தம் அநுதாத்தம் ஸ்வரிதம் ஷ்ட்ஜம் நிஷாதம் என்ற ஸ்வரதர்மங்களும் உணரப்படுகின்றன. மாறுபாடுகள் உணரப்பெறும்போது மாறுபடுகிற பொருளும் உட்பொருளாகத் தொடர்ந்து இடையருமல் உணரப்படும். மட்குடமாகப் பார்க்கும் போது அதன் மூலப்பொருளான மண் என்பதும் கூடத் தெரியுமல்லவா? திரிந்த (Product) பொருளில் திரியும் (material) பொருளும் கூட உணரப்பெறும். சொற்களாகக் கேட்கும் போது எழுத்து நிலையும் எழுத்தாகக் கேட்கும் போது நாத நிலையும் உணரப்பெறும்.

இங்கு விளக்கத்திற்கு எடுத்துக் கொண்ட பஞ்சதீ மந்திரம் வைகாரி நிலையில் உணரப்பெறுகிறது. அதுவும் மூலாதாரத்தில் பராவாக மணிபூரகத்தில் பச்யந்தீயாக, அநாஹதத்தில் மத்தயமாவாக அநாஹத ஒலியாகி தொண்டையில் வைகரியாக ஆஹத ஒலியாக மாறுபாட்டைந்ததே. வைகாரி நிலையிலும் எழுத்தும் ஒலியுமாக வெளிப்படுகின்றது. எழுத்துடன் உதாத்தம் - ஷ்ட்ஜம் என்ற ஸ்வரங்களாக அந்த ஒலி தனித்தும் உணரப் பெறுகிறது.

சுலோகத்திற்குப் பொருள் காண்போம். சில நிறங்களைத் தனித்து உணரும்படி நெய்த ஆடை வர்ணம் (வர்ணகம்) எனப்படும். வர்ணகமாகத் தெரியும்போதே ஆடையாக மாறிய நூலும் கூடவே உணரப்பெறுவது போல், மாலையாக ரத்தின மணிகள் தெரியும் போதே இருமணிகளுக்கிடையில் அதனை இணைக்கின்ற நூல் அல்லது கம்பி தெரிவதுபோல், எழுத்தாக தனிச்சிறப்புள்ள எழுத்துருவம் தெரியும் போதே இடைவெளியில் (மாலையாகத் தெரியச் செய்கிற நூலும் தெரிவது போல்) மூலாதாரத்தில் எழுந்த (எழுத்தாக ஆகாத) நாதமும் புலப்படும்.

பொருளைக் காணும் போது அதனை விளக்குகிற ஒளி தனித்து உணரப்பெறுவதில்லை. ஒளியைத் தனித்தும் உணரமுடியாது. ஒளியால் விளங்குவதைக் கொண்டே ஒளி இருப்பது தெரியும். பொருளின் காட்சி நொடிக்கு நொடி விட்டுவிட்டே தெரியும். இருகாட்சிகளுக்கிடையே ஒரு வெற்றிடம் உண்டு. அந்த வெற்றிடத்தைக் காண..முற்படுபவனுக்கே காட்சியைத் தருகிற ஒளி தெரியும். அந்த ஒளியாகிய வெளி தான், காட்சிப் பொருளாகக் காட்சி தரும். இதேபோல் இரு எழுத்துக்களுக்கிடையே இரண்டிற்கும் வேறுபாட்டை உணர்த்துகிற ஒளி தொடர்கிறது. ஆக எழுத்தொலி - தனி ஒலி - எழுத்தொலி - தனி ஒலி என்று மணியும் நூலும் போல் வெவ்வேறுகத் தெரியும். அவ்யக்த ஒலியே வியக்த ஒலியாக மாறும் போது வியக்தம் என்ற வெளிப்பாட்டின் இடையே அவ்யக்த ஒலியும் உணரப்பெறும். இந்த அவ்யக்த ஒலி உணரப் பெறுவிடும் இரு எழுத்துகளுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடு தெரியாது. வேறுபாடு தெரியாத ஒலி சொல்லாகாது.

இருமணிகளுக்கிடையே உள்ள நூல் போல், இரு எழுத்துக்களிடையே ஆதாரநாதம் தெரிகிறது என்பது ஒரு விளக்கம். தனித்த நிறமுள்ள நூலாலான ஆடையில் நிறமுள்ள ஆடை தெரிவது போல் துணியின் நிறமும்

தெரிகிறது. அந்த நிறத்திற்கு ஆதாரமான நூலும் நூலுக்கு ஆதாரமான பஞ்சம் ஏன்ற மூலநிலையும் சேர்ந்தே உணர்ப்பெறுகிறது என்பது மற்றொரு விளக்கம். பஞ்சம் நூலும் தவிர ஆடை எனத் தனித்தெதுவுமில்லை. இருமணிகளுக்கிடையே காண்கிற நூல் மணிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. மாலை எனும் காட்சியில் நூலும் சேர்ந்ததே. நூலும் ஆடையும் மண்ணும் குடமும்போல் தோற்ற அளவிலன்றி வேறுபாடற்ற தென்பதைக் காட்டும். சொல்லின் உணர்வில் எழுத்துக்களும் இடம் பெறும். குடமும் மண்ணும் போல். ஒரே சொல் என்பதில் பல எழுத்துக்கள் உண்டு. அவ்வெழுத்துக்களை இடையிருது இணைத்தே சொல் வடிவமாக்குகிறோம் எனினும் ஒரு எழுத்துக்கும் மற்றொரு எழுத்திற்கும் இடையே ஒரு வெளி உண்டு. அது எழுத்தொலியாக மாறுத சுத்த ஒலி எழுமிடம். எழுத்தொலிமட்டும் செவியில் படும். இடையேயுள்ள சுத்த நாதம் உனர இயலாத்து. மணிகளாகத் தெரிகிற மாலையில் அவற்றைக் கோர்த்துள்ள நூல் தெரியாததுபோல் சுத்தநாதம் தெரியாது. ஆனால் நூல்போன்ற சுத்த நாதமின்றி மாலை போன்ற சொல் உருப்பெறுது. ஆக் சொல், சொல்லின் கூட்டுப்பொருளான எழுத்து, எழுத்தின் மூலப்பொருளான நாதம், எழுத்தாக உருப்பெறுத சுத்தநாதம் இந்த நான்கு நிலைகளை உணர்வதே இந்த விளக்கத்தின் குறிக்கோள். (22)

இதுவரை வர்ணங்கள் தோன்றுமிடம், அதன் உருவகம், நிறம் முதலியலை கூறப்பட்டன. இனி பிந்து முதல் உன்மனீவரை அவற்றின் இடம் உருவம் நிறம் முதலியவற்றை விளக்குகிறார்.

அथாவதிஷைய ஬ிந்஦ு஦ிவகர்க்கு ஸ்஥ிதிஸ்஥ானரूபாகாராநா—

மध்யேகால் ஬ிந்஦ுदீப இவாமாதி வர்தலாகாரः ॥ २२ ॥

தடுபரி ஗तோऽர்஘ச்வந்஦ோऽந்வர்஥ः காந்த்யா தथாகृத்யா ।

अथ रोधिनी तदूर्ध्वं त्रिकोणरूपा च चन्द्रिकाकान्तिः ॥ २३
 नादस्तु पञ्चरागवदण्डद्रयमध्यवर्तिनीव सिरा ।
 नादान्तस्तडिदाभः सव्यस्थितविन्दुपुत्तलाङ्गलबत् ॥ २४ ॥
 तिर्यग्बिन्दुद्वितये वामोद्वृच्छत्सिराकृतिः शक्तिः ।
 बिन्दुद्वृच्छत्यश्वाकारधरा व्यापिका प्रोक्ता ॥ २५ ॥
 उर्ध्वधोविन्दुद्रयसंयुतरेखाकृतिः समना ।
 सैवोर्ध्वबिन्दुहीनोन्मना तदूर्ध्वं महाबिन्दुः ॥ २६ ॥
 शत्यादीनां तु वपुद्वादशरविकान्तिपुञ्जाभम् ।

प्रिन्तु मुतलीय ७ नातन्कगुरुकुम् अमेप्पेयुम्
 अटेयाळत्तेयुम् विळक्कुकिरुर्.

नैन्त्रर्हियिऩ् नाटुवेव वट्टवटिवाणि प्रिन्तु त्रिपङ्गिली
 पोाण्ऱ्ऱु वट्टमाककं काण्ऱ्ऱप्पाटुकिरतु. अठन् मेलं
 ओलीयालुम् उरुवमेमप्पालुम् पिऱेच्चन्त्तिरन् पोालं
 उल्लातु अर्त्तत्त सन्तीरन्. अठन्मेलं रोतीली- मुक्केओण
 वटिवमुल्लातु. अठन्ली नीलवु पोाण्ऱ्ऱतु. इरुपुறमुम्
 अन्न्टकेऽक्षमुम् नाटुविल नरमंपु पोाण्ऱ्ऱ अमेप्पुम्
 केाण्ऱ्ऱतु. पत्तमराकमणी नीरम् केाण्ऱ्ऱतु. नातान्तम्
 एर्क्कालं पोाण्ऱ्ऱु नाटुवेव तண्ऱ्ऱुम् इटत्तुपुறम् प्रिन्तुवुम्
 कूष्टयतु. मिण्णलं पोाण्ऱ्ऱ ओली केाण्ऱ्ऱतु. अठन्मेलं
 सक्तीयाळतु क्षेमे प्रक्केयाक इरु प्रिन्तुक्कलं.
 अवर्न्त्रिऩ् इटत्तु पुறत्तिलुल्लाला प्रिन्तुमेलं ओरु कुम्ल
 पोाण्ऱ्ऱु तण्ऱ्ऱु. अठन्मेलं वियापिका- क्षेमे प्रिन्तु.
 अठन्मेलं ओरु तिरीकेाण्ऱ्ऱम्. तिरीकेाण्ऱ्ऱत्तिऩ् ओरु
 कूर्मुम्लेण प्रिन्तुविण्णमेलं. अठन्मेलं समना, मेलुम्
 क्षेम्माक इरुप्रिन्तुक्कलं नाटुवेव इण्णक्किऱ ओरु केाटु
 पोाण्ऱ्ऱ अमेप्पु. अठन्मेलं उन्मना. क्षेमे ओरु प्रिन्तु.
 अठन्मेलं मेलं नेक्किय ओरु केाटु. (समना विण्ण
 अमेप्पिलं मेलं प्रिन्तु इल्लैल.) अठन्मेलं

மஹாபிந்து என்ற பிந்துமட்டும். சக்திமுதல் ஸமநா வரை
12 சூரியர்களுக்கு ஒப்ப ஒளி கொண்டவை.

ஓ 1. பிந்து:	ஓ 6. சக்தி:
ஓ 2. அந்தச்சந்திரன்:	ஓ 7. வியாபிகா:
▽ 3. ரோதிநீ:	ஓ 8. ஸமநா:
ஃ 4. நாதம்:	ஓ 9. உந்மநீ:
ஃ 5. நாதாந்தம்:	ஓ 10. மஹாபிந்து:

மध்யேபால் ஫ாலஸ்ய மத்யே | ‘பரே மத்யே ஷஷ் சா வா’ இதி ஸமாஸ:

। காந்தா, ஆகृத்யா சாந்திர:; அர்஧சந்஦ிவத்காந்திரகாரஶ்வேत்யர்஥: ।
அண்ட ஸ்஥ானியௌ ஢ௌ ஬ிந்஦ு ஸிராஸ்஥ானியா மத்யரேகா சேதி திய ஸ்தந் ஸ்தந்த்ய
நாதஸ்யாகார:, ‘பிந்஦ுஷ்யாந்தரே ஦ண்ட : ஶேவரூபோ மணிப்ரभ:’ இதி
சக்ரஸ்கேதோக்தே: । ஶேவோ முஷ்கஷ்யமத்யர்த்திநி நாட்டி, மணி: பங்காரா இதி
து ஸாந்திராயிகி வ்யால்யா | ஦ண்ட ஸ்ய ஶேவரூபத்வவிஶேஷண் ஘நதாடாந்திர-
யோநிராஸாய, கேஶதுல்யபிஷ விகாரேஷு பாயஸோப்யுக்தேஷு ஶேவப்஦-
ப்ரயोகாதித்யபி வ்யால்யா நாதீஷ விருஷ்டா | ஊர்஧்வாங்மீதால்லம்,
வாம்஭ாगே ஬ிந்஦ுரேக இதி நாதாந்தாகார: । விஸர்ஜநீயவாடாந்தாந்தி
பிந்஦ுஷ்யமிதி ஭்ரமநிராஸாயாஹ— திர்ய்஗ிதி । வாமாந்தாம்஭ாகஸ்த-
பிந்஦ுமாரங்யோந்தாந்தாந்தி ந்தி நிஃ ஸரந்தி யா ஸிரா ரேகா தடாகாரேத்யர்஥: ।
‘ஶக்திவார்மஸ்தவிந்஦ுஷ்யத்திரகாரா’ இதி சக்ரஸ்கேதே ।

ஆர்த்தாத् ஸமஸ்தஸ்யாபி ஬ிந்஦ுப்஦ஸ்ய பூர்வப்஦ேன ஸஹ
பஹுநிஹவயவத்வேன, உத்தரப்஦ேன ஸஹ பக்ரமீதத்புருஷாவயவத்வேனாபி
காகாக்ஷிந்யாயேநாந்தய இதி ஸாந்திராயிகைவ்யர்த்தியானாத् । உத்தப்஦ஸ்ய
ஸாமாந்தயவாசகஸ்யாபி ஬ிந்஦ுஷ்யத்திவிஶேஷே லக்ஷணாயா் வாமஸ்தா-
ஷ்டிந்஦ோருஷ்யத்தா: ஸிராயா ஆகாரோ யஸ்யா இத்யேவ விழுஹ
பிந்஦ோவார்மஸ்தவவிஶேஷணவலாடேவ ஦க்ஷிணத்திரம்஭ாగே நிஃ ஸிராக

एको बिन्दुरस्तीति गम्यत इति व्याख्यायां वा न कोऽपि क्लेशः ।

बिन्दुसंस्पृष्टाग्रकत्रिकोणाकारा व्यापिका । ‘बिन्दुद्वयान्तरालस्थऋजुरेखामयी पुनः । समना’ इति वचने शक्तिवद्विन्दुद्वयं तिर्यग्रूपं मा भूदित्यतः संप्रदायमनुसरनाह— ऊर्ध्वधि इति । संयुता अग्रमूलभागयोः संक्षिप्ता, न त्वस्पृशन्ती स्थिता । इयं च ब्रह्मरन्ध्रसंस्थाना । इयमेव च मनोन्मनीत्यपि व्यवहियते । मनसो यथावस्थितरूपस्यैवाभ्यासविशेषेण एतावत्पर्यन्तवृत्त्युद्भवः सुसाध इत्यतः समनेत्युच्यते । एतदुपरि तु रूपान्तरं प्राप्तस्यैव मनसो धृतिविषयतेत्यतः उत्क्रान्तमनस्कत्वादुन्मना । प्रकृतानुपयुक्तमप्युन्मनोपरिस्थानं चक्रराजस्य त्रिविधभावनान्तर्गतनिष्कलभावनायामुपयुक्तत्वेन प्रसङ्गादाह— तदूर्ध्वं महाबिन्दुरिति ॥ शक्त्यादीनामिति । समनान्तानां तिसृणामिति संप्रदायः । शक्त्यादीनां तिसृणां द्वादशारवितुल्यकान्तयस्तनवः’ इति पाठो युक्तः । बिन्द्वादिस्वरूपाङ्गविस्तरः स्वच्छन्दसंग्रहे द्रष्टव्यः ॥ (२२—२६)

நாத அமைப்பு ஆணின் அண்டகோசம் போன்று இருபறமும் இருபிந்துக்கள் ஒட்டி நிற்க நடுவில் சேபம் (ஆண்குறி) போன்றோ, சேவம் (சேவை என்ற உணவுப்பொருளின் மூலப்பொருளான சேமியா), போல் நீண்டோ நிற்கும். விஸர்கம் போல் மேலும் கீழும் பிந்து என்றிராமல் படுக்கை வசத்தில் ஒன்றின் பக்கத்தில் மற்றென்றாக இருபிந்துக்களில் இடது பிந்து மேல் குழாய் செறுகியது போன்று அமைப்புள்ளது நாதாந்தம். ஸமநாவை மநோன்மனீ என்றும் கூறுவர். மனத்தைப்பயிற்சிமுறைச்சிறப்பால் இந்நிலை வரை கொண்டுவந்து அதன் போக்கைக் கட்டுப்படுத்துவதால் ஸமநா. மனத்தை உந்மனாநிலைக்கு உயர்த்த உதவுகிற நிலையாதலால் மனேன்மனி. இதுவரைதான் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி அழுத்து வரலாம். இதன் மேலுள்ள உண்மநா - மனத்தைக் கடந்த நிலை. மனத்தின் இயற்கை

நிலையான சபலத் தன்மை நீங்கி உறுதியுடன் இறுகிய நிலை.

உந்மநா நிலை வரை நாத நிலைகள். ‘பஞ்சதசியின் அகஷரங்கள், அவற்றின் கூறுகள், இடம், நிறம், வடிவம் என்று விளக்குகிற இந்தப் பிரகரணத்தில் உந்மநா வரை தான் விளக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனாலும் உந்மநாவிற்கு மேலும் மற்றொரு நிலை உண்டு. அது மஹாபிந்துவாகும். அதைப்பற்றிய விளக்கம் இந்த பிரகரணத்தில் தேவையில்லாத தெனினும் பின்னர் அது பயன்படும். ஸகலம், நிஷ்கலம், ஸகல நிஷ்கலம் என ஸ்ரீசக்ரபாவனை மூன்று விதமாகச் செய்யும் போது, (சலோ52) மஹாபிந்துபாவனை அவசியம். அதனால் அதனை இங்கு விளக்குகிறோர்- ஸ்வச்சந்த ஸங்கிரகம் என்ற நூலில் பிந்து முதலியலை விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. (22-27)

அथ வர்ணாமுच்சாரணப்ரகாரமா—

இत्येवं வर्णनां ஸ்஥ानं ஜ्ञात्वोच्चरेयत्वात् ॥ २७ ॥

நாदः ப்ராथமிகஸ்து ஦्वितीयகूடेन ஸாகமுच்சार्यः ।

द्वैतीयीकं நாदं தார்த்தியேநோच்சரேந பृथக् ॥ २८ ॥

बिन्द्रादिनवकयोस्तु प्रात्तनकूटस्थयोरनयोः ।

संमेलनेन शबलं तार्तीयीकं विभावयेत् कूटम् ॥ २९ ॥

बिन्द्रादिकसमनान्तं क्रमेण तार्तीयमुच्चरेनादम् ।

उन्मन्यन्तर्लीनं विभावयेदेतदुच्चरणम् ॥ ३० ॥

स्थानं கண்டாடியுத்திஸ்஥ானं மூலாधாராடி ஸ்஥ிதிஸ்஥ானं ச ।
யஜாடாந்தராபாத்யயஜபூர்வகம் । இද் ச மானஸஜபாதிரிக்தவிஷயம் । தத் தத்தஸ்஥ானயஜவி஭ாவனமானஸ்யோபயோग இதி இடைவ்யம் । நாடே ஬ிந்஦்ராடிநவகம் । பூர்வபூர்வகूடஸ்஥நாடஸ்யோதரகூடோஞ்சாரணேநைவோ-
ஞ்சரிதப்ராயத்வாத், ந தத் பார்஥க்யேந யஜः காலவிலம்஬ோ வா கார்ய

இत्यर्थः । तृतीयकूटे तु, उत्तरकूटाभावात्तदुभयमपेक्षितमित्याह—
बिन्दादिकेति ॥ २७—३० ॥

பஞ்சதசியின் எழுத்துக்களை அவற்றின்-உற்பத்தி இடம் அமைப்பு மற்றும் நிறத்தை நன்கு உணர்ந்து உச்சரிக்க வேண்டும். வாசிகமாக ஜபம் செய்யும் போது மந்திராக்ஷரங்கள் வெளிப்படுமிடமான தொண்டை முதலியவை, மூலாதாரம் முதலியஸ்தானங்கள் பிரயத்னங்கள் (பார்க்க ச்லோ-19) முதலியவற்றை உணர்ந்து ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் உச்சரிக்கவேண்டும். மானஸஜபத்தில் அவை பாவனையாக அமைந்துவிடும்.

முதற் கூடத்தின் முடிவில் வருகிற ஸி என்பதன் பிந்து முதல் உன்மனீ வரை உள்ள நாதத்தை இரண்டாவது கூடத்தின் முதலெழுத்தான் ‘ஹ’வுடன் செருகியும் இரண்டாவது கூடத்தின் இறுதியிலுள்ள நாதத்தை மூன்றாவது கூடத்தின் முதல் எழுத்தான் ‘ஸ’வுடன் செருகியும் உச்சரிக்க வேண்டும். நாதத்திற்கும் அடுத்த கூடத்தின் முதல் எழுத்திற்கும் இடையே இடைவெளி தருவதும் ஒவ்வொரு கூடத்தையும் தனித்து உச்சரிப்பதும் கூடாது. மூன்றாவது கூடத்தின் இறுதியில் உள்ள நாதத்தில் முன்னிரு கூடங்களின் நாதாவயவங்களான அர்த்தசந்திரன் முதல் ஸமநாவரை வரிசையாகச் சேர்த்து உச்சரித்துத் தனித்தனியே பாவனையுடன் அம்மூன்றின் நாதாவயவங்களும் உந்மனியில் அடங்கிவிட்டதான பாவனையுடன் உச்சரிக்கவேண்டும். மறுபடி மூன்றாவதன் நாதத்தை முதல் கூடத்துடன் இணைக்காமல் முதல் கூடத்தைத் தனித்தே உச்சரிக்கவேண்டும்.

மந்திர உச்சரிப்பில் இம்முறை பின்பற்றுவது அவசியம். மூன்றாவது கூடத்தின் இறுதியில் பிந்து நாதத்தின் கார்வை நீட்சி நன்கு உணரப்பட்டால் தான் பூர்ணமான உச்சரிப்பு நேரும். (27-30)

பூர்வ வி஦ிவச்வரஸ்ய கால உக்க; இடாநிமுச்சாரணகால் நிஷ்குஷ்யாह—

आद्ये दश मध्ये ताः सार्धस्तार्तीयकूटेऽष्टौ ।

एकलबोना ऊनत्रिंशन्मात्रा मनोर्जपे कालः ॥ ३१ ॥

आद्ये कूटे दश मात्राः । मध्ये कामराजकूटे ताः दश सार्धः
मात्राः । तार्तीयकूटेऽष्टाविति । अस्य पूर्वपरवर्ति पदद्वयं काकाक्षि-
न्यायेन द्विर्द्विन्वयितव्यम् । तेनैकलबोनाः सार्धाः अष्टौ
मात्रास्तृतीयकूटे यथापूर्वमवस्थिताः इत्यर्थः । संहत्य त्वाह—
एकलबोनाः इति । ऊनत्रिंशदेकोनत्रिंशत् । जपे वाचिके । न तु मानसे
पूर्वोक्तकालादयः । प्रथमद्वितीयकूटस्थास्तु यत्र न्यासादौ संध्याङ-
भूतैकैककूटमात्रजपे च प्रातिस्थिकमुच्चारणेन कूटानां विनियोग-
विधिस्तत्रैव सार्धका इति विज्ञेयम् ॥ ३१ ॥

ஓவ்வொரு எழுத்தையும் குரு லகு எனப்பிரித்து
மாத்திரை என்ற உச்சரிப்புக்கான காலவரை முன்பு
(15-18சலோ) விளக்கப்பட்டது. அதனையொட்டி மந்திர
ஜபகாலவரையை அறுதியிட்டு விளக்குகிறோம்.

முதற் கூடத்தின் ஜபகாலவரை 10 மாத்திரைகள்.
மத்திய கூடம் $10\frac{1}{2}$ /மாத்திரைகளிலும் மூன்றுவது கூடம்
 $8\frac{1}{2}$ மாத்திரைகளிலும் உச்சரிக்கப்படும். ஒரு வெநேரம்
குறையும். முழுமந்திரத்திற்கும் ஒரு வெம் குறைந்த
29மாத்திரைகள் வாசிக ஜபத்திற்குத் தேவை.
மானஸஜபத்தில் காலவரை கிடையாது. தனித்து
ஓவ்வொரு கூடத்தையும் உச்சரிப்பது மந்திரத்தின் அங்க
நியாஸ - கரநியாஸங்களிலும் ஸ்ரீவித்யாங்கமான
ஸந்தியாவந்தனத்திலும் மற்றும் சாஸ்திரீயமான
உபயோகமுறைகளிலும் காணத் தக்கது. மந்திரஜபத்தில்
தனித்தனிக்கூடத்தின் காலவரை இவ்வாறு மாறும்.

முன்பு 11, $11\frac{1}{2}$, $8\frac{1}{2}$ /எனதனித்தனியே கூடங்களின்
மாத்திரைகள் கூறப்பட்டன. (சலோ 17-18) இங்கு 10,
 $10\frac{1}{2}$ - $8\frac{1}{2}$ /என அது மாற்றிக் கூறப்படுகிறது. மந்திரமாக
(தனித்துக் கூடம் கூடமாகப் பிரிக்காமல்) உச்சரிக்கும்

पोतु २९ मात्तिरे कलीलुम्, तनीत्तनीये नियासम्
मुत्तलीयवर्त्त्रिल् उच्चरीक्कुम् पोतु ३१ मात्तिरे कलीलुम्
उच्चरीक्कप्पे बेहुकिरतु एन्पते निलेनवीरं केकाळं ला
वेण्णुम्. तनीत्तनीक्कुटमाक्कु इरुक्कुम् पोतु लेवम्
कुरेन्त ३१ मात्तिरे युम् मेमात्तमाक्कु ज्ञपीक्केयिल्
ज्ञरुलवम् कुरेन्त २९ मात्तिरे युम् एन इलेये
लेवंकल्कुरेन्त २ मात्तिरे वित्तियाक्कप्पुकिरतु. (३१)

अत अल्ल मुन्नरु कुटंक्केयुम् तनीत्तनीयाक्क
उच्चरीक्किर वीयष्टि निल ३, मुन्नरेयुम् सेमष्टियाक्क
उच्चरीक्किर निल १, एन नांकिलुम् उल्ला उरुवक
बेहुपाट्टे वीलक्कुकिरुर.

अथ कूटानां व्यष्टिसमष्टिभेदेन चतुर्धा भिन्नानां स्वरूपविशेषानाह—

व्यष्टि-समष्टि-विभेदादस्यां चत्वारि बीजानि ।

सृष्टि-स्थिति-संहारानारब्धारूपाणि भावनीयानि ॥ ३२ ॥

पुट-धाम-तत्त्व-पीठान्वय-लिङ्गक-मातृ-तत्समष्टीनाम् ।

रूपान्तराणि बीजान्वयमूनि चत्वारि चिन्तनीयानि ॥ ३३ ॥

अनारब्धा तिरोधानानुग्रहयोः समष्टिः, कृत्यपञ्चकेष्वपि
औदासीन्यावलम्बनरूपावस्थानविशेषो वा । पुटादिष्टकं धामससकं
च त्रित्रिरूपं पृथक्पृथक्, तत्समष्टिरैकैकेत्येवं चत्वारि चत्वारि ।
यथा— पुटानि ज्ञातृज्ञानज्ञेयानि तत्सामरस्यं च । धामानि चक्र-
नाथ-दशा-शक्तित्रयात्मरूपाणि सप्त । तत्र चक्राण्यग्निचक्रसूर्यचक्र-
सोमचक्राणि ब्रह्मचक्रं च । नाथा मित्रेशनाथषष्ठीशनाथोऽङ्गीश-
नाथाश्रयानन्दनाथः च । दशाः जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयस्तुरीया च ।
शक्तयः— बामाज्येष्ठा-रौद्रयः शान्ता च; इच्छाज्ञानक्रिया;
अभिका च; कामेश्वरी-वज्रेश्वरीभगमालिन्यो महात्रिपुरसुन्दरी च ।
आत्मानः आत्मान्तरात्मपरमात्मानो ज्ञानात्मा च ।

தத்வாந்யாத்மதத்வவி஦्यாதத்வ- ஶிவதத்வானி ஸ்வத்த்வं ச । பீதானி காமரूபपूर्णौगिरि- ஜாலங்஧ராண்யோத்யாணபீठं ச । அங்யா: ப்ராங்கஷிண- பஶ்சிமாந்யா உத்ராந்யஶ । எத ஏத ஸமயபदேநாஸ்ராயபதேந ச கத்யந்தே । லிங்கானி ஸ்வயம்஭ுகாணேதராணி பர் ச । மாதுகா: பஶ்யந்தி- மத்யமாவைக்ரய: பரா ச । ஧ாமபதார்த்வேநோக்க் ஶக்தித்யம் மாதுபதஸ்ய வார்஥: ॥ ३२, ३२ ॥

இந்த நான்கு நிலைகளில் முறையே ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், அநாக்க்யா என்ற நான்கு பீஜங்கள் பாவனை செய்யப்படுகின்றன. இந்த நான்கு பீஜங்களும் புடம், த்தாம, தத்வம், பீடம், அன்வயம், விங்கம், மாத்ருக்கள், இவற்றின் ஸமஷ்டி என்ற எட்டின் மாற்றுருவங்கள் என பாவனை செய்யப்பெற வேண்டும். (வியஷ்டி தனித்தனிப்பொருள் - தனி மரம் போல். ஸமஷ்டி - தொகை, காடுபோல்) தனித் தனியே ஒவ்வொரு கூடமும் வியஷ்டி. மூன்று கூடங்களும் சேர்ந்து ஸமஷ்டி. புடம் முதலியவை தனித்தனியே மூன்று கூடத்தின் பொருள். இவற்றின் ஸமஷ்டி பஞ்சதசியின் பொருள்)

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் தி ரோதானம் அனுக்கிரஹம் என 5 கிருத்யங்கள். முதல் மூன்றும் நடைமுறையில் உணரப்பெறுவது. தி ரோதானமும் அனுக்கிரஹமும் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட தத்துவங்கள். அதனால் அவ்விரண்டையும் “அநாக்க்யா” என்பர் சிலர். இவ்வைந்திலும் பரம் பொருளுக்குத் தனித்த ஆர்வமில்லாத ஒதுங்கிய-பற்றற்ற- உதாஸீன நிலை உண்டு. அதனையே அநாக்க்யா என்பர் சிலர்.

புடம் தத்துவம் பீடம் அன்வயம் விங்கம் மாத்ருகா என்ற ஆறும் மூன்று பிரிவுகள் உள்ளனவே. தாம என்பது ஏழு பிரிவுகள் உள்ளது. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கூடத்திற்கும் ஒவ்வொன்றுக் கியஷ்டி நிலையில் மூன்று,

ஸமஷ்டி நிலையில் ஒன்று என நான்காகப் பிரிக்கப்படுகிறது.

(1) புடம்- அறிபவன், அறியப்படுவது, அறிவு என்ற மூன்றும் வியஷ்டி புடங்கள். இம்மூன்றும் அமைந்தால் தான் அறிகிறேன் என்ற உணர்வு வரும். அறிகிறேன் என்ற உணர்வு தரிபுடை ஜ்ஞானம். இது ஸமஷ்டி புடம்.

(2) தாம- இது ஏழு வகைப்படும். சக்ரங்கள், நாதங்கள், தசைகள், வாமா முதலிய சக்திகள், இச்சா முதலிய சக்திகள், காமேச்வரீ முதலிய சக்திகள், ஆத்மாக்கள், என.

சக்ரங்கள்- அக்னி சக்ரம், ஸார்ய சக்ரம், ஸோமசக்ரம் என வ்யஷ்டியில். ப்ரமஹ சக்ரம் ஸமஷ்டியில்.

நாதார்கள்- மித்ரேசநாதர், ஷஷ்மசநாதர், உட்டஶநாதர் என வ்யஷ்டியில், சர்யா நாதர் ஸமஷ்டியில்.

தசைகள்- ஜாக்ரத (விழிப்பு) ஸ்வப்நம் (கனவு) ஸாஷாப்தி (ஆழ்ந்துக்கம்) என வ்யஷ்டியில். தூர்யா என ஸமஷ்டியில்.

வாமாதிசக்திகள்- வாமா, ஜ்யேஷ்ட்டா, ரெளத்ரீ என வ்யஷ்டியில். சாந்தா ஸமஷ்டியில்.

இச்சாதிசக்திகள்- இச்சா சக்தி, ஜ்ஞானசக்தி, கிரியா சக்தி என வ்யஷ்டியில், அம்பிகா என ஸமஷ்டியில்.

காமேச்வர்யாதி சக்திகள்- காமேச்வரீ, வஜ்ரேச்வரீ, பகமாவினீ என வ்யஷ்டியில். மஹாத்ரிபுர ஸாந்தரீ ஸமஷ்டியில்.

ஆத்மா- ஆத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மா என வ்யஷ்டியில், ஜ்ஞாநாத்மா என ஸமஷ்டியில்.

3. தத்வம்- ஆத்மதத்வம், வித்யாதத்வம், சிவதத்வம் என வ்யஷ்டியில், ஸர்வதத்வம் ஸமஷ்டியில்.

4. பீடங்கள் - காமரூபம் பூர்ணகிரி ஜாலந்தரம் என வ்யஷ்டியில், ஒட்யாணபீடம் என ஸமஷ்டியில்.

5. அன்வயம் - பூர்வாம்நாயம், தகழினாம்நாயம், பச்சிமாம்நாயம் என வ்யஷ்டியில். உத்தராம்நாயம் ஸமஷ்டியில் (அன்வயம் - ஸம்பிரதாயம் - வழிவழியாக காது வழிகேட்டுத் தொடர்வது - ஸமயம் ஆம்நாயம் என்றும் கூறுவர்.)

6. லிங்கம் - ஸவயம்பூ, பாணம், மற்றவை, என வ்யஷ்டியில். எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டது பரம் - ஸமஷ்டியில்.

7. மாத்ரு - (மாத்ருகா) பச்யந்தீ மத்தயமாவைகரீஎன வ்யஷ்டியில், பரா ஸமஷ்டியில்.

வாமாதி - இச்சாதி - காமேச்வர்யாதி சக்திகளும் 'மாத்ரு' என்பதன் பொருள் என்பதுமுண்டு.

வியஷ்டியிலுள்ளவை வரிசையாக வாக்பவம், காமம், சக்தி என்ற மூன்று கூடங்களின் தனிப்பொருள். ஸமஷ்டியாயிருப்பவை பஞ்சதசீ என்ற ஸமஷ்டியின் பொருள். (32-33)

ஓவ்வொரு கூடத்தின் தன்னிலையையும் ஸமஷ்டியின் தன்னிலையையும் விளக்கினார். இனி மந்திரத்தின் 15 எழுத்துக்களில் ஓவ்வொன்றின் நிலையை விளக்குகிறார்.

அथ ப்ரत்யக்ஷரं ஸ்வரूபமாஹ—

एकैकस्मिन् कर्मणि सृष्ट्यादिविभेदतस्त्रिविधे ।

ब्रह्माद्या अधिपतयो भारत्यादिस्वशक्तिभिः सहिताः ॥३४॥

ब्रह्मादयस्त्रयोऽमी भारत्याद्याश्च शक्तयस्तिसः ।

प्रत्यक्षरस्वरूपाः शक्तार्थं वक्ष्यमाणया रीत्या ॥ ३५ ॥

सृष्टिकर्म त्रिविधं सृष्टिसृष्टिः सृष्टिस्थितिः सृष्टिसंहृतिश्वेति । ஏவ் ஸ्थितிகर्म, ஸ्थितिसृष्टिः ஸ्थितिस्थितिः ஸ्थितिसंहृतिश्वेति । ஏவ்

संहृतिकर्मापि संहृतिसृष्टिः संहृतिस्थितिः संहृतिसंहृतिश्चेति । अत्र प्रतित्रिकं ब्रह्मादयस्यो ब्रह्मविष्णुरुद्रा भारतीपृथिवीरुद्राणीसहिता अधिपतयः । एवं च प्रथमकूटे—ककारो ब्रह्मण एव रूपान्तरम्, त्रिकोणा तु भारतीस्वरूपा, तुर्यः स्वरो विष्णुस्वरूपः, लकारः पृथिवीस्वरूपः, हकारो रुद्रस्वरूपः, रेफो रुद्राणीस्वरूपः, तुर्यः स्वरस्तु शान्ताम्बिकात्मकभिधुन स्वरूपः । द्वितीयकूटे मध्यमहकारं परित्यज्य अवशिष्टाक्षरेष्वैषैव रीतिः । तृतीयकूटे तु द्वितीयकूटस्थ-परित्यक्तहकारस्य ब्रह्मस्वरूपत्वाऽद्वारतीमारम्भैव सकारेणारम्भः । शक्तिकूटत्वेन शक्तेः प्राधान्येन प्रथमं निर्देशः । तदेतदाह—शाक्तार्थे वक्ष्यमाणयेति ॥ ३४, ३५ ॥

संग्रुष्ठिति, संत्तिति, सम्हूरारम्भ ऎन्नर मुन्नरु पண्णिकள் ஒவ்வொன்றும் மேலும் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப் படுகின்றன. ஸ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டி, ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹூரம் என ஸ்ருஷ்டி மூன்று விதம். ஸ்த்திதி ஸ்ருஷ்டி, ஸ்த்திதிஸ்த்திதி, ஸ்த்திதிஸம்ஹூரம் என ஸ்த்திதி மூன்று விதம். ஸம்ஹூரஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹூரஸ்த்திதி, ஸம்ஹூர ஸம்ஹூரம் என ஸம்ஹூரம் மூன்று விதம். ஸ்ருஷ்டிக்கு பாரதீ சக்தியுடன் கூடிய பிரம்ஹாவும், ஸ்த்திதிக்குப்பிருதிவீ என்ற சக்தியுடன் கூடிய விஷ்ணுவும் ஸம்ஹூரத்திற்கு ருத்ராணீ சக்தியுடன் கூடிய ருத்ரரும் அதிபர்கள்.

முதல் கூடத்தில் க-பிரும்மா ஏ-பாரதீ, ஈ-விஷ்ணு, ல-ப்ருதிவீ, ஹ-ருத்ரர், ர-ருத்ராணீ, ச-சாந்தா-அம்பிகா என்ற இருவர்.

இரண்டாவது கூடத்தில் ஹ இருமுறை வருகிறது. அதன் இரண்டாவது ஹவை நீக்கி மற்றவை பிரும்மா, பாரதீ, விஷ்ணு, ப்ருதிவீ, ருத்ரர், ருத்ராணீ, சாந்தா-அம்பிகா என்ற ஸமஷ்டிவடிவம்.

மூன்றுவது கூடத்தில் இரண்டாவதில் நீக்கிய ஹ-பிரம்ஹா, மற்றவை வரிசையாக முன்போல். மூன்றுவது சக்தி கூடமானதால் ஸ-பாரதீ என்ற சக்தியுடன் தொடக்கம். (34-35)

மூன்று கூடங்களின் இறுதியிலுள்ள ஹர்மஸ் என்ற மூன்றிற்கும் உருவகம் காட்டினார். இனி மேலுள்ள பின்து முதலியவற்றை விளக்குகிறார்.

அथாவஶிஷானாஂ ஬ிந்஦ாடிநாஂ ஸ்வரूபமாஹ—

हृलेखाकामकलासपरार्धकलारूप्यकुण्डलिन्युत्थाः ।
नादाश्वकत्रितयत्रितयात्मानो विभावनीयाः स्युः ॥ ३६ ॥

அன்ற பிரதமகூடே யா ஹலேகா, தடந்தர்தா யா காமகலா, தஸ்யா ஗ுருமுखைகவேஶா யா ஸபரார்஧கலா, ஸா வகுண்டலிநித்யுத்யதே । ஸைவ ஦்விதீயகூடே ஸூர்யகுண்டலிநிதி, தூதியகூடே ஸோமகுண்டலிநிதி சக்தியதே । ஬ிந்஦ாடிஸமஸ்திர்போ நாடஸ்து தத ஏவாத்பநோ ஦ீபஶி஖ா஗்ர-வர்திகஜல்லேகாவத் । எவ் சாநாஹதமாரம்யோதிதோ நாட:, தைலோக்யமோஹன-ஸ்வர்ணாபரிபூரக-ஸ்வர்ணக்ஷோமணசக்ரந்தயஸ்ய திவி஧-ஸ்திரியப்ஸ்யாபர் ரூபம: பூம்பூம்பூம்யோதிதோ நாட:, ஸ்வர்ணமைய-டாயக-ஸ்வர்ணஸா஧க-ஸ்வர்ணகாரசக்ரந்தயஸ்ய திவி஧ஸ்திரியப்ஸ்யாபர் ரூபம: ஬ிந்஦ுஸ்தானமாரம்யோதிதோ நாட: ஸ்வரோಗஹர-ஸ்வர்ணஸி஦்஧ிப்ரद-ஸ்வர்ணந்஦மயசக்ரந்தயஸ்ய ஸங்ஹதித்ரயரூபப்ஸ்யாபர் ரூபமிதி வி஭ாவநீயா: ॥ ३६ ॥

ஹருல் லேகா கரமகலா ஸபரார்த்தகலா என குண்டலினீயிலிருந்து எழுகின்ற நாதங்கள் மூவகைப்படும். அவை பூர்ச்சக்ரந்தின் ஒன்பது சக்ரங்களின் மூம்மூன்றுக்கும் ஒன்வொன்றுக பாவனை செய்யப்படுகின்றன.

முதல் கூடத்திலுள்ளவர்ம் என்ற ஹ்ருல்லேகாவில் காமகலா உள்ளடங்கியுள்ளது. அதனுள் ஸபரார்த்தகலா அடங்கியுள்ளது. அந்தகலைக்கு வந்து குண்டலினீ எனப் பெயர். இரண்டாவது கூடத்தில் அந்த ஸபரார்த்தகலா ஸமர்யகுண்டலினீ ஆகிறது. மூன்றாவது கூடத்தில் ஸோமகுண்டலினீயாகிறது.

ஹர்ம் என்ற பீஜாக்ஷரம் ஹ்ருல்லேகா எனப்படும். அதிலுள்ள காமகலையாகும். அதிலுள்ள ஒன்பது அவயவங்கள் உள்ள பிந்து ஸபரார்த்தகலை எனப்படும். அந்த பிந்து தீபஜ்வாலையிலிருந்து எழுகிற புகைக்கோடு போன்றது. புகை சிறிது சிறிதாகச் சிறுத்து மறைவதுபோல் பிந்துவில் எழுந்த ஒலி உண்மநா என்ற பூஜ்ய (0) நிலைக்கு வருகிறது.

ஸபரார்த்தகலா என்பது பிந்து. இது ஒரு ஸங்கேதச்சொல் ஸபர-'ஸ'விற்கு அடுத்த எழுத்தான் 'ஹ'. அது விஸர்க்கவடிவில் இரு பிந்து வடிவில் 'ஃ' என உருப்பெறுகிறது. அதன் பாதி ஸபரார்த்தகலா, ஒரு பிந்து வடிவம். இதை குருமுகமாக உணரவேண்டியதெனச் சொல்கிறார்.

எனவே அநாஹதம் தொடங்கி எழுத்து மத்தியமா நிலையிலிருந்து வைகரீநிலைக்கு வருகிறது. த்ரைலோக்ய மோஹனம், ஸர்வாசாபரிபூரகம், ஸர்வஸம்கோஷாபணம் என்ற மூன்று ஸ்ரூஷ்டி சக்ரங்கள், அநாஹதம் தொடங்கி எழுந்த நாதத்தை உருவகப்படுத்துகின்றன. ஆஜ்ஞா தொடங்கி எழுகிற நாதத்தை 'ஸர்வஸௌபாக்ய தாயகம், ஸர்வார்த்தஸாதகம், ஸர்வரக்ஷாகரம் என்ற மூன்று ஸ்ததிதி சக்ரங்கள் உருவகப்படுத்துகின்றன. பிந்து ஸ்தானம் தொடங்கி எழுந்த நாதத்தை, ஸர்வரோகஹரம் ஸர்வஸித்திப்ரதம் ஸர்வாநந்தமயம் என்ற மூன்று ஸம்ஹாரசக்ரங்கள் உருவகப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு நாதஸ்தானத்தையும் ஸ்ரீசக்ரத்தின் ஒன்பது ஆவரண சக்ரங்களையும் இணைத்து உருவகப்படுத்தி

மந்திரஜபத்தில் பாவனை செய்யவேண்டும். (36)

இனி ஐந்து அவஸ்தைகள், ஆறு சூன்யங்கள், ஏழு விஷாவத்துகள் இவற்றையும் இணைத்து ஜபகாலத்தில் பாவனை செய்ய வழிகாட்டுகிறோம். (16 சுலோகங்களில்).

அथாவஸ்஥ாபஶ்சக் ஶந்யஷ்டக் விஷுவத்ஸஸக் ச ஜபகாலே
வி஭ாவ்யமாஹ—இந்தியாகேத்யாடிநா, எவ்மவஸ்஥ேत்யந்தேன ஶ்ளோகஷோ
ஶகேன ।

இந்தியாகேத்யவஹதிரूபா யா ஜாகராவஸ்஥ா ।

தத्र பிரகாஶரूபோ ஹதுமாவ்யஸ்தூதீயா ரேஃ ॥ 37 ॥

கர்ம்நிதியானி பஶ வாக்பாणிபாடபாயூஸ்஥ானி; ஜானேந்தியாண்யபி பஶ ஘ாணரஸநச்க்ஷஸ்த்வகஶ்ரோதானி; எதேஷாஂ ஦ஶாநாஂ ஸ்வஸ்வவிஷயோத்பாடகத்வ வ்யவஹர:; ஸ எவ ஜாகராவஸ்஥ா । தத்ர ஹதுரூபம் ஜானாஂ அரஸ்பத்வாக்ஷாவநாதஶாயாஂ பிரகாஶரूபத்வேன தூதீயகூடஸ்஥ரேஃஸ்஥ானே வி஭ாவநீயம் ॥ 37 ॥

கர்மேந்திரியங்கள் 5, ஐஞானேந்திரியங்கள் 5 என பொறிகள் 10. இவற்றூல் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள உலகை உணர்வது விழிப்பு நிலை (ஜாகராவஸ்த்தா). இதற்குக்காரணம் 'நான் அறிகிறேன்' என்கிற உள்ளீடாளி. (ஆத்மபிரகாசம்). இது மூன்றாவது கூடத்திலுள்ள ரவால் உணரத்தக்கது.

வாக்கு, கை, கால், குதம், உபஸ்தம் என ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள். மூக்கு, நாக்கு, கண், தோல், காது என ஐந்து ஐஞானேந்திரியங்கள். இந்த பத்து பொறிகளின் மூலம் மனம் முதலியவற்றை அனுபவத்திற்கு கொணரமுடிகிற இயக்கம் ஜாகரம் எனும் விழிப்பு நிலையாகும்.

இதனை இயக்கிவைக்கிற அறிவு பொறிகளால் உருவகப்படுத்த முடியாதது. நான் அறிகிறேன் என்ற ஆத்மபிரகாசம் அது. அந்த உள்ளொளி வடிவில் அதனை மூன்றுவது கூடத்தின் ‘ர்’ என்ற எழுத்தில் பாவனை செய்யவேண்டும். முதலாவது கூடம் இரண்டாவதுடனும், இரண்டாவது மூன்றுவதுடன் இணைவதால் (சலோ 28-30) முதல் இரண்டு கூடநாதங்கள் மூன்றுவது கூடநாதத்துடன் இணைந்தே உணரப்படுகிறது. அதனால் மூன்றுவது ‘ர்’ தொடங்கி ஜாகரம் முதலிய அவஸ்தைகள் கூறப்படுகின்றன. இது முதலாவதான ஜாக்ரத- (விழிப்பு) அவஸ்தையின் பாவனை. (37)

அந்தःகரணசுதஷ்கவ்யவஹரः ஸ்வாப்ரிகாவஸ்஥ா ।

सा तार्तीयेकाराद्वौध्यापि गलस्थ-ले चिन्त्या ॥ ३८ ॥

मनो बुद्धिरहंकारश्चित्तं चेत्यन्तःकरणानि चत्वारि । तैरेव
व्यवहारः स्वप्नः । तज्जनकः प्रकाशस्तृतीयहृषेखास्थकामकलया
बोधः । अथापि गलस्थ-ले द्वैतीयीकलकारे चिन्त्यः । गलस्थश्चासौ
लश्चेति विग्रहः ॥ ३८ ॥

மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என நான்கும் உட்புலன்கள்- அந்த: கரணங்கள். பொறிகளால் கிட்டுகிற உணர்வுகளை ஆத்மாவிடம் கொண்டு சேர்க்கிற ஸாதனங்கள் (உபகரணங்கள்). பொறிகள் போன்று கோளமோ நிலைத்த இருப்பிடமோ தனித்த சிறப்புபணிகளோ இல்லாதவை. விழிப்பில் பத்துவிதப் பொறிகளைக் கொண்டு வெளிப்பொருளை உணர்வித்த இவை கனவு எனும் ஸ்வப்ன நிலையில் பொறியின்றி வெளிப்பொருளின்றி பொருளுணர்வைத் தருபவை. இவ்வுணர்வே கனவு. இது மூன்றுவது கூடத்து ‘ஏ’ காரத்தால் உணரக் கூடியது. கழுத்தில் இதைப் பாவனை செய்வர். கழுத்திலுள்ள விசுத்திசக்ரத்திலும் 2வது கூடத்தின் லகாரத்திலும் இருப்பதாகப்பாவனை

செய்யவேண்டும். இது இரண்டாவதான கனவு நிலையின் பாவனை.

ஸ்தூல உடல் உணர்வற்ற ஜடம். ஸ-கஷ்ம உடலான இடைப்பட்ட பத்து இந்திரியங்கள் உள்ளத்தின் தொடர்பால் சேதனமாகத் தோன்றுபவை. அதனுள்ளான மனம் முதலிய நான்கும் காரணதேஹம் எனப்படுபவை. நேரிடைக் காட்சியால் பெறுகிற உணர்விற்கு பிரியம், பிரியமற்றது முதலான நிறம் தருபவை; பல்வேறுபிறப்புகளில் பெற்ற உணர்வுகளின் பதிப்பான வாஸனை-ஸம்ஸ்காரம் - விதி முதலியவற்றைக் கொண்டு இந்தப் பிறவியின் நடைமுறையை நிர்ணயிக்கிற பிரார்ப்தவினைக்கு இவை இருப்பிடம். இவை இப்பிறவிக்கே காரணமாகிக் காரண தேஹமாகின்றன. இந்தக் காரண தேஹத்தின் தனித்ததும் ஸ்தூல உடலின் தொடர்பற்றதுமான செயல்முறையே ஸ்வப்னம். காரணதேஹமும் உணர்விழுக்கிற நிலை, தன்னை மறந்த ஆழ்ந்த தூக்கம். ஸ்தூல- ஸ-கஷ்ம தேஹத் தொடர்பு முற்றிலும் அற்றநிலையல்ல. அவை பயன்படாத நிலை. இம்மூன்று தேஹத் தொடர்பும் அற்றவன் ஆத்மா. தேஹத் தொடர்பற்ற ஆத்மநிலை தூக்கத்தால் உணரப்பெருதபடி அஜ்ஞான இருள் குறுக்கே நிற்கிறது. ஆனால் அந்நிலையில் பெற்ற அனுபவம் துக்கக்கலப்பற்ற சகம். இது ஆத்மநிலை உணர்வில் மட்டுமே பெறத் தக்கதெனினும் அந்நிலையில் உணரப்பெரு திருப்பதே இதிலுள்ள குறை. (38)

அந்நிலையில் பாவனை செய்வதை விளக்குகிறார்.

ஆந்தரவுத்தேர்யதோ லீனப்ராயस्य ஜிவस्य |

வேदநமேவ ஸுஷுபிஶிந்த்யா தார்த்யபிந்஦ை ஸா || ३९ ||

விவரணமतே ஆத்மஸுखாஜானவிஷயிகாஸ்திஸ்தோவித்யாவுதயः
ஸ்வीகृதா இत्यத ஆह— ஆந்தரவுத்தேரிதி | அந்தःகரணபரிணாமரूப-

வृत्तेरित्यर्थः । वार्तिकमते वृत्तिसामान्याभाव एव सुषुसिः ।
तार्तीयबिन्दौ ललाटस्थाने ॥ ३९ ॥

அந்த: கரணங்களின் செயல்பாடு ஒடுங்கிவிடுகிற நிலை ஸ-ஷ-ப்தி எனும் தூக்கம், எண்ணம், அறிவு, நினைவு, தானென்ற நினைப்பு எல்லாம் மறைந்துவிடுகின்றன. தான், தனது சுகம், அதை அறிகிறேன் என்ற மூன்றும் மறந்து விழித்தபின் 'நான் சுகமாய் தூங்கினேன். ஏது மறியேன்' என்று வருகிற நினைவால் அந்த அஜ்ஞான நிலையுணர்வும் அப்போதும் தானிருந்த உணர்வும் ஏற்பாடுகிறது. (கோரா, மூடா, விக்ஷிப்தா என்று இந்த சித்த நிலைகளைக் கருதுவர்.) என விவரணம் கூறுகிறது. ஒருவித அந்த: கரணச் செயல்பாடுமற்ற நிலை தான் ஸ-ஷ-ப்தி என விருத்தி கூறுகிறது. (ஸ-ஷ-ப்தி:- ஆழ்ந்த தன்னுணர்வற்ற தூக்கம்). மூன்றுவது கூடத்தின்கீக்குமேலுள்ள பிந்துவில் பாவனை செய்யத்தக்கது இது. இது மூன்றுவதான ஸ-ஷ-ப்தி அவஸ்தையின் பாவனை. உட்புலன்களின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் ஒடுங்கிவிட்டதால், ஜீவனும் தானும் ஒடுங்கியது போன்று உணர்வதே ஸ-ஷ-ப்தி என்பது பொதுவாக விளக்கம். (39)

तुर्यावस्था चिदभिव्यञ्जकनादस्य वेदनं प्रोक्तम् ।

तद्वावनार्थचन्द्रादिकं त्रयं व्याप्य कर्तव्या ॥ ४०

अर्धचन्द्रोधिनीनादेषु व्याप्तस्तुर्यावस्थाप्रकाशो भाव्यः ॥ ४०

விழிப்பு, கனவு, தூக்கம் என்ற மூன்று அவஸ்தைகளை மட்டுமே மனிதன் அறிந்திருக்கிறுன். இவற்றிற்கப்பாற்பட்டும் மனிதனின் நிலை உண்டு. அதனைத் தூரீய அவஸ்தை (நான்காம் நிலை) என்பர். விழிப்பு முதலிய மூன்று நிலைகளிலும் ஜீவன், தன்ஷடல், தன்பொறிகளும் உள்ளமும் என்ற இவற்றால் உலகத்தை அனுபவிக்கிறுன். உடலும் உள்ளமும் மறந்த நிலை-

உடல் - உள்ளத் தொடர்பற்ற நிலை உண்டு என்பதை ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் உணர்கிறோன். இவை உடல் உள்ளக் கூட்டால் பெற்ற உணர்வு. உடல் - உள்ளத் தொடர்பற்ற ஆத்மாதான்தான் என்ற உணர்வு, ஞானிக்கு மட்டும், உடல் - உள்ளத் தொடர்பையோகத்தால் பிரித்துத் தனித்துத் தன்னைக்காணும்போது ஏற்படுகிறது. யோகநிலையிலிருந்து விடுபட்டு உலகநோக்கு ஏற்பட்ட பின்னரும் விழிப்பும்கனவும் ஆழ்ந்ததூக்கமும் தொடர்ந்து மாறி மாறி நேரும் போதும் இடையிடையே தனித்துத் தன்னை உணர்ந்த வாஸனை தலைதூக்கி ஆத்ம உணர்வு வெளிப்படும்.

அந்தநிலையில் சித்ஸ்வரூபத்தை நாதம் உணர்த்துவதை உணர்வான். பிந்துவை அடுத்த- அர்த்த சந்திரன், ரோதினீ, நாதம் என்ற நாத அவயவங்களில் நாலாம் நிலை (துரீயம்) பாவனை செய்யப்படவேண்டும்.

(40)

ஆனந்஦ைக்஘நத்வं யதாசாமபி ந ஗ோचரோ நூணாம् ।
துரீதிதாவஸ்஥ா ஸா நாடாந்தாடிபங்கை ஭ாவ்யா ॥ ४९ ॥

துரீயம் என்பதற்கு மேலும் ஒரு நிலை உண்டு. அதனை ஐந்தாம் நிலை என்று குறிப்பிடாமல் தூர்யாதீதம் (நான்காம் நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலை) என்றே குறிப்பிடுவர். (இது ஒரு தனித்த அவஸ்தை (நிலை) அல்ல. இது தான் இயல்பு. அதனால் ஐந்தாம் நிலை என்று கூறுவதில்லை.) நான்காம் நிலையில் ஸ்தூல ஸ்தங்கம் காரணதேஹத் தொடர்பில்லை. இந்தத் தொடர்பற்ற நிலை என்ற உணர்வு கூட இல்லாமல் ஆத்மாவே தான், சைதன்யகனமாக, பிரஞ்ஜானகனமாக உள்ள சுத்த ஆத்மா தான் என்ற அத்வைத ஜஞானம் தூரீயாதீதநிலை. அதனால் இது இப்படி எனச் சுட்டிக்காட்டவோ விவரிக்கவோ இயலாத நிலை. அதனை நாதாந்தம், சக்தி, வியாபிகா, ஸமநா, உன்மநீ என்ற ஐந்து நாத அவயவங்களிலும் பாவனை செய்யத்தக்கது. (41)

ज्ञा करत्, संवप्नन्म, उभाप्ति, तुरीयम्,
तुरीयात्तम् एन्ऱ इन्तु निलेकलील पावजन मुरैये
वीलाक्कीयतुम् कुन्यम् आறुवकेप्पुवत्त
वीलाक्कुक्किरुम्.

अवस्थापञ्चकं निरूप्य शून्यषट्कं निरूपयति—

तार्तीयीके रेफस्थाने बिन्दौ च रोधिन्याम् ।

नादान्तव्यापिकयोश्चन्द्रकंतुल्यानि पञ्च शून्यानि ॥ ४२ ॥

उन्मन्यां नीरूपं पष्ठं चिन्त्यं महाशून्यम् ।

चन्द्रको मधूरपिच्छाग्रगतं चन्द्राकारं शून्यम् । तदुक्तं स्वच्छन्दसंग्रहे— ‘शिखिपक्षचित्ररूपैर्मण्डलैः शून्यपञ्चकम् । ध्यायतोऽनुत्तरे शून्यं परं व्योम तनुभवेत् ॥’ इति । ‘अश्यादिद्वादशान्तेषु त्रीखीस्त्यत्तवा वरानने । शून्यत्रयं विजानीयादैकेकान्तरितं प्रिये । शून्यत्रयात् परे स्थाने महाशून्यं विभावयेत् ॥’ इति पूजासंकेते रेफादिमहाबिन्दन्तेषु द्वादशसु स्थानेषु मध्ये त्रयं त्रयं त्यत्तवा, एकैकमन्तरितं मध्यस्थितं शून्यत्रयं विजानीयात् इति । अर्थात् अर्धचन्द्रशक्तिमहाबिन्दुषु शून्यत्रयं तदूर्ध्वं चतुर्थमित्यर्थः । अथवा, आदावन्ते च त्रयं त्रयं त्यत्तवा मध्यस्थेऽर्धचन्द्रादिव्यापिकान्तषट्के एकैकव्यवधानेन शून्यत्रयं तत्परे चतुर्थमित्यर्थचन्द्रनादशक्तिषु त्रीणि शून्यानि व्यापिकायां महाशून्यमिति वार्थः यद्यपि स्पष्टं प्रतीयते । तथापि ‘शून्यषट्कं सुरेशानि अवस्थापञ्चकं पुनः । विषुवत्ससरूपं च भावयन्मनसा जपेत् ॥’ इत्युपक्रमविरोधादन्यथार्थः । तथा हि — अश्यादीति भिन्नं पदं शून्यत्रयेऽन्वेति । अन्तशब्दश्चरमावयववाची । अर्थाच्चरमहल्लेखासंबन्धिषु द्वादशस्ववयवेषु हकाराद्युन्मनान्तेषु, अश्यादि रेफमारभ्य शून्ययोक्त्यं

शून्यषट्कं विजानीयात् । तत्र न रेफादिसान्तत्येन, किं
त्वैकव्यवधानेनेति । अत आह— एकान्तरितमिति ।
प्रथमशून्यस्य रेफस्थानीयत्वे कथिते व्यवधानं अर्थात् हकारेकाराध-
चन्द्रनादशक्तिसमनाभिः षडभिरिति सिध्यति । तदेवाह— त्रीखी-
निति । द्विगुणितांस्त्रीस्त्यत्त्वेत्यर्थः । शून्यत्रयात् शून्ययोग्यस्य,
तत्षट्कस्येत्यर्थः । ‘सुपां सु—’ इति सुपो डस आदादेशः । निधरणे
षष्ठी । तेषां मध्ये परे चरम उन्मन्यां महाशून्यमिति । एतद्विभानस्य
परमरहस्यत्वादित्थं क्लेशेनोक्तिरित्यन्वयितव्यम् ॥ ४२, ४३-॥

மூன்றுவது கூடத்தின் ‘ர்’லும், பிந்துவிலும்
நோதி னியிலும், நாதாந்தத்திலும், வியாபிகையிலும்,
மயில் தோகையிலுள்ளகண்கள் போல் சுன்யங்களையும்
உந்மநியில் உருவகப்படுத்த முடியாத ஆரூவது மஹா
சுன்யத்தையும் உணரவேண்டும்.

சுனியம் ஒன்றுமில்லாத நிலையைக் குறிக்கிற
பூஜ்யம் (0). பெரும் வெட்டவெளிபோன்றது. இலக்கு
ஒன்றும் காட்ட முடியாதது. மயில் தோகையின் விரிப்பில்
பார்வையில் தெரிகிற பிறைவட்டம் போன்றது.
“மயிலிறகின் சித்திரம் போன்ற மண்டலங்களின் உதவி
கொண்டு ஐந்து சுன்யங்களை உணர்பவனின் தோற்றம்
பராகாசம் போன்று பேரோளி கொண்டதாயிருக்கும்” என
ஸ்வச்சந்த ஸங்கிரகம் கூறுகிறது.

பூஜாஸங்கேதத்தில் உள்ள விளக்கம் பின்வருமாறு-
அக்னி எனும் ர் என்ற எழுத்திலிருந்து மஹாபிந்துவரை 12
ஸ்தானங்கள் உள்ளன. இவற்றில் மூன்று ஸ்தானங்கள்
தாண்டியதும் 4வதுடன் கூடுமுன் இடையே ஒரு
இடைவெளி உள்ளது. அதுவே சுன்யம். இப்படி
ஒவ்வொரு மூன்றுஸ்தானங்களைக் கடந்ததும்
இடைவெளி உண்டு. மூன்றுவது சுன்யத்திற்குப் பின்

மூன்றுவதைத் தொடர்வது மஹாசுன்யம் என்று கூறப்படுகிறது. இதற்கு இருவிளக்கங்கள் உண்டு.

விளக்கம் (1) 'ர்' முதல் மஹாபிந்துவரை உள்ள பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களில் அதாவது அர்த்த சந்திரன் சக்தி மஹாசுன்யம் என்ற மூன்று இடங்களில் சூன்யபாவனை செய்யவேண்டும்.

விளக்கம் (2) அடியிலும் நுனியிலும் மூன்று மூன்றை (1-2-3, 10-11-12) விட்டுவிட்டு நடுவிலுள்ள அர்த்த சந்திரன் நாதாந்தம் சக்தி இவற்றில் சூன்யங்களையும் வியாபிகாவில் மஹாசுன்யத்தையும் பாவனை செய்யவேண்டும்.

ஆனாலும், பூஜாஸங்கேதத்தில் இவ்விஷயத்தை விளக்கத் தொடங்குகையில் “ஆறு சூன்யத்தையும் ஐந்து அவஸ்தைகளையும் ஏழு விஷாவத்தையும் பாவனை செய்து ஐபம் செய்ய வேண்டும்” என்று கூறப்பட்டுள்ளபடியால் வேறு வகையில் விளக்கம் தேவை. அதுபின் வருமாறு - “அக்னி எனும் ர் எழுத்திலிருந்து” என்ற சொற்றெருடர். 'ர்'ல் முதல் சூன்யம் என்பதால் ஹ்முதல் உந்மநீ வரையில் உள்ளவற்றில் 'ர்' என்ற எழுத்தில் தொடங்கி ஆறுசூன்யங்களைப் பாவனை செய்யவேண்டும். ஹ ஈ அர்த்தசந்திரன் நாதம் சக்தி ஸமநா இவற்றின் இடைவெளியில் சூன்யம். உந்மநீயில் மஹா சூன்யம் என்றாகும். ரஹஸ்யமானதால் இந்த ஸங்கேதச் சொற்களில் சுற்றிவளைத்துச் சொல்கிறார்.

குனியம் என்பது நிர்விகல்பகமான சித்சக்தியின் உணர்வு. இரு விகல்பஜ்ஞானங்களிடையே நடுவே எதுவு மற்ற வெட்டவெளி இருப்பதாகத் தோன்றும். இது சுத்த சைதன்யம். இந்த நிர்விகல்பக சைதன்யம் தான் ஸவிகல்பக ஞானத்தின் பின் பின்புலமாக அதனை வெளிக்காட்டுவதாகும்.

	சளி	தவறுன விளக்கம் 1	தவறுன விளக்கம் 2
13	மஹாபிந்து	சூன்யம் 3	
12	உண்மனீ	சூன்யம் 6 (மஹாசூன்யம்)	
11	ஸமநா		
10	வ்யாபினீ	சூன்யம் 5	
9	கங் சக்தி		
8	நாதாந்தம்	சூன்யம் 4	
7	நாதம்		
6	ரோதினீ	சூன்யம் 3	
5	அர்த்தசந்திரன்		
4	பிந்து	சூன்யம் 2	
3	ஈ		
2	ர	சூன்யம் 1	
1	வ		

1-12 வரை 'ஹரீம்'ன் விரிவு

13 துவாதசாந்தம்

துரீயம் வரை விருத்திஜ்ஞானம் உண்டு. துரீயாதீதம் என்பது பரிபூர்ண ஆநந்தகந - அகண்டாகார வ்ருத்தி. மஹா சூன்யம். அகண்டாகார வ்ருத்தியும் ஒழிந்த ஸஹஜ நிலை என்பர். ஐந்து சூன்யங்களும் கூடல்ஸ்தனின் ஸ்வப்ரகாசத்தால் விளங்குபவை. (42)

விஷாவங்களில்   முதலாவதான
பிராணவிஷாவத்தை விளக்குகிறார்.

க்ரமாத்பாஸானி ஸஸ விஷுவந்த்யாஹ—

பிராணாத்மமாநஸாநா் ஸ்யोगः பிராணவிஷுவார்த्यः ॥ ४३ ॥

**ககாராத்மக஬ாயுः பிராணः । ஆத்மா பிராண மனஶேதேषாமைக்யं
பிராணவிஷுவஸ்ஜமிதி கெचித् । யथாஶுதமந்யே ॥ ४३ ॥**

ஸமபரிமாணமுள்ள இரண்டுடன் மாறுபட்ட முன்றுவதொன்றை இன்னைத்து உணர்வது விஷாவம்.

पकलुम् इरवुम् सममाक उंளा नाटकॄं इरண्टु, सित्तिरे मुतलॄ तेति युम् जूप्पसि मुतलॄ तेति युम्. अन्नाटकॄलिलै कालत्तेत अளक्कीरु कुरीयॄं मुरैरै ये मेष्टुला राचिकॄलिलै नुमैकिरुन्. इतजैसं चेत्रवीष्टावम्(त) तुला वीष्टावम्(त) ऎन्पर. पञ्चतच्चैमन्तीरत्तिऩ्क मुतलियै एमुत्तुक्कूलै उच्चरीक्क मुरैप्पटुम् पोतु पिराणवायै मूला तारत्तिलै किलाम्पि वैवकरीयाण 'क' मुतलियै एमुत्ताक वृद्धिवृद्धुक्किरु. ओलिवृद्धिवम् बेप्रुक्किरु पिराणवायै, उच्चरीक्कत्त तुण्टुक्किरु मनम्, इवरैरुटन् आुत्मा ऎन्ऱ मुन्ऱुम् इज्जेन्नं तेमन्तीरमाकिरु. अतरैकु मूलवैस्तुक्कूलाण पिराणन् आुत्मा मनम् ऎन्ऱ मुन्ऱुम् इज्जेन्नंत्तुण्लाक उण्णर्वृते पिराणवीष्टावम्. पिराण नातत्तेत ओन्ऱीयॄला मनत्तुटन् एतजैस्युम् पर्ग्रुत आुत्मावै इज्जेन्पपत्तेइतु. (वीष्टावम्, वीष्टावत्त ऎन इरण्टुवितमाकवुम् इतजैसं चेष्टल्लवर.) (43)

मन्तीरवीष्टावम् ऎन्पत्तु —

मन्त्रविषुवमाह —

प्राथमिककूटनादे त्वनाहताद् ब्रह्मरन्ध्रान्ते ।
 व्यष्टिसमष्टिविभेदाद् बीजचतुष्कस्य च स्वस्य ॥ ४४ ॥
 ऐक्येन नादमयताविभावनं मन्त्रविषुवाख्यम् ।

प्राथमिककूटनादे बीजचतुष्कस्यैक्यम्, स्वस्यात्मनस्तु आधारोत्थितनादेन सहैक्यं; न प्राथमिकेनानाहतादारब्धेन सह । 'आधारोत्थितनादे तु लीनं बुद्ध्वात्मस्तुपकम् । संयोगेन वियोगेन मन्त्राणां महेश्वरि ॥ अनाहताध्याधारान्तं नादात्मत्वविचिन्तनम् ॥ विषुवम्.....॥'' इति कादिमतीयवचनात् । संयोगेन समष्ट्या । वियोगेन व्यष्ट्या । चतुर्विधानाभिति शेषः । आधाराणामन्तो ब्रह्मरन्ध्रम् । आधारान्तान्तभिति तन्त्रेणान्तपदद्वयस्त्वाद्

ब्रह्मरन्ध्रान्तमित्यर्थकत्वेन व्याचक्षते । आ आधारान्तादित्यर्थके
आङ्गप्रश्नेषे तु सर्वं सुस्थम् ॥ ४४ ॥

ஓவ்வொரு கூடத்தின் இறுதியிலும் ஹரீம் என்ற
எழுத்தின் கடைப்பகுதியான பிந்துவிலிருந்து எழுந்த
நாதம் ४ நிலைகள் பெற்றுப் பிரும்மரந்திரம் வரை
செல்கிறது. முதல் கூடம், மூலாதாரஸ்வாதிஷ்டான-மணி
பூரகங்களில் உருவாகி அதன் நாதம் பிரும்மரந்திரத்திற்குச்
செல்கிறது. விசத்தி ஆஜ்ஞைகளில் எழுகிற சக்தி
கூடத்தின் நாதமும் பிரும்மரந்திரம் அடைகிறது.
அநாஹதத்திலிருந்து பிரும்மரந்திரம் வரை நாதஸஞ்சாரம்
உண்டு. ஓவ்வொரு கூடத்தின் தனித்தநாதம் வ்யஷ்டி.
மூன்றின் கூட்டு நாதம் ஸமஷ்டி. நாதத்தின்
வியஷ்டி-ஸமஷ்டி நிலைகளையும், பீஜநிலையில்
ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் அநாக்க்யா என்ற வியஷ்டி -
ஸமஷ்டி நிலைகளையும், ஸாதகனைகிய தன்னுடன்
ஐக்கியப்படுத்தி உணர்வதான் - ஐக்யானு ஸந்தானமே
மந்திர விஷாவமாகிறது. ஸாதகனை தானும் அந்த நாத
நிலையிலிருப்பதாக பாவனைசெய்வது பெரிதும் உதவும்.
(44-45)

நாம விஷாவத்தை விளக்குகிறாரு
நாடிவிஷுவமா—

ஆ஧ரोत்திதநாடஸ்யோஜாராடு ஬்ரஹ்மரந்஧்ராந்தம् ॥ ४५ ॥

ஸ்த்ரக்ராணா யந்திநூ ஜாதா ஭ிந்தந் ஸுஷும்ணயைவ பथா ।
நாடிநாடாரணாநா ஸ்யோரோ நாடிகாவிஷுவம் ॥ ४६ ॥

மூலாधாராதிசக்ரஸ்தாப்யத ஊர்வ சைகை கோ யந்திரிதி ஜாதா
யந்தய: । தஜ்ஜெனமார்ணைவ ஸுஷும்ணாநாடி மூலாதாராடு ஬்ரஹ்ம
யாப்போதி । தெனைவ மார்ண நாடஸ்ய வர்ணப்பகுதேஶ நாடிஸ்யுக்தத்வே
மாவனயோஜாரண நாடிவிஷுவமித்யர்஥: ॥ ४५, ४६ ॥

மூலாதாரத்தில் எழுந்த நாதம் பிரும்மரந்திரம்வரை ஸாஷாம்நா நாடிவழியே செல்கிறது. நடுவே ஆறு சக்கிரங்களின் கீழும் மேலுமுள்ள பன்னிரண்டு கிரந்திகளைப் பிளந்து. செல்கிறது. மந்திரத்தை நாட ஸஞ்சாரத்துடன் பாவணை செய்யும் போது, மூலாதாரத்தின் கீழிருந்து கிளம்புகிற நாதம், அது செல்கிற நாடி எனும் பாதை, மந்திரத்தின் அக்ஷரங்கள் இவற்றின் ஜக்கிய பாவணை நாட விஷாவமாகிறது. மந்திரமும் மூலாதாரம் முதல் ப்ரம்ம ரந்திரம்வரை வியஷ்டியாக, ஸமஷ்டியாக உள்ளது. ஸாஷாம்நா நாடியும் அவ்வாறே. மந்திரத்தின் நாதமும் அவ்வாறே. இப்படி மந்திரம் அதன் நாதம் இவற்றை இவை செல்லும் பாதையுடன் இணைத்துச் செய்கிற பாவணை இது. (45-46)

ப்ரசாந்த விஷாவம் பற்றி விளக்குகிறார் : -

பிராந்தவிஷுவமாக—

ரேபே காமகலார்ண ஹர்஦(஧)கலாயா் ச விந்஦ாடை ।
நாடாந்தாவधி நாடः ஸுக்ஷ்மதரோ ஜாயதே தत्र ॥ ४७ ॥

ஶக்தேர்ம்பியே தல்யுचிந்தனமுடித் பிராந்தவிஷுவார்யம் ।

தூதியகூடஸ்஥ரேஃபாடிஷு ஸஸஸு ஸ்஥ாநேஜா஧ாராதாரா஧ஸ்ய நாடஸ்ய
தத்து ஸுக்ஷ்மதரதாதா, அமி஘ாதாதுத்தரேத்தரக்ஷணேஷு காந்தாலால஧னிவத् ।
தஸ்ய ஶக்தௌ லயோ ஭ாவ்ய இத்யர்஥ः ॥ ४७, ४८- ॥

‘ஹரீம்’ல் உள்ள ரி, ஈ, பிந்து, அர்த்தசந்திரன், ரோதினி, நாதம், நாதாந்தம் என்ற ஏழின் ஒவி வெங்கலத்தாளத்தின் ஒவி போல் முதலில் ஸ்பஷ்டமாகவும் பிறகு நீட்சியும் கார்வையும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்வும் கொண்டதாக ஸ்தூல நிலையிலிருந்து ஸுக்ஷ்மம், ஸுக்ஷ்மதரம் என்று மாறும். அந்த ஸுக்ஷ்மதர நிலையும் நாதாந்தத்திற்கு அடுத்த

சக்தியில் லயமடைவதை உணர்வது ப்ரசாந்த விஷாவமாகும். (47-48)

சக்தி விஷாவம் மற்றும் கால விஷாவத்தை விளக்குகிறார்.

ஶக்திவிஷுவமாஹ—

ஶக்த்யந்தர்஗்தனாद் ஸமநாயா் ஭ாவயேஸ்தினம் ॥ ४८ ॥

ஶக்தஸ்஥ானாடூஷ் புனரூஜிவிதஸ்ய நாதஸ்ய ஸுக்ஷமதஸ்ய
வ்யாபிகாமுலூஷ்ய ஸமநாயா் லயः ஶக்தவிஷுவமித்யर्थः ॥ ४८ ॥

ஸமநோஷ் புனரூஜிவிதஸ்யாத்யந்த ஸுக்ஷமதஸ்ய நாதஸ்யோந்மந்யா்
லயः காலவிஷுவமித்யாஹ—

ஸமநாகதமுந்மந்யாமேதே ஦્வே ஶக்தகாலவிஷுவார்வே ।

நாதமானது, சக்தி எனும் இடத்தை அடைந்ததும், முழுவதும் லயமடையாமல் ஸுக்ஷமதமாக உணரப் பட்டு ஸமீனையில் லயமடையும். அந்திலையின் பாவளை சக்தி விஷாவம். ஸமீனையில் லயமடைந்த நாதமும் மிக ஸுக்ஷமதமாக உண்மனியில் லயமடையும். கால விஷாவம் அந்திலையின் பாவளையாகும்.

தத்வவிஷுவமாஹ—

ஶ்ரீவி஦்யாகूடாவயவேஷு ககாராடிஷூந்மனாந்தேஷு ॥ ४९ ॥

அகுலாடிகோந்மனாந்தப்ரதேஶஸ்ஸ்஥ேஷு ஸகலேஷு ।

அத்யுஷ்டுநிமேஷோத்தரஸஸ்தாதிகஶத்தியத்ருடி஭ி: ॥ ५० ॥

உச்சரிதே நாடே ஸதி தஸ்யாந்தே தத்வவேதன் ஭வதி ।

தத்வத்தினெஷு சைத்தாபித்யகிதனி஦ான் து தத்வவிஷுவார்வம் ॥ ५१ ॥

उक्तेषु द्वानिंशत्पद्मेष्वधस्तनं चरमं चाकुलपद्मानि । शोषाणि
कुलपद्मानि । तेषु यद्यपि मूलधाराख्यात् कुलपद्मादेव विद्याक्षराणा-
मारम्भः, तथापि चक्रराजस्य सकलाख्यभावनाया अधस्तन-
सहस्रदलकमलमारम्ब्यैव ‘अकुले विषुसंज्ञे च’ इत्यादिना चतुःशत्या-
मुक्तत्वात् कुलाकुलविद्ययोरभेदेन श्रीविद्याया अपि तत आरम्भोक्ति-
स्तन्त्रेषु । अध्युष्टं सार्धत्रयम् । निमेषो लोचनस्पन्दकालः । तस्य
त्रिसहस्रतमोऽमशाहुटिः, ‘स्वस्थे नरे समासीने यावत् स्पन्दति
लोचनम् । तस्य त्रिंशत्तमो भागस्तत्परः परिकीर्तिः । तत्परस्य
शतांशस्तु त्रुटिरित्यभिधीयते ॥’ इति वचनात् । एवं च (१०८१७)
अयुतोत्तराष्ट्रशतोत्तर-सप्तदशत्रुटिपर्यन्तं विद्यावयवस्थान
संलग्नतापूर्वकं नादोच्चारणे कृते सति, तत्त्वस्य स्वसंविदभेदस्य बोधो
भवति । तदिदमुच्चारणं तत्त्वविषुवम् ॥ ४९-५१ ॥

मुलातारत्तिऩं कीम्ह अकुल लेहस्त्रारम्भं षट्टला
कमलम्भं ऎन्न इरண्टु अकुल सक्तिरङ्गकलं. चिरलिलं
एल्लावर्त्तिरित्तुम् मेलुलूला अकुल लेहस्त्रारम्भं. आक
अकुल सक्तिरङ्गकलं लुन्नरु.

मुलातारम्भं मुत्तिय 6 सक्तिरङ्गकलं, नातम्भं मुत्तिय
एट्टु, 15 पूर्वीवित्याकृष्णरङ्गकलं ऎन्ऱ 29 कुल पत्तमङ्गकलं.

मुल मन्त्रिरत्तिऩं अकृष्ण उच्चारणम्भं मुलातारत्तिलं
तेऽटन्कि उन्मनावरे तेऽटर्किरतु. कीम्ह मेलुलूला अकुल सक्तिरङ्गकलं कुल सक्तिरमाण 29कंकुमं
आतारमाणवे. इवर्त्तिलं 3 1/2 निमेषंकगुम् 317
तरुटियुम्भं उलूला कालतत्तुलं मन्त्रिनातम्भं उच्चारिक्कप्पटुम्.
(अत्तंयुष्टम्भं लुन्नररे कृत्तु). अतन्पिणं अन्त मन्त्रिर
उच्चारणत्तिऩं मुलम्भं तत्त्वव ज्ञगुणम्भं एर्पटुम्. अन्त
तत्त्वव नुगामाक्षय चेत्तुलं सक्ति वेवलीप्पटुकिर इटम्
तत्त्वव विष्टावम्. मन्त्रिरत्तिऩं नातम्भं, आतम्भं नातम्भं,
लेहान्नंकलिलं अवर्त्तिलिं प्रतिपलिप्पु, इत्तले

பெறுகிற தத்வஸ்வரூப அனுபவம், இவற்றின் ஜக்கியம் தத்துவ விஷாவத்தில் ஏற்படுகிறது.

ஒரு இமை கொட்டுகிற நேரம் நிமேஷம் எனப்படும். 30 தத்பரங்கள் கொண்டது 1 நிமேஷம். 100 த்ருடி ஒரு தத்பரம். (அத்தயஷ்டம் - $3\frac{1}{2}$) ஆக $3\frac{1}{2}$ நிமேஷமும் 317 த்ருடிகளும் (10817 த்ருடி நேரம்) கொண்ட நேரத்தில் மந்திராவயவமான 15 அட்சரங்கள், 17 அட்சர ஒலி வெளியாகுமிடங்கள், இவற்றை தத்வானுபவத்துடன் இணைப்பதே தத்வ விஷாவம். தன்னிடமுள்ள சித்சக்தியை உணர்வதே தத்வானுபவம். இந்த 10817 த்ருடி நேரத்தில் க-முதல் உந்மநா வரை உள்ள 23 ஒலி நிலைகளையும் 9 அகுல குல சக்ரங்களையும் அந்த நாதத்தையும் அவற்றால் பெறுகிற பரசைதன்யானுபவத்தையும் இணைப்பது தத்வ விஷாவம். (49-51)

முடிவுரையாக ஜபத்தின் இலக்கணம் கூறுகிறோம்.

உபஸ்ஹாரபூர்வக் ஜப் லக்ஷ்யதி—

एवमवस्थाशून्यविषुवन्ति चक्राणि पञ्च षट् सप्त ।
नव च मनोरथार्थं स्मरतोऽर्णोच्चारणं तु जपः ॥ ५२ ॥

अवस्थादिचतुष्टये संख्याचतुष्टयस्य क्रमादन्वयः । नादत्रयस्य चक्र त्रयात्मकत्वभावनं प्रागुक्तम् । चक्रसंकेते त्वन्यदपि त्रयमुक्तम् — चक्रभावनं त्रिविधं सकलं निष्कलं सकलनिष्कलं चेति । अकुल-सहस्रारं मूलाधारादिपञ्चकं सूक्ष्मजिह्वा भूमध्यं बिन्दुस्थानं चेति नवसु-स्थानेषु त्रैलोक्यमोहनादिचक्रनवकभावनं सकलम्, बिन्द्राद्युन्मन्यन्तं तद्भावनं द्वितीयम्, महाबिन्दावेव तद्भावनं तृतीयमिति । मनोर्मन्त्र-स्यार्थानुसन्दधानस्य विद्याया अर्णानामक्षराणा-मष्टपञ्चाशतो मध्ये आद्यकूटद्वितयबिन्द्रादिनवकद्वयप्रहाणेनावशिष्टानां चत्वारिंशतोऽ-क्षराणामुच्चारणं जपो जपपदवाच्यमित्यर्थः ॥ ५२ ॥

இவ்வாறு அவஸ்தைகள் ஜந்து, சுன்யங்கள் ஆறு, விஷாவங்கள் ஏழு, சக்கிரங்கள் ஒன்பது அடுத்த விளக்க விருக்கிற மந்த்ரத்தின் பொருள் பதினெண்து, இவற்றை மனத்திற் கொண்டு உணர்ந்து ஸாதகன் பதினெந் தகஷரங்களை உச்சரிப்பதே ஜபம்.

அவஸ்தை சூன்யம் விஷாவம் என்ற மூன்றும் விளக்கப்பட்டுவிட்டன. ஒவ்வொரு கூடத்தின் இறுதியிலுள்ள நாதமும் மூன்று சக்ரங்களைக் குறிக்கும் என்பதை 3வெது சலோகம் கூறுகிறது.

சக்ரங்கள் பற்றி சக்ர ஸங்கேதத்தில் மற்றொரு விளக்கம் உண்டு. ஸகலம், நிஷ்கலம், ஸகல நிஷ்கலம், எனச் சக்ரம் மூவகைப்படும். அகுல ஸஹஸ்ராரம், மூலாதாரம் முதலிய 5 சக்ரங்கள், உள்நாக்கு, புருவத்தின் நடுப்பகுதி பிந்துஸ்தானம் என்ற ஒன்பது இடங்களில் திரைலோக்ய மோஹனம் முதலிய ஒன்பது சக்ரங்களை பாவனை செய்வது ஸகலமாகும். பிந்து முதல் உன்மனிவரை உள்ள ஒன்பது இடங்களில் ஒன்பது சக்ரங்களைப் பாவனை செய்வது ஸகல நிஷ்கலம். உன்மனிக்கு மேலுள்ள ஸஹஸ்ராரத்தில் ஒன்பது சக்ரங்களையும் பாவனை செய்வது நிஷ்கலமாகும்.

மந்த்ரத்தையும், பொருளையும் அனுஸந்தானம் செய்யும் போது முதல் இரு கூடங்களில் பிந்துவிற்கு மேலுள்ள ஒன்பது நிலைகளை நீக்கி மீதமுள்ள 40 அகஷர அவயவங்களேஜபிக்கப்படுகின்றன. (52)

भास्कररायेण गुरोः करुणावशतः समुन्मिषिते ।

वरिवस्यातिरहस्ये पूर्वाशः पूर्णतामगमत् ॥ ५३

इति श्रीनृसिंहानन्दनाथचरणाराधकेन भास्कररायापरनाम्ना
भासुरानन्दनाथेनोचीते वरिवस्यारहस्ये तत्प्रकाशो च प्रथमोऽम्नाः ।

குருவின் கருணையால் பாஸ்கரராயரால்
வெளிப்படுத்தப்பட்ட வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தில்
முதல்பாகம் நிறைவெற்றது.

முதல் பாகத்தின் ஸாரம்

பிரும்மத்தை உணர்வதே அறிவைப் பெற்றதன் உயர் நோக்கம். பிரும்மத்தின் இயல்பு ப்ரகாசம். அதன் இயல்பு சக்தியாகத் தனிப்பட்டு இயங்குவது விமர்சம்.

பிரகாசம் - தான் தானாகவே இருப்பது. அதனை அறிபவர் இல்லை. உணர்விற்கு அது உட்படாது. பிறரால் அதனை விளக்க இயலாது. வேறொன்று அதனை விளக்காது. அதனை விளக்க அதனைத் தவிர வேறொன்றில்லை.

விமர்சம் - ப்ரகாசம் தானே தன்னை விளக்கிக் கொள்ளும். தன்னை உணரமுடிவதாக்கிக் கொள்ளும். வெளிப்பாடு, ஆற்றல் என்று அதன் இன்றியமையாத தன் நிலையை சக்தியை முன் நிறுத்தும். தன்னை உணரும்படி செய்யும். உணர்விற் குட்படுகிற நிலையைச் செயல்படுத்த முற்பட்டு உணர்பவரையும், உணர்த்துவதையும் உணர்த்தப்படுவதையும் பிரித்துக் தன்னிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும். அந்த செயல் விளக்கமே உலகம். த்ரஷ்டா - உணர்பவன். த்ருச்யம் - உணரப் பெறுவது, த்ருஷ்டி - உணர்வு என்றவாறு அதன் விரிவு.

விமர்சம் இந்த வகையில் செயல்படுவதை ஸ்ருஷ்டி, ஸ்த்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோதானம், அனுக்ரஹம் என்ற ஐந்து கிருத்யங்கள் (தொழில்கள்) என்பார்.

உலகின் காட்சியை நான்கு பரிணாமங்களிலும், பரிமாணங்களிலும் உணரலாம். விழிப்பு (ஜாக்ரத் - விச்வன்) கனவு (ஸ்வப்ன - தைஜஸன்) தூக்கம் (ஸாஷாப்தி - பிராஜ்ஞன்) என்றவாறு காணலாம். இம்மூன்றில் வெளி உலகமும் கரணமும் உதவும். இவை பயன்படாத உணர்வு தூரீயம். நான்கின் உணர்வும் வெவ்வேறுன்று. உணர்வின் வேறுபாட்டிற்கேற்ப உணர்பவனின் நிலையிலும் வேறுபாடு உண்டு. விமர்ச சக்தி தன்னை அறிய பதினேன்கு வித்யா ஸ்தானங்களைத் தந்துள்ளது. அவற்றில் வேதம் முக்கியமானது. வேதத்தின்

சாரம் காயத்ரியாகும். அது மூன்று பாதங்கள் கொண்டது, நான்கு பாதங்கள் கொண்டது என ஸாதகர் நிலைக்கு ஏற்ப இருவகை. பஞ்சதசாகஷி மந்த்ரம் அதன் ரஹஸ்ய வடிவம்.

பஞ்சதசாகஷி க்கு மூன்று கூடங்கள். அதில் இங்கு காதி வித்யையே விளக்கப்படுகிறது. வாக்பவம், காம ராஜம், சக்தி என்ற மூன்று கூடங்களில் முறையே 5-6-4 அகஷரங்கள் உள்ளன. மூன்று கூடங்களை இணைக்க ஹ்ரீம் என்ற கூட்டெழுத்து உதவுகிறது. ஹ்ரீம் என்பதில் நான்கு ஸ்தூலவ படிவங்களும், எட்டு ஸ்தூக்ஷம நாதவடிவங்களும் உண்டு.

பதினைந்து அட்சரங்களையும் உச்சரிக்க மூன்று லவம் குறைந்த 31 மாத்திரை கால அவகாசம் தேவை. உச்சரிக்கும் போது அவை தொண்டை வழியே ஸ்தூக்ஷம ஒலி நிலைவிட்டு ஸ்தூல நிலைக்கு வருகின்றன. அகஷரங்கள் வெளிப்படுமிடம், அண்ணம், பல் முதலியவைகளில் மோதலால் ஒலி வடிவ மாற்றங்கள், உச்சரிப்பதில் உள்ள பிரயத்னம் முதலியவை கருத்திற் கொள்ளத் தக்கவை.

ஐபம் செய்யும் போது முதல் கூடத்தின் ஹ்ரீங்காரத்தின் பின் எட்டு பகுதிகள் இரண்டாவது கூடத்தின் முதல் ஹகாரத்தில் மறைகின்றன. 2வது கூடத்தின் ஹ்ரீங்காரத்தின் எட்டு பகுதிகள் மூன்றுவது கூடத்தின் ஸகாரத்தில் மறைவதால். கால அளவில் வேறுபாடு, தனித்துக் ஒவ்வொரு கூடத்தையும் உச்சரிப்பதில் 31 மாத்திரை, சேர்த்து ஒலிக்கும் போது 29 மாத்திரை.

பஞ்சக்ருத்யங்கள், புடம் தாம முதலிய பிரிவுகள், விழிப்பு முதலிய நிலைகள், சூன்யங்கள், விஷாவங்கள், இவற்றின் பாவனை இவற்றுடன் மந்திர மனனம் செய்ய வேண்டியது.

இரண்டாம் அம்சத்தில் பஞ்சதசியின் பதினைந்து அகஷரங்களுக்கும், வியஷ்டியாகவும், ஸமஷ்டியாகவும் பதினைந்து பொருட்கள் தரப்படுகின்றன. அவை பின் வருமாறு—

1. காயத்ரீ அர்த்தம் :- காயத்ரியும், பஞ்சதசியும் பிரும்ஹத்தையே விளக்குகின்றன.
2. பாவார்த்தம் :- தேவி, மந்திரம், உலகம் இவற்றினிடையே வேற்றுமை இல்லை.
3. ஸம்ப்ரதாய அர்த்தம் :- உலகின் தாய் (மூல காரணம்) தேவி. உலகம் அவளிடமிருந்து அவளால் அவளிடம் தோன்றியது. அதனால் இரண்டிற்கு மிடையே ஐன்ய ஜனக பாவத்தால் வேற்றுமையில்லை. பிரும்மம் - வாசகம், உலகம் வாச்யம், அதனால் வேற்றுமை இல்லை. பஞ்சதசி வித்யை வாசகம், உலகம் வாச்யம், அதனால் வேற்றுமை இல்லை.
4. நிகர்ப்பார்த்தம் :- பரசிவன், குரு, ஸாதகன் இவர்களிடையே வேற்றுமையில்லை.
5. கெளவிகார்த்தம் :- தேவீ, வித்யை, சக்ரம், ஸாதகரின் குரு, ஸாதகன் இவர்களிடையே வேற்றுமையில்லை.
6. ரஹஸ்யார்த்தம் :- குண்டலினீ, தேவீ, வித்யை, ஸாதகன் இவர்களிடையே வேற்றுமை இல்லை.
7. மஹா தத்வார்த்தம் :- பரம் பொருளிடம் ஸாதகன் தன்னை இனைத்துக் கொள்வது. சொல்லும் செயலும் என்னமும், செயல்படத் தனித்து இயலாமல், பரம் பொருளின் ஒளியால் இயங்குவதை உணர்ந்து அந்த மிக மிக ஸாக்ஷமான பெருந் தத்துவத்துடன் இனைவது.
8. நாமார்த்தம் :- பதினைந்து எழுத்துக்களும் பரம் பொருளைக் குறிப்பிடுபவையே.
9. சப்த ரூபார்த்தம் :- ஒவ்வொரு எழுத்துமே சப்த வடிவில் பரம் பொருளே.
10. நாமைகதேசார்த்தம் :- ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதியில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் முதல் எழுத்தாகக் கொண்டு 20-20 நாமங்கள் வெவ்வேறு பொருளுள்ளவையாக உள்ளன. அத்தனை நாமங்களும் பஞ்ச தசியின் பொருளைக் கூறுபவை.

11. சாக்தார்த்தம் :- வாக், காமம், சக்தி என்ற மூன்று கூடங்களிலும் தேவியின் முகம் உடலின் நடுபாகம், உடலின் கீழ் பாகம் என்றும், வாமா ஜ்யேஷ்டா ரெளத்ரீ இச்சா, ஜ்ஞானா, க்ரியா, பிரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற மூன்று சக்திமிதுனங்களும் என்ற வேறுபாடின்மை.

12. ஸாமரஸ்யார்த்தம் :- சிவனும், சக்தியும் ஸமரஸர்களே. உணர்வு செயல் வெளிப்பாடு இவற்றில் வேற்றுமையில்லை.

13. ஸமஸ்தார்த்தம் :- ஒவ்வொரு அகாரத்தின் சொல்லமைப்பும், மொத்த வாக்ய அமைப்பும் ஒரே பொருளையே விளக்குகின்றது.

14. ஸகுணார்த்தம் :- பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மும்முர்த்திகள், ருக்வேதம், யஜார்வேதம், ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்கள் இவை பஞ்சதசியின் பொருள்.

15. மஹாவாக்யார்த்தம் :- 'க' முதலிய 12 எழுத்துக்கள் பிரும்மத்தின் தடஸ்த ஸகுணத்தையும், ஸவரூப ஸகுணத்தையும், சக்தி பீஜம் நிர்குண ஸவரூபத்தையும் கூறுகின்றன.

இவற்றை இரண்டாம் அம்சம் விரிவாக விளக்குகிறது.

திதியாங்ஶா:

இரண்டாம் அம்சம்

ஜபலக்ஷணஶரீர஘டக்தவேன் ‘யத்திதமவிஜாதாந் நி஗दேநைவ
ஶ஬்஦தே | அனங்ராவிவ ஶுஷ்கை஧ோ ந தஜ்வலதி கஹிசித् ॥’ இத்யर்஥
ஜானரஹிதஶब्दोचारणस्य நिन्दया பாபாநுமானாஞ் அர்ஜ்ஜான-
மாவஸ்திகமித்யாह-

நார்ஜ்ஜானவிஹிந் ஶ஬்஦ஸ்யோசாரண் ஫லதி ।

भस्मनि वह्निविहीने न प्रक्षिप्तं हविर्ज्वलति ॥ ५४ ॥

அர்ஜ்ஜானானாந் நாநாவி஧ஶब्दमாત்ரபாठவதாம் ।

उपमेयश्वक्रीवान् मलयजभारस्य वोढैव ॥ ५५ ॥

चक்ரிவான् ஗ர்஭ः । யद्यपி ‘யथா ஖ரஶ்வந்஦நமாரவாஹி’ இதி
ஶ्रுதௌ ஖ரஸ்யैவோபமானதா, தத்யாபி ஸாட்ஶ்யனிரूபகगுணாधிக்யவத
எவோபமானத்வாத् ததாதிக்யவ்யங்ஜனாய பிரதிபாலங்கார இவோபமானோப-
மேயயோங்ர்த்யாஸः ॥ ५४, ५५॥

இரண்டாம் அம்சம்

பொருளை உணராமல் சொல்லவில்
கற்ற தெதுவும் “நெருப்பற்ற இடத்தில் காய்ந்த விறகு
பற்றி எரியாததைப்பேரல்” எப்போதும் பயன்படாது.
என்ற நீதிப்படி ஜபிக்கவேண்டியதைப் பொருளியாமல்
சப்தத்தை மட்டும் உச்சரிப்பதை தாழ்வாகப் பேச
கின்றனர். அதனால் பாபம் ஏற்படும். பொருளுணர்ந்து
சொல்வது அவசியமென்பதை வற்புறுத்துகிறார்.

பொருளுணர்வின்றி சப்தத்தின் உச்சாரணம் பலன்
தருவதில்லை. நெருப்பற்ற சாம்பவில் போட்ட அவிச
(நெய்முதலியவை) எரியாது.

பொருளுணர்வின்றி பலவகைப்பட்டச் சொற்களை
அப்படியே படிப்பவனுக்கு ஒப்பானது சந்தனக்
கட்டையைச் சுமக்கிற கழுதையே. கழுதையைவிட இவன்
தாழ்ந்தவன். இவனிடம் மூடத்தன்மை அதிகம். (54-55)

புரुषார்஥ாநிச்சத்திஃ: புருஷர்஥ா: பரிஜ்ஞா: ।

அர்஥ாநாரம்஭ாஜாங் நைவார்஥ா: பித்யுதாநர்஥ா: ॥ ५६ ॥

एतेनार्थज्ञानस्य नित्यत्वमुक्तं भवति ॥ ५६ ॥

ஜீவன் தான் எடுத்த பிறவியின் பயனை
நாடுபவனுயின் நாடப்படுவது எது என்பதைப்
புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாடியதில்
ஆர்வமில்லாதவருக்கு நாடியது கிடைக்காது என்பது
மட்டுமல்ல, நாடத்தகாததும் கிட்டும். அதனால் எதனை
நாடுகிடரோம் என்பதில் கவனம் அவசியம். பொருளாறிந்து
சொல் வெளிவர வேண்டும். (இங்கே) பஞ்சதசீ மந்திரம்
பொருளுணர்வுடன் ஜபிப்பது அவசியம். அந்தப் பொருள்
உபநிஷத்திலும், தந்திரங்களிலும் சிவபெருமானால்
உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றைத் தொகுத்துக்
குறிப்பிடுகிறோம்.

ते चार्थास्तन्त्रोपनिषद्वन्धभेदेन नानाविधाः शिवेनोक्ताः ।
तांश्च संजिघृष्णुरुद्दिशति-

அதாத: பூர்ணாயத்ரா: பிரதிபாயாத்ர ஆடிம: ।

भावार्थः सम्प्रदायार्थो निगर्भार्थस्तुरीयकः ॥ ५७ ॥

கौलिकार्थो रहस्यार्थो महातत्वार्थ एव च ।

नामार्थः शब्दरूपार्थश्चार्थो नामैकदेशगः ॥ ५८ ॥

शाकतार्थः सामरस्यार्थः समस्तसगुणार्थकौ ।

महावाक्यार्थ इत्यर्थः पञ्चदश्याः स्वसंमिताः ॥ ५९ ॥

அथானந்தரம्, அத உக்தரீत्यா அर्थज्ञानस्यावश्यिकत्वात्, அर्थः கथ्यन्त इति शेषः । पूर्णगायत्र्याश्चतुर्धचरणसहितायाः । स्व आत्मीया वर्णाः, तैः संमिताः, तत्संख्यासमानसंख्याकाः । पञ्चदशोति यावत् । அத வா, ஸப்ரदாயார்ப்ரகரண காடிவி஦ியாய் ஸஸ்திரிஂஶத்ரணாः ஸ்஫ுटीகரிஷ்யந்தே, தத்ஸமிதா அர்஥ இத்யर्थः ॥ ७७-७९॥

பொருளறிந்து மந்திரஜபம் செய்வது அவசியம். (1) அவை 15 வகைப்படும். (பஞ்ச தசியின் எழுத்துக்களின் எண்ணுண 15 வகை என்று பொருள். பஞ்சதசி 37 அக்ஷரங்கள் கொண்ட தென ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் கூறும் போது விளக்குகிறார். அதன்படி 37 வகைப் பொருட்கள் கூறுவார். சுலோகம் 80ன் விளக்கம் பார்க்க) 1. காயத்ரியர்த்தம், 2 பாவார்த்தம், 3. ஸம்ப்ரதாயார்த்தம், 4. நிகர்ப்பார்த்தம், 5. கெளவிகார்த்தம், 6. ரஹஸ்யார்த்தம், 7. மஹாதத்வார்த்தம், 8 நாமார்த்தம், 9. சப்த ரூபார்த்தம், 10. நாமைக தேசார்த்தம், 11. சாக்தார்த்தம், 12. ஸாம ரஸ்யார்த்தம், 13. ஸமஸ்தார்த்தம், 14. ஸகுணார்த்தம், 15. மஹாவாக்யார்த்தம் என்று பஞ்சதசியில் உள்ள எழுத்துக்கள் அளவு பொருட்கள் உள்ளன. (57-59)

திரிபுரோபநிஷத்தில் விளக்கப் பெற்ற காயத்ரியின் பொருளையும் பஞ்சதசியின் வாக்பவ கூடத்தின் பொருளையும் ஸமன்வயப்படுத்துகிறார்.

त्रिपुरोपनिषदि प्रतिपादितं गायत्र्यर्थमाह—

कामयते स ककारः कामो ब्रह्मैव तत्पदस्यार्थः ।

सवितुर्वरेण्यमिति वै सवितुः श्रेष्ठं द्वितीयवर्णर्थः ॥ ६० ॥

सर्वान्तर्यामि दधन्दर्गो देवस्य धीति तुर्यर्थः ।

पृथ्वी महி लकारस्तृतीयतुर्याङ्गिष्ठोधिका माया ॥ ६१ ॥

‘ॐ तत् सदिति निर्देशो ब्रह्मण्णिविधः स्मृतेः’ इति स्मृतेः, ‘तदिति ब्रह्म शाश्वतम्’ इति श्रुतेश्च तत्पदार्थो ब्रह्म । तदेव च ककारार्थः, ‘कं ब्रह्म’ इति श्रुतेः । कामयत इत्यर्थो वा । कमेरौषादिको डः । ‘कामयते कामी जायते स एव निरञ्जनोऽकामत्वेनोज्ञमते .... कामोऽभिधीयते, तत्परिभाषया कामः ककारं व्याप्तेति’ इति श्रुतेः । कामेश्वर इति तु पर्यवसितम् ।

तत्-क - विरुम्पुपवर्ग ककारम्. इங்கு அவர் காமேச்வரர். அவரே பரம் பொருள். (பஞ்சதசியின் முதல் எழுத்து ககாரம்) அவரே ‘தத்’ என்ற காயத்ரியின் முதல் சொல்லுக்குப் பொருள். “ஓம் தத் ஸத் இதி நிரதேச: ப்ரஹ்மண: த்ரிவிதः ஸம்ருதः” பரம்பொருளை ஓம் எனவும் தத் எனவும் ஸத் எனவும் குறிப்பிடுவதுண்டு என்று கீதை (17-23) கூறுகிறது. ‘தத் இதி ப்ரம்ஹ’ சாக்ஷதம்” தத் என்பது நித்யமான விரும்மம் என்று வேதம் கூறுகிறது. அதன்படி ‘தத்’ என்ற சொல்லின் பொருளான அதுவே ‘க’ என்ற பஞ்சதசியின் முதல் எழுத்தின் பொருள். “கம் ப்ரம்ஹ” கம் என்பது ப்ரம்மம் என்று வேதம் கூறுகிறது. தத्-கம் என்ற இரண்டும் விரும்மம் என்ற பொருள் உள்ள சொற்கள். கமு என்ற வினைச் சொல்லிற்கு விரும்புகிறுன் என்பது பொருள். அதனால் கம்-காம: - விரும்புபவன் மன்மதன், காமேச்வரனாகிய பரப்ரஹ்மம் காமயதे காமी ஜாயதே, ஸ ஏவ நிரञ்ஜனः அகாமத்வென உஜ்ஞமதே.... காமः அभி஧ீயதே, தத்பரி஭ாஷயா காமः ககார் வ்யாஸோதி என த்ரிபுரா தாபினீ உபநிஷத் கூறுகிறது. (1-7) “அந்தப் பரம் பொருள் விரும்புகிறது. விரும்புபவனை ஆகிறது. அதுவே யாதொரு ஓட்டுதலும் இன்றி விருப்பற்றதாகவும் விளங்கிறது. காமன் என்ற பெயர் பெறுகிறது. இந்த ரீதியில் ககாரத்தை காம என்ற சொல் பரவிநிற்பதால் ‘க’ என்பது காமேச்வரர் என்றுயிற்று. ஆக காயத்ரியின் ‘தத்’ = பஞ்சதசியின் “க” = காமேச்வராகிய பரம் பொருள்.

ஸவிதுரிதி துப்ரத்யாந்தம् ‘புரா வத்ஸாநமபாகதீ’
இத்யாடிகலப்ஸूதீயப்ரயोगவத् । ப்ராணிப்ரஸவகாரணம् । யோனிரிதி
யாவத् । தच் நாந்யஸா஧ாரணமித்யதோ வரேண்யமிதி । ஶ்ரேஷ்ட ஭ஜநீய-
மித்யர்஥ः । தென் பத்ரத்யேநாபி ஜாத்யானித்வं லஷ்மம् । தென் ச
காமேஶ்வரீத்யர்஥ः ।

ஸவிது: வரேண்யம்-ஏ = ஸவிது: (ஸவிது:) என்பது
ஸவிதா என்ற ருகாராந்த சப்தத்தின் ஆரூம் வேற்றுமை
ஒருமை அல்ல. ‘து’ என்ற விகுதியில் முடிகின்ற
சொல்லின் ப்ரதமா விபக்தி ஏகவசனம். புரா காமாநபாகதீ:
என்று அபாக்டீ என்ற சொல் கல்ப ஸ-அத்ரத்தில் உள்ளது.
அதனைப் போல் இதனையும் கொள்ள வேண்டும். ஸவிது: =
பிராணிகள் தோன்றக் காரணமான தொன்று. அது மற்ற
தாய்களைப் போன்றதல்ல. தனிச் சிறப்பு பெற்றது. வரேண்ய -
வரேணியம் மிகச் சிறந்தது. உலகத்து அனைத்து
உயிரினத்தையும் படைப்பதல்லவா? சிறந்ததாகையால்
வழிபடத் தக்கதாகிறது. அது வரேண்யம் ஸவிது: -
வழிபடத்தக்க தாய். அதனால் காமேஶ்வரி.

स एव चार्थं एकारस्य, तस्य त्रिकोणत्वात् । तथा च श्रुतिः -
‘सवितुवैरेण्यमिति षूज् प्राणिप्रसबे, सविता प्राणिनः सूते’
इत्युपक्रम्य ‘त्रिकोणा शक्तिरेकारेण महाभगेन प्रसूते तस्मादेकार एव
गृह्णते’ इत्यादि । ‘यदेकादशमाधारं बीजं कोणत्रयात्मकम् ।
ब्रह्माण्डादि कटाहान्तं जगद्यापि दृश्यते ॥’ इति वामकेश्वரतन्त्रे स्पष्टं
दृश्यते ।

பஞ்சதசியின் ஏகாரத்திற்கு அதுவே பொருள். ஏகார
அமைப்பு முக்கோண வடிவுள்ளதல்லவா ? திரிபுராதாபினீ உபநிஷத் இதனை விளக்குகிறது. “‘ஸவிது:
வரேண்ய இதி । ஷूஜப்ரணிப்ரஸबे । ஸவிதா ப்ராணிந: ஸूதே ப்ரஸूதே ஶக்தி: ஸूதே । .....
த்ரிகோண ஶக்தி: ஏகாரேண மஹாபாரே ப்ரஸूதே । தஸ்து ஏகார: ஏவ ஗ृஹதே என

வரேண்யமேகாராக்ஷரங் ஗ृஸ்தே ।” ஸவிது: வரேண்யம் என்ற சொல் ஏகாரத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. ஏகாரம் யோனி வடிவில் உள்ள திரிகோண வரிவடிவம் கொண்டது” என.

வாமகேச்வர தந்திரத்திலும் யदேகாடஶ் ஆधார் ஬ீஜ் கோண்தயாத்மகம் । பிரஸாண்டாடி கடாஹாந் ஜாங்காபி வஸ்தே என “அகஷர வரிசையில் பதினேராவதான ஏகாரம் முக்கோண வடிவிலுள்ளது. அதுவே பிரிமும்மாண்டம் முதல் கடாய் (வறுசட்டி) வரை பெரிதும், சிறிதுமான தனைத்திலுமடங்கிய உலகமாகக் காணக் கிடைக்கிறது” என்று கூறப்படுகிறது. அதனால் ஏகாரம் - ஸவிதூர் வரேண்யம் - உலகமனைத்தையும் ஈந்த தாயான காமேச்வரி.

ஸर்வேतி । ஸ்வாந்தர்யாமித்வं ஦ேவபदஸ்யார்஥ः, ‘‘தேவோ மத்யவர்த்தி’’ இதி ஶ्रுதே: । ஸோங்ஸு । ஧த் இதி ஧ீ: । ஦஧த् । ஜாங்காபா இத்யார்஥ः, ‘‘஧ரோ ஧ீத்யேவं ஧ார்யதே’’ இதி ஶ்ருதே: । ஭ர்஗ இதி ஸ்பष்டார்஥ः । ஸ்வாந்தர்யாமී ஸ்வா஧ிரா: ஶிவ இதி பர்யவசிதம் ।

பாங்கோ தேவஸ்ய தீ - ஈ - எல்லாவற்றிலும் உள்ளிருந்து அததனை அதனதன் நிலையில் கட்டுப்பட்டதுகிறவர் தேவர். “தேவோ மத்த்யவர்த்தி” என்ற வேதம் கூறும் நடுநிலையாளர். அவர் பர்க: - சிவன். ஧ீ என்ற சொல் தாங்குகிறுன் (பத்தே) என்ற பொருள் கொண்டது. ஭ர்஗: ஒளி - ஜ் யோதி - சிவன் “‘஧ீதி ஧ாரணம்’” । ‘‘஧காரோ ஧ாரணா । ஧ிதீவ ஧ார்யதே ஭गவான் ஈஶ்வர: । ஭ர்஗ோ ஦ேவோ மத்யவர்த்தி’’ (திரிபுராதாபினீ--12)

இகாரஸ்யாப்யேதாவாநார்஥ः । ‘‘பர்஗ோ ஦ேவஸ்ய’’ இத்யாதுபக்ரம்ய துரீயமக்ஷர ஸ்வாந்தர்஭ாதம் । துரீயாக்ஷர படானா மத்யவர்த்திவேந வ்யால்யாதம் ‘‘தஸ்மாத்ரார்஗ோ ஦ேவஸ்ய ஧ீத்யேவமீகார:’’ இதி ஶ்ருதே: । துரீயார்஥: மஞ்சே து தூதியஸ்யாபி மாதுகாக்ரமே துரீயல்வாடீகாரஸ்யார்஥ இத்யார்஥ः ।

ஈகாரத்துக்கு உலகத்தின் ஆதாரமும் அந்தர்யாமியுமானதும் என்றே பொருள். எழுத்து வரிசையில் நான்காவதான 'ஈ'காரம் அக்ஷர வரிசை நடுவில் உள்ளது. 'ஈ' என்பதன் பொருள் ஈகாரம் ஏ என்ற தாரணத்தின் ஈசக்தி என்று இது மந்திரத்தின் நான்காவது அக்ஷரமாகிறது. மர்஗ாங்கீர்த்தி இது மந்திரத்தின் நான்காவது அக்ஷரமாகிறது. மர்஗ாங்கீர்த்தி - ஈ = உலகின் அந்தர்யாமியும் தாங்குவதுமான பரம்பொருள்.

மஹி பृथ्वी மहत्वात् கाठिन्याद्वा | பञ्चमहाभूतानामुपलक्षण-
मेतत् । 'मृद्घटः' इतिवदेकविभक्तिमत्त्वरूपसामानाधिकरण्यस्य
तदात्मना परिणतत्वमर्थः । अयमेव च पृथिवीबीजस्य लकारस्यार्थः,
महीत्यस्य व्याख्यानमुपक्रम्य 'ससागरं सपर्वतम्' इत्यादिना
भूमण्डलं प्रतिपाद्य 'भूमण्डलमेवोक्तं लकारेण' इति श्रुतेः ।

மஹி-ல உருவில் பெரிது, பெருமையும் கடினத் தன்மையும் வாய்ந்தது. அதனால் பூமி மஹி. பூமி முதலிய ஐந்து பூதங்களையும் இது குறிக்கும். மன் தான் குடம் என்பது போல் பூமிதான் உலகம் என்பதும். மஹत्वं ஜडत्वं காठिन्यं விவரதே யस्मिन्बक्षरे தत् ஸहि । லகारः பरं धाम । காठिन्याद्वं ஸஸागரं ஸபर्वतं ஸஸपद्मीपं ஸகானनं உஜவலद्रूपं மण்஡லமेवोक्तं லகारेण । பृथ्वी ஦ேவி மஹीत்யநே வ्याचक्षते என தூரிபுராதாபினீ கூறும். பூமி தத்வத்திற்கான தத்வ அக்ஷரம் 'ல'. மலை கடல் ஏழு தீவுகள் காடுகள் என விரிந்த பூமியை மஹி-ல என்ற சொற்கள் விளக்குகின்றன. மஹி-ல கடினமான விரிந்த இந்த உலகம்.

तृतीयेति गायत्र्यास्तृतीयोऽद्विः 'धियो यो नः प्रचोदयात्'
इति । अस्मदादीनां धियो ध्यानादिरहिते वस्तुनि निष्प्रपञ्चे विषये
प्रेरयतीत्यर्थः । परतत्त्वविषयकज्ञानजनक इति यावत् । तुरीयाद्विः
'परोरजसे सावदोम्' इति । रजसः परं परोजसे । सोः शो इत्यादेशः ।
रजोऽतीतम् । நிர்மலமிதி நிர்ணமிதி வார்஥ः, ரஜःशब्दस्य

धूलीबाचकत्वबद् गुणत्रयोपलक्षकत्वसंभवात् । त्रिगुणातीतमिति
यावत् । न पुनः पर इत्यत्र भिन्नपदत्वभ्रमः कार्यः । सुब्रह्मण्यनिगदे
'परोरजास्ते पञ्चमः पादः' इति प्रयोगात् । सावदोमित्यस्य
सवदोऽवदश्च यः प्रणवः । वक्तुं शक्यो वक्तुमशक्यश्चेत्यर्थः । शब्दैः
शक्तिमर्यादिया न बोध्यः, शक्यतावच्छेदकधर्ममात्रस्य परतत्त्वे
विरहात् । लक्षणया तु बोध्यः, सत्यज्ञानादिपदशक्यविशिष्ट
तादात्म्यसंबन्धशालित्वात् । 'यतो वाचो निवर्तन्ते' इति श्रुतेः,
'वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः,' 'लक्ष्यार्था लक्षणागम्या' इत्यादिस्मृतेश्च ।
प्रणवार्थः परतत्त्वमकारोकारमकारैब्रह्मविष्णुरुदात्मकम् ।

त्रियो योगानः प्रर्चोत्तयात् - कायथर्तीयिणं लृण्णरुम्
पातमितु. नः - नम्मुत्तेय धियः पुत्तिकौ प्रचोदयात्
सेलुत्तुकिरतु. नम् पोॱन्नवर्कौलिणं पुत्तियेप्प
परतत्तुवत्तते नेककित्त तिरुप्पि अतैले अर्नियत्त
तुण्णुकिरतु. त्याणम् पुत्तियिणं नल्लै. मुन्न अर्निन्तु
उरुवकप्पत्त बेपारुणैत्ताणं तियाणम् चेय्य
मुट्युम. वीरीवुम् तुरुप्पुमूलूतु प्ररपन्चम.
प्ररपन्चमत्ताणं पुत्तियिणं वयियिलुलूतु. प्रिरपन्च
नीलैयर्र प्रिरुम्मत्तुकिटम् चित्त विरुत्तिये इन्त तेवर्स
तिरुप्पिच सिन्तिकक्त तुण्णुकिरुर. परमात्मा सदाशिवः आदिभूतः
परः स्थाणुभूतेन लकारेण ज्योतिर्लिङ्गं आत्मानं (भावयितुं) धियः बुद्धीः परे
वस्तुनि ध्यानेच्छारहिते निर्विकल्पे प्रचोदयात् - प्रेरयेत् इति उच्चाररहितं चेतसैव
चिन्तयित्वा भावयेत् इति ऎन्नु तिरीपुरातापिणै विळक्कुकिरतु.
असेयाप्प बेपारुणौ ज्ञातप्प बेपारुणौ विरुन्तु तिरुप्पि
पुत्तियिणं पोॱक्कैकस्च चेतनमाण. प्रिरुम्मत्ततेकक्त
काण्णुम्पद्य तुण्णुत्तट्टुम.

परोरज्जौसे लावत्तेओम् - ह्मौम्. परो रज्जौसे -
रज्जौकुणैत्ततेत्त ताण्णियतु. अप्पमुक्करैर्रतु. कुणक्क
तुरुप्पिट्टरतु. मुक्कुणैत्ततेक्क कटन्ततु. परोरज्जौसे
एन्पतु ओरे पतम्. प्ररणवम् एन्पतु चेललाल्ल

குறிப்பிடக் கூடியது (ஸாவத:). சொல்லுக்குள் அகப்படாததும் (அவத:) கூட. பரம் பொருள் சொல்லால் விளக்க இயலாதது. ஸத்யம் ஜ்ஞானம் ஸத் சித் ஆனந்தம் என்ற சில சொற்கள் அதனை அடையாளம் காட்டுபவையே தவிர உட்பொருளைத் தருபவை அல்ல.

யதோ வாசோ நிவர்த்தே - சொற்கள் இதனைச் சொல்ல இயலாமல் திரும்பிவிடும் (தைத்திரீய உபநிஷத்) என்று சொன்னது வேதம். வைதீக ஸவீரஹஸேஷ வேத: என்று வேதச் சொற்களால்தான் என்னை அறிய முடியும் என்று கிடை சொல்கிறது. சொல்லின் நேரிடைப் பொருள் தரும் சக்தி பயன்படாதாகையால் இங்கு லக்ஷணையால் பொருள் கூறலாம். அதனால் லக்ஷணையால் ஸாஷद:, நேரிடையாக அஷ஦: என்பது பொருந்தும். லக்ஷாஷ் லக்ஷணாம்யா என்று லலிதா திரிசதி, தேவி லக்ஷ்யப் பொருள் - லக்ஷணையால் உணரத் தக்கவள் என்று கூறுகிறது. ஸாவதமான பரதத்வம் என்பது ஒம் என்பதே ஸாஷதீ என்பதன் பொருள். ப்ரணவம் மூன்றெழுத்துக்களின் கூட்டு அ, உ, ம் என. பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற மும்மூர்த்திகளாயிருப்பது.

एतावानप्यर्थो हृष्णेखायाः । हृकारस्य हृदयमर्थः । तत्र ई^१
गतेत्यर्थः । ‘इटकिटकटी गतौ’ इत्यत्र प्रश्लिष्टोऽर्यं धातुः । अत एव
‘हृदयागारवासिनी हृष्णेखा’ इति श्रुतिः । एवं चायमर्थो गायत्र्याः
प्रथमकूटस्य च सम्पन्नः सर्वजगत्सूक्ष्मारूपकामनावान् कामेश्वरः,
जगत्कारणरूपा कामेश्वरी, शिवः सर्वान्तर्यामी सर्वधारः
पञ्चमहाभूताद्यात्मना परिणतः परवस्तुमात्रविषयकनिर्विकल्पक-
ज्ञानजनको निरञ्जनो निर्गुणो वेदैर्लक्षणया गम्यः, शक्त्या त्वगम्यो
ब्रह्मविष्णुरुद्रात्मा परतत्त्वमिति ॥ ६०, ६१ ॥

ஹ்ரீம் என்ற எழுத்தை ஹ்ருல்லேகா, சக்தி பீஜம் என்ற பெயர்களில் அழைப்பர். அதனைப் பிரிக்க ஹ ஈ மூ என்று மூன்றாகும். ஹ இதயம் ஈ-அடைந்தவள். ஹदயாಗார

வாசினி ஹஸ்தா - பர் ஜ்யோதி: அமல் ஹடி ஦ைவத் சீதன்ய் சில்லிங் என திரிபுராதாபிளீ உபநிஷத் இதை விளக்கும். இதயத்தில் உறைந்துள்ள பேரோளி. சித்தே அதன் வடிவம் என்று பொருள்.

நான்கு பாதமுள்ள காயத்ரீக்கும் 5 எழுத்துள்ள பஞ்சதசியின் வாக்பவ கூடத்திற்கும் இதுவே பொருள்.

காயத்திரியும் பஞ்சதசியின் முதல் கூடமான வாக்பவமும் ஒரே பொருளுடையவை. அதன் சாரம்-

1. தட் - க - உலகைப் படைக்க விருப்பம் (ஈக்ஷணம் - காமம்) கொண்ட ப்ரகாசஞ்சமான காமேச்வரர் என்ற பரப்ரும்ஹம்.

2. ஸபிது: கரண் - ஏ - உலகம் தோன்றக் காரணமான விமர்ச ஞபமான காமேச்வரி என்ற பிரும்ஹ சக்தி.

3. மஹோ ஦ேவஸ்ய ஧ி - ஈ - எல்லாவற்றையும் உள்ளிருந்து அததனை அததாக இயக்குகின்ற அந்தர்யாமியும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமுமான சிவன்.

4. மஹி - ல - உலகைப் படைப்பதற்கு மூலப் பொருளாக ஆன பூமி முதல் ஆகாசம் வரையுள்ள பூதங்களானவர்.

5. பியோ யோ ந: பிரதோஷ்யாத் பரோஜஸ் ஸாவடோ - ஹ்ரி பரம் பொருளைப் பற்றிய உள்ளறிவுகளை இயக்கி, பற்றற்ற நிர்குண - நிர்விகல்ப நிலை தந்து வேதங்களால் லக்ஷணையால் உணர்த்தப் பெறுகிற பரதத்வ நிலையை உணரச் செய்பவர், பிரும்மா - விஷ்ணு, ருத்ரர் என மூன்று வடிவங்களால் உலகைப் பணியை நிர்வாஹிக்கிற பரபிரும்ம நிலையானவர். (60-61)

காம-சக்திகூடப் . பொருளை காயத்ரியின் பொருளோடு பொருத்தி விளக்குகிறார்.

द्वितीयतृतीयकूटयोरर्थमाह—

त्रिपदी त्रिवर्णबोध्या तुर्यस्तदुपरि पडक्षरीगमकः ।

अथ तार्तीये वर्णद्वितयं त्रिपदीषडक्षरीगमकम् ॥ ६२ ॥

कूटद्वितये शेषं पूर्ववदुन्नेयमिति तु विद्यायाः ।

गायत्र्यर्थस्त्रिपुरोपनिषदि कथितस्तथैव भागवते ॥ ६३ ॥

त्रिपदी गायत्रीस्थं पदत्रयं विद्याद्वितीयकूटस्थवर्णत्रयेण
बोध्यम् । अवयवका वर्णस्त्रिवर्णाः । ‘त्रिगुणसचिवः’, ‘नवरस-
रुचिराम्’, इत्यादिवत् समासः । तत्पदार्थो ब्रह्मशिववाचिह-
कारस्यार्थः, ‘तदिति परमात्मा’ इत्यारम्य ‘हकाराक्षरं शिवरूपम्’
इत्याद्युक्त्वान्ते तत्पदव्यावृत्तिमादाय ‘शक्तिं दर्शयिति’ इति श्रुतेः ।

सकारस्य सविता अर्थः । ककारस्य वरेण्यमर्थः । तुर्यो
हकारस्तदुपरि पदत्रयोपरि विद्यमाना या षडक्षरी ‘भर्गो देवस्य धी’
इति तदर्थबोधकः । तृतीयकूटे वर्णद्वितयं सकेति । ताभ्यां
धीत्यन्तगायत्र्या अर्थः प्रतिपाद्यः । उभयत्रापि लकारहृषेखाभ्यां
पञ्चमहाभूताद्यात्मनेत्यादिरर्थो बोध्यते इत्याह—कूटद्वितय इति । एवं
चतुश्चरणाया गायत्र्यास्त्रिरावृत्ताया अर्थस्य प्रतिपादकं कूटत्रितय-
मिति ।

भगवत इति । भगवत्यां इदं भगवत्तम्, तत्र भगवतीपुराण
इत्यर्थः । तस्य हि पुराणस्यादिमः श्लोकस्त्रिचरणः पञ्चते । यथा
‘सर्वचैतन्यरूपां तामाद्यां विद्यां च धीमहि । बुद्धिं या नः
प्रचोदयात् ॥’ इति । अत्र ह्याद्यायाः श्रीविद्याया एव ब्रह्मरूपत्वं
गायत्र्यादिप्रतिपाद्यत्वं विद्याप्रतिपाद्यत्वादिकं च तदर्थव्याख्यान-
दर्शिनां स्पष्टम् । वस्तुतस्तु ‘हयग्रीवब्रह्मविद्या यत्र वृत्रवधस्तथा ।

गायत्र्या च समारम्भस्तदै भागवतं विदुः ॥' इति लक्षणानुगत्येदमेव
भागवतपदवाच्यम्, न पुनः 'जन्माद्यस्य यतोऽन्वयात्' इत्यादिकम्
॥ ६२, ६३ ॥

तत्, लेखितुः, वरेण्यम् एन्ऱु कायत्तिरीयिल
वरुकिऱ मुन्ऱु पठन्कल. पञ्चतचियिल इरण्टावतु
कूटत्तिल ह स क एन्ऱ तरीवर्णानकल. मुन्ऱु तनीत तनी
एमुत्तुक्कल. कायत्तिरीयिल मुन्ऱु पठन्कलौ पञ्चतचियिल
'उ' 'स' 'क' एन्ऱ मुन्ऱु एमुत्तुक्कल
कुर्हिप्पिटुकिण्ऱन. नान्का॒वतु 'उ' एन्पतु भग्गौ देवस्य धी
एन्ऱ कायत्तिरीयिल आ॒रु एमुत्तुक्कलौक कुर्हिप्पतु.
मुन्ऱुवतु कूटत्तिलूलौ 'स' 'क' एमुत्तुक्कलौ मुन्ऱ
कूर्हिय 'तत् लेखितुः वरेण्यम्' एन्ऱ मुन्ऱु
पठन्कलौयुम भग्गौ देवस्य धी एन्ऱ एमुत्तुक्कलौयुम
कुर्हिक्कुम. इरण्टावतु मुन्ऱुवतु कूटन्कलौल
मीत्तमूलौ एमुत्तुक्कलौ ल ही एन इरण्टु. इवे॒
प्रुमिययुम, नीर्कुण परतत्तुवत्तेतयुम कुर्हिक्किण्ऱन.
तरीपुरातापिणै उपनीषत्तुम, तेवै पाकवतमुम
इवंवारु कायत्ती-पञ्चतचि मन्त्ररूपकलौ छत्तुप
पार्ककिण्ऱन.

'उ' कारम् - पीरुम्मावयुम, चिवानुम. त्रीपुरातापिणै
उपनीषत्तिलौ तदिति परमात्मा सदाशिवोऽक्षरं विमलं निरुपाधितादात्म्य
प्रतिपादनेन हकाराक्षरं शिवरूपं अनक्षरमक्षरं व्यालिख्यत इति
तत्पदव्याकृतिमादाय शक्तिं दर्शयति' एन्ऱु इत्तेण विलक्कुकिऱतु.
'स' - लेखिता एन्ऱुम शैर्गर्यं. 'क' वरेण्यम् - चिऱ्पै
वायन्तत्तु. नान्का॒वतु एमुत्तताण 'उ' एन्पतु,
कायत्तिरीयिल इरण्टावतु पातत्तिलूलौ भग्गौ देवस्य धी
एन्ऱ आ॒रु अक्षररूपक्कलौक कुर्हिक्किऱतु. मुन्ऱुवतु
कूटत्तिलूलौ 'स', 'क' एन्ऱ इरण्टु एमुत्तुक्कलौम
तत्सवितुरैण्यं भग्गौ देवस्य धी एन्ऱ कायत्तिरीयिल पकुत्तिये
विलक्कुकिण्ऱन. इरण्टु कूटन्कलौलूमूलौ "ल" पञ्च

பூதங்களின் ப்ரதிநிதியாகப் பூமியைக் குறிக்கின்றது. (சலோக-61) 'ஹ்ரீம்'க்கு அனைத்து உலகையும் படைக்கும் ஸங்கல்பமுள்ள காமேச்வரனும், உலகின் மூல காரணமான காமேச்வரியும். எல்லோருக்கும் அந்தர்யாமி யாக, ஆதாரமாக, லக்ஷணையால் உணரத் தக்க பரம் பொருள். பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்று வெளிப்படுகிற பரதத்துவம் (சலோ. 61) ஆக நான்கு பாதங்களுள்ள காயத்ரிக்கு மூன்று தடவை பொருள் கூற இந்த மூன்று கூடங்களும் முன் வந்துள்ளன.

தேவீ பாகவதம் - பகவதியைப் பற்றி விளக்குவதால் பாகவதம். அதன் முதல் சுலோகம் மூன்று பாதங்கள் உள்ளது. “எல்லா சைதன்ய வடிவினரும் ஆதியான வித்யையுமானதைத்த்யானிப்போம். அவள் நமது புத்திப் போக்கைத் தூண்டுகிறார்கள்” என்ற பொருள் கொண்டது. ‘ஸர்வசைதன்ய.... ப்ரசோதயாத்’ என. ஆதியான ழீவித்யையே பிரும்மம். அதுவே காயத்ரி யாலும், பஞ்சதசி வித்யையாலும் விளக்கப் பெறுவது என்பதை அதன் விரிவுரையாளர் விளக்குவர். ஹயக்ரீவர் விளக்கிய பிரும்ம வித்யையும், விருத்திராஸார வதமும் காயத்ரியுடன் தொடக்கமும் கொண்டதே பாகவதம் என்ற லக்ஷணத்திற்கேற்ப தேவீ பாகவதமே ‘ஸர்வ சைதன்ய....தீமலி...ப்ரசோதயாத்’ என்று தொடங்குவதால் பாகவத புராணம். ‘ஐந்மாத்யஸ்ய’ என்று தொடங்குகிற விஷ்ணு பாகவதமல்ல. (62-63)

(‘விஷ்ணு பாகவதமும் இந்த லக்ஷணங்களுடையதே என அதன் ழீதரரின் உரையில் கூறப்படுகிறது. பாஸ்கரரும் ழீதரரும் மஹாங்கள். அவர்களுக்குக் கருத்தில் வேறுபட உரிமையுண்டு. நம்மளவில் இரண்டையும் சம நோக்குடன் ஏற்பது நல்லது).

அथ யोगிநீहृदये कथितान् भावार्थादीन् षडर्थानाह—

वामेच्छे ब्रह्मभारत्यौ ज्येष्ठाज्ञाने हरिक्षिती ।

रौद्रीक्रिये शिवापर्णे इत्येतन्मिथुनत्रयम् ॥ ६४ ॥

त्रिभिः कूटैः क्रमाद्वाच्यमीकारत्रितयेन तु ।

एतत्रयसमष्ट्यात्म वाच्यं शान्ताम्बिकात्मकम् ॥ ६५ ॥

प्रकाशस्यांशभूता वामाज्येष्ठारौद्रवः शक्तयस्तस्मो
ब्रह्मविष्णुरुद्राः पुंरूपाः । तत्समष्टिः शान्तात्मिका शक्तिस्तुरीया ।
विमर्शस्यांशभूता इच्छाज्ञानाक्रियाः शक्तयस्तिस्मः तत्त्वार्यात्मेन
प्रसिद्धा भारतीपृथिवीरुद्राण्यः स्त्रीरूपाः । तत्समष्टिरम्बिकात्मिका
शक्तिस्तुरीया । अत्र च प्रथममिथुनत्रयमीकारविनिर्मुक्तकूटत्रयस्य
क्रमेणार्थः । ईकाराणां तु तुरीयमिथुनमर्थः ।

वक्ष्यमाणे शाकतार्थे त्वैकैकस्मिन्नपि कूटे रेफान्तवर्णषट्-
कस्यापि मिथुनत्रयमर्थ इति तस्माद्देदः । तदुक्तं योगिनीहृदये—
(२.१६) ‘अक्षरार्थो हि भावार्थः केवलः परमेश्वरि । योगिनीभिस्तथा
वीरैवरिन्द्रैः सर्वदा प्रिये । शिवशक्तिसमायोगाज्ञनितो मन्त्रराजकः ॥
इति । व्याख्यातं चेदममृतानन्दयोगिभिः— ‘भारत्यादिभिर्योगि-
नीभिर्ब्रह्मादिभिरिन्द्रैः कूटत्रयवाच्यभूतैः शिवशक्ति- समष्टिरूप-
मिथुनेन ईकारवाच्यभूतेन चोपलक्षितो मन्त्रराजो वीरैर्जनितो भावित
इत्यर्थः’ इति ।

वस्तुतस्तु, सकलादि नामकास्त्रिविधा उपासका वक्ष्यमाणा
वीरपदेनोच्यन्ते, ‘अहमि प्रलयं कुर्वन्निदमः प्रतियोगिनः ।
पराक्रमपरो भुज्ज्वते स्वात्मानमशिवापहम् ॥’ इत्यादिना
परापञ्चाशिकायामन्यत्र च वीरपदस्य साधकपरत्वेनैव निर्वचनात् ।
अत एवं ब्रह्मादीनामुपासक-श्रेष्ठत्वाद्वीरेन्द्रपदवाच्यत्वं संगच्छते ।
एवं च सति तिस्मो भारत्याद्या योगिन्यस्त्रयः सकलाद्याः साधकास्त्रयो

ब्रह्माद्या वीरेन्द्राः कूटत्रयेण हङ्गेखाविनिर्मुक्तेन क्रमात् प्रतिपाद्याः ।
हङ्गेखानां तु शिवशक्ति-सामरस्यात्मकं चतुर्थं मिथुनमर्थः, 'हींकार
उभयात्मकः' इति वचनात् । वाच्यभौत्योग्नियादिभिर्जनितो युक्तो
मन्त्र इत्यर्थः ॥ ६४,६५ ॥

இனி யோகினீ ஹ்ருதயத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பாவார்த்தம் முதலியவற்றை விளக்குகிறார்.

வாமா, இச்சா என இரு சக்திகள். அவை பிரும்மாவையும், ஸரஸ்வதியையும் குறிப்பிடும். ஐயேஷ்டா, ஜ்ஞானா என இரு சக்திகள். அவை ஹரியையும், பூமியையும் குறிப்பிடும். ரெளத்ரீ க்ரியா என இரு சக்திகள். அவை சிவனையும், பார்வதியையும் குறிப்பிடும். இம்மூன்றும் மூன்று ஜோடிகள். பஞ்சத்தசியின் கடைசி மூன்று ஈகாரங்கள் தவிர மற்ற மூன்று கூடங்கள் இம்மூன்றைக் குறிப்பிடும். கூடத்தின் ஈகாரங்கள் சாந்தா, அம்பிகா என்ற இரு சக்திகளைக் குறிப்பிடும்.

ப்ரகாசம் என்ற பிரம்ம நிலை புருஷ உருவம். அதன் சக்தி பெண் உருவம். இவ்விரண்டையும் மிதுனம் என்பர். ப்ரகாசத்தின் அம்சமான வாமா, ஐயேஷ்டா, ரெளத்ரீ என்ற மூன்று சக்திகளும் ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூம்மூர்த்திகள். ஆண்கள். அதன் ஸமஷ்டி ஈச்வரரின் சாந்தா என்ற நான்காவது சக்தி. விமர்சத்தின் அம்சமான இச்சா, ஜ்ஞானா, க்ரியா என்ற மூன்று சக்திகளும் ஸரஸ்வதி, பூதேவி, பார்வதி என்ற மூன்று திரிமூர்த்திகளின் சக்திகளாக அறியப்படுபவர். இந்த மூன்று விமர்ச சக்திகளின் ஸமஷ்டி வடிவம் அம்பிகா. முதல் மூன்று தம்பதிகள் (1) கரைல ஹ் (2) ஹஸக ஹல ஹ் (3) ஸக ல ஹ் என்ற கூட அக்ஷரங்களின் பொருள். ஈ மூன்றும் சாந்தா அம்பிகா என்ற ஜோடியைக் குறிப்பிடுபவை.

இரண்டாவது கூடத்தில் 'ஹ' இருமுறை வருகிறது. அந்த இரண்டாவது 'ஹ'வை மூன்றுவது கூடத்தில் உள்ள

ஸ, க, ல வடன் சேர்க்க இரண்டு கூடங்களும் ஒரே அக்ஷர அளவுடன் இருக்கும்.

இங்கு ஒரு ஸந்தேஹம் எழும். பின்னர் விளக்கப்பட விருக்கிற சாக்தார்த்தத்தில் இதே மூன்று கூடங்கள் மூன்று மிதுஞ்களைக் குறிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் இடையே என்ன வேற்றுமை? அதில் ஒவ்வொரு கூடத்திலுள்ளக் கீல ஹரு ஹ ஸ க ல ஹரு ஹ ஸ க ல ஹரு என்ற ஒவ்வொரு ஆறு அக்ஷரங்களுக்குமே மூன்று மிதுஞ்களும் பொருளாகும். கீல பிரும்மா ஸரஸ்வதி என்றவாறு பிரித்தல்ல.

யோகினீ ஹ்ருதயம் இதனை இவ்வாறு விளக்குகிறது. “பாரதீ (ஸரஸ்வதி) முதலிய யோகினிகளாலும் பிரும்மா முதலிய வீரர்களாலும் சிவ-சக்தி-ஸமஷ்டி மிதுஞ்தாலும் உண்டான அக்ஷரப் பொருளே பாவார்த்தம். இதே உபாஸன முறைகளால் பாவனை செய்யப்படுகிறது” என.

அம்ருதானந்த யோகியும் இதன் உரையில் இவ்வாறு விளக்குகிறார். “மூன்று கூடங்களின் தனித்த பொருளான பாரதீ முதலிய யோகினீகளாலும் பிரும்மா முதலிய சிறந்த வீரர்களாலும், ஈகாரத்தின் பொருளான ஸமஷ்டி மிதுஞ்தாலும் அமைந்த மந்திர ராஜமான பஞ்சத்தி உபாஸகர்களான வீரர்களால் மனனத்திற்கும் பாவனைக்கும் உட்படுத்தப்படுகிறது” என.

‘ஸகலர்’ முதலான மூவகை உபாஸகர்கள் (சலோ.77) பின் விளக்கப்படுவர். அவர்களே ‘வீரர்கள்’. நான் உணர்பவன். இது அது என உலகம் வெளியே தனித்துக் காண்கிறது. காணப்படும் பொருள் உணர்வாக மாறும்போது வெளியே உள்ள உலகம் முக்கியமல்ல. உணர்வால் உள்ளே காணப்படுகிற உலகமே முக்கியம். அதுவே த்ருச்யம் - உணரத் தக்கது. உண்மையில் இந்த த்ருச்யம் காணபவனைத் தவிர வேறால். தனித்துக் காட்சிப் பொருளாக இருந்தது, இது என உணரப்

பெற்றதும் “நான்”ஐத் தவிர வேறல்லாதபடி கரைந்து விடுகிறது. “அஹம்”ல் “இதம்” கரைகிறது. அப்போது வெளிக் காட்சியின்றி உட்காட்சியில் முனைந்தவன், வெளி- உள் என்ற வேற்றுமையகன்று காண்பவனை தன்னையே தானாக அனுபவிக்கிறேன். சிவனைகி விடுகிறேன். சிவமற்றதனைத்தும் அவனை விட்டகன்று விடுகிறது. ஆகவே வீரன்-ஆதம் ஜ்ஞானியான சிவனே”.

பராபஞ்சசிகாவிலும் மற்ற இடங்களிலும் ஸாதகனை வீரன் என்றே நிர்ணயம் செய்துள்ளனர். அதனால் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களை வீரர்கள் என்றும் வீரர்களுள் சிறந்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். பாரதீ முதலான மூவர் யோகினிகள் என்றும் ஸகலர், நிஷ்கலர் ஸகல நிஷ்கலர் என்ற மூவர் ஸாதகர்கள், ப்ரஹ்மா முதலான மூவர் வீரேந்திரர்கள் என்றும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றனர். இவர்களே மூன்று கூடங்களின் பொருள். ஈகாரம் மட்டும் சிவ சக்தி ஸமரஸ நிலையைக் குறிப்பிடும். அது நான்காவது மிதுனம். யோகினிகள், வீரர்கள், சிவசக்திகள் இவர்களைப் பொருளாகக் கொண்டது பஞ்சத்தீவித்யை (64-65).

எதமேவார்஥ மனसி நி஧ாயாஹ—

யदா ஗ீ:ஸகலब्रह்மப்ரभृதீனா் த்ரயं த்ரயம् ।
த்ரிகூடவாच்ய மாயாயாஸ்துரிய மி஥ுந் மதம் ॥ ६६ ॥

அது வா, வீரபद் யோगினிநாமேவ விஶேஷணமதலிங்ம் । அது ஏவ பிரஹாடீனா் வீரபதிவாசகவீரேந்திரப்படேன நிர்஦ேஶः । யோगினிவீரேந்திர-படாம்யா் ச ஶாக்தார்஥ே வக்ஷ்யமாணாா் ஷணமக்ஷராணா் பிரஹமாரத்யாடி-வாசகாாா் பராமர்ஶः । ஶிவஶக்திஸமாயோగப்படேன காமகலாயா: பராமர்ஶः, தஸ்யாமும்யயோगஸ்யாநுப஦் வக்ஷ்யமாணத்வாத् । ஏவ் ஸஸ்மிரக்ஷ-ரைக்ஷிராவृத்தீமந்திராஜோ ஜனிதः ப்ராடுமூர்த் தித்யர்஥ः । எதத்ஸஸகபரிணா-மத்வாந்மந்த்ரோபி ததாத்மகः பிரஸாரப்ரமார்஥ந்யாயாடிதி ஭ாவः ।

இதனை மற்றொரு கோணத்தில் வேறுவிதமாக விளக்குகிறார். பாரதி, ஸகலர், பிரும்மா முதலிய மூன்று முக்கைகளும் மூன்று கூடங்களின் பொருளாகும். 'ஹரீம்'க்கு நான்காவது மிதுனம் பொருளாகும். யோகினை ஹ்ருதயத்திலுள்ள வீர என்ற சொல் யோகினிகளுக்கு விசேஷணம். ஸம்ஸ்கருத மொழியில் விசேஷணமும், விசேஷ்யமும் ஒரே விங்கத்தில் பொதுவாக அமையும். யோगினிமி: வீரை: என்று பெண்பாலிலும், ஆண்பாலிலும் உள்ள இந்த இரு சொற்களும் விசேஷண விசேஷ்யங்களாக அமைந்தது முரண்பாடு. இது அதஸ்தின் விஶேஷன் என்ற விசேஷ விதிக்கடங்கியது. வீரர்களான யோகினிகள், வீரேந்தரர்களான (சிறந்த வீரர்களான) பிரும்மா முதலானேர் என்று பொருள். அதனால் சாக்தார்த்தத்தில் முதல் ஆறு அக்ஷரங்களால் பிரும்மா, பாரதி முதலானேரைக் குறிப்பிட்டு "ஈ" ஆல் சிவசக்தி இனைப்பைக் குறிப்பிட்டார். எனவே ஈரேழு எழுத்துக்களாலும் மூன்று தடவையாக வந்து பஞ்சதசி உருவாகிறது. இந்த ஏழின் பரிணாமத்தால் நிகழ்ந்ததால் மந்திரமும் ஏழின் நிறைவுற்றதன் வடிவமே.

न च मन्त्रस्योत्पत्त्यज्ञीकारेऽनादित्वभजः ,

निर्विशेषब्रह्माति-रिक्तस्य निरिलस्यापि

सृष्टिप्रतिपादकशास्त्रप्रामाण्याज्ञन्यत्व- स्येष्टत्वेन

सविशेषशक्तिवदजन्यत्वरूपानादित्वस्यानभिमतत्वात् ।

प्रवाहानादित्वं तु जन्यत्वाज्ञीकारेऽपि नानुपपन्नम् । कार्यमात्रस्य

स्थूलसूक्ष्मरूपद्रव्यस्वीकारेणोत्पत्तेः ॥ पूर्वमपि कारणान्तः ॥ सूक्ष्म-

रूपेणावस्थानस्य ॥ सत्कार्यवादिभिरस्माभिरज्ञीकारेणानादित्व-

प्रतिपादकवचनानां तत्परत्वेनाप्युपपत्तेः । प्रथमपक्षद्रव्ये तु जनित-

पदादेरथो न स्वरसः ।

अत एवोत्तरग्रन्थे भारत्यादिसप्तकसमष्टिरूपायाः परदेवताया
मन्त्राभेदप्रतिपादनं संगच्छते, वाचकाक्षरसमष्ट्यात्मकमन्त्रस्य

वाच्यार्थं समष्टचात्मकपरदेवताभेदस्य वाच्यबाचकयोरभेदवादि-
नामस्माकं न्यायसिद्धत्वेन संदर्भशुद्धेः । यथा— (येगिनी हृदये
२.१६) ‘तन्मर्यो परमानन्दनन्दितां स्पन्दरूपिणीम् । निसर्गसुन्दरीं
देवीं ज्ञात्वा स्वैरमुपासते ॥ शिवशक्त्यात्मसञ्चालूपे ब्रह्मणि शाश्वते ।
तत्प्रथाप्रसराल्लेषशालिन्यैन्द्रोपलक्षिते ॥ ज्ञातुज्ञानमयाकार-
करणान्मन्त्ररूपिणीम् । तेषां समष्टिरूपेण परा शक्तिस्तु मातृका ॥’
इति । तन्मर्यो मन्त्रराजाभिन्नाम् । ‘आनन्दमयः’, ‘चिन्मयः’,
इतिवदभेदे मयट् । अन्ये तु ‘तुरीयकूटस्यार्थमाह—तन्मर्यीमिति ।
चतुर्भिर्थिनवाचकत्रिबीजसमष्टिरूपमन्त्रवाच्यमित्यर्थः इति व्याचक्षते ।
तन्नातीव संदर्भशुद्धं वाच्यार्थं मयडभावश्चेत्युपेक्ष्यम् । स्पन्दः
षट्क्रिंशत्त्वात्मना परिणामः, तद्रूपिणीं तदभिन्नाम् । एतेन
देवताभिन्न-विश्वस्यापि मन्त्राभेदः सूचितः । अव्याकृतनामरूप-
प्रपञ्चस्योत्पत्त्युन्मुखतैव स्पन्दोन्मेष-व्याकरणादिशब्दैव्यवहियते
‘नान्यत् किञ्चन मिषत्’, ‘नामरूपे व्याकरवाणि’, ‘न खलु कुशलः
स्पन्दितुमपि’ इत्यादौ । तेनाव्याकृतनामरूप-जगत एव स्पन्द इति
प्रायेण तन्त्रेषु व्यवहारः । इत्थं मन्त्रदेवताजगतामभेदमनुसन्दधानो
मन्त्रं जपेदिति विधत्ते - स्वैरमुपासत इति । प्रथमोऽयं लकारो लिङ्गं
‘मुखं व्यादाय स्वपिति’ इतिवत् समानकालिकत्वेऽपि ‘ज्ञात्वा’
इत्यत्र कत्वाप्रत्ययः ।

एवं देवतायां मन्त्राभेदं युक्तिभिः प्रतिपाद्य मन्त्रपदस्यावयव-
शक्तिरपि समस्तीति प्रदर्शयति—शिवेत्यादिसार्धलोकेन ।
शिवशक्त्यात्मनोः संघटः सामरस्यं तद्रूपे । शाश्वतेऽनादिनिधने ।
तस्य प्रथायाः पृथुत्वेन प्रसरो जगद्रूपः, तदाल्लेषशालिन्यैन्द्रेण
जगदैश्वर्येण काकेनेवोपलक्षिते, न तु विशिष्टे । विषयत्वं सप्तम्यर्थः ।
तथा च सत्यत्वज्ञानत्वाद्युपलक्षित- शुद्धब्रह्मैकविषयकनिर्विकल्पक-

ज्ञानवतः साधकपुङ्गवस्य ज्ञानमयः स्वसंविद्रूपो ब्रह्मभावो य
आकारस्तत्करणान्मन्तारमुक्तज्ञानरूपमननशालिनं त्रायते भय-
जनकद्वितयपदार्थमात्रनिरासादिति मन्त्रपदावयवार्थः । तद्रूपिणी-
मिति विध्यन्तर्गतदेवीपदस्य विशेषणम् ।

मन्त्र इति पदस्य देव्यामनुगतिमुपपाद्य तत्पदार्थभूतं
पञ्चदश्यभिन्नत्वं संमुग्धाकारेण प्रतिज्ञातपूर्वमपि हेतुना द्रढयति—
तेषामिति । तु शब्दोऽत्र हेत्वर्थकः । यतो भारत्यादीनां समष्टि-
रूपेणोपलक्षिता माता, ततस्तस्यां तद्वाचकाक्षरसमष्ट्यात्मक-
विद्याभेद उपपद्यते इति भावः । अथ वा, मन्त्रपदस्यावयवशक्त्या
प्रवृत्तिमुपपाद्य समुदायशक्त्यापि तामुपपादयितुं मन्त्रराजपद-
शक्त्यता-वच्छेदकं भारत्यादि सप्तकसमष्टिव(?) परदेवतायामाह
— तेषामिति । समष्टीति भावप्रधानो निर्देशः । समष्टिवेन
शक्त्यतावच्छेदकरूपेण युक्ता यतः परदेवता, ततो रूप्यापि
मन्त्रराजपदवाच्यत्वं युक्तम् । तेन च तयोरभेदोऽपि युज्यते इति भावः
॥ ६६ ॥

எழுத்திலிருந்தே யோகினிகள் - வீரேந்திரர் - சிவசக்தி
இனைப்பால் மந்திரம் உருவானதெனக் கூறினால் மந்திரம்
தேவியைப் போல அநாதி என்ற கொள்கை தவறாகுமோ?
என்ற ஜயப்படத் தேவையில்லை. நிர்விசேஷமான
பரம்பொருளைத் தவிர மற்றதனைத்தும் பரம் பொருளும்,
சக்தியும் காரணமாகத் தோன்றியவையே. நீர்
பெருக்குபோல் தொடர்ந்து தோன்றுவதும் அநாதி
என்பதும் உண்டு. காரண நிலையில் ஸ்தூலமாகியது. தோன்று முன்
அதது காரணத்தினுள் ஸ்தூலமாக இருந்ததே. அதனால்
காரணநிலையில் எல்லாமே அநாதி எனக் கொள்ளத் தகும்.

அதனால், அத்தாற்போல் குறிப்பிடப்

பட்டுள்ளபடி (சலோ. 67-68) “பாரதீ முதலான எழுவரின் ஸமஷ்டி உருவம் பரதேவதை. அவள் பஞ்சதசி மந்தரத்தைவிட வேறுனவள் அல்ல.” என்ற நிருபணம் பொருந்துகிறது. (கெஇல ஹரீ எனவும் ஹஸ்கல ஹரீ எனவும் ஹஸ்கல ஹரீ எனவும் உள்ள வித்யை வியஷ்டியாக மூன்று மிதுனங்களையும் தூரீய மிதுனமான அம்பிகா சாந்தாவையும் குறிப்பிடுவதாக முன் கூறப்பட்டது. இந்த வியஷ்டியின் ஸமஷ்டியே ஸ்ரீவித்யை.) அந்த ஸமஷ்டி மந்திரமும் அதன் பொருள் ஸமஷ்டியும் பரதேவதை. சொல்லும் பொருஞ்சு ஒன்றே.

யோகினீ ஹ்ருதயம் இதனை மேலும் விளக்குகிறது. தேவி ஸ்ரீவித்தையை விட வேறுபடாதவள். பேரானந்தத்தால் நிறைந்திருப்பவள். 36 தத்துவங்களாக விரிவடைந்தவள். வடிவமும், பெயரும் வேறுபடுமே தவிர தத்துவ நிலையில் வேறுபடாதவள், அதனால் மந்திரம் தேவதை உலகம் இவற்றினுள் வேற்றுமை இல்லை. அதனால் இயல்பாகவே அவள் அழகி என்பதை உணர்ந்து மந்தரத்தின் ஜபத்தால் தேவியை உபாஸிக்கின்றனர். சிவாம்சமும், சக்தியம்சமும் ஸமரஸ நிலையில் இணைந்தவடிவமான நித்யமான பரம்பொருள். அதன் பெருமையும் விரிவுமே உலகம். பெருமையும், விரிவும் அம்சம் அம்சமாகவே உணர முடிவதால் ஏற்படுகிற தோற்றம். முழுமை கண்டறிய முடியாதது. ஸத்யமாயும், ஜஞானமாயும் மற்றும் ப்ரஹ்மத்தை உணர்கிற தட்டஸ்த ஸக்ஷணங்கள் கொண்டதாயும் அதனை உணர்ந்த ஸாதகனுக்கு பயம் தருகிற வேறு பொருஞ்சனர்வின்மையால் உணர்பவனின் பேருணர்வாக உள்ளவளானதால் அவள் ஸ்ரீவித்யை வடிவினள். பாரதி - பிரஹ்மா - உமா - இச்சா என்ற விகல்ப நிலைகளின் ஸமஷ்டி வடிவினள். அவளே பராசக்தி. பரா மாத்ருகாவும் கூட. (66)

அஸுமேகார் ஸுநிஷ்காஷ் ஶ்லீகதோ நிஷ்பாதி—

बामेच्छाद्याः पडीकार इति सप्तभिरक्षरैः ।

त्रिरावृत्तैरियं विद्या सज्जाता तेन तन्मयी ॥ ६७ ॥

बामादिसप्तशक्तीनां समष्टिः परदेवता ।

षट्त्रिंशत्तत्त्वरूपाऽस्मान्मात्रयापि न भिद्यते ॥ ६८ ॥

अस्मात् तन्मन्त्रात् मात्रयापि लेशोनापि न भिद्यते । मन्त्रे तृतीयवर्णस्य ज्येष्ठाशक्तिवाचकत्वेन बामादिष्टकान्तःपातित्वे- नावशिष्ठानां हृलेखास्थानामेव कामकलानामीकारपदेन परामर्शान्व त्रिरावृत्तैरिति संख्याविरोधः । न च शाकतार्थेन पौनरुक्त्यम्, तत्र बामादिष्टकं कामकलायां अभिन्नमिति बाक्यार्थः, अत्र तु बामादिकामकलान्तसप्तका भिन्नो मन्त्रः षट्त्रिंशत्तत्त्वाभिन्नमात्रभिन्न इत्यर्थं इति महतो भेदात् ।

इत्तैनतः त्रिट्टवट्टमाककं कूरुक्षिग्रुर—

वामा, इच्चा, ज्ञेयेष्टा, ज्ञनाना, रेणात्री, कर्णिया ऎन्न आरुमानं ओवेवोरु कूटत्तिनं आरु एमुत्तुकर्णम् शकारमुम्म उम्नेन्न तटवेव त्रिरुम्पत्त त्रिरुम्पश्च शेषल्लप्पट्टतनं लुलम् तेवीयिनं वटिवमान इन्त श्रौ वित्तये उरुवाक्षियूलातु. इतु वियेष्टि वटिवम्. वामा मुतलिय एमिनं समेष्टि वटिवम् प्रतेवतेत. अवेळे मुप्पत्ताऱु तत्तुव वटिविऩू. इवर्हन्निनू ऎन्नूलावु कूट वेर्हरुमेम इल्लै. 'ह्रीम्'लुलू शकारमें कामकैल. शाक्तार्त्तत्त्विल वामा ज्ञेयेष्टा रेणात्री, इच्चा, ज्ञनाना, कर्णिया ऎन्न आरुम् काम कैलयेयविट वेरुपट्टतल्ल ऎन्न नीलै. पावार्त्तत्त्विलो, वामा मुतलिय आरुम् कामकैलयुम् मन्त्रिरत्तत्युम् 36 तत्त्ववन्कौल्युम् विट वेरुपट्टतल्ल ऎन्न नीलै. आकवेवु कुम्पपत्तिर्कु इटमिल्लै.

அथவா - ஶிவஶகிதஸமாயோಗரूபஸமடிஜந்யத்வாந்மந்திராஜः
ஸ்பந்஦ஶ தद்விடிரूபௌ ஶிவஶகிதமயௌ । தென ஜாந்மந்திரேவீனாம்஭ேட
இதி ஭ாவந் ஭ாவார்஥ः । அத ஏவோபஸஂஹத் யோगினீஹடயे— ... ...
‘‘சல்தாஸஸ்திதஸ்ய து । ஧ர்ம஧ர்மஸ்ய வாஞ்சயஸ்ய விஷாமृதமயஸ்ய ச ।
வாஞ்சகாக்ஷரஸ்யுக்தே: கथிதா விஶ்வரूபிணி । தேஷா் ஸமடிரूபேண
பராஶகிதஂ து மாதுகாம् । ஆயா் ஶகிதஂ ஭ாவயந்தோ ஭ாவார்஥ இதி
மந்வதே’’ ॥ இதி । பராஹந்தேत்யாடிமாவார்஥க்த்வதலாடி-
வாஞ்சத்வாத்ம: ஶகித: । நிர்஧ர்மக்த்வாடத்ம: ஶிவ: । ஸ்பந்஦ஜனந்
ப்ரதி ஶகிதப்ரதீர்மூதஸ்ய ஶிவஸ்யாக்ஷமத்வாடந்வயவ்யதிரேக்யோராஞ்ச-
஭ங்஗வத்பாடை: ஸௌந்஦ர்ய-லஹர்யா் பிரதமங்கே ததைவ தத்வாராய்யானகர்த்துமிஶ்ர
பிரதிரீத்தவாஞ்ச ஶக்தே: காரணதாவச்஛ேடகத்வ காரணத்வ ஭வஞ்சகாத்மக-
ஸ்பந்஦ ப்ரதி ஸ்வீகார்யம் । தென ஜனநமரணாடிக்லேஶமயஸ்யஸார-
ஜனக்த்வாத்ரிஷ ஶகித: । தத்விநிர்மோகாடமृதं ஶிவ: । தடுமயஸ்ய
வாஞ்சயஸ்ய வாஞ்சகே யே அக்ஷரே வக்ஷ்யமாணரீத்யா ஹகாராகாரரूபே, தாம்யா்
வ்யஸ்தாம்யா் தடுமயஸ்மாவேஶரूபகாமகலாக்ஷரேண சாஸ்ய சல்தா-
ஸஸ்திதஸ்ய நஶ்வரதாயுக்தஸ்ய ஜாத:, பிரகृதத்வாந்மந்திராஜஸ்ய ச
ஸம்யக்பரிணாமபரிணாமி஭ாவேந யுக்தே: ஸம்஬ந்஧ாடேஷா் வி஦ா
விஶ்வரूபிணி கதிதா, எகாகாரேணோத்பந்யோரமேடாடிதி ஶிவஶகித-
ஸாமரஸ்யரूபஸ்ய பராஶகிதஜாந்மாடிப்பதவாஞ்சயஸ்ய காரணஸ்ய
கார்யம்யா் விஶ்வவி஦்யாம்யாம்஭ேட் ஸூஞ்யந் தியாணாம்஭ேடமுபஸஂஹரதி
தேஷாமித்யாடிநேதி தத்ர: । அஸ்மிந் பக்ஷே யோగிந்யாடிமிர்மாவித இதி
ஶேஷபூரணோபக்ரமங்கோகார்஥ோ வர்ணநிய: । ஭ாவார்஥ஸ்வரूபं து ஶிவஶகித-
ஸமாயோగஜந்யத்வாடிகமாத்ம, ந புனர்யோगிந்யாடேஞ்நக்கோடை நிவேஶ: ।
அக்ஷரார்஥த்வ: ச தாடஶாக்ஷர-஛யஜந்யத்வாடேவேதி ஦ிக் ।

வேறுவிதமாகவும் பொருள்ள காணலாம். சிவ சக்தி

இனைப்பாகிற ஸ்ரீ என்ற ஸமஷ்டியிலிருந்து ஸ்ரீ வித்யையும் 36 தத்துவங்களின் மூல காரணமான ஸ்பந்தமும் அதன் விளோவான ப்ரபஞ்சமும், பஞ்சதசியின் வியஷ்டி வடிவங்கள். அதனால் எல்லாம் சிவ-சக்திமயம். ஜகத்திற்கும், மந்திரத்திற்கும், தேவிக்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லை. யோகினீ ஹ்ருதயம் இவ்வாறு முடிவுரை கூறுகிறது.

“சமன்று கொண்டே இருப்பதும் தர்ம - அதர்ம உருவானதும், சக்தி - சிவமாய் உள்ளதும் விஷத் தன்மையும் அம்ருதத் தன்மையும் பெற்றதும் வ்யவஹாரத்திற்கு உட்பட்டு வாச்யமான ப்ரபஞ்சத்திற்கு வாசகமான பீஜாக்ஷரங்களுடன் வேறு படாது ஒன்றியிருப்பதுமாக, ஸ்ரீ மாதா ப்ரபஞ்ச ஸ்ரீ பிணியாகிறுன். சிவ சக்தி ஸமரஸவடிவாக, வாமாதி சக்திகளாக, அவற்றின் ஸமஷ்டியான மாயா பீஜமாக, உலகமாக விருக்கின்ற 36 தத்துவங்களின் ஸமஷ்டியாக, பராசக்தியாக ஸ்ரீ மாதர்வாக மூன்று கூட வடிவிலுள்ள தேவியாக, ஸமஷ்டியும், வியஷ்டியுமானவளாக ஆதி சக்தியை இடைவிடாமல் பாவனை செய்கிற ஸாதகர்கள் தேவி, மந்திரம், ஜகத் இவற்றின் வேற்றுமையின்மையை பாவார்த்தம் என உணர்கிறார்கள்” என.

பராஹ்ந்தா முதலான தன்மைகளைக் காட்டுகிற சக்தி தர்மமாகிறது. தன்மையைத் தனித்து வெளிப்படுத்தாத சிவன் அதர்மமாகிறது. சக்தியை விட்டுப் பிரிந்த சிவன் இயக்கத்தைத் தோற்றுவிக்க இயலாதவர். சக்தியால் இயக்கம், சக்தி இல்லாவிடில் இயக்கமில்லை என்ற அன்வயவியதிரேகநிலைகளால் சக்தியே இயக்கத்தின் காரணம் என்றுகிறது. இதனையே ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர் ஸெளாந்தர்ய லஹரியின் முதல் சிலோகத்தில் கூறுகிறார். அதற்கு உரை எழுதியவர்களும் அவ்வாறே நிருபிக்கின்றனர். ஶிவः ஶக்த्या யுक्तः ப्रभवति என்ற

அன்வயமும், ந சேடேங் ந ஷலு குஶல: ஸ்பந்஦ிதுஸ்பி என்ற வ்யதி ரேகமும் இதனை விளக்குகின்றன. ப்ரபஞ்சத்தின் சுழலாகிய பவ சக்ரத்திற்கு அவளே தூண்டுகோல். மங்கப்புவர்த்திநி!

அதனால் பிறவி மரணம் என்ற துண்பத் தொடரைத் தோற்றுவிப்பதால் சக்தியே விஷமாகிறார்கள். அதிலிருந்து விடுவிப்பதால் சிவன் அமுதமாகிறார். அகாரமும் ஹகாரமும் அவ்விரண்டின் வாசகமான அக்ஷரங்கள். இதனைப் பின்னர் விளக்குவோம். அகாரமும் ஹகாரமும் சிவசக்திகளின் வியஷ்டி நிலை. ‘ஹரீம்’ லுள்ள ஈகாரம் என்ற காம கலை ஸமஷ்டி நிலை. தோன்றி மறைவதால் அழியும் பொருளான ஜகத்தின் உருவகம் தேவி. பஞ்சதசிக்கும் உருவகம் தேவி. மாறுபாடு அடைந்த நிலைக்கும் மாறுபடுவதற்கும், நெருங்கிய தொடர்புண்டு. மாறுபாட்டைத் தருகிற சக்தி விஷம். மாறுபாடில்லாத நிலையான சிவன் அமுதம். அகாரம் சிவன். ஹகாரம் சக்தி. அகாரமும், ஹகாரமும் இணைந்து ஈகாரமாகிறது. இவ்விரண்டிற்கும் தொடர்பு எப்போதும் உண்டு. அவ்வாறே சிவசக்தி ஸ்மாயோகம். காம கலை - ஈகாரம் என்று குறிப்பிடப் பெறுவது அ-ஹ இணைப்பால் ஏற்பட்டது. இதன் விளக்கமே பஞ்சதசியும் உலகமும். இவை வேறுபட்டவையல்ல.

அதனால் வீரர்களான யோகினிகளும், வீரேந்திரர்களான ப்ரஹ்மா முதலானேரும். விளக்கம் பெறுகிற ஆறு அக்ஷரங்களாலும் சிவ சக்தி இணைப்பைக் காட்டுகிற ஈகாரத்தாலும் விளக்கப் பெறுகிற எழுத்துகளின் பொருளே பாவார்த்தமாகிறது. பாவார்த்தம் என்றால் சிவ சக்தி ஜக்யத்தால் (�காரத்தால்) உண்டானது. அக்ஷரார்த்தம் மென்றால். அ-ஹ காரங்களால் ஏற்பட்டது. (67-68)

அகாரமும், ஹகாரமும் அக்ஷரவரிசையின் முதலும், கடைசியுமான எழுத்துக்கள். அவற்றினிடையே அடங்கிக் கிடக்கிற எழுத்துக்கள் சப்தரூபமான சக்தி.

இவற்றின் பொருள் சிவன். சொல்லும் பொருளுமான சக்தி சிவர்களால் சப்த ஸ்ருஷ்டியும், அர்த்த ஸ்ருஷ்டியும் ஏற்படுகின்றன. இதனை ஆராய்ந்து விளக்குகிறோம்.

அत्रேदமवधேயम्— இयं ஸृष्टिः பरब्रह्मपरिणाम इति पूर्वमुक्तम्, सा च सृष्टिद्वेष्ठा, अर्थमयी शब्दमयी चेति । चक्रमयी देहमयी चेति सृष्टिद्वयं तु बालक्रीडनकार्थे स्थूलगृहसमानाकारत्वेन सूक्ष्मगृह-निर्माणतुल्यं अर्थसृष्टावेवान्तर्गतं, न पुनरत्यन्तं भिद्यते ।

सा च द्विविधापि सृष्टिः समकालीनोत्पत्तिका समकालीनाभिवृद्धिशालिनी च, यथा बीजादङ्कुरतच्छाये । तत्र च च्छायादशनेन वृक्षानुभितिरनुभवसिद्धा । सा च च्छायायां वृक्षसमानाकारत्वं वृक्षाविनाभावं च विना अनुपपचेति तदद्वयमपि तत्र कल्प्यम् ।

प्रत्यक्षसंबादविषयश्च तद्वच्छब्दः सर्वोऽप्यथर्वाविनाभूतः, अर्थज्ञानजनकज्ञानविषयत्वात् ‘वागर्थाविव संपूर्कतौ’ इत्याद्यभियुक्तोक्तेश्च । तथार्थसमानाकारोऽपि । तथा हि —यावन्तः शब्देऽवयवास्तावन्त एवार्थे तज्ज्ञाने चाभ्युपेयाः । ‘चैत्रस्तण्डुलं पचति’ इत्यत्र चैत्रपदं सुप्रत्ययः तण्डुलपदं अंप्रत्ययः पचिधातुः-तिप्रत्ययश्चेति षडवयवात्मकस्य शब्दसमूहस्य चैत्रः कर्तृत्वं तण्डुलः कर्मत्वं तेजःसंयोगः कृतिश्चेति विशकलिताः षडर्थाः । तेषां च परस्परसमभिव्याहारस्य तु परस्परसम्बन्धविशेषोऽर्थः ।

तत्तत्पदार्थविशिष्टा भावनैव वाक्यार्थं इति मीमांसकाः ।
तत्तदितरव्यावृत्तिर्वाक्यार्थं इत्यपि केचित् ।

இங்கு இது கவனிக்கத் தக்கது. பரம்பொருளே உலகமாக மாறியது. பரம் பொருளின் பரிணாமமே உலகம். உலகமாக உலகின் முன் காட்டியதே

படைப்பாகும். அந்த படைப்பு இருவகை. சப்தமயீ ஸ்ருஷ்டி, அர்த்தமயீ ஸ்ருஷ்டி என. சொல்லும் பொருளுமாக - பொருள்படுகிற சொல்லும் சொல்லின் பொருளாகிற உலகமுமாக, பிரும்மம் இரு வகையில் படைத்தது. சக்ரமயீ ஸ்ருஷ்டி, தேஹமயீ ஸ்ருஷ்டி என வேறு இருவகைப் படைப்பு முன் கூறப்பட்டது. இவ்விரண்டும் அர்த்தமயீ ஸ்ருஷ்டியிலேயே அடங்கும். (சலோ.5) அதன் உட்பிரிவாகக் கொள்ளலாம். விதை முளையிடுவதும் அதன் நிழலும் போல் சொல்லும் பொருளும் ஒரே நேரத்தில் தோன்றி வளர்ந்தவையே. நிழலைக் கண்டதும் மரத்தை இனம் கண்டு ஊகிப்பர். இது வாழை நிழல், இது அரசின் நிழல் என அனுபவத்தால் உணரக் கூடியதே. நிழல் மரவடிவை ஒத்ததென்பதும் மரமின்றி நிழல் தோன்றுது என்பது புரியும்.

தற்போது ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதும் அத்தகையதே. எல்லாச் சொற்களும் பொருளைவிட வேறுபட்டவையல்ல. ஒன்று மற்றொன்றுடன் ஒன்றிப் போனது. பார்வதியையும், பரமேச்வரனையும் சொல்லும் பொருளும் போல் ஒன்றினுள் மற்றொன்று கலந்தவர்கள் எனக் காளிதாஸர் கூறுகிறார். வாக்யம் எவ்வளவு பகுதிகள் கொண்டதோ, பொருள் அத்தனை பகுதிகள் கொண்டதாயிருக்கும். இது எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது. சைத்ரன் அரிசியைச் சமை-க்கிறான். (சீதீ: தண்ணுல் பச்சு) எனும் போது, சைத்ர-ன் (எழுவாய்) அரிசி-யை (செயப்படு பொருள்) சமைக்-கிறான் (வினைச் சொல்) என்ற ஆறு பகுதிகள் கொண்ட வாக்யம். இவற்றை இணைக்கும் போது தகுதிக்கேற்ப ஒரு சொல் மற்றொன்றுடன் இணைகிறது. சைத்ர-ன் = சைத்ரன் என்ற கர்தா, அரிசி-யை = அரிசி என்ற செயப்படு பொருளை, சமைக்-கிறான் = இப்போது பக்குவப்படுத்துகிறான். இந்த ஆறு பிரிவுகள் கொண்ட வாக்யத்தின் சொல்லமைப்பும் பொருளமைப்பும் முழுவதும் ஒத்து ஒரே உருவமாக உள்ளத்தில் பதிகிறது. இல்லா விடில் சொல்லொன்று

चेचाल्ल मर्हं गेगुरु बेपारुन अरीवीलं पत्तियुम्.

एवं तज्ज्ञानमपि षट् पदार्थास्तसम्बन्धादीश्व विषयीकुर्वत्
तत्समानाकारं भवति, अन्यथा ज्ञानानां परस्परबैलक्षण्यानुपपत्तेः ।
अन्तःकरणपरिणामविशेषरूपे ज्ञाने तत्तदाकारत्वेन परिणतत्व-
कल्पनसंभवाच्च । अत एव ‘चैत्रस्तण्डुलं पचतीत्याकारं ज्ञानम्’
इत्येवं सकलतान्त्रिकाणां निराकारावादिनामपि व्यवहारः । अनयोः
सृष्ट्योज्ञानिजनकं तु मन एव । तच्च शब्दं श्रोत्रेन्द्रियद्वारैव गृह्णाति, अर्थं
तु कञ्चन साक्षात् कञ्चन चक्षुरादिद्वारेति विशेषः । ते च द्वे अपि सृष्टी
स्थूलसूक्ष्मसूक्ष्मतरसूक्ष्मतमभेदात् प्रातिस्विकं चतुर्विधे ।
श्रोत्रमनसोस्त्वर्थान्तःपातित्वादेव चातुर्विध्यम् । एवं च स्थूलश्रोत्रेण
स्थूलशब्दश्रवणात् स्थूलार्थस्य स्थूलमनसा ज्ञानं, सूक्ष्मश्रोत्रेण
सूक्ष्मशब्दश्रवणात् सूक्ष्मार्थस्य सूक्ष्ममनसा ज्ञानभित्यादि द्रष्टव्यम् ।
श्रोत्रमनसोः सूक्ष्मत्वादिकं तु शास्त्राभ्यासयोगाभ्यासादिपाठव-
जन्यम् । तदेतद्योगशास्त्रे ‘निर्विचारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः’ इति सूत्रे
‘ऋतं भरा तत्र प्रज्ञा’ इति सूत्रे च स्पष्टम् ।

சமையல் அறை சென்று சைத்ரன் அரிசியைச்
சமைக்கிறுன் எனக் காண்கிறோம். சைத்ரன் அரிசியைச்
சமைக்கிறுன் என்பதை கேட்டறியவும் முடியும். இந்தக்
காட்சியும், கேள்வியும் அதைப் பற்றியறிய அவச்யத்
தேவை. சமையலறையில் நேரில் காணும் போது
கருவிழித் திரையில் சைத்ரன் சமைப்பது விழி,
பார்ப்பவனுக்கு வெளியே நிகழ்கிற நிகழ்ச்சி
பார்ப்பவனின் அறிவில் பத்திரித்து. உள்ளத்திலுள்ள ஆத்ம
சைதன்யம் அதன் புலனுகிய கண் வழியே வெளியேறிக்
காட்சியைக் கண்டு நிகழ்ச்சி முழுவதிலும் பிரதிபலித்து
உள்ளத்தில் காட்சியாகப் பதித்துக் கொள்கிறது.
இதனையே கேட்கும்போது, காதுவழியே சென்ற
சைதன்யம், இதனைக் கேள்வியைறிவாகப் பதித்துக்

கொள்கிறது. இப்படிப் பலவகையால் உணர்வு பெற்றிலும் சைத்ரன் சமைக்கிறான் என்ற ஐஞானத்தின் வடிவம் மாறுவதில்லை. ஸுரயன் என்ற சொல் காதில் விழுந்த உடனேயே அந்தச் சொல்லையும் ஸுரியன் என்ற பொருளையும் உடன் சேர்ந்தாற் போல் உணர்கிறான். சொல்லின்றிப் பொருளில்லை. பொருளின்றிச் சொல் இல்லை. அந்தப் பொருளியும் சொல்லறியும் ஒவ்வொரு மாறுபட்டப் பொருளுணர்வாகும் போது குழம்பாமல் அந்தச் சொல்லுணர்வும் பொருளுணர்வுமாகவே இனை பிரியாமல், மாறுபட்டதுடன் கலக்காமல் பதிகின்றன. அந்த:கரணம் என்ற உள்ளம் அந்தப் பொருள்வடிவில் பரிணமித்து, மறுபடி நினைவிற்கொள்ளும் போது அதே வரிசையுடன் மனக் கண் முன் நிறுத்துகிறது.

இந்த சப்தம் அர்த்தம் என்ற இரு படைப்புகள் பற்றிய ஐஞானத்தை ஏற்படுத்துவது மனதே. ஆத்ம சைதன்யத்தின் ப்ரதிபலிப்பைப் பெற்ற மனம் ஒலியைக் காது வழியிலே மட்டும் ஏற்கும். தொடு உணர்ச்சியைக் தோலால் மட்டும், நிறத்தைக் கண்ணால் மட்டும் ஏற்கும். சிலவற்றை - நேற்று நடந்ததையோ, நாளை நடப்பதையோ, நூல்கள் வழியே கற்றவையையோ, வேறு புலன்களின் உதவியின்றி ஏற்கும். புலன்கள் வழியே புலன்களுக்கு மட்டும் கிட்டுபவற்றைப் புலன் வழியே மட்டும் ஏற்கும்.

சொல்லும் பொருளும் ஸ்தூலம், ஸுக்ஷ்மம், ஸுக்ஷ்மதரம், ஸுக்ஷ்மதமம் என நான்கு வகைப்படும். மனமும் புலன்களும் கூடச் சொல்லும் பொருளுமாகும். ஸ்தூலமான காதால் ஸ்தூலமான ஒலி கேட்டு ஸ்தூலமான பொருளை ஸ்தூலமான மனத்தால் உணரலாம். அவ்வாறே ஸுக்ஷ்மமான காதால் ஸுக்ஷ்மமானதைக் கேட்டு, ஸுக்ஷ்மமான மனத்தால் உணரலாம். ஸுக்ஷ்ம அறிவு ஶராஸ்த்ரப் பயிற்சியாலும் யோகப் பயிற்சியாலும் பெறத் தக்கது. இது பற்றி ‘நிர்விசார வைசாரத்யே அத்த்யாதம் ப்ரஸாத:, தத்ர ருதம்பரா தத்ர ப்ரஜ்ஞா என்ற

पतञ्जलीयिन्ं योक्त्वा उत्तिरङ्कन् विलक्षणं तरुम्.

असुत्तियुम्, आवरणमुम् नैन्दकित् तेतिन्त अरिव
रज्जलाम्, तमलाम् पातिक्कात् नीलैयि ल अमेवतु
वेवसारत्यम् एन्ऱ सित्ति नीलै. तेतिन्त उल्लाम् तन्त्रुल्ला
आत्मा प्रतिपलिप्पते उन्नरुम्. इन्ति तेतिन्त
सित्तत्तिल् रुतम्परा एन्ऱ प्रेरन्वि. लत्यत्तेत्युम्
अत्तलमेन्त नेरमेययुम् अतु ताङ्गुकिरुतु.
उन्नमेक्कु मारुपट्ट काट्चिये अतिल् पुलगुकातु.''
एन्पते अन्त इरु उत्तरङ्कनीन्स लारम्.

अत एव श्रुतिः - 'चत्वारि बाक्यपरिभिता पदानि तानि
विद्वाह्याणाये मनीषिणः । गुहा त्रीणि निहिता नेन्यन्ति तुरीयं वाचो
मनुष्या वदन्ति ॥ इति । तेषां च नामानि वैखरी मध्यमा पश्यन्ती
परेति । श्रुतौ तुरीयपदस्य वैखरी अर्थः । सृष्टिक्रमस्यैव
तत्राभिप्रेतत्वात् । एतच्छब्दं चतुष्टयवाच्या अप्यर्थः तथा
तथोन्नेयाः ।

तथा हि — मस्तकाधवयवेन्द्रियप्राणदशकशालित्वं स्थूल-
जगदादिव्यकतौ तथा सद्योजातशिशावपि पिपीलिकादावपीत्य-
विवादम् । इयांस्तु विशेषः; स्थूला अवयवाः स्थूले, अल्पास्त्वल्पे ।
एवं च वैखरीरूपघटपदवाच्यापेक्षया मध्यमादिरूपघटपदैर्वच्या घटा
युक्तिभिरुन्नेयाः ।

ते च पदार्थः संकोचमञ्चन्तः केचिदस्पष्टनिखिलावयवकाः
केचित्सु सङ्कुचज्जलूकाकमठादिवद्स्पष्टकिञ्चिदवयवकाः अप्यवयव-
न्यूनाधिकभावेन परिमाणभेदेऽपि द्रव्याभेदस्य मीमांसकादिभि-
रङ्गीकारादिति यथायथमूहितव्यम् ।

एतेषां चतुर्णां वाचकानां चतुर्भ्यो वाच्येभ्यो भेदा अपि चत्वारः
कल्पिताः स्थूलादिरीत्या चतुर्विधा ज्ञेयाः ।

அதனால் தான் வேதமும் இவ்வாறு கூறுகிறது. “வாக் எனும் சொல் நான்கு பதங்களாக - வெளிப்படுமிடங்கள் கொண்டதாகச் சொல்வர். அவற்றைப் பேரறிவு பெற்ற பிரும்மஜ்ஞானிகளே உணர்வர். (பரா - பச்யந்தி - மத்த்யமா - வைகரீ என அவை நான்கு). குகை போன்ற மறைவிடத்திலிருந்து வெளிவருகிற அவற்றில் மூன்றை (வைகரீ தவிர மற்றதை) உணர மாட்டார்கள். வெளிப்படுகிற நான்காவதான வைகரியை மனிதர் பேசவர் (கேட்பர், உணர்வர்).

வைகரீ ஸ்தூலமாக, பிறர் கேட்கும்படி வெளியாகிற வாக். மத்த்யமா ஸ-க்ஷ்மமானது. பச்யந்தி மிக ஸ-க்ஷ்மமானது. பரா மிக மிக ஸ-க்ஷ்மமானது. வைகரீயே வேதம் கூறுகிற நான்காவது வாக். இந்த நான்குவகைச் சொற்களால் உணரப் பெறுகிற பொருள்களும் ஆங்காங்கு நான்கு வகையாக உணரப் பெறும்.

அதாவது, தலை முதலிய அவயவங்கள். பத்து இந்தரியங்கள், பத்து ப்ராணன்கள் இவற்றைப் பெற்றிருப்பது ஸ்தூலமான உலகின் வெளிப்பாட்டிற்கு அவசியம். தற்போது பிறந்த சிசுவிடமும், ஏறும்பு முதலான வற்றிலும் இவை உள்ளன. பெரும் உடலில் பெரியதாகவும், சிறு உடலில் சிறியதாகவும் அவை அமைகின்றன என்பதே கவனிக்கத் தக்கது. அவ்வாறே வைகரீ நிலையடைந்த சொல்லால் உணரப் பெறுகிற குடத்தைவிட மத்த்யமா நிலையடைந்த சொல்லால் உணரப் பெறுகிற குடம் ஸ-க்ஷ்மமாயிருக்கும் என்பதும் யுக்திக்குப் பொருந்தும்.

சிலவற்றில் அவயவம் முதலியதைனத்தும் நன்கு வெளியில் தெரியாது. அட்டை, ஆமை முதலியவை தன்னைத் தானே சுருக்கிக் கொள்ளவும் விரிவாக்கிக் கொள்ளவும் முடியும். சில அவயவங்கள் அளவில் சிறுத்தும் பெருத்துமிருப்பதால் பொருளாயிருப்பதில்

तटेट इल्लै. ଓନ୍ତେ ପିଞ୍ଜୁ କାହିଁ ପଢ଼ିମ ଏଣ୍ଠ ବୋର୍ଦ୍ଦିଚି
ନିଲାଯିଲି ମାହୁପଢ଼ିବନେତ ଉଣ୍ଠରଲାମ୍. ଚୋଲିଲିଙ୍କ
ପୋରୁଣୀବତିଲି ଇନ୍ତ ମାହିରଙ୍କଳି ତଟେଯାବତିଲିଲିଲି.

ଆକ, ଚପ୍ତମ ଅର୍ତ୍ତମ ଏଣ୍ଠରୁ ଇରୁବକେପ
ପଟେଟପ୍ପକଳି. ଅବେ ଓରେ ନେରତତିଲି ତୋନ୍ତରି
ବୋର୍ଦ୍ଦିକିନ୍ତନ. ଚୋଲିଲିଲି କର୍ତ୍ତା, କର୍ମ, କରଣମ, ବିଶେଷ
ଚୋଲ, ମୁଲସ ଚୋଲ, ବିକୁତି ଏଣ୍ଠରବାହୁ ଏବଂ ବୋଲି
ପକୁତିକଳି ଉଣ୍ଟୋ ଅବଂ ବୋଲି ପକୁତିକଣ୍ଠମ ପୋରୁଣିଲୁମ
ଅତିଲେ ଅରିନ୍ତତୁ ଉଣ୍ଠରବତିଲୁମ ଉଣ୍ଟୁ. ସତ୍ତାଲାମ,
ଶରୀକଣ୍ଠମମ, ମିକ ଶରୀକଣ୍ଠମମ, ମିକ ମିକ ଶରୀକଣ୍ଠମମ ଏଣ୍ଠରୁ
ଅବର୍ତ୍ତରେପ ପିରିକ୍କଲାମ. ଅବେ ଅଳାବିଲି ଶିରିତୁମ
ପେରିତମାକବୁମ, ଅଳାବିଲି କୁରେନ୍ତତୁମ, ବିରିନ୍ତତୁମ
ଇରୁନ୍ତତାଲୁମ, ପୋରୁଣୀବିଲି ଵେରୁପାତିଲିଲି ଏଣ୍ଠରୁ
ବିଳକ୍କପ ପେରିନ୍ତତୁ. ଇନ୍ତ ଚପ୍ତମୁମ ଅର୍ତ୍ତମୁମ ପରମ
ପୋରୁଣିଟମିରୁନ୍ତତୁ ଏବଂ ବାହୁ ବେଳିପପଟଣ ଏଣ୍ଠପନେ
ଆରାୟକିରୁର.

ସୃଷ୍ଟିଚତୁଷ୍ଟୟସ୍ୟାପି ମୂଳଭୂତୌ ବିନ୍ଦୁର୍ବୀଜସ୍ୟାନାପନଃ । ତସ୍ମାଦପି
ପରତସ୍ତୁ ସୂକ୍ଷମତମାପେକ୍ଷ୍ୟା ସୂକ୍ଷମତମପି ଵିଶିଷ୍ୟ ତତ୍ତ୍ଵା-
ଚକତ୍ଵାଦଭିଭବାର୍ଥରୂପ ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମେତ୍ୟାଦିପଦନିର୍ଦେଶ୍ୟଂ ପରଂ ବ୍ରହ୍ମୈବ । ତତ୍ତ୍ଵ
ପ୍ରକାଶୀକାକାରଂ ସାଧାରିତ୍ୟନ୍ତଭିଭବସ୍ୟ ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମେତ୍ୟାଦିପଦନିର୍ଦେଶ-
ବିଶେଷସ୍ୟାଭାବାତ୍ ‘ଅନିର୍ଦେଶ୍ୟମ୍’, ‘ଅଗ୍ରାହ୍ୟମ୍’, ‘ଅଶବ୍ଦମ୍’,
‘ଅସର୍ବମ୍’ ଇତ୍ୟାଦିନିର୍ଷିଛିବିଶେଷଣମ୍ । ଵସ୍ତୁତଃ ସୃଷ୍ଟିଦୟମୂଳଭୂତ-
ସୂକ୍ଷମରୂପବିଶେଷାତମକତ୍ଵାଦଭିଭବାର୍ଥରୂପ ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମେତ୍ୟାଦିପଦ-
ନିର୍ଦେଶ୍ୟଂ ପରଂ ବ୍ରହ୍ମୈବ । ତତ୍ତ୍ଵ ପ୍ରକାଶୀକେସବରୂପମ୍ । ‘ଘଟ: ସ୍ଫୁରତି’, ‘ପଟ: ସ୍ଫୁରତି’ ଇତ୍ୟାଦିପ୍ରତ୍ୟେନ ପଦାର୍ଥମାତ୍ରେ ସ୍ଫୁରଣାବ୍ୟବସ୍ତୁବିଶେଷସ୍ୟ
ତତ୍ତ୍ଵଭିନ୍ନ-ସ୍ୟାନୁଭବସିଦ୍ଧତ୍ୱାତ୍ ପ୍ରକାଶସ୍ୟାପି ସ୍ଫୁରଣମବଶ୍ୟ
ବାଚ୍ୟମ୍, ‘ପ୍ରକାଶ: ସ୍ଫୁରତି’ ଇତି ପ୍ରତ୍ୟ୍ୟାତ୍ । ତତ୍ତ୍ଵ ସ୍ଫୁରଣ
ଶକ୍ତିରିତ୍ୟାଚ୍ୟତେ ।

பிரகாஶஸ்஫ுரணயோக්‍ය மிலிதயோரேவ ஜगத்காரணத்வம्, அன்யதர-
மாநாஸ்ய ஜனகத்வானுபபதே: காமகலாவிலாஸவ்யாख்யாயா ஸ்குடரமுப-
பாடநாட்। தென் ஶுஞ்சஸ்ய ஶிவஸ்ய ஶுஞ்சாயா: ஶக்தேர்வா ஜகத்காரணத்வं தந்
தந்வீச்யமாந் ஶிவஶக்திரूபஸ்யோம்யாத்மன ஏவ ஓட்யம் ।

ஸ்தூலம், ஸ்தூக்ஷ்மம், ஸ்தூக்ஷ்மதரம்,
ஸ்தூக்ஷ்மதமம் என்ற நான்கு வகைப்படைப்பிற்கும்
மூலமாக விதைநிலையிலுள்ளது பிந்து. விதையே
மரத்திற்கு மூல காரணம். விதைக்கும் மூலகாரணமான
ஸ்தூக்ஷ்மப் பொருள் ஒன்று உண்டு. அது எவ்வாறிருக்கும்
என்றறிய முடிவதில்லை. அவ்வாறே சப்த
பிரபஞ்சத்திற்கும் வேராக விதையாக உள்ளது பிந்து.
அதற்கும் மூலகாரணமானதொன்றை குறிக்கச் சொல்
வடிவமில்லை. உனர் வேறுவடிவமுமில்லை. அதனால்
அதை அநிர்தேச்யம், அக்ராஹ்யம் என்பர். ஸ்தூக்ஷ்மதமம்
என்ற மிக மிக ஸ்தூக்ஷ்மத்திற்கும் ஸ்தூக்ஷ்மதமம்.
அந்நிலையில் அதைச் சொல் என்றோ, பொருள் என்றோ
பிரித்துக் கூற இயலாது. அதனை சப்தஸ்ருஷ்டிக்கும்
அர்த்த ஸ்ருஷ்டிக்கும் மூலமான சப்தப்ரும்மம் என்றே
குறிப்பிடுவர். விமர்சநிலைக்கு வராத பிரகாசம் அது.
செயலற்ற தோற்றம் மட்டும் உள்ள ஸ்ப்புரணம்-
ஸ்தூக்ஷ்மமான இயக்கம் அது. அது தானே தன்னை
விளக்கிக்கொண்டு தன்னிருக்கையில் உள்ளது. அது
இருப்பது அது தன்னை விளக்கிக் கொள்ளவே. அந்த
ஸ்தூக்ஷ்மதம இயக்கம் ஸ்தூல நிலைக்கு வர,
ஸ்தூக்ஷ்மதரம், ஸ்தூக்ஷ்மம் என்றவாறு விமர்சநிலை
மூலம் வெளிப்பட்டு விமர்சம் ஆகிறது. ஒருவன் ஒரு
சொல்லைச் சொல்கிறுன். அதனைக் கேட்டவன்
'புரிகிறது' (ஸ்ப்புரதி) என்று அவனுக்கு மட்டும்
துலங்குகிற பொருளை உணர்கிறுன். அதை அவன்
அறிகிறேன் (ஜாநாமி) எனும்போது விமர்சநிலை
அடைகிறது. படம் ஸ்ப்புரதி எனும்போது
துணி(இருப்பது) புரிகிறது என துணி இருப்பதை

उज्जोर्वतील तु ज्ञेयीयिनं इग्रुकं क्षेक्षये मट्टुम् उज्जोर्किरुनं.
अत्रुपोलं प्रकाशत्तिन्नुनो उंगाला कक्ति तेवीयुम् पोतु ताणं
प्रकाशम् इग्रुप्पतु पुरीकिरतु (प्रकाशः संप्पुरति) एन्ऱ
ज्ञेयानम् उंगालाकिरतु. कक्ति तनीप्पतात वरे अन्त
ज्ञेयानम् वरातु. नैसर्गिकी स्फुरता विमर्श एवास्य वर्ती शक्तिः एन्ऱ
नाणंकावतु सुलोकत्तिल इतनं वीणाक्कम् उंगालातु.

संप्पुरज्ञम् एन्पते कक्ति. प्रिरकाशमानं चिवमुम्
संप्पुरज्ञम् एन्नुम् कक्तियुम् चेसन्ते उलकिर्कुकं
कारज्ञमाकिन्नरनार. इवर्त्तिल उन्नरु मट्टुम् तनीत्तुच
चेयलप्पतातु. चिवते कक्तियो उलकिन् मुल
कारज्ञमेमनुम् पोतु चिवनुटनं कृष्टिय कक्तियो
कक्तियुटनं कृष्टिय चिवते कारज्ञम् एनकं केकालात्तकुम्.

तत्र प्रकाशस्त्वकारस्वरूपस्तद्वाच्यश्च । स्फुरता तु हकाररूपा
तद्वाच्या च । तावेतावकारहकारौ परारूपौ सूक्ष्मतमौ प्रागुक्तौ ।
परादिसृष्टिमूलभूतस्य बीजस्थानीयस्य बिन्दुविशेषस्य तु
व्यक्ताव्यक्तविलक्षणौ वाचकौ । तस्यापि जनकस्य परब्रह्मणस्तु
केवलमव्यक्तवेव शून्यस्वरूपौ वाचकौ । तयोः शून्यस्वरूपत्वा-
देव ‘यतो वाचो निवर्तन्ते’ इत्यादिश्रुतिभिरवाच्यतोक्तिः, वाच इति
बहुवचनेन परादिचतुष्टयस्यैव परामर्शात् । तथा च स्मर्यते—
‘अहमित्येकमद्वैतं यत्प्रकाशात्मविभ्रमः । अकारः सर्ववर्णांत्रियः
प्रकाशः परमः शिवः ॥ हकारोऽन्त्यः कलारूपो विमर्शार्ख्यः
प्रकीर्तिः । अनयोः सामरस्यं यत् परस्मिन्बहिमि स्फुटम् ॥’ इति ।

‘अक्षराणामकारोऽस्मि’ इति गीतासु । ‘शून्याकाराद्वि-
सर्गान्ताद्विन्दुप्रस्पन्दसंविदः’ इति योगिनीहृदये च । शून्याकारः
शून्यमात्रस्वरूपो यो विसर्गान्तः पोडशस्वरान्त्यस्तस्माद्विन्दुविशेष
उत्पन्न इति तदर्थः । विसर्गस्याव्यक्तहकारतुल्यत्वेनाकारस्यापि तत्र
सत्त्वेन षोडशस्वरकीर्तनं प्रकृतम् । तेनाकारहकारावेव शून्याकारौ
कीर्तिरौ वेदितव्यौ ।

அத எவ ஶून्यशासावகारशेति கेचिद्वारुयाय विसर्गो
हकारः स एवान्ते यस्येति विग्रहप्रदर्शनपूर्वकं हकारविशिष्टा-
दकारादिति व्याचक्षते । तन्मते हकारे शून्यत्वलाभो दुर्घटः ।

பிரகாசம் என்பது ‘அ’ என்ற வர்ணமும் அதன் பொருளுமாகும். விமர்சம் என்பது ‘ஹ’ என்ற வர்ணமும் அதன் பொருளுமாகும். இந்த அகாரமும் ஹகாரமும் பரா என்ற மிக மிக ஸ-க்ஷ்மநிலை. அவை பரா பச்யந்தீ என்று மாறவிருக்கிற விதை நிலையிலுள்ள பிந்துவின் வியக்த - அவ்யக்த நிலையைக் குறிப்பிடுபவை. வியக்தம் - உருப்பெற்று வெளிப்பட்டது. அவியக்தம் - உருப்பெறவிருப்பது வெளிப்படாதது. அதற்கும் ஆதாரமான - உற்பத்திகாரணமான பரம்பொருளை மஹாபிந்துவாகிற சூன்யமே குறிப்பிடும். அதனால் “எதனை அடையாதபடி சொல்லும் மனமும் திரும்புகின்றனவோ அதுவே பரம் பொருள்” என்று வேதம் கூறும். பரம்பொருளைக் கூற வைகரியான சொல்லால் முடியாதென்று கூறுமல்ல பரா முதலிய நான்கு நிலைகளும் விளக்க இயலாதவை என்று ‘வாச:’ என்ற பன்மை குறிப்பிடும். சூன்யநிலையிலுள்ள அகாரமும் ஹகாரமும் பரம்பொருளையும் சக்தியையும் குறிப்பிடும்.

ருஷிகளும் இதனை நினைவுபடுத்துகின்றனர் - “அஹம்” என்ற உணர்வு ஒன்றே. அது இரண்டற சிவசக்தி கலந்த தத்துவம். எல்லா வர்ணங்களுக்கும் முதலான அகாரம் ப்ரகாச நிலையிலுள்ள சிவன். ஹகாரம் என்ற கடை எழுத்து கலா - பலவாக விரியக்கூடிய விமர்சம். இந்த இரண்டின் ஸமரஸ நிலை பராஹந்தாவில் தெளிவாகப் புரியும்.

“அகாரங்களில் அகாரமாக உள்ளேன்” என்று கீதை. “சூன்யமான அகாரமும் அ: என்பதிலுள்ள ஹகாரமும் கூடியிந்துவாக சித்சக்தி ஸ்புரணம் செய்ய ‘உலகம்’ ‘நான்’ என்ற ஸம்வித் (விசேஷஜ்ஞானம்) ஏற்படுகிறது” என்று

योकिऩै उंगुत्यम् । (अ+ः, प्रकाशमान उकारम्.
ः+अ(ह) विमर्शमान उकारम् । अः एन्पतु सकंतु
उंलाटंकिय चिवनं, ह एन्पतु चिवनं उंलाटंकिय सकंतु.
इन्त चिवनुम् सकंतियुम् इजेन्त नीले “अहं”
अत्तन्मम अहन्ता । अतन् परनीले पराहन्ता).

अत्रायं सृष्टिकमः— यथा हि कश्चित् पुरुष उत्पत्स्यमान-
पुत्राधदृष्टवशादुत्पादनेच्छाविशिष्टः स्वीयामुत्पादनशक्तिमवलोक्य
स्वार्थशरीरात्मिकायां भार्यायां स्वयमन्तः प्रविशति शुक्लरूपेण,
‘पतिमेकादशं कृधि’, ‘आत्मा वै पुत्रनामासि’ इति श्रुतेः ।
प्रवेश्यमानस्य स्वभिभत्वात् स्थूलतरभेदाक्रान्तत्वात् नाभेदभानम् ।
ततस्तस्य शुक्लस्यान्तः शोणितबिन्दुरूपेण भार्या प्रविशति । तेन च स
बिन्दुरुच्छूनो भवति । स एष बटोदुम्बरादिबीजस्थानीयः ।
तस्मादङ्कुरविशेषाद्युत्पत्तिक्रमेण कालान्तरे पुत्राद्युत्पत्तिरिति । यथा
वा सूर्याभिमुखदर्पणे तदन्तः प्रविष्टकिरणादुभयकिरणसंकलन-
रूपस्तेजोबिन्दुविशेषः कुञ्चादौ प्रादुर्भवति, तथा प्राण्यदृष्टवशात्
स्वान्तः संहृतविश्वसिसूक्ष्यया प्रकाशरूपं ब्रह्म स्वीयां
शक्तिमवलोकयितुं तदभिमुखीभूय तदन्तस्तेजोरूपेण प्रविश्य
शुक्लबिन्दुभावमयते । ततस्तं बिन्दुं रक्तरूपा शक्तिः प्रविशति । तेन
संमिश्रबिन्दुरुच्छूनो भवति । तत्र च हार्घकलारूपोऽप्येकः
पदार्थविशेषो भवति । स पुनर्गुरुमुखादेवावगन्तव्यः, न पुनः पुस्तके
लेख्यः ।

अन्नंतत्त्विलं उंला नटैमुरैये पीन्नंतत्त्विलुम्
उंलातु । ओरुज्जीवन् ताऩ् प्रिऱप्पैपयटैय वेण्णतिय
वीतीयिन् तुाण्णुतलालं ममैमुलम ताऩ्यत्तिण्णुत
सेण्णरु उण्णवाकि आण्णीटम् पुकुन्तु रसम् मुत्तलं सकंकिलमं
वरेर उंला तातु परिज्ञाम मटैन्तत्तुम् अन्त आण्ण

மகவைப்பெற விரும்பி தன் பாதி சர்மான மனைவியின் கருவறையினுள் அந்த ஜீவன் கலந்த சுக்லத்தை உட் செலுத்தித்தானே மறுபிறவியாகப் புத்திரனுகிறான். அந்த சுக்ல பிந்துவினுள் மனைவியும் தன் சோனித பிந்து வடிவில் இணைந்து அதனை உருப்பெறச் செய்கிறான். பிந்து பருத்து வளர்கிறது. ஆலம் விதையும் அத்திவிதையும் ஊறி முளை கட்டி மரமாவதுபோல், பெற்றேரின் இணைந்த பிந்து வளர்ந்து உரிய காலத்தில் சிசவாக வெளியேறுகிறது.

உலகியலில் பெற்றேரிடமிருந்து மகவின் பிறப்பு இத்தகையது. இது மனிதஸ்ரஞ்சிமுறை, மற்றொரு வெளிப்பாட்டுமுறை உண்டு. சூரியன் தன் எதிரில் வைக்கப்பட்டுள்ள கண்ணுடியில் பிரதிபலிக்கிறான். கண்ணுடியின் உட்புகுந்த ஒளிக்கத்திர் அருகில் உள்ள சுவற்றில் பாய்கிறது. சுவற்றில் பாய்ந்த ஒளியில் சூரியனின் கதிரொளியும் கண்ணுடியில் பிரதிபலித்த ஒளியும் இணைந்துள்ளது. இவ்விரு ஒளிகளும் சுவற்றில் பதிகின்றன. அதேபோல் உலக மக்களின் விதிப்படி உலகம் தோன்றுகிறது. தன்னுள் அடங்கியுள்ள உலகத்தின் படைப்பிற்கான காமத்தால் பரம் பொருள் தன் சுக்கியைத் தன் எதிரே நிறுத்திக்கண்டு அதனுள் ஒளி பிந்துவாக நுழைந்து அதனைச் சுக்லபிந்து போல் செயல்படச் செய்கிறது. அந்த பிந்துவினுள் சுக்கியும் சோனித (ஸ்திரீயின் திரவம்) வடிவில் இணைகிறது. இந்தக் கலவை பருத்து உப்பி வளர்கிறது. அதனுள் ஹார்த்தகலா என்ற மூன்றும் பொருளும் இணைகிறது. ஹார்த கலா பற்றி குருமுகமாகத் தெரிந்து கொள்ளவும். புத்தகத்தில் எழுதுவது சரியல்ல. (பிந்துதான், ஹார்த்தகலா என்று முன் (சலோ 36) ஒரு குறிப்புதரப்பட்டுள்ளது).

स च बिन्दुः समष्टिरूपेणैकः स्फुटशिवशक्ति सामरस्यनामा
'कामो रविरग्नीषोमात्मकः' इत्यादिशब्दैव्यवहियते । व्यष्टिरूपेण-
द्वयम् । तत्र शुल्क इन्दू रक्तोऽग्निरिति बिन्दुद्वयात्मकत्वाद्विसर्गं इति च
व्यवहियते ।

अत एव च रवेः रात्रावग्रावमावास्यायां चन्द्रे च प्रवेशस्य
श्रुत्यादिसिद्धत्वात् समष्टिबिन्दोः रवित्वम् । एव च कामाख्यो
बिन्दुर्विसर्गो हा(दै)र्घ्यकला चेति व्यवयवक एकः पदार्थोऽणादि-
प्रत्याहारवत् कामकलेत्युच्यते । इदमेव च समस्तसृष्टिबीजम् । अत
एवाकारहकारयोर्मध्ये सर्ववर्णपाठः । लकारस्य लकाराभिन्नत्वात्
क्षकारस्य कषयोगरूपत्वात् तद्विर्भावः शङ्खः । एतन्मूलभूतं ब्रह्म
तु तुरीयबिन्दुरित्युच्यते । तद्वूपाभ्यां शून्यस्वरूपाभ्यामकारह-
काराभ्यां उत्पन्ना कामकला व्यक्ताव्यक्तविलक्षणा अहंपदवाच्या ।
अकारहकारोभयात्मकत्वं शिवशक्तिद्वयरूपत्वं चाहंपदस्य
निष्कृष्टोऽर्थः ।

चिव-सकंति इँजेप्पालाऩ पिन्तु समष्टिं नेंककिल
ஒன்று. காமன், ரவி, அக்நியும் ஸோமனும் இன்னந்த
அக்நீஷோமம். (பெண்ணின் சோணிதம் - அக்னி, ஆணின்
சுக்லம் ஸோமன்) என்று வழக்கில் உள்ளது. வியஷ்டி நிலை
சுக்லம் (ஸோமன்), சோணிதம் (அக்னி) என்ற இரண்டு
பிந்துக்கள் மேலும் கீழுமாக அமைய ‘:’ என்ற
விஸர்க்மாகிறது. (கர்மேந்தரியமான ஆண் குறிக்கும்,
பெண் குறிக்கும் விஸர்கம் என்பதே செயல். இவை
தங்களிடம் உள்ள ஜீவன் பிறப்பதற்கான பிந்துவை
வெளிக் கொணர்வதே விஸர்கம் என்ற அந்த செயல்.
அதன் வரிவடிவமே இரண்டு பிந்துக்கள் இன்னய முன்
நிற்பதாகக் காட்டுகிற ‘:’ என்ற விஸர்கம் என்பது நினைவிற்
கொள்ளத்தக்கது). அமாவாஸ்யை இரவில் அக்னியான
ஸ்ரீர்யனிடம் ஸோமனுண : சந்திரன் : நுழைந்து
மறைகிறான். இரவியிடம் சந்திரன் மறைவதால் ரவியே
மீதமாவதால் பிந்துவை ‘ரவி’ என்றும் வழங்குவர். ஆக
காமம் என்ற பிந்துவும் விஸர்கமும் ஹார்த்த கலையும் என
மூன்று இன்னவதால் இந்த கூட்டடை காம கலை என்பர்.
இதனை எல்லா படைப்பிற்கும் பீஜம் என்பர். அதனால்
அக்ஷர மாலையில் அக்ஷரத்திற்கும் ‘ஹ’ காரத்திற்கு

மிடையே மற்ற அனைத்து வர்ணங்களையும் தொகுத்துள்ளனர். ‘ள்’, ‘கஷி’ என்ற இரு எழுத்துக்களை ‘ஹ’காரத்திற்குப் பின் படிப்பர். ‘ள்’ என்பது ‘ல’வில் அடங்கும். ‘கஷி’ என்பது ‘க ஷி’ என்ற இரு எழுத்துக்களின் கூட்டு. இந்த ‘அ-ஹ’ யோகத்தின் மூலம் துரீய பிந்துவாகும். அதன் வடிவமே சூன்ய நிலையிலுள்ள ‘அ-ஹ’காரங்கள். அதிலிருந்து தோன்றியதே காம கலை. அது வியக்தமுமல்ல. அவ்யக்தமுமல்ல. அஹம் என்ற சொல்லின் பொருளது. ‘அ-ஹ’ என்ற இருவடிவிலிருப்பதும் சிவசக்தி இணைந்த நிலையும் அஹம் என்ற சொல்லின் ஸாரமான உட்பொருள்.

‘அ’ என்பது சிவமான பிரும்மம். ஹ என்பது சக்தி. இவ்விரண்டிற்கும் இடையே ஊடல் நிலை ப்ரளயம். ஊடல் தீர்ந்து ஒன்றுக் கொன்று நேராக ஹ = ॥ = விஸர்கம் ‘ஃ’ - நேர்ந்தது. ப்ரபஞ்சம் வெளியாகும் நிலை விஸர்கம் - விஸ்ருஷ்டி. ப்ரளய நிலையில் சக்தி, இடது புறம் சிவன் வலது புறம். (॥) ஸ்ருஷ்டி நிலையில் சிவன் இடதுபுறம் சக்தி வலது புறம். (॥).

அத ஏவ தஜந்யானா் ஸுக்ஷமாதிஸ்஥ூலாந்தாநாம்பிலஸுடீனா் அஹ் படவாஞ்சயத்வம் । யथா ஹுடும்஬ரப்படவாஞ்சயबीजாஜ்நிதானா் பரஸ்பர- விலக்ஷணாநாமபி பர்ண்காष்டகுஸுமபலக்ரிமீணா் ஸர்வேஷாஸுடும்஬ரத்வம், ‘उदुम्बरपर्णम्’, ‘उदुम्बरक्रिमिः’ இத்யாடி வ்யவஹாராத் । தथா ச ஶ्रுதயः - ‘ब्रह्म वा इदमग्र आसीत्; तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति’ இதி ஬ृहதாரண்யகே; ‘त्वं वा अहमहं वै त्वम्’ இत்பைதரேயகே; ‘कस्त्व- மित्यहभिति होवाच त्वमेवेदं सर्वं तस्मादहभिति सर्वाभिधानम्’ இதி தாபநீயே । பாணிநிநாப்யஸ்மच்஛ங்கஸ்ய ஸர்வநாமதோக்தா । தत்வைந்து ‘ததா ஏதத்ஸாத்யம्’ இத்யாடிநா ஬்ரह்மஸ்வரூபமभி஧ாய தடுபாஸனா் பூணிஹ்மாவமாவனாரூபா் விஸ்பष்டம் ‘हंसः सोऽहम्’ இத்யாடிநா வி஦்஧ாதி । தத்ப்ரகாரஸ்த்வத்திரஹஸ்யத்வாத் ஗ுருசரணைகலம்யः । உக்தं ச

कादिमते— ‘बन्धनं योनिमुद्राया मन्त्राणां वीर्योजनम् । गुरोलक्षणमेतावदादिमान्त्यं तु वैदपेत् ॥’ इति । आदिमोऽकारः, अन्त्यो हकारः, तयोः समाहारः ‘अहम्’ । बिन्दुलाभायै-वेतरेतरयोगद्वन्द्वपरित्यागेन समाहारद्वन्द्वोक्तिः । छान्दोग्येऽपि ‘अहमेवाधस्तादहमुपरिष्टादहं पश्चादहं पुरस्तादहं दक्षिणतोऽह-मुत्तरतोऽहमेवेदं सर्वम्’ इति । विरूपाक्ष-पञ्चाशिकायामपि—‘स्वपरावभासनक्षम आत्मा विश्वस्य यः प्रकाशोऽसौ । अहमिति स एक उक्तोऽहंतास्थितिरीदशी तस्य ॥’ इत्यादीनि परःसहस्रं वचनानि ।

अत्तेल ताऩं ‘अஹम्’ विरुन्तु तेऽन्नर्हिय लंतुल - स्वामुक्षुम - स्वामुक्षुमतर - स्वामुक्षुमतमप्प पट्टप्पुकूल अङ्गेन्तुम् अहम् ऎन्नरेत तन्नैनक कुर्विप्पिट्टुकूल केऽन्नकूलन. अत्ति वित्तेयिल तेऽन्नर्हिय - लैन्नरुकूल केऽन्नरुमा लौपट्ट - इलैल, काय, औ, कायीलुकूल पुम् लैन्नरु लैल्लामेअत्ति लैन्नरेत अर्थमुकमाकिन्नरु. वेतमुम् ‘परम् बेपारुलै मुन्नन्नताक इरुन्ततु. अतु तन्नैन पिरुम्ममेमन्नरेत केऽन्नतु’ लैन्न प्ररुहतारन्नयकत्तिलुम् “नै ताऩं नाऩ; “नाऩं ताऩं नै” लैन्न ज्ञतरेयकत्तिलुम्, “नैयार् ? नाऩं ताऩं !. नैताऩं लैल्लाम्. अत्तेल नाऩं ताऩं लैल्लाम्.” लैन्नरु तापन्नैयत्तिलुम् काणप्पट्टुकूलतु. पाणीनीयुम् अहम् लैन्नरु चप्तमं सर्वं नाम - लैल्लेलारेयुम् कुर्विप्पिट्टुकूल बेयर्स चेऽलैल लैन्नकूरुर. अतेपोलै मर्त्तुरुपिट्टुकूल अतु परम् बेपारुलै. वेवु इरண्टावतु अतर्कु इलैल. लैन्नरु प्ररुहमत्तिन्सूयनीलैलयेकूलै, ताऩेन लैल्लाम् लैन्नरु और्णनाहम्पावैनयेअतर्कान उपासैन लैन्नरु. अतर्कु वायि अन्तहम्लमेनाऩं लैन्नरु ‘हम्लसः लैलैलैल्लम् लैन्नरु मन्तरज्ञपम्. अतु मिक रवृहस्यमानतालै गुरुमुकमाक अर्थिय वेण्टियतु.

காதிமத்தில் “யோனி முத்ரை போடுவது, மந்த்ரங்களை சக்திமிக்க வகையில் பயன்படுத்துவது, ஆகி எழுத்தான் ‘அ’வையும், கடை எழுத்தான் ‘ஹ’ வையும் இணைத்து உணர்த்துவது இதுவே குருவின் லக்ஷணம் எனக் கூறுகிறது. சாந்தோக்யமும், “நானே கீழும், மேலும், முன்னும், பின்னும், வலப் புறத்திலும், இடப் புறத்திலும் உள்ளேன். நானே எல்லாம்” என்கிறது. விருபாக்ஷ பஞ்சாசிகையில் “தன்னையும் மற்றதையும் உணர்த்துவதும், உலகைத் துலக்கிக் காட்டுவதும் பிரகாசமான ஆத்மா. அதுவே அஹம் எனப்படுவதும். அதன் அஹந்தா என்ற நிலை இவ்வாறுநானு” என்று கூறுகிறது. இப்படி ஆயிரக் கணக்கான வசனங்கள் ஆத்மா = அஹம் என்பவற்றை விளக்குகின்றன.

एतादशस्याहंपदार्थस्य यथाऽहमिति पदं वाचकं
तथोत्तमपुरुषैकवचनमपि वाचकम् । तस्य च परस्मैपदात्मनेपदभेदेन
द्वैविघ्येपि मिप इटश्चैकारत्वेनानुगमादित्वमेव शक्ततावच्छेदकम्,
‘अन्यायश्चानेकशब्दत्वम्’ इति न्यायात् । तस्य च धातूतरत्वेनोत्तम-
पुरुषत्वादिना वोपस्थितिः पदार्थस्मारकत्वे तन्त्रम् । एर्णलादावपि
लुप्तस्य स्मरणम् । तदभावे शक्तिभ्रमाद्वोध इत्यादि यथायथमूळम् ।
तत्र चाकारहकारयोरवयवयोरदर्शनेऽपि शास्त्रप्रामाण्यात् सूक्ष्मरूपौ
तौ स्त इति स्वीकार्यम् । तस्यैव च हार्धकलायोगे दीर्घतापि संपद्यत
इति तुरीयस्वरस्य कामकलारूपत्वं मन्त्ररहस्यविद्धिः प्रतिपाद्यते ।

நான் என்பதை அஹம் என்ற சொல் விளக்குவது போல் ‘அஸ்மி’ (இருக்கிறேன்) என்பதும் கூறும். இருக்கிறேன், பாடுகிறேன், படிக்கிறேன் என்ற சொற்களில் ‘கிறேன்’ என்பது பொது. இதனால் மி (அஸ்மி ஗ாயாமி பதமி) என்ற விகுதி பரஸ்மை பதத்திலும், (குவீஜாயே) என்ற விகுதி ஆத்மநேபதத்திலும் வரும். இரண்டும் இதான். ஆக இ என்ற அகங்கரமே ‘அ-ஹ’ என்ற அகங்கரங்களின்

இஜைந்த உருவம் என்று கொள்வது மந்த்ர சாஸ்த்ரமரபு. அதில் ஹார்த்த கலை சேர இந்னால் இது ஆகி காமகலையாகி விடுகிறது என மந்த்ர சாஸ்திர மறிந்தவர் கூறுவர்.

तदुक्तं योगिनीहृदये—‘मध्यबिन्दुविसर्गान्तः समास्थानमये परे । कुटिलारूपके तस्याः प्रतिरूपं वियत्कले ॥’ इति । मध्यबिन्दुः कामाख्यः, तस्य तुरीयबिन्दुविसर्गमध्य-पातित्वात्, समषेष्विष्टमध्य एवान्तर्गतत्वाच्च । विसर्गो व्यष्टिरूपं बिन्दुद्वयम्, तयोरन्तर्मध्ये सम्यक्वैतन्यात्मनावस्थानम् । तन्मये तत्प्रधाने । परे चरमेऽकार-हकाररूपेऽक्षरे, मातृकाणां क्रमेण पाठे चरमत्वाद्वकारस्य, व्युत्क्रमेण पाठे त्वकारस्य चरमत्वात् । किं च, इमे अक्षरे कुटिलारूपके । कुटिले अकुलकुले कुण्डलिन्यौ तयो रूपान्तरे ।

तावता कामविसर्गयोः किमायातमित्यत आह — तस्या इति । तयोः कुण्डलिन्योरित्यर्थः । वियत्पदेन शून्याकारत्वात् कामः प्रतिपादते । कलापदेन च हार्दकलावत्त्वाद्विसर्गः । यतः कामविसर्गयोः कुण्डलिनीप्रतिबिम्बरूपत्वं ततः कुण्डलिन्यभिना-कारहकाररूपत्वं संभवतीति भावः, इत्यस्य श्लोकस्य साम्प्रदायिकी रहस्यव्याख्या ।

एवमकारहकारैकस्वरूपा कामकला । तद्भूते मन्त्रे विजातीयाक्षरवत्त्वान्यथानुपपत्त्यापि तयोर्गर्भे सूक्ष्मरूपेणान्येषां वर्णानामर्थसृष्टेश्वावस्थानं सिध्यति यथा वटबीजरूपसंपुटे पर्णकाष्ठादेः । किं च, वटादिबीजानां स्फोटैनैवाङ्गुराद्युत्पत्तिरिति बीजस्य पूर्वधीर्तिरार्थयोर्वियोग इत्यविवादम् । तच्चार्धद्वयं महति वृक्षे कस्मिन् भागेऽस्तीति तु दुर्ज्ञीयम् ।

यோகினீ ஹ்ருதயம் கூறுவதாவது — காமம் என்று அழைக்கப் பெறுகிற ஸமஷ்டி பிந்து, விஸர்கம் என்று

வியஷ்டியான சிவசக்தி பிந்துக்கள். இவற்றின் நடுவே நல்லமைப்பு கொண்ட சைதன்யமயமான அக்ஷரமாலையின் இரு கோடி எழுத்துக்களான ‘அவும்’, ‘ஹ’வும் அகுலம், குலம் என்ற இரு குண்டலினிகளின் மாற்றுருவம். குண்டலினியில் ப்ரதிபலித்த உருவமே ஆகாசமும் (‘ஹ’வும்) காம கலையும் (‘இயும்’) என.

காமமும், விஸர்கமும் குண்டலினியின் பிரதிபிம்பங்கள். ‘அ’வும், ‘ஹ’வும் அந்த குண்டலினியை விட்டு வேறல்லாதவை.

‘அ’வும், ‘ஹ’வும் இணைந்து ஒன்றானதே காமகலா. அவ்விரண்டு அக்ஷரங்களாலான மந்த்ரத்தில் வேறுவகைப்பட்ட அக்ஷரங்கள் இருப்பது பொருந்தாது. அவ்விரண்டினிடையே மற்ற சப்த - அர்த்த ஸ்ருஷ்டிகள் அடங்கியுள்ளன. ஆலம் விதை என்பது இரு பருப்புகள் ஒட்டிய முழுவடிவம். ஆலமரத்தின் நிறம் பூ காய் தண்டு வேர் என்ற அனைத்து விரிவும் இவ்விரு பருப்புகளுடையதுதான். இரு கூறுகளான பருப்புகளும் வெடித்துத்தான் முளை முதலியவை தோன்றுகின்றன. வித்து நிலையில் இரு கூறுகள் உண்டு. மரநிலையில் இது இந்த - அந்தக் கூற்றைச் சார்ந்ததென்று பிரித்தறிய முடியாது.

எவं மந்த்ரபி ஬ீஜாஶயோரகாரஹகாரயோரவஸ்஥ிதयोः
பரிஜ்ஞாநாய ஸகேதமாஷயோகत் யோगிநிஹடயे— ‘மध்யப்ராண-
ப்ரಥாரूபஸ்பந்஦வ்யோம்பி ஸ்஥ிதா புனः । மத்யமே மந்த்ரபிண்஡ே து, தூதியே
பிண்஡கே புனः ॥ ராஹூடாத்யஸ்஫ூர்ஜத् ... ... இதி । அஸ்யார்஥ः —
கலாகாமயோம஧்யஸ்ய விஸர்஗ஸ்ய யः பிராணஶ்வைந்தஸ்ய ப்ரதா பृथுத்வே
ஶ्रூமாணதா । ஸ்஥ூலதேதி யாவத् । ததூப் யத் ஸ்பந்஦வ்யோம ஹகாரः,
ஸ்பந்஦த உத்பத்த இதி ஸ்பந்஦ः । ஸ்பந்஦ோ வ்யோம யஸ்மாடிதி வ்யுத்பத்தேः ।
‘ஹகாரத்யோம ஸம்஭ूதம்’ இத்யுக்தேரிதி கேचித् । மத்யாத்மகோ
விஸர்஗ாமிஞ்சோ யः பிராணோ ஹகாரஸ்தஸ்ய ப்ரதாரूபோ யः ஸ்பந்஦ः ।

स्थूलरूपा सृष्टिरित्यर्थः । तद्वृपं व्योम हकार इत्यर्थो युक्ताः, ‘हः शिवो गगनं प्राणः’ इति मातृकाकोशात् ।

இவ்வாறே மந்த்ரத்திலும் பீஜத்தின் பகுதியாக உள்ள அகார - ஹகாரங்களை ஸங்கேத மொழியில் யோகின் ஹ்ருதயம் கூறுகிறது. காமம் - கலா இவற்றின் இடையே உள்ள விஸர்க்கத்தின் - சைதன்யத்தின் ஸ்பந்தம் என்ற ஸ்தஷ்ம இயக்கத்தின் மூலம் நடு கூடத்தின் நடு எழுத்தான் ‘ஹ’ காரத்தில் சக்தி இருக்கிறான். (‘ஃ’ என்ற விஸர்கம் ஹகாரத்தின் ஸ்தஷ்ம ரூபம்). அவள் முதலாவதான ஆகாயத்தை உண்டாக்குகிறான். விஸர்கம் ஸ்தால ஹகாரத்தில் உயிர் நிலை. ‘ஹ’வில் உள்ள ஸ்பந்த சக்தி உலகப் படைப்பின் மூல காரணம். ஹ-சிவன், ஆகாயம், ப்ராணன் என்ற மூன்று பொருள்ளாது.

मध्यम इत्यस्य द्विरन्वयः । तत्रैकं पदं मन्त्रपिण्डेन सह सामानाधिकरण्येनान्वेति, अपरं वैयधिकरण्येन । मध्यमकूटस्य मध्यमव्यञ्जने । द्वितीयहकार इत्यर्थः, द्वितीयगेषु सप्तसु व्यञ्जनेषु तस्य चतुर्थत्वेन मध्यमत्वात् । तत्र स्थिता । स्त्रीलिङ्गाच्छक्तिर्विशेष्या । तृतीयकूटे तु सकारेऽकारो मूलबीजीय इत्याह — राहुकूटेति । लघुषोढान्यासान्तर्गतग्रहन्यासे राहोः शाषसहाख्यवर्णचतुष्टय-सहितस्य वक्त्रे न्यासः, ‘वक्त्रे शादिचतुर्वर्णैः सहितं राहुमेव च’ इति वचनात् । तेन शादिचतुर्षकं राहुकूटम् । तत्र द्वयाद्विनोदद्वयस्तृतीयः सकारः । तस्मिन् स्फूर्जच्छोभमानम् । नपुंसकलिङ्गबलाद् ब्रह्म विशेष्यम् । शिव इत्यर्थः । इत्यलमतिरहस्यार्थप्रकाशनेन ॥ ६७, ६८ ॥

நடுக்கூடத்தின் நடு மெய்யெழுத்தில் இரண்டாவது ஹகாரத்தில் உள்ள சக்தி ஸ்தஷ்ம சக்தி. மூன்றாவது கூடத்தின் ஸகாரத்தின் மீதுள்ள ஆகாரம் மூல பீஜமாகும். வகு வேஷாடா நியாஸத்தில் க்ரஹங்களின் நியாஸத்தில் ஶா

சு ஹன்ற நான்கும் ராஹூ-வைக் குறிப்பவை. அவை வாய்ப் பகுதியில் நியாஸத் திற்கான அக்ஷரங்கள். மூன்றுவது கூடத்து ஸகாரம் பிரும்மமாகிய சிவன். இவை மிக ரஹஸ்யமானவை. (67-68)

இந்த விளக்கங்களை மனத்திற்கொண்டு பாவார்த்தத்தின் ஸாரத்தைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

தடேத் ஸர்வமிஸந்஧ாயா-.

அஹகாரை ஶிவஶக்தி ஶूந்யாகாரை பரஸ்பராஶ்லிஷ்டை ।

ஸ்஫ுரணப்ரகாಶரूபாவுபனிஷதுக்த பர விரல் ॥ ६९ ॥

விஶ்வஸிஸுக்ஷாவशதः ஸ்வார்஧ ஶக்திஂ விலோகயத்து ।

விந்஦ுभவதி தமிந்஦ு ப்ரவிஶதி ஶக்திஸ்து ரக்தவிந்஦ுதயா ॥ ७० ॥

எத்து பிண்டத்திய விஸர்஗ஸ்ங் ஹகார்சைதன்யம் ।

மிஶ்ரஸ்து தத்ஸமஸ்தி: காமால்யோ ரவிரகார்சைதன்யம் ॥ ७१ ॥

எஷாஹப்஦ துர்யஸ்வரகாமகலாதிஶஷ்வநிர்஦ேஶயா ।

வா஗்ர்஥ஸ்துஷ்டிவிஜ தெநாஹ்தாமய விஶ்வம் ॥ ७२ ॥

அந்தயப்ரथமே மத்யசதுரீ மன்றேऽபி தௌ வ்யக்தௌ ।

தெநாம்஬ாமநுஜगतामभेद एवात्र भावार्थः ॥ ७३ ॥

அது ஶிவவிந்஦ோ: ஶுஹ்தாச்சந்஦ாத்மகத்பாத்ரிந்஦ுவாசகத்பாசந்஦-
பதாநாமிந்஦ுப்படேன விந்஦ுநிர்஦ேஶ: குத: । ஭ாவார்஥ இதி । ஭ாவோ ஜநம் ।
'भावः सत्तास्वभावाभिप्रायचेष्टात्मजन्मसु' இத்யமர: । ஸ எவார்஥:
ப்ரயोஜன ஜேயத்வாத்யந ஸ:, அர்஥ா ஜேயோ யத்ரேதி வா । 'அதோऽமி஧ேய-
ரைவஸ்துப்ரயோஜனநிவृத்திஷு' இத்யமர: ॥ ६९-७३ ॥

சிவனும் சக்தியும் மிக மிக ஸ-க்ஷம வடிவில் உள்ளவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கி இணைந்தவர்.

பிரகாசமும் ஸ்ப்புரணமும் தன்னிலையாகக் கொண்டவர். உபநிஷத்தில் பரம் பொருள் - பரப்பிரும்ஹம் எனக் குறிப்பிடப் பெற்றவர். உலகைப் படைக்க முற்பட்டதும் தன்பாதியான சக்தியை பிரும்மம் தன் எதிரே அமைத்து உற்று நோக்கியது. தான் சந்திராம்சமான சக்லமான பிந்துவாகியது. அதனால் அக்னியின் அம்சமாகச் சக்தி ரக்த பிந்துவாகி நுழைந்தது. இந்த இரண்டும் இரு பிண்டங்களாகி விஸர்கம் என்ற ஹகாரத்தின் உயிர் நிலையாகியது. இது வியஷ்டி நிலை. இதன் ஸமஷ்டி - காமம், ரவி என்ற அகாரத்தின் உயிர் நிலையான சைதன்யமாகிறது. இதுதான் அஹம், நான்காவது உயிர் எழுத்து (ई) காமகலா என்றவாறு வழங்குகிறது. இதுவே சப்த ஸ்ரஷ்டிக்கும், அர்த்த ஸ்ரஷ்டிக்கும் மூலமான பீஜம். அதனால் உலகம், நான் நான் நான் என்றே தன்னை முன் நிறுத்திக் கொள்கிறது. இந்த அஹந்தையே ப்ரபஞ்சத்தின் உருவகம். கடைசி கூடத்தில் ஸகாரத்தின் மீதுள்ள அகாரமும், மூன்றுவது கூடத்தில் நடு ஹகாரமும், பஞ்சதசீ மந்த்ரத்தில் சிவனும்-சக்தியும் புலப்படு மிடங்கள். அதனால் ஸ்ரீமாதாவும், ஸ்ரீவித்யையும் ப்ரபஞ்சமும் வேறுபாடின்றி உணரப் பெறுவதே பாவார்த்தமாகும்.

தேவியும், மந்திரமும் ஒன்றே. தேவியும் உலகமும் ஒன்றே. மந்த்ரமும் உலகம் ஒன்றே. பராசக்தியும் வாமா முதலிய சக்திகளும் ஒன்றே. அந்த சக்தியும் முப்பத்தாறு தத்வங்களும் ஒன்றே. சக்தியும் இந்த மந்திரமும் ஒன்றே. மந்திரங்களில் உள்ள ஒவ்வொர் அக்ஷரமும் இதனை நிருபிக்கின்றன. (69-73)

இனி ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை விளக்குகிறார்.
அதை அத ஸம்ப்ரதாயார்த்தமா—
வ்யோமாடிஜநககங்கரஸ்லார்஘டனேன பञ்ச஭ूதமयி ।
பञ்சசதுஞ்சித்யேகங்கங்காடி஗ுணாத்மபञ்ச஦ஶாவர்ண ॥ 74 ॥

लम्परतायम् - कुरु - चिष्यन्ते इन्ने वरीचेयीलं
वरुवतु. तायम् - केकारुप्पिण्याक उरीमेयाक वन्तत्तु.
मनमुवन्तु अरुलं नेंकुटनं तेयवप्प पणीयाककं कुरु,
चिष्यनुक्कु उपतेचमुम्म नेंवमी काट्टलुमाकत्त तन्तत्तु.

व्योमाकाशः । आदिना वास्त्रग्रिजलभूमिपरिग्रहः । एतत्
पञ्चकस्य जनका ये हकरसलाणा हकारादिवर्णास्तैर्घटनेनेयं विद्या
पञ्चभूतमयी पञ्चभूताभिना । उकं च— हकारादव्याम संभूतं ककारात्
प्रभञ्जनः । रेफादग्रिः सकाराच्च जलतत्त्वस्य सम्भवः । लकारात् पृथिवी
जाता तस्माद्विश्वमयी च सा ॥ इति । अत्र यद्यपि प्रकाशविमर्श-
सामरस्यात्मकवस्तुविशेषस्यैव शब्दार्थसृष्टिजनकत्वम्-विशिष्टं, तथापि
प्रकाशांशस्यैवार्थसृष्टौ विमर्शांशस्यैव शब्दसृष्टौ जनकत्वम्, तयोः
परस्परसापेक्षत्वेनैव स्वस्वकार्यजनकत्वस्य श्रुतिस्मृतिसिद्धत्वात्, एकस्य
स्वकार्यजनकत्वेऽपरस्य तत्कारणतावच्छेदकत्वमावश्यिकम् । एवं च
कारणतावच्छेदककारणतयोर्विशेषणविशेष्यमावे विनिगमनाविरहेण
द्वयोरपि प्रातिस्विककारणत्वसिद्धिः तदभिप्रायेणैव हि तन्त्रेष्वन्य-
तरस्यैव कारणताबोधकानि वचनानीति ज्ञेयम् । भगवता व्यासेनापि
'शब्द इति चेन्नातः प्रभवात् प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्' इति सूत्रे जगतः
शब्दात् प्रभवः श्रुतिस्मृतिभ्यां सिद्ध इत्युक्तम्; तद्भाष्ये च निपुणतरमुप-
पादितम् । एवं च, प्रथमं विमर्शशक्तेहकार उत्पन्नस्ततः प्रकाशाद्वयोम;
ततो विमर्शात् ककारस्ततः प्रकाशाद्वयुः ततो विमर्शाद्रिफस्ततः
प्रकाशादग्रिः; ततो विमर्शात् सकारस्ततः प्रकाशाज्जलम्; ततो
विमर्शाल्लकारस्ततः प्रकाशात् पृथिवी; इत्येवं क्रमेण पञ्चमहाभूतोत्पत्तौ
सत्यामपि हकारवद्विमर्शविशिष्टप्रकाशस्यैव व्योम प्रति कारणत्वा-
दुक्तरीत्या कारणतावच्छेदकत्वस्य हकारे सिद्धेविनिगमनाविरहात्
कारणत्वमपि सिध्यति । एवमेव ककारादिषु द्रष्टव्यम् ।

ஜிந்து பூதங்கள் ஆகாசம், வாயு, அக்னி, ஜலம், ப்ருதிலீ என. அவை முறையே ஹ க ர ஸ ல என்ற எழுத்துக்களிலிருந்து தோன்றியவை. அந்த ஜிந்து அக்ஷரங்களும் பஞ்சதசியிலுள்ளன. அதனால் அவள் ஜிந்து பூதங்கள் வடிவானவள். ப்ரகாசமும், விமர்சமுமினைந்து சப்தமும், அர்த்தமும் படைக்கப் பெறுகின்றன. அதில் பிரகாசம் அர்த்ததையும், விமர்சம் சப்தத்தையும் படைத்தாகவும் கூறுவர். இத்தகைய படைப்பில் ஒன்று மற்றொன்றின் துணை கொண்டுதான் படைப்பில் ஈடுபட்டன.

ப்ரகாசத்திற்குப் பொருளைப் படைக்க விமர்சத்தின் உதவி தேவை. அவ்வாறே விமர்சத்திற்குச் சொல்லைப் படைக்கக் பிரகாசத்தின் உதவி தேவை. உதவுவதைத் துணையாகவும் செயலாற்றுவதை முக்கியமாகவும் கொள்வது மரபானதால், தனித் தனியே சப்தஸ்ருஷ்டியில் விமர்சமும், அர்த்த ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரகாசமும் காரணமாகக் கொள்ளப் பெறுகின்றன. வியாஸரும் ஶந்தி சேந என்று தொடர்கிற ஸ ல அத்ரத்தில் உலகம் சப்தத்திலிருந்து தோன்றியுள்ளதை வேதமும் ஸ்ம்ருதிகளும் நிரூபிப்பதால் ஏற்கப்படுகின்றன எனக் கூறுகிறார். ஸ்ரீ சங்கரரும் தன் பாஷ்யத்தில் நன்கு விளக்கியுள்ளார். இதனை இவ்வாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

முதலில் விமர்ச சக்தியிலிருந்து ‘ஹ’ தோன்றியது; உடன் ப்ரகாசத்திலிருந்து ஆகாசம் தோன்றியது. பின் விமர்சத்திலிருந்து ககாரம் வெளிவர, ப்ரகாசத்திலிருந்து வாயு வெளியானது. பின் விமர்சத்திலிருந்து ‘ர’ வெளிவர ப்ரகாசத்திலிருந்து அக்னி வெளியே வந்தது. அதன் பின் விமர்சத்திலிருந்து ஸகாரமும், பிரகாசத்திலிருந்து ஜலமும், பின் விமர்சத்திலிருந்து லகாரமும், ப்ரகாசத்திலிருந்து

பூமியும் உண்டானது. ஆனால் ஹகாரத்துடன் உள்ள விமர்சம் இணைந்த ப்ரகாசமே ஆகாயத்திற்குக் காரணமாவதால். ஹகாரமே ஆகாசத்தின் காரணம் என்பதும் பொருந்தும். இவ்வாறே ககாரம் முதலியவற்றிலும் கொள்ளத் தரும்.

ந சைவं ஹகாராदேவாஷாதிகं ப்ரत்யபி காரணத்வாபத்திஃ, உக்தரீத்யா
பரம்பரயா காரணதாயாமவच்஛ேக்த்வாத्, ஏவं வ்யோமாதேரபி ககாராதிக்
ப்ரதி ஜனக்த்வாபத்திரிதி ந ச வாச்யம்; தேषாமன்யथா-
ஸி஦்஧த்வாடிஷ்டத்வாஶா । நனு வி஦ியாயா பञ்சமூலாத்மகவர்ண-பञ்சகமேவாஸ்து
கிம்஧ிகைவர்ணீரித்யத் ஆஹ—பञ்சேतி । ஆகாஶः பञ்சவி஧ಿ:;
வாயுஶ்ருதுவிர்஧:; அஸ்தித்தி஭ாग:; ஜல் ஢ிமாங்ம् பृथிவ்யேகவி஧ேதி
பञ்சீகரணவார்த்திகாடை ஸ்பஷ்டம् । பञ்சாதிஸ்ர்வ்யாகாநாமாகாஶாடிநீா
குணா: ஶ஬்஦ாதயோऽபி தாடஶாஸஂர்வ்யாகா: । தென வ்யோமாதிஷு பञ்சஸு பञ்ச
ஶ஬்஦ா:, வாய்வாதிஷு சுருஷு சத்வார: ஸ்பஶா:; அஸ்யாதிஷு திஷு திரி
ரூபாணி, ஜலமூயோந்தீர்ஸௌ, பृथிவ்யாமேகோ ஗ந்஧ இத்யே ஸ்தந்த்ய பञ்ச஦ஶ
குண வி஦ியாஸ்஥ை: பञ்ச஦ஶமிர்வீரமிதா இதி பञ்ச஦ஶாநா
வர்ணாமுபபத்திரிதி ஭ாவ: ।

ஹகாரம் ஆகாசத்திற்குக் காரணமாக, ஆகாசம் ககாரத்திற்கும், ககாரம் வாயுவிற்கும் காரணமாகும். அதனால் ஹகாரம் ககாரத்திற்கு நேரிடைக் காரணமாகாமல் பரம்பரையாகக் காரணமாவதும் பொருந்தும். ஆகாசத்திலிருந்து ககாரம் தோன்றவில்லை, விமர்சத்திலிருந்தே உண்டானது என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதே. விமர்சமும் ப்ரகாசமும் பரஸ்பரத் துணையுடன் இவற்றின் காரணமாயின.

“பஞ்சபூதமயீவித்யா” ஐந்து புதங்களின் உருவகமே பஞ்சதசி எனில், ‘ஹ க ர ஸ ல’ என்ற ஐந்தெழுத்துக்களே போதுமே? மற்றவை எதற்காக என்று கேள்வி எழும். பஞ்சீகரண வார்த்தீகம் முதலிய ரூல்களில் ஆகாசம் ஐந்து விதம், வாயு நான்கு விதம், அக்னி மூன்று விதம், ஜலம் இரண்டு விதம், பூமி ஒரே விதம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகாசத்தில் ஐந்து சப்தங்கள், வாயுவில் நான்கு ஸ்பர்சங்கள், அக்னியில் மூன்று ரூபங்கள், ஜலத்தில் இரண்டு ரஸங்கள், பூமியில் ஒரு கந்தம் என பதினைந்து குணங்களிலிருந்து பஞ்சதசியின் பதினைந்து எழுத்துக்கள் தோன்றின. ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்களில் சப்த குணம் தொடரும். அதனால் ஐந்து சப்தங்கள். வாயு முதலிய நான்கு பூதங்களில் ஸ்பர்சம் தொடரும். அதனால் நான்கு ஸ்பர்சங்கள். அக்னி முதலிய மூன்று பூதங்களில் ரூபம் தொடரும். அதனால் மூன்று ரூபங்கள். ஜலத்திலும், பூமியிலும், ரஸம் தொடரும். அதனால் இரண்டு ரஸங்கள். பூமியில் மட்டும் கந்தம். அதனால் அது ஒன்றே. ஆகப் பதினைந்து குணங்கள்.

பூதங்கள் மூன்று விதமாகக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. மஹா பூதங்கள், பூத தன்மாத்ரங்கள், பஞ்சீகரணமடைந்த பூதங்கள் என. பஞ்சீகரணமடைந்த பூதங்களே ஸ்தால நிலைபெற்றவை. அந்த நிலையில் மற்ற பூதக்கலப்பற்றதனி ஒரு பூதத்தை உணரமுடியாது. மிக மிக ஸாக்ஷம் நிலையில் தன் தன் சிறப்பம்சமான குணங்களாக மட்டும் இருக்கிற தன்மாத்ரங்கள். குணமுள்ளதாக (குணியாக) உணரப் பெறுமல் குணமாகவே உணரப் பெறுபவை. எரிகிற பொருளின்றி தாபமும், ப்ரகாசமும் கொண்ட நெருப்பை மட்டும் உணர்வது போன்ற நிலை இது. மஹாபூதம் என்ற மூல நிலையும் மிக ஸாக்ஷமே. தனித் தனியே அந்தந்த பூதங்களின் தன் மாத்ரங்களை

உள்ளடக்கிய ஸ-க்ஷம பூத நிலை. மஹாபூத நிலையில் ஆகாசத்தில் அதன் விசேஷ குணமான சப்தமும் மற்ற நான்கு குணங்களும் உண்டு. ஆகாசத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று. ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம் கந்தம் என்பதைப் பெற்ற வாயு ஸ்பர்சத்தைத் தன் விசேஷ குணமாக்கிக் கொண்டது. வாயுவிலிருந்து ரூபம் ரஸம் கந்தம் என்ற மூன்று குணங்களைப் பெற்ற அக்னி, ரூபத்தைத் தன் விசேஷ குணமாக்கிக் கொண்டது. அக்னியிடமிருந்து ரஸம், கந்தம் என்ற இரு குணங்களைப் பெற்ற ஜலம் ரஸத்தைத் தன் விசேஷ குணமாக்கிக் கொண்டது. ஜலத்திலிருந்து பூமி, கந்தம் என்ற குணத்தைப் பெற்று அதனை விசேஷ குணமாக்கிக் கொண்டது. இது பூத ஸ்ரூஷ்டி முறை. காரணமான பூதத்தின் குணாம்சமும் கார்யமான பூதத்தில் வரும். ஆனால் அளவில் ஏற்றத் தாழ்வும் ஸ்தூல-ஸ-க்ஷம நிலையும் ஆராய்ந்து உணரத் தக்கது. மணமுள்ள காற்றும், புகையும், நீரும் உண்டு.

பஞ்சீகரணமடையும் போது முக்கியமான பூதம் பாதி அளவு தனது சிறப்பையும் மற்ற நான்கு பூதச் சிறப்புகளை மீத மூள்ள பாதியிலும் கொள்ளும். பூமி என்ற பூதத்தில் பூமியின்பங்கு அரை, மற்ற நான்கும் வகைக்கு அரைக் கால் பங்கு. இதில் ஏற்றத் தாழ்வும் குணங்களின் வேகம் பரப்பு மென்மை கடுமை முதலிய வேறுபாடும் காரணமாகக் கணக்கிட முடியாத வஸ்துக்கள் தோன்றியுள்ளன.

**அथ பञ்சदशभिर्गुणैः पञ्चदशानां वर्णनामभेद उपादानो-
पादेयभावाद्वाच्यवाचकभावाद्वर्मधर्मिभावाद्वा वाच्यः । स च न
संभवति ।** தथா ஹ — அத्र ஹ பञ்சदशसंख्याकृत्वमचां ப்ரाधான்யே
வ्यञ்ஜனानां தज्जக्तत्वेन சோபபாदनीयम्; ‘‘ஏष வै ஸஸदशः
ப்ரஜாபதி:’’ இதி வேடே, ‘‘சतுரங்கியதாவாத்க்ஷரலோபங்கி’’ இதி பாणிநீய-
ஸूத்வார்த்தீக, ‘‘சது:ஶதமுத்கृதி:’’ இத்யாதிச்சந்஦ःஸूதேஷு ச ததை

निर्णीतित्वादित्यस्यार्थस्य च्छन्दोभास्करेऽस्माभिः सविस्तरमुप-
पादनात् । न ह्यत्रत्यानां पञ्चदशानामचां गुणजनकत्वं गुणबाचकत्वं
गुणाश्रयत्वं वा सम्भवति, मानाभावात् । ननु — हकारपञ्चकस्य
व्योमपञ्चकजनकत्वेन तद्वाचकत्वेन चाभेदे सिद्धे तद्दुणैः शब्दैरपि
सहाभेदः सिद्धप्राय एव, गुणगुणिनोरभेदेन गुणस्य गुण्यभिन्ना-
भिन्नत्वस्य न्यायसिद्धत्वात् । यथैव वाच्यवाचकभावस्याभेदे
नियामकता तथैव लक्ष्यलक्षकभावस्यापि । अस्ति हि प्रकृते हकाराणां
शब्दलक्षणकत्वं, शब्दस्य हकारशक्यसंबन्धित्वात् । अत एव
योगिनीहृदये ‘व्योमबीजैस्तु विद्यास्थैर्लक्षयेच्छब्दपञ्चकम्’
इत्युक्तम् । यत्तु शक्यसम्बन्धप्रदर्शनकारिकायां तत्रैवोक्तम्—
“‘भवेद्दुणवतां बीजं गुणानामपि वाचकम् । कार्यकारणभावेन
तयोरैक्यविवक्षया ॥’” इति, तत्र लक्षकेऽपि वाचकपदप्रयोगो
वाचकनिष्ठस्य स्वबोध्याभेदव्याप्त्यत्वस्य लक्षकेऽपि तुल्यत्वद्योतन-
फलको गौण्या वृत्त्यैवोपपद्यते । एवं वायुवाचकादीनामपि
स्पर्शाद्यभेद उपपादनीयः । न च तथापि पञ्चदशानामचां तदभेदो न
संभवतीति वाच्यम्; न हि प्रकृतेऽच एव विवक्षिता इति नियमः;
हकारादिव्यञ्जनैरपि पञ्चदशासंख्योपपादनसंभवात् । न च
संख्याधिक्यम्, आधिक्येऽपि ‘सहस्रे शतं संभवति’ इति न्यायस्य
जागरूकत्वात्, ‘गुणाः पञ्चदशाख्याता भूतानां तन्मयी शिवा’ इति
वचनस्थस्य तन्मयीत्यस्य भूतमयी गुणमयी पञ्चदश-
संख्याकावयववती विद्या देवी वा शिवेत्यर्थवर्णनसंभवादिति चेत्त;
“‘व्यासा पञ्चदशार्णः सा विद्या भूतगुणात्मिका । पञ्चभिञ्च तथा
षडभिञ्चतुर्भिरपि चाक्षरैः ॥’” इति स्फुटतरवचनविरोधात् । तत्र हि
सामान्येन पञ्चदशा-संख्याकाक्षरवत्त्वमुपपाद्य संभावितनाना-

ஶக்ளபரிஹாராய விஶிஷ்ய விஶிஷ்ய கூட்டுறவாக்ஷராணாங் ஗ணனயாஜிம்ரேவ
ஸங்கஞநை: ஸங்கஞாபூர்திரித்யஸ்ய ஸ்பஷ்ட நி஧ாரிதத்வாடிதி । அது கூம:—
— ஸத்யமஜிம்ரேவ பஞ்சாதாத்வம்; தथாபி ஹகாராடித்யங்ஜனாநாமேவ
గுணாமே஦:, தேஷாமேவ தத்தாஞ்சகத்வாத् । ஶக்ததாவஞ்சேடக் து
பஞ்சாதாஸங்கஞாஸமாவாயித்வஸமாநாதிகரணஹகாரத்வாடிக் ந புன:
ஶுஞ்சஹகாரத்வாடிகம், அந்யथா ஹகாரேண வ்யோமநாஞ்சகேந பிரகுதே
ஶா஬்஦லக்ஷணாயாஂ யு஗பஷ்டுநிதி஦ித்யவிரோධாபத்தே: । ஶா஬்஦ைக்யேऽபி ஶக்ததா-
வஞ்சேடகரூப஧ர்ம஦ித்யமேடென அர்஥஦ித்யமானமுபஷ்டதே । கத்யமந்யथா லிங்காடை
ஶா஬்஦மாவநார்஥மாவநயோ: ஶக்த்யா ஭ாந் லக்ஷணா ச கர்த்துர்மாந்
மீமாஂஸகாநம்? அதெவ சோக்தாஶேகே 'गुणानामपि वाचकम्' இத்யோக்தம் । யத்து தத்பூர்வங்கே 'लक्षयेत्' இதி பர்த் தத்தோ஧யே-
தித்யநிர்஥கம் । அஸ்து வா லக்ஷணாபி, மிந்஧ர்மாவஞ்சங்கஸ்ய
ப஦ஸ்யைக஧ர்மப்யாஸாவஞ்சேடகதாகஶக்ததாலக்ஷக்தாரூபவृத்தி஦ித்யயௌ஗பஷ்டஸ்யை
விருஷ்டத்வாத् । வாசகப்஦மேவ ஸங்ஜாதப்ரதிபக்ஷத்வாடுபக்ரமந்யாயே-
நாந்வயிதவ்யம் । வஸ்துதஸ்து ஗ுணவதாஂ வாசக் கீஜ் ஗ுணாநாமபி
வாசகமித்யந்வய: । கீஜே ஗ுணவஷ்டாசகத்வாஂ பரிகராலங்கார-
வஷ்டேதுத்வாமிப்ராய஗ர்஭ம் । ஹகாரஸ்ய ஶா஬்஦வத்யேவ ஶக்திர்ந்
புனராகாஶமாந்தே । தென் ச ஗ுணஸ்ய ஶக்திர்ந-வஞ்சேடகத்வேந
ஶக்ததாவஞ்சேடகேऽபி ஶக்தே: பிராசினைங்கிராராட் ஗ுணாநாமபி
வாசகமித்யந்வய: । தென் 'லக்ஷயேத்' இத்யேதஜ்ஜானார்஥கம் । தெனேகைவ
ஶக்திருமயந்தேநே ந வृத்தி஦ித்யவிரோධே ந வா ஶக்ததாவஞ்சேடக-
மேடங்கேணா । பஞ்சாதானாங் வர்ணாங் பஞ்சாதாங்குணாமேடகத்வாந் து 'தஶ
ஸங்பஷந்தே । தஶாக்ஷரா விராட் । அந் விராட்' இத்யாடிவத்
ஸ்துதிமாந்திரமித்யாடி புஞ்சிமஞ்சிரஸ்தாமிதி ஸங்கேப: || 74 ||

இங்கு ஒரு விளக்கம் தேவை. பதினைந்து குணங்களுக்கும் பதினைந்து எழுத்துக்களுக்குமிடையே வேற்றுமை உண்டா? எழுத்துக்களிலிருந்து குணங்கள் தோன்றியிருந்தால் காரணம் கார்யம் என்ற வகையிலும், 'ஹ' என்பது வாசகம், சப்தம் என்பது வாச்யம் என்றவாறு வாச்யம் - வாசகம் என்ற வகையிலும், 'ஹ' என்ற ஆகாசத்திற்குச் சப்தம் என்பது தன்மையானதால் தர்மி-தர்மம் என்ற வகையிலும் வேற்றுமையின்மை கூறலாம். மற்றும் பஞ்சதசியில் ஏ ஈ என்ற இரு உயிர் எழுத்துக்கள் தனியே வருகின்றன. க ல ஹ ஸ என்ற ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களும் அகாரமாகிய உயிரெழுத்துடன் இனைந்து வருகின்றன. உயிர் எழுத்து, மெய்யெழுத்து இவ்விரண்டில்லயிர் எழுத்தே ப்ரதானம். மெய்யெழுத்து அதற்குத் துணைதான். மற்றும் பஞ்சதசியின் பதினைந்து எழுத்துக்களிலும் உயிர் எழுத்து உண்டு. பிரதானமான உயிரெழுத்துக்கள் சப்தம் முதலிய குணங்களைக் காட்டாது. இங்கு குணத்தைக் காட்டுகிற எழுத்தே கணக்கிடப் படுவதால் க ல ஹ ஸ என்ற மெய்யெழுத்துகளே ப்ரதானம். பஞ்சதசீ என்ற பெயர் உயிர் எழுத்துக்களையும் கணக்கிடச் செய்கிறது. ஹ க ஸ ர ல என்ற ஐந்து பூதங்களைக் குறிப்பிடுகிற .. மெய்யெழுத்துகளே குணத் தொடர்புள்ளவை. இந்த மெய்யெழுத்துக்களுக்கும், குணங்களுக்கும் மட்டுமே வேற்றுமையின்மை உண்டு. 'ஹ' எனும் போது சப்தம் என்பதை முக்கிய குணமாகக் கொண்ட ஆகாசமே பொருளாகிறது. இந்த ஐந்து அகஷரங்கள் மட்டுமே குணத்தொடர்புள்ளவை. பதினைந்து வர்ணங்களும், பதினைந்து குணங்களும் வேற்றுமையற்றவை எனக் கூறுவது பொதுவாக புகழுரையே தவிர உண்மையல்ல.

இடானீம் ‘ப்ரধானं தேஜஸோ ரूपं தद்விஜேன ஹி ஜந்யेतே’ இதி
வசனஸ்வாரஸ்யமனுஸந்஦஧ானோ ஗ுணானா் ஗ுणி஬ௌதகாக்ஷர்஬ௌத்யத்வவத्
தஜனகாக்ஷரஜந்யத்வஸ்யாபி ஸத்வாடமே஦ः ஸம்஭வதீத்யாஹ—

தத்ஜனகैவर्णैस्ततत्संख्यैस्तु तदुणा जाताः ।
कामकलाभिश्रतसृभिरासीत् स्पशश्रतुर्विधो न तु कैः ॥ ७७ ॥

தத்ஜனகैवर्णैमादिजनकैः । தத்ஸंख्यैः பञ்சாடிஸंख्यாகैः ।
ததுணா வ்யோமாடி஗ுணாः । பञ்சாடிஸंख्यாகா இதி ஶோषः । வி஦্যாயां ஹ
மாயாத்ரயே ஹகாரத்ரயம், மध்யமகூடே ஹகாரை ஹை, எவ் பञ்சமிர்ஹகாரை: பञ்ச
ஶब்஦ா உத்பந்நா: । அத எவ தேஷாமர்஥ா: ஶப்஦ா ஏவ, ‘யே யே
யத்ஜனகாஸ்தேஷாஂ தேஷாஂ த எவார்஥ா:’ இதி வக்ஷமாணத்வாத् । உக்த ச
‘வ்யோம்஬ீஜைஸ்து வி஦்யாஸ்஥ீலக்ஷபேஞ்சங்கபஞ்சகம்’ இதி । நனு ஭ாவார்த-
ப்ரகரண மத்யமஹகாரஸ்ய வி஦்யாமூல்஬ீஜாத்மககாமகலார்த்ரஸ்த-
முக்தமிதி தஸ்ய ஶக்திவாசகத்வமேவ யுக்த ந புன: ஶங்கலக்ஷகத்வமிதி
சேத; ந ஹைகவாசகத்வமபராலக்ஷகத்வே தந்வ, வृத்திஹ்யவிரோதஸ்ய
பரிஹுத்வாத் ‘஗ஜாயா் ஘ோஷமத்ஸ்யை’ இத்யாடை தஸ்யேஷ்த்வாச ।

தேஜஸ் என்ற அக்னி பூதத்திற்கு ரூபம் ப்ரதானமான
குணம். அது அக்னியின் பீஜமான ‘ர’ என்ற
எழுத்திலிருந்து உண்டர்கிறது. பஞ்சதசியில் ‘ர’ என்ற
எழுத்து மூன்று உள்ளது. மற்ற சப்தம் முதலிய
குணங்களும் அந்த குணங்களைத் தன் தன் குணங்களாகக்
கொண்ட ஆகாசம் முதலிய பூதங்களைச் சூறிப்பிடுகிற
அக்ஷரங்களிலிருந்து தோன்றுகின்றன. அது போல்
பஞ்சதசியில் ஆகாசம் முதலியவற்றை உற்பத்தி செய்கிற
அக்ஷரங்களுடனும் ஒற்றுமை காணப்படும். இதை,
விளக்குகிறார்.

அந்தந்த பூதத்தைத் தோற்றுவிக்கிற அக்ஷரங்கள்
பஞ்சதசியிலுள்ளன. பஞ்சதசியில் ஆகாசத்தைத்

தோற்றுவிக்கிற ஹகாரம் காமகூடத்தில் இரண்டும், மூன்று கூடத்திலுள்ள ஹமீமில் மூன்றும் என ஐந்து உள்ளன. ஆகாசவாசகமான ஐந்து ஹகாரங்களிலிருந்து அதன் அர்த்தமான ஐந்து சப்தங்களும் தோன்றின என்று கொள்ளத் தகும். ஆனால் காமபீஜத்தின் நடு ஹகாரம் காமகலையைக் குறிப்பிடும் என்று முன் கூறியிருப்பதால், அந்த ஹகாரம் நேரிடையாகக் குறிப்பிடுவது (சக்ய அர்த்தம்) காமகலையே. லக்ஷணையால் ஆகாச ஐனகமானதும் கூட என்று சொல்லலாம். சக்தியால் ஒரு பொருளையும், லக்ஷணையால் வேறு பொருளையும் குறிப்பிடுவது உண்டு. கங்கையில் இடையர்பாடி மந்தையும், மீன்களும் உள்ளன என்றான் ஒருவன். கங்கை வெள்ளத்தில் மீன்கள் உள்ளன என்று சக்தியால் சொல்லலாம். கங்கையில் இடையர்பாடி இருக்க முடியாதாகையால் லக்ஷணையால் கங்கையின் கரையில் என்று பொருள் கொள்வதுண்டு. ஒரே சொல்லுக்கு சக்தியாலும் லக்ஷணையாலும் மாறுபட்ட பொருள் கூறுவது உண்டு. இங்கு பஞ்ச தசியிலுள்ள ஐந்து ஆகாச பீஜங்களால் ஐந்து வகை சப்தங்கள் லக்ஷணையால் உணர்த்தப் பெறுகின்றன. இந்த சப்தத்திற்கு இதுதான் பொருள் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள் சக்தியால் கிடைப்பது. அது நேரிடையாகப் பொருந்தாதபோது சற்றுவிளக்கமளித்து மாற்றுப் பொருள் கூறுவது லக்ஷணை.

ஹகாரத்திற்கு நேரிடைப்பொருள் (சக்ய அர்த்தம்) ஆகாசம் என்ற பூதம். சப்தம் நேரிடைப்பொருளைல். லக்ஷ்ய அர்த்தம். பாவார்த்தப் பிரகரணத்தில் காமகூடத்திலுள்ள நடு ஹகாரம் பஞ்சதசியின் பீஜமான காமகலையை (ஈகாரத்தை)க் குறிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு அது லக்ஷணையால் ஆகாசத்தின் குணமான சப்தத்தை குறிப்பிடுகிறது. நேரிடைப்பொருளையும் லக்ஷணைப் பொருளையும் குறிப்பதில் எந்த முரண்பாடுமில்லை.

வஸ்துதஸ்து, ஶிவஶக்த்யாத்மகமூல்஬ீஜாத்மகாவகாரஹகாரை து
ஸூழ்மதமாடப்பத்யந்தஸூழ்மரूபாவித்யுக்தம் । இது வை஖ர்யாத்மகஸ்தூ-
ரூபயோரேவார்஥ாந்தரபரத்வமுच்சியதே । அத எவ மத்யப்ராணேத்யனேன தாட்ச-
ஸூழ்மரூபதாம் ஦ோதயித்வா தஸ்ய ப்ரதாரூபோ யः:ஸ்பந்஦ः ஸ்தூலத்மிகா
ஸுஷ்டிஸ்தாரூபே வ்யோம்பி ஹகாரே ஸ்திதேத்யுக்தம் ந புனः ஸ்தூலஹகார எவ
ஶக்திரிதி । உக்தம் ச 'தேஷாஂ காரணரூபேண ஸ்திதம் ஧்வனிமயம் பரம்' இதி ।
தேஷாஂ ஶாங்காநாம் । ஶாங்கஸ்தூபே: ஸ்வர்த்யாபீத்யார்஥ः । காரணம் ஶக்திஃ, தஸ்யா
ரூபம் ஸூழ்மதமாடபி பரம் । தாட்சேன ரூபேணோபலக்ஷிதம் ஸத ஧்வனிமயம் ।
஧்வந்யமிஞா ஸத ஸ்திதம் பர பரக்ரஸேத்யார்஥ः । ஸர்வேஷபி வர்ணேஷு
வர்ணாஶ஧்வந்யங்களை பரஸ்பரஸ்ஸஸ்தூபை வர்த்தே ஸுவர்ண பரஸ்பரஸ்ஸஸ்தூ-
பார்஥ிவதைஜஸாஂஶாவத, கத்வாடிவர்ண஧மர்ணாஂ தாரத்வமந்த்ரத்வஷங்காத்வாடி-
஧்வனி஧மர்ணாஂ ச ஸ்வர்வர்ணேஷுநமூரூபமானத்வாத । அத எவ ஶாரீரகமாட்டே
ஸ்஫ோடனிராஸாய வர்ணாமேவ நித்யத்வமஜ்ஜிகர்து தேஷாமேகைக்வ்யகித-
ரூபத்வமுபபாய வைலக்ஷண்யப்ரதीதி: ஸ்வர்ணபி ஧்வந்யால்லாநல்வோபா-
பாடிதா ஦ேவதா஧ிகரणே ।

இங்கு மற்றென்றும் கவனிக்கத்தக்கது. சிவசக்தி
ரூபமான மூலபீஜங்களாக அகாரமும் ஹகாரமும்
உள்ளதாகக் கூறியது பரா நிலையிலுள்ளவற்றையே.
வைகரிநிலைக்கு வந்தவற்றையல்ல. ஸ்தூலமாக
வைகரியாக வந்த ஹகாரம் தான் நேரடியாக
ஆகாசத்தையும் லக்ஷணையால் ஆகாச குணமான
சப்தத்தையும் குறிக்கும். முன்பு யோகினீ ஹ்ருதயத்தின்
மத்யப்ராணப்ரதாரூப ஸ்பந்஦வ்யாம்பி ஸ்திதா புனः (68வது கலோக விளக்கம்
பார்க்க) என்பதால் ஸதாக்ஷி நிலையில் ஸ்பந்த
நிலையிலுள்ள ஆகாசத்திலுள்ளவள் ஸ்தூல நிலையில்
ஆகாசரூபமான ஹகாரத்திலுள்ளாள் என்று கூறியது
நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. ஸ்தூல ஹகாரமே காமகலை
கக்தி எனக் கொள்ளத்தகாது,. ஆகாசகுணமான

सप्ततंकगुक्कुम् कारणमाण सत्कृष्टम् औलियाक,
सप्ततंकलोक संग्रुष्टिक्कु मुन्निरुन्त निलेयाक
कारणमाण सक्ति. औलिवटिविलुं लो परम्पेरारुं अतु.

एल्लो एमुत्तुक्कलीलुम् एमुत्तु निलेयुम् औलि
निलेयुम् औन्ऱेउटांन्ऱु पिचरिक लेकाण्डिरुक्किंरना.
तंकत्तिल् पूमियिं अम्चमुम् अक्कियिं अम्चमुम्
पिचरियुं लोन. औन्ऱुक्केकांन्ऱु अवे मुरण्पट्टवेव
यल्ल. कटिनवटिवत्ताल् पूमियिं अम्चम्. लारिन्तु
साम्पलाकामल् नेरुप्पिल् उरुकि निलेत्तिरुप्पतु
अक्कियिं अम्चम्. अतुपोल् ककारत्तिल् 'क' एन्ऱु
एमुत्तुवटिवम्माण्टु. तारम् (उरत्तकुरविल) मन्त्रम्
(ताम्नंत कुरविल) षट्ज्ञम् मुतलिय स्वरम् एन्ऱ
औनिलेकगुम् अतिल उण्टु. अतुग्नेल पिरुम्म मलत्तर
पाष्यत्तिल वर्णान्कलीं अधियानिलेय विळक्कत
तनीत्तनीयाक अवे पुलप्पट्टवत्तेयुम् तुवनी एन्ऱ
औलि निलेयेस चारन्तिरुप्पत्तेयुम् तेवताति
करणत्तिल कुरिप्पिट्टुं लोनतु.

तथा च मध्यमहकारे ध्वन्यंशः परब्रह्मवाचकः, वर्णशस्तु
शब्दलक्षक इति विवेक इति भावः । ये तु हादिविद्यापक्षपातिनो
योगिनीहृदयस्य संपूर्णतन्त्रस्यापि हादिविद्यायामेव तात्पर्यमिति
मन्यमाना इहान्यथा व्याचक्षते - 'परं षष्ठं हाक्षरं तेषां पञ्चानामपि
शब्दानां कारणभूतो यो ध्वनिर्नादिस्तन्मयं तद्वाचकम्' इति, तेषां तत्र
ग्रन्थस्वारस्यभज्जेन कृपतरं व्याख्यानमेव शरणमिति तत्र तत्र
स्पष्टीकरिष्यामः । ननु तथा सति वायुजनकक्कारणामेव
चतुर्विधस्पर्शजनकवस्यावश्यकत्वात् ककारणां च चतुणामभा-
वादनुपपन्नमिदमित्याह - कामकलामिरिति । महामायायां त्रय ईकारा
एकस्तृतीयाक्षररूपश्चेति चतुर्भिरीकारैश्चतुर्था स्पर्श उत्पन्नो न पुनः
ककारैरित्यर्थः । तदुक्तम् - 'महामायात्रयेणापि कारणेन च बिन्दुना ।
वाय्यग्रिजलभूमीनां स्पर्शानां च चतुष्यम् ॥ उत्पन्नं भावयेद्विस्तु
स्थूलसूक्ष्मविभेदतः ।' इति ।

ஆக காம கூடத்திலுள்ள ஹகாரத்தின் ஸுக்ஷ்ம ஒலி பிரும்மத்தை நேரிடையாகவும் எழுத்து சப்தத்தை லக்ஷணையாகவும் தெரிவிக்கிறது. ஹாதிவித்யையில் அதிக ஈடுபாடுள்ள சிலர் யோகினீ ஹருதயமே ஹாதிவித்யையைத்தான் குறிப்பிடுவதாகச் சொல்வர். அதன்படி ஹாதிவித்யையின் ஆரூவது அகாரமான ஹகாரம். ஜந்துவகை சப்தங்களின் காரணமான ஸுக்ஷ்ம ஒலியான நாதம் அதன் நேரடிப்பொருள்ளன்பர்.

அடுத்து வாயுவைத் தோற்றுவிக்கிற எழுத்தே நான்குவித ஸ்பர்சங்களைக் குறிப்பிடவேண்டி யிருப்பதாலும் அந்த சக்தியின்ஸ் நான்கு ககாரம் பஞ்சதசியில் இல்லாததால் மூன்று ககாரங்களே உள்ள படியால் ககாரத்தை வாயு ஜனகமாகக் கொள்ளாமல், வேறு வழியில், ஹர்மிலுள்ள மூன்று ஈகாரங்களும், மூன்றும் அகாரமான ஈகாரமுமாக நான்கு ஈகாரங்களி விருந்து நான்கு ஸ்பர்சங்கள் உண்டானதாகக் கொள்ளலாம். ஸ்தூல ஸ்பர்சம் வாயுவிலுள்ளது. அக்னி, - ஜலம், - பிருதிவீயிலுள்ளது ஸுக்ஷ்ம ஸ்பர்சம் எனக் கொள்ளத்தகும்.

மஹாமாயா யத् த்யமிகாரத்ய தெ, காரண ச
கெவலேநேகாரே ச, தஸ்யैவ விஶ்காரணத்வஸ்ய பூர்முக்தத்வாத् । ஬ிந்துநேதி
காமகலாचதுஷ்கஸ்யாபி விஶேஷம், தஸ்ய ததி த்ரिवிந்஦ிதமக்தவாத्
துரியிவிந்துஜந்தவாதா । ததி வாயுமண்஡லஸ்ய விந்துலாஜிதத்வ-
தூதனாய । ஸ்஥லோ வ்யாபகோ வாயுगतः । ஸுக்ஷ்ம வ்யாப்ய
அய்சாதித்ரயனிஷ்டः । ஹாடிப்பாதிநஸ்து ககாரண காமகலானா ச
ஹாடிவி஦்யா த்ரிதிஸ்ர்வ்யாகத்வே சதுர்தலாமாடு விந்துந் வி஭ஜ
ஏணயந்தி । தத்பக்ஷ ஏகைகஸ்யா: காமகலாயாஸ்தித்ரிவிந்஦ிதமக்தவே நவ
ஸ்பஷ்டேரந् । விஸர்஗த்வே விந்துந்தயஸ்யை து விஸர்஗ாஸ்ய: காமாஸ்ய இதி
ஷட் । காமத்வே த்ரயாணமைக்யே து விஸர்஗த்வேநாபி த்ரயாணமைக்யாபாதாடு

द्वयम् । तुरीयबिन्दोरपि मेलने तु विभागे द्वादशा, तदभावे त्रयमिति सर्वथा न चतुःसंख्यासिद्धिः । महामायायां कामकलायां यद्विन्दुत्रयं तेन, कारणबिन्दुस्तुरीयस्तेन चेति व्याख्याने त्वन्ययोरीकारयो-वैयर्थ्यमिति स्पष्टम् । न च गुणगुणिनोरेकमेव कारणं कपालादेरेव घटद्रूपतरुपे प्रति कारणत्वादिति नियमो व्योमशब्दजनकहकारादाविष्ठो भज्येतेति वाच्यम्, तस्य वचनबलात् पाकेनापि रूपाद्युत्पत्तिदर्शनेन चौत्सर्गिकत्वात् ।

पर्वतस्तसीयिलं मुन्नंग्रुवतु एमुत्त्वाना शकारमं उलकिं लुलकारणम्. अत्तुटनं ल्हर्मीलिलं उल्ला मुन्नंरु शकारन्कग्रुमं चेर्न्त्वा उलकिं लुलकारणम् एन्नंरु मुन्नंरो चेशल्लप्पट्टतु. इन्त नांकु शकारन्कग्रुमं कामकले, पीन्तु एनप्पटुम्. वायु मन्टलमं पिन्तुवालं अटेयालमिटप्पट्टिरुक्किरतु. अन्तनांकु स्पर्चन्कलीलं वायुविलुल्ला स्पर्चमं स्तुलमानतालं एन्कुमं परवी निऱ्पत्ताकुमं. अक्णी ज्वलमं मर्हुमं त्रुमियिलुल्ला स्पर्चन्कलं मुन्नंरुमं कुरुकिय अनावीलुल्लावेव, ऐक्षममानतुमं कूट.

त्रिविधरूपं तु मायान्तर्गतैस्त्रिभी रेफैर्जन्यते, ‘रूपाणां त्रितयं तद्वत् त्रिभी रेफैर्विभावितम्’ इति वचनात् । एवं रसद्वयं सकारद्वयेन, ‘विद्यास्थैश्वन्द्रबीजैस्तु स्थूलः सूक्ष्मो रसः स्मृतः’ इति वचनात् । वन्द्रबीजैः सकारैः । स्थूलो व्यापको जलगतः । सूक्ष्मो व्याप्यो भूगतः । ‘पदमभ्यधिकाभावात् स्मारकाभातिरिच्यते’ इति न्यायेन पदार्थोपस्थितेः स्मृतिरूपत्वात् स्मृत इत्युक्तम् । यद्यपि कादिविद्यायां द्वावेव सकारौ, तथापि ‘विद्यास्थैश्वन्द्रबीजैः’ इति बहुवचनाभ्यामपि रसस्य द्वैविध्यात् ‘अक्षीणि मे दर्शनीयानि’, ‘पादा मे सुकुमारा’ इति महाभाष्यप्रयोगाद् द्वित्वसंख्यैव लक्ष्यते । अत एव स्थूलसूक्ष्म-पदगतप्रत्येकैकवचनाभ्यां द्वित्वमेव स्पष्टीकृतम् ।

ननु - व्योमबीजेन व्योमगुणलक्षणा युक्ता, शक्यसंबन्धात् ।
 चन्द्रवाचकबीजस्य तु चन्द्रगतामृतलक्षकत्वमेव वाच्यं न पुनर्जल-
 गतरसलक्षकत्वम्, असंबद्धलक्षणायामतिप्रसङ्गात् । न च
 व्योमवाचकस्यापि वाच्यादिगतशब्दलक्षकत्वबदुपपत्तिः, तत्रापि
 नभोगुणस्य व्यापकत्वेन स्वशक्यसमवेतव्याप्यत्वरूपसंबन्धस्य
 सत्त्वात् । अत एव 'प्रधानं तेजसो रूपं तद्वीजेन हि जन्यते' इत्यनेन
 वचनेन तेजोरूपस्य व्यापकत्वलक्षणं प्राधान्यं शक्यसंबन्ध-
 प्रदर्शनायैवोक्तम् । तत्त्वायस्य हकारादावपि तुल्यत्वेनादोषात् । न च
 तथामृतव्याप्यत्वं जलरसस्य संभवति, तदभाववद्वृत्तित्वादिति चेत्
 - मैवम्, अमृतेऽपि रसस्य समवेतत्वेन लक्षणोपपत्तेः । अत एवोक्तम्
 'संबन्धो विदितो लोके रसस्याप्यमृतस्य च' इति । अमृतर-
 सयोराश्रयाश्रयिभावलक्षणोऽभेदलक्षणो वा संबन्धो लोकप्रसिद्ध इति
 न लक्षणायां विविदितव्यमित्यर्थः । शक्यतावच्छेदकेऽपि शक्तिरिति
 पक्षे रसामृतयोरभेदस्य लोकसिद्धत्वाद्रसाभिनामृतवति शक्तस्य
 सकारस्य रसोऽपि शक्यतावच्छेदक इति भावः । हादिविद्या-
 पक्षपातिनस्तु, 'चन्द्रबीजैः' इति बहुवचनस्य स्वानुगुणत्वं मत्वा
 तुष्यन्तस्त्रिभिः सकारैः रसा लक्ष्यन्त इति व्याख्याय, ननु रसस्य
 द्वैविध्यात् तृतीयसकारः किमर्थं इत्याशङ्कय, अमृतं गतोऽप्येको
 रसोऽस्तीति तल्लक्षकत्वेनोद्ग्रन्थमेव समाधाय, नन्वेवं सति
 तृतीयरसाधारत्वेन भूजलभेदात् षष्ठमहाभूतस्यापत्तिरित्याशङ्कायाम्
 'संबन्धो विदितः' इति ग्रन्थमवतार्य जलामृतयोः संबन्धो हि
 लोकप्रसिद्धः, तस्य जलनिधावेबोत्पन्नत्वात्, अतो जल एवान्तर्भाव
 इत्याशयपरत्वेन व्याचक्षते । तेषां रसस्येति पदस्य जलनिधौ लक्षणा,
 स्थूलसूक्ष्मपदाभ्यां प्रत्येकैकत्ववत्त्वेन लब्धद्वित्वविरोधश्च,
 जलेऽन्तर्भावे सिद्धे पुनर्वैयर्थ्यतादवस्थयं च । प्रत्युत जलामृतयोर-

भेदात् प्रातिस्विकममृत वाचकः सकारो नापेक्षित इत्येवार्थः
संभवतीति । एवं लकारस्य गन्धबोधकत्वम् ‘बसुन्धरागतो
गन्धस्तस्तिपिग्न्ध-वाचिका’ इति वचनात् ॥ ७५ ॥

पञ्चतशियिलं उम्रीमिलु०लं मुन्नूरु र
एमुत्तुक्करुम् अक्किणीयिन् कुण्माण रुपत्तेत
लक्षणेयाल गुरुप्पबवे. अव्वबाऱे इरண्टु
लकारन्करुम् जलत्तिन् कुण्माण इरण्टु रासन्कला०
लक्षणेयाल गुरुप्पबवे. अक्किणीयिलु०ला० संतुलमाण
रुपमुम् जलत्तिलु०ला० संतुलमाण रासमुम् एन्कुम
परवी निर्पबवे. जलत्तिलुम् पूमियिलु०ला० रुपमुम्
पूमियिलु०ला० रासमुम् सौक्ष्ममाणताल परवातबवे.
इव्वबाऱे लकारम् मणत्तेत लक्षणेयाल
गुरुप्पिटुम्. (इतरंकु मेलं नुट्टपमाण तरंक्क गीत्याण
साल्लिरार्त्तविचारम्. अथन विळक्कमं तरप्पतविल्लै.

(75.)

नन्येकेनैव लकारेणैकविधगन्धबोधोपपत्तेरितरद्वयैयर्थ्यम्;

अत आह-

भुवनत्रयसंबन्धादासीत् त्रेधा लकारोऽपि ।

ये ये यद्यज्ञनकास्तेषां तेषां त एवार्थः ॥ ७६ ॥

भुवनत्रयेण सह वाच्यवाचकभावसंबन्धाल्लकारस्य त्रैविधं
जन्यजनकभावसंबन्धाद्वा, ‘भुवनत्रयसंबन्धात् त्रिधात्वं तु महेश्वरि’
इति वचनात् । स्पष्टमन्यत् ॥ ७६ ॥

पञ्चतशियिलं मुन्नूरु लकारन्कल उ०ला०ना० पूमियेऽ
कन्तम् - मणम् एन्नै औरे कुण्मु०ला०तु० औरु लकारम्
पोतु०मे ! इरण्टु लकारन्कल वी०ले० ए०लै०, पूः पुवः
सौवः एन्नूरु मुन्नूरु पुवन्नंकल उ०ला०नै०वे ! अथगुलं
मुन्नूरु लकारन्कल पेपारु०ल उ०ला०वै०ये. एन्त
एन्तकुण्मु०कला० एन्त एन्त पै०ला०क्षरन्कल उ०ला०ता०क्कु

கின்றனவோ, அவையே அவற்றின் பொருளுமாகும். மண், குடமாகும்போது, மண் ஜனகம், குடம் ஜன்யம், மண் வாசகமான சொல், குடம் வாச்யமான பொருள். ஆகவே இரண்டும் ஒன்றே. ஜன்ய ஜனகத் தொடர்பும், சொல்லும் பொருளுமான வாச்யவாசகஸம்பந்தமும் காரணமாக, ஒற்றுமை புலப்படுகிறது. பூமியின் மணத்தைக் குறிப்பிடுகிற லகாரம் மூவுலகின் மணத்தையும் குறிப்பிடும். (76)

'ஹ' 'ர' என்று எழுத்துக்கள் முறையே ஐந்து சப்தங்களையும் மூன்று ரூபங்களையும் குறிக்கும் எனக் கூறியதுபோல், லகாரம் ஒரேமணத்தைக் குறிக்கும் என்று கூறுமல் விதிவிலக்காக மூன்று மணங்களைக் குறிப்பதாகக் கூற நேரிட்டது. அதே நிலைதான் வாயுவின் எழுத்திலும் எனகிறோர்.

இடாநீ வாயுஞகாநாமपி ககாரணமர்஥ாந்தரமஸ்திதி
பூர்வீக்தஸ्य 'யே யே யத்ஜநகா:' இत्यस्यौत्सर्गिकस्य நियमस्यாபவா-
மாத -

ககாரத்ரயவாच்யாஸ்து ஸகலாः பில்யாகலாः ।

விஜ்ஞாநகேவலாश்சேतி திப்ரகாரா உபாஸகாः ॥ 77

ப்ரமாதாரः ஸா஧காः பஶவ இத்யாடிப்பாமி஧ேயா உபாஸக-
ஸ்திவி஧ா:- அ஧மா மத்யமா உத்மாஶ்சேதி । த ஏவாஶுஞ்சமிஶஶுஞ்சப்஦ை:
ஸகலாடிப்பைஶ் க்ரமேண வ்யவஹியன்தे । தத्र மேடைகஷ்டய:
ஶிவாஹம்஭ாவமாவநாஹிநா: கமைகரதா:ப்ரதமா: । ஸுபக்மலகமர்ணி:-
'சிதிஶ்வைత்யं ச சைதந்யं சேதனஂ ஦்வயகர்ம ச । ஜீவ: கலா ஶரீரं ச ஸூக்ஷ்ம
புர்ஷ்டக் ஭வேத् ॥' இதி ஶ்ளோகாக்தஸூக்ஷ்மபுர்ஷ்டகஸ்஬ந்஧ஶாலின:
கர்மஜ்ஞானமார்யா: ஸா஧ாரணா ஦்விதீயா: । நிரஸ்தமேடா: ஸர்வந்
ஶிவைகஷ்டய: பூர்ணஜ்ஞானிநஸ்துதீயா: । எதே சு ஸ்வஞ்சந்஦ஸங்஗்ரஹ விஸ்தரேண

பிப்சிதா: । தே திரயாணா் ககாராணா் வாஞ்சா: । தடுக்தம் -
 ‘அஶுஷஶுஷமிஶாணா் ப்ரமாதூணா் பர் வபு: । க்ரோধிஶனிதயேநாஸ்ய
 வி஦ாஸ்஥ேந பிரகாஶ்யதே ॥’ இதி । க்ரோධிஶ: ககார: । ந சாகாராணா்
 பார்஧்க்யஸ்யாயே வக்ஷ்யமாணத்வேநைகைகலாத்மகா ஏவ ஹகாரககாராடயோ
 வாஞ்சாக வக்தவ்யா:, ததா ச ககாரே ஜஸ்மாவேந ஗த்வாபத்திரிதி வாஞ்சம்;
 எகல ஏவ படத்வேந படாந்தல்வா஭ாவாது, விபதேஶிவங்காவஸ்ய ‘டகிடை’,
 ‘சுப்பிதை’ இத்யாடிஜாபகேநானித்யத்வாது ॥ 77 ॥

பஞ்சதசியிலுள்ள மூன்று ககாரங்களும் வாயுவின்
 குணமான ஸ்பர்சத்தை உண்டாக்கும். ஸ்பர்சங்களோ
 நான்கு ஸ்தூல ரூபத்தில் வாயு என்ற பூத்ததை
 உண்டாக்கும். அதோடு நில்லாமல் ஸகலர்,
 பிரளயாகலர், விஜ்ஞான கேவலர் என்ற மூவகைப்பட்ட
 உபாஸ்கர்களையும் குறிக்கும்.

தேவியின் உண்மை நிலை உணர்வு பெற
 உபாஸ்கர்கள் (ப்ரமாதா) பல ஸாதனைகளைச்
 செய்கின்றனர். ஸாதனையின் ஸித்திக்கேற்ப அதமர், (கீழ்
 நிலையினர்) மத்தயமர் (நடுநிலையினர்) உத்தமர்
 (மேனிலையினர்) என அவர்களை மூன்று
 தரப்படுத்தலாம். அந்நிலைகள் அசுத்த நிலை, சுத்தமும்
 அசுத்தமும் கலந்த நிலை (மிச்ரம்), சுத்த நிலை என்றும்
 பிரிக்கலாம். அந்நிலையிலுள்ள வரை இங்கு ஸகலர்,
 பிரளயாகலர், விஜ்ஞான கேவலர் எனப்பிரிக்கிறார்.
 ஆத்மஜ்ஞானமின்றி சிவனே ‘அஹம்’ தானை ஆத்மா
 என்ற பாவனையின்றி, உள்ளுணர்வின் ஈடுபாடுன்றி
 வழிபாட்டில் மட்டும் ஈடுபட்டவர், ஸகலராவார்.

ஆணவம், மாயிகம், கார்மணம் என்ற மும்மல
 மகன்ற நிலையில் தேவி எங்கும் நீக்கமற
 நிரம்பியிருப்பவள், தேகம் முதலிய அழியும் பொருளின்
 தொடர்பின்மையால் தூயவள், ஆத்மாவானதால்
 செயலற்றவள் என்ற அறிவு ஏற்பட்டது. கர்ம ஜ்ஞான

யோகப்பயிற்சியால் உள்ளுணர்வின் மூலமான சித், சித்சக்தி, சைதன்யம் சைதன்யமுள்ள சேதனஞ்சென ஆத்மா, சைதன்யமாக சேதனமாகப் புரிகின்ற இயக்கம், ஜீவன், ஜீவனது செயற்பாடான நிலிருத்தி, பிரதிஷ்டா, வித்யா சாந்தி, சாந்தியதீதா என்ற கலை நிலை, இந்திரியங்கள் மனம் அடங்கிய ஸ்ரீமார்ரம் என்ற மனிதன் உள்ளே உள்ள எட்டுபுரங்கள் (புர்யஷ்டகம்) இவற்றைச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்த முயன்று முன்னேறுபவர் பிரளையாகலர் ஆவார்.

பேத உணர்வு லேசமுமின்றி, எங்கும் சிவ திருஷ்டியுள்ள பூர்ணஜ்ஞானி விஜ்ஞான கேவலராவார்.

இவர்களே மூன்று ககாரங்களின் பொருளாவர். (77)

அகரைர்஦்ஶஸंख्याकैरुच्यन्ते जीवराशयः ।

विद्यायाः प्राणभूतः संस्तद्वाच्येकादशः स्वरः ॥ ७८ ॥

पञ्चदश्यां द्वितीयतृतीयवर्णौ हृषेखात्रयं च मुक्तवा अवशिष्टेषु
दशस्वक्षरेष्वकारा दश । तेषां जीवराशय एव वाच्याः ।
एकेनाप्यभिधानसंभवे दशभिरभिधानं जीवानामानन्त्यदोतनाय ।
तृतीयकूटाद्याकारे तु ध्वनिस्वरूपस्यैव भावार्थप्रकरणे मूलबीजांश-
रूपत्वमुक्तमिति न विरोधः । एकादशः स्वर एकारः । स च
विद्यालक्षणस्य मूलबीजोत्थवृक्षस्यान्तरः प्राणः सन्पि स्वयं
स्ववाची, लोके ऽपि क्षतस्य पुनः प्ररोहणादिना अनुमीय-
मानस्याध्यात्मिकवायुसंबन्धस्य वृक्षादावज्ञीकारात् । उक्तं च
'श्रीकण्ठदशकं तद्वद्व्यक्तस्य हि वाचकम् । प्राणभूतः स्थितो
देवि तद्वदेकादशः स्वरः । एकः सन्नेव पुरुषो बहुधा जायते हि
सः' ॥ इति । श्रीकण्ठा अकाराः । अव्यक्तो जीवः । एकादश
एकारः, 'संधिरेकादशो भद्रा पञ्चनाभः कुलाचलः' इति कोशात्,
'यदेकादशमाधारं बीजं कोणत्रयात्मकम् । ब्रह्माण्डादि कटाहान्तं
जगत्.....॥' इति प्रयोगाच्च योगरूढोऽयं शब्दः । तस्य च

शुद्धयोगपेक्षया परत्वमस्त्येव । स च प्रकृत एकोऽपि हृश्यमानो
बहुरूपः परिणमते । उक्तं च कादिमृते — ‘यदेकादशमाधारं बीजं
कोणत्रयात्मकम् । कुमार्यास्तु तृतीयं तु त्रिपुरा परमेश्वरी ॥’ इति ।
हादिपक्षे तु शुद्धयौगिकत्वमङ्गीकृत्य श्रीकण्ठपरत्वेनैकादशपदं
व्याख्याय परो द्वादशः पुरुषः परः शिवः, तद्वाचक इति व्याचक्षते ।
तत्क्षिष्टमिति स्वर इति विशेषेणाकारव्यावर्तकेन सूचितम् । ननु
श्रीकण्ठदशकस्यैकस्मिन्ब्रेव श्लोके प्रतिसंबन्धित्वेन निर्दिष्टस्योप-
स्थित्या, एकादशोऽपि श्रीकण्ठ एवेति चेन, रूढिप्राबल्ये
तादशोपस्थितेरप्रयोजकत्वात् । कथमन्यथा ज्ञानार्णवे ‘आद्यं
वाग्भवमुच्चार्य कामबीजं द्वितीयकम् । कुमार्यास्तु तृतीयं तु त्रिपुरा
परमेश्वरी ॥’ इति त्रिपुराचक्रेश्वरीमन्त्रोद्धारः संगच्छताम् ? तत्र हि
कुमार्याः प्रतिसंबन्धित्वेन निर्देशोऽप्याद्यद्वितीयपदाभ्यां मातृका-
संबन्धिनावेव प्रथमद्वितीयौ वर्णौ विवक्षितौ, दक्षिणामूर्तिर्संहितादौ
‘अं आं सौः’ इत्यस्यैव प्रथमचक्रेश्वरीमन्त्रस्योद्घृतत्वात् । अन्यथा
बालाया एव त्रिपुराचक्रेश्वरीत्वमापद्येव । तस्मान्मातृकायामेकादशा
एवात्र ग्राह्य इति । तार्तीयप्रथमस्य पूर्वमभिहितत्वान्वेह
पुनरुद्धङ्कनभित्यपि हादिपक्षे सुवचम् । परं तु न तथा
सांप्रदायिकैव्याख्यात्म । तथापि कः प्राणवाचकोऽकारः को वा
जीववाचक इत्यनिर्धारणं तत्पक्षे दुरुद्धरम् ॥ ७८ ॥

பஞ்சதசியில் மெய்யெழுத்தை உருவடையச்
செய்கின்ற அகாரங்கள் (க ல ஹ ஸ க ஹ ல ஸ க ல
என்பவற்றிலுள்ள அகாரங்கள்) பத்தாகும். இவை
ஜீவராசிகளைப் பொதுவாகக் குறிப்பிடுபவை. என்னற்ற
வகைப்படி ஜீவர்களைக் குறிப்பிடப் பத்து என்ற
எண்ணிக்கை பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. மூன்றுவது
கூடத்தின் முதல் எழுத்தான் ஸகாரத்துடன் ஒட்டிய
அகாரம் பாவாரத்தப்பிரகரணத்தில் (சலோ 68) அதன்

ஓவியால் மூலபீஜ அம்சவடிவானது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதுவும் ஏற்கத்தக்கதே. முரணானது அல்ல. ஸகாரமானது வர்ணமாகவும் தொனியாகவும் உள்ளது. அங்கு தொனியாக உள்ளதைக் குறிப்பிட்டார். இங்கு வர்ணமாக உள்ளதைக் குறிப்பிடுகிறார். தொனிவடிவில் மூலபீஜத்தின் பகுதி. வர்ணவடிவில் ஜீவர்களைக் குறிப்பது.

உயிர் எழுத்துக்களில் பதினேராவது ஏகாரம். அது பஞ்சதசி என்ற மூலபீஜத்திலிருந்து தோன்றிய மரத்திற்குப் பிராணவாயு. ஏ என்ற உயிர் எழுத்து நிலையைக் குறிப்பிடுவதுடன், பிராண வாயுவையும் குறிக்கின்றது. பிராணிகளோ, மரங்களோ, காயம் பட்டபின்னரும், காயம் ஆறி மறுபடி நிறைவு பெறுவதற்கு வெளியே உள்ள பெளதிக் ஸ்தால வாயுவின் தொடர்பும் உதவுகிறது. பட்டுப்போன மரமோ உயிர் நீங்கிய பிராணியோ காயம் ஆறவோ உயிர் பெற்று மீளவோ காணேம். (ஏகாரத்தை பத்மநாபன், ஸாதி, பத்ரா, ஏகாதசம், குலபர்வதம் என்ற பல குறியீடுகளால் கோசம் குறிப்பிடும். மூஞ்கண்டம் என அகாரத்தைச் சொல்வர்.)

பஞ்சதசியில் ஏகாரம் ஒன்றே. ஆனாலும் பல மாறுபாடுகளைப் பெறுகிறது. முக்கோணவடிவுள்ளது. பிரும்மாண்டத்தின் மேல் ஓடுவரை பரந்துள்ள உலகை அது குறிப்பிடும். (78)

யोगிநीहृदयस्थमेव पद्मं लाघवात् स्पष्टत्वाच्च निबध्नाति-

बिन्दुभिस्त्रिभिरुच्यन्ते रुद्रेश्वरसदाशिवाः ।

शान्तिः शक्तिश्च शंभुश्च नादत्रितयबोधनाः ॥ 79 ॥

रुद्रस्तेजस्तत्त्वम्, ‘ருநோ வा ஏष யदग्नி:’ இதி ஶ्रुतோः । தேன் புரூஷனியதிகாலராగவி஦्यாகலமாயானா் பரி஗்ரஹ:, ‘புரூஷாடிக-

मायान्तं तेजस्तत्त्वं महेश्वरि' इति स्वच्छन्दसंग्रहोक्तेः । शान्तिः प्रकृतिः शुद्धविद्या च । अर्धचन्द्राघुन्मनान्तवण्णिष्ठं नादपदेनोच्यते । नादनितयमेव लोधनं येषां ते । करणे ल्युट् ॥ ७९ ॥

प्रिन्तुवेवप्पर्हि योक्तिं हर्गुतयत्तु
सलेकत्तेतकं केऽन्नेते विळक्कुकिरुर् । पञ्चतचियिलं
हर्गीमिलं उल्ला मुन्नरु प्रिन्तुक्करुम् रुत्तरन् आस्वरन्
सत्ताचिवेन ऎन्नरु मुन्नरु प्रिरुम्म निलेकला
विळक्कुकिन्नरन् । अवर्हिन् तेताणि (नातम्) मुन्नरुम्,
सान्ति सक्ति चिवेन ऎन्नरु मुन्नरेकं कुर्विप्पिटुकिन्नरन्.

अक्किणी ताण्णं रुत्तरन् । वेतम् इन्त रुत्तरेण अक्किणी
एन्नरु कुरुकिरतु । मुप्पत्ततारु तत्तुवंकलीलं पुरुषेन,
नियति, कालम्, राकम्, वित्तये, कलेव, मायेएन्नरु एमुम
तेजेस्तत्तुवमाण अक्किणी । सान्ति एन्नरु प्रिरकिरुत्तियुम्
सत्तवित्या तत्तुवम् । सक्तियुम् चिवलुम् आतियाण
इरुत्तक्तुवंकला । मुन्नरु प्रिन्तुक्कलीलुम् उल्ला अर्त्त
सन्तिरन् मुतल उन्माणी वरे उल्ला ऎट्टु
नातनिलेकरुम् सान्ति सक्ति चिवेन एन्नरु मुन्नरेकं
कुर्विप्पिटुकिन्नरन्. (79)

एवं सप्तत्रिंशत्तसंख्याकपदैर्महाविद्या ।

षट्त्रिंशत्तत्त्वानां तत्त्वातीतस्य चाभिधात्रीयम् ॥ ८० ॥

एवमित्यस्यानन्तरोदीरितश्लोकषट्कोक्तरीत्यर्थः । तत्र हि
ब्योमबीजपञ्चकम्, कामकलाश्रतसः, चन्द्रबीजे द्वे, रेफभूबीज-
क्रोधीशबिन्दुनादाश्रयस्यः, श्रीकण्ठदशकम्, एकादशः स्वर
एकः, इति संहत्य सप्तत्रिंशत् पदान्युपपादितानि । तेषां च तत्त्वानि
षट्त्रिंशत्तत्त्वातीतं ब्रह्मैकमित्यर्थः । तानि च यथा - शिवः,
शक्तिः, सदाशिवः, ईश्वरः, शुद्धविद्या, माया, कला, विद्या,
रागः, कालः, नियतिः, पुरुषः, प्रकृतिः, अहंकारः, बुद्धिः,
मनः, श्रोत्रम्, त्वक्, चक्षुः, जिह्वा, घ्राणम्, वाक्, पाणिः, पादः,

பாயு:, உபஸ்஥:, ஶங்க:, ஸ்பர්: , ரூபம्, ரஸ:, ஗ந்஧:, ஆகாஶ:, வாயு:, தேஜ:, ஆப:, பூஷிதி | எதேஷ் ஸ்வரூபமுத்திக்கமஶ ஸீமாங்யஸு஧ோடை திருவ்ய: , விஸ்தரம்யானே ஹ லி஖்யதே |

இவ்வாறு ஆறு சுலோகங்களால் (74-79) இந்த பஞ்சதசி எனும் மஹாவித்யையின் 37 எழுத்துப்பிரிவுகள் 36 தத்துவங்களையும் தத்துவ நிலைக்கப்பாற்பட்ட பரம் பொருளையும் குறிப்பிடுவதைச் சொன்னாலும்.

ஆகாச பீஜங்கள் 5, காமகலைகள் 4, சந்திர பீஜங்கள் 2, 'ர' என்ற எழுத்து (ரேபம்) பூமிபீஜம், ககாரம், பிந்து, நாதம் இவை 3-3, அகாரம் 10, ஈகாரம், என 37. தத்வங்கள் 36- சிவன் சக்தி, ஸதாசிவன், ஈச்வரன், சுத்தவித்யா, என ஐந்து சிவத்வங்கள், மாயா, கலா, வித்யா, ராகம், காலம், நியதி, புருஷன் என ஏழு வித்யாதத்வங்கள், பிரகிருதி, அஹங்காரம், புத்தி, மனம், காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு, வாக்கு, கை, கால், சிறுநீர்பாதை, மலப்பாதை, சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஆகாசம், வாயு, அக்னி, ஜலம், பூமி என ஆத்மதத்வங்கள் 24.

तत्र शिवशक्तिशुद्धविद्याप्रकृतयो बिन्दुर्थाः । सदाशिवादि-
पुरुषान्ता नव नादार्थाः । शब्दादय आकाशादयः श्रोत्रादयो
वागादयश्च पञ्च हकारादेरर्थाः । अहंकारादित्रयं तु ककारत्रयस्य
श्रीकृष्णानां वार्थाः । एकादशस्वरस्य तत्त्वातीतमर्थं इति विवेकः ।
यद्यपि हकारादेः शब्दाद्यर्थकल्पवदिन्द्रियाद्यर्थकल्पं नोक्तम्, तथापि
'स्वरव्यञ्जनभेदेन सप्तत्रिंशत्प्रभेदिनी । सप्तत्रिंशत्प्रभेदेन
षट्त्रिंशत्तत्त्वरूपिणी । तत्त्वातीतस्वभावा च विद्यैषा भाव्यते मया' ॥
इति वचनबलात् तत्तदर्थकल्पमवश्यகल्पनीयम् ।

न च सप्तत्रिंशतो वर्णानां सप्तत्रिंशति तत्त्वेषु क्रमेण
शक्तिरस्त्विति वाच्यम्, हकारादौ क्लृप्तशक्तिपरित्यागस्य
शक्त्यन्तरस्वीकारस्य चापत्तेः । न च भवत्पक्षेऽप्येकस्यानेकार्थकत्वं
दोष इति वाच्यम्, एकत्र शक्तिः परत्र लक्षणेति सुबच्चत्वात् । न च
युगपद्वृत्तिद्वयविरोधः, एतद्वचनबलादेव सप्तत्रिंशत्वस्य शक्तता-
वच्छेदकत्वाङ्गीकारेण पूर्ववत् तस्यादोषत्वात्, केवलहकारस्यैव
व्योमवाचक-त्वादिना प्रभितत्वेन तद्विरोधस्योद्भावने तु वृत्तिद्वय-
विरोधेऽकिञ्चित्करत्वस्य सुबच्चत्वाच्च; प्रमाणप्रभितत्वाविशेषादा-
पततोऽनेकार्थत्वस्यापि हर्यादिपदवददोषत्वाच्च । क्लृप्तशक्ति-
परित्यागस्तु न सर्वथा प्रामाणिकः ।

ननु प्रथमेऽम्शो विद्यायामष्टपञ्चाशद्वर्णा उक्ताः, कथमिह
सप्तत्रिंशत्त्वेन गण्यन्त इति चेत्, सत्यम् । न पुनरत्र वर्णगतेयं संख्या
कण्ठरवेणोक्तवचने श्रूयते येनैवमुच्येत । श्रूयमाणं संख्यामात्रं
पदनिष्ठत्वेनाप्युपपन्नम्, अर्धचन्द्रादिवर्णाष्टकस्यैकपदत्वात्, चतुर-
वयवककामकलावन्नादस्याष्टावयवकैकवर्णत्वाङ्गीकारेऽपि क्षति-
विरहाच्च । अत एव त्रैपुरमन्ते समूहमूलकारणभूते महामेरावर्धचन्द्रा-
दीनामष्टानामप्यर्धचन्द्रत्वरूपैकवर्णार्त्मकत्वमङ्गीकृत्य ‘नवाक्षरो
महामेरर्यं ब्रह्माण्डगोलकः’ इत्यादिव्यवहारस्तत्त्वेषु दृश्यते ।

वस्तुतोऽर्धचन्द्रादेः स्थानस्वरूपादिभेदाङ्गैकवर्णत्वं युक्तम्,
कामकलावयवेषु तु न तथेति वैषम्यम् । अत एव मूले पदैरित्युक्तम् ।
‘शक्तं पदम्’ इति तल्लक्षणाच्छक्तौरित्यर्थः । न च ‘सुमिडन्तं पदम्’
इति पाणिनीयसूत्रात् ‘ते विभक्त्यन्ताः पदम्’ इति न्यायसूत्राच्च
‘शक्तं पदम्’ इत्याधुनिकपरिकल्पितपरिभाषाया अप्रमाणत्वादिह
पदत्वं न युज्यत इति वाच्यम्, तथाप्यर्थवत्त्वेन प्रत्यक्षरं प्रातिपदिक-

ஸங்ஜாயாஂ ஸுபுத்பதேः, க்சி஦வ்யத்யாடிநா க்சிச்஛ாகல்யமதென க்சித்
‘ஸுபாஂ ஸுலுக் -’ இத்யநென ச லோபஸ்வீகாராத् । ந சைவ் ககாரேஷு
ஜஶ்த்வாப்தி:, ‘கிதி’, ‘பிதி’ இத்யாடிஜாபகேரகாக்ஷரபदே தத்தித்ய-
தாயா ஜாபநாடிதி ।

‘ஸ்வரவ்யங்ஜன-மேடே’ இத்யஸ்யாயமர்஥: - ஸ்வரவ்யங்ஜனயோரமேட-
விவக்ஷாமபவடிது மேடேநேத்யுக்தம் । அமேடே விவக்ஷித ஏவ ஹி தயோரஜாஜி-
மாவோ லோகசித்தி: ।

ததா ஹி - வ்யங்ஜனானி தாவத் ஸ்வராஜானி । தத்த
ககாரஸகாரஹகார-லகாரா ஦ஶஸஂல்யாகாஸ்து ஸ்வஸ்வாவ்யவஹிதோத்த-
ரக்ஷணாஞ்சார்யமாண-ஶ்ரீகண்டானாமஜானி । ஹலேखாவ்யஹகாராஸ்து ஸ்வஸ்வ-
பூர்வாஞ்சார்யமாணலகாரீயஶ்ரீகண்டானமேவாஜானிதி யத்யபி ‘ஸஂயோगாடி’
இதி ஸூத்ரேண பிதிமாதி; ததாபி ‘நாந்தஸ்஥ாபரமஸவர்ணம்’ இதி ஸூத்ரேண
பரேஷாமேவாஜானிதி வாஞ்சம் । ரேஃாஸ்து ஸபிந்துககாமகலானாம்,
அனுஸ்வாரா அபி தாஸமேவேதி வஸ்துஸ்திதி: । ததெதத் ஸர்வ
யாஜுவீநிகப்ராதிதாரவ்யஸூத்ரானி தி஭ாவ்யரத்நாடிதத்தாரவ்யானானி ச
ஜானானானாஂ ஸ்பஷ்டதரம் । பிரகृதே த்வியாந் விஶேஷ: । ஬ிந்஦ுவோ ஹி
ஸ்வோத்தராஞ்சார்யமாணனாடாவ்யஸ்வரஸ்யைவாஜானி ந புன: காமகலானாம்,
‘தத்பரஸ்வரம்’ இதி பிராதிதாரவ்யஸூத்ரஸ்யாத் பிரவृத்தே: । யோ ஹி ஸ்வராத்
பூர்வமனுஸ்வாரோ நோஞ்சார்யதே ஸ ஏவ ஸ்வபூர்வஸ்வராஜமிதி ‘அனுஸ்வார: -’ இதி
ஸூத்ரஸ்ய விஷய: । ந ஹி லோகவேதயோ: காபி ஸஂஹிதாயாமனுஸ்வாரேதர
ஸ்வராஞ்சாரண் டஷ்யதே । மகாரநகாரயோஹி ஸதோஹலி ஜலி ச பரே
அனுஸ்வாரவி஧ி: ‘மோऽனுஸ்வார:,’ ‘நஶாபடாந்தஸ்ய ஜலி’ இதி
பானிநீயஸூத்ரயோருபலம்யதே । தஸ்ய ச யதி பரே பரஸவர்ணாந்தர-
தாப்திவி஧ானாஞ்சஷஸஸஹாவ்யராஹுகூடே ‘ஹஸ:’ இத்யாடாவாத்மலாம

इत्याशयेन वेदमात्रमधिकृत्य प्रवृत्तेन प्रातिशार्थ्यमुनिना अनुस्वार-
मात्रस्य पूर्वाङ्गत्वम् ‘अनुस्वारः -’ इति सूत्रेणोक्तम् । तस्य च
‘व्यञ्जनमपराङ्गं विरामे लुप्यते’ इत्यादिसामवेदीयफुल्लसूत्राद्युक्तानि
सामविशेषेषु प्रयोजनानि विस्तरभयादनुपयोगाच्च नेहोल्लिखितानि ।
न चात्रापि प्रथमद्वितीयकूटस्थानुस्वारयोर्हकारसकारपूर्वत्वेन
परसवणादिवणान्तरभावाभावात् पूर्वाङ्गतापत्तिरिति वाच्यम्,
कूटानां पार्थक्येनोच्चारणे स्वरपरत्वान्मिलित्वोच्चारणे तु
बिन्दादिनवकस्योत्तरकूटे प्रवेशविधानेन हकारादिपूर्वत्वाभावात् ।
वस्तुतस्तु, हलत्वमेव हि व्यञ्जनत्वम् । कथमन्यथा ‘हलोऽनन्तराः
संयोगः’ इति सूत्रोक्ता संयोगसंज्ञा ‘हंसः’ इति सकारे स्यात् ?
तदभावे च हकारीयाकारे ‘संयोगे गुरु’ इति गुरुसंज्ञा न सिध्येत् । इष्टा
हि सा । तदेतच्छन्दःशास्त्रीये ‘धादिपरः’ इति पिङ्गलसूत्रे छन्दोभास्करे
प्रपञ्चितमस्माभिः । तथा च ‘संयोगादि’ इति प्रातिशार्थ्यसूत्रेण
संयुक्ताक्षरादिमव्यञ्जनस्य पूर्वाङ्गत्वं विदधतैव चारिताध्यात्
‘अनुस्वारः -’ इति पृथग् योगो व्यर्थः । न ह्यवसाने स्वरे वा परे
लोकवेद्योरनुस्वारः कापि दृश्यते, येन तत्सार्थक्यं भवेत् । तस्मात्
पृथक्सूत्रकरणस्य श्रीविद्यानुस्वार एव विषय इत्यवश्यं वक्तव्यम् । तेन
च कामकलानामेव बिन्दवोऽज्ञानि, नादस्तु द्वितीयतृतीय-
स्वरवदव्यञ्जनाङ्गक एव स्वरो भविष्यतीति दिक् । अयं
चाङ्गाङ्गिमावः ‘चतुर्विंशत्यक्षरा गायत्री’ इत्यादौ वेदे लौकिक-
च्छन्दस्मु प्रकृतेऽपि पञ्चदशत्वपोडशत्वाद्युपपत्त्यर्थमुपयुज्यते,
अङ्गाङ्गिनोरभेदविवक्षया तदभिन्नप्रधानाक्षरगणनयैव संख्यापूर्वे-
वश्यिकत्वादिति वस्तुस्थितिः । तदपवादाय ‘स्वरव्यञ्जनभेदेन’
इत्युक्तम् । अङ्गाङ्गिनोर्भेद एव प्रकृतांर्थे कार्यो न पुनरभेदो विवक्षणीय
इत्यर्थः ।

हादिविद्यायां हि द्वितीय-तृतीयाक्षरयोरपि सव्यञ्जनकत्वेन
षष्ठिरक्षराणि । अर्धचन्द्रादेरेक-वर्णत्वाङ्गीकारेऽपि तावदेकोन-
चत्वारिंशत् । बिन्दूनामपि नादेषु मेलनेनैकवर्णत्वस्वीकारे तु
षट्ट्रिंशत् । शक्तानि तु तत्र चत्वारिंशत् । व्योमबीजषट्कं, मायात्रयं,
कारणबिन्दुरेकः - रेफचन्द्रबीजभूबीज-क्रोधीजबिन्दुनादानां त्रयं त्रयं
द्वादश श्रीकण्ठा इत्येव तदर्थोपपादनादिह न कथंचन सप्तत्रिंशत्ता
संपद्यते । यद्यपि स्वराः पञ्चदश व्यञ्जनान्यष्टादश बिन्दवस्यः
सर्ववर्णसिमष्टिरेकेति सप्तत्रिंशत्ता तदुपासकैरुपपाद्यते, यदुक्तं
कामकलाविलासे - 'अज्ज्यञ्जनबिन्दुत्रयसमष्टिभेदैर्विभाविताकारा ।
षट्ट्रिंशत्त्वात्मा तत्त्वातीता च केवला विद्या ॥' इति; तथापि
संख्यायाः पृथग्निवेशित्वस्वाभाव्येन व्यष्टिवेषेण गणितस्य
पुनर्गणनं गौणम्, पञ्चदश्यां षोडशीत्वापादकं च ।

किं च, अङ्गाङ्गिनोरभेदस्य लोकसिद्धस्यापवादाय भेदेनेति
कण्ठरवेणोक्तेलोकसिद्धभेदानां पञ्चदशानां वर्णनामभेदेन गणनस्य
कुतो लाभ इति विचार्यम् । यद्यपि भेदपदस्य 'संभेदः सिन्धुसंगमः'
इत्यादौ संगमार्थं प्रसिद्धत्वादिह स्वरव्यञ्जनानां सर्वेषां
मेलनेनेत्यप्यर्थः सुवचः;; तथापि भेदपदस्य वृत्तिक्लेशः, समित्यनुप-
सृष्टस्य तदुपपादनाय तदग्रिमग्रन्थे 'पञ्चभिश्च तथा षडभिः' इति
पञ्चदशार्णैः सा' इत्यनेन सामान्यतः पञ्चदशसंख्याकाक्षर-
कत्वमुक्त्वा तदुपपादनाय तदग्रिमग्रन्थे 'पञ्चभिश्च तथा षडभिः' इति
विशिष्य कथनम्, तथैव 'स्वरव्यञ्जनभेदेन सप्तत्रिंशत्प्रभेदिनी'
इत्यादिना सामान्येन सप्तत्रिंशत्संख्याकाक्षरकत्वं प्रतिज्ञाय
तदग्रिमग्रन्थेन 'व्योमबीजैस्तु विद्यास्थैः' इत्यादिना
'नादत्रितयबोधनाः' इत्यन्तेन विविच्य तदुपपादनमित्यविवादम् ।

तत्र चोक्तरीत्या चत्वारिंशतोऽप्युपपादनादुपक्रमोप संहारविरोधो
दुरुद्धरः ।

किं च, ‘बिन्दुभिन्निभिरुच्यन्ते रुद्रेश्वरसदाशिवाः । शान्तिः
शक्तिश्च शंभुश्च नादत्रितयबोधनाः ॥’ इत्येकस्मिन्बोव श्लोके
बिन्दुत्रयनादत्रययोरर्थवर्णनेन बिन्दुत्रयस्य सप्तत्रिंशत्संख्यापूर्त्यर्थं
उल्लेखो नादत्रयस्य तु त्याग इत्यत्र तु स्पष्टं पक्षपात एव मूलमिति ।
एतेन कादिविद्यायां सप्तत्रिंशत्त्वसिद्धवर्थं द्वितीयतृतीयाक्षरस्योः
संध्यक्षरत्वात् प्रातिस्विकं द्व्यात्मकत्वेन गणनाक्षेत्राः
प्राचामपास्तः; हल्लेखास्वपि तथापत्त्या प्रकृतबाधकापादकश्च ।
तस्मान्नादत्रयमेलनेनैव सप्तत्रिंशत्ता । स्पष्टमेतद्योगिनीहृदये
‘हल्लेखात्रयसंभौतैस्तिथिसंख्यैस्तथाक्षरैः’ इत्यसकृतप्रतिहल्लेखं
पञ्चानामक्षराणां गणनात् । तस्माद्योगिनीहृदये संप्रदायार्थप्रकरणे
सर्वं कादिविद्याया-मेव स्वरसमिति निष्पक्षपातं कृतमतयो
विदांकुर्वन्तु ।

अयमत्र निष्कर्षः - तत्तदक्षरैर्बाच्यान् लक्ष्यांश्च पदार्थानु-
द्दिश्यैकादशास्वरेण तत्त्वातीत-ब्रह्माभेदो विधीयते । एवं विद्या-
वयवाक्षरसमूहवाच्यपदार्थ-समुदायात्मकत्वात् ‘विश्वं विद्याभिन्नम्’
इत्यपि विधीयते । भावार्थे हि शिवशक्तिजन्यत्वज्ञाप्यक
शिवशक्त्यभेदविधेयको विद्याजगदुभयोदेश्यक एको बोधः ।
विश्वजनकजन्यत्वज्ञाप्यकविश्वाभेदविधेयको विद्योदेश्यकशैकः । इह
तु विद्योदेश्यको विश्वान्तर्गतयावत्पदार्थप्रातिस्विकवाचकाक्षरैक-
घटितत्वज्ञाप्यकविश्वाभेदविधेयक एकः, विश्वोदेश्यकविद्याभेद-
विधेयकश्चान्यो बोध इति भेदः ॥ ८० ॥

இவற்றுள் சிவன், சக்தி, சுத்தவித்யா, பிரகிருதி என்ற நான்கும் பிந்துவின் பொருள். ஸதாசிவன் முதல் புருஷன் வரை ஒன்பதும் நாதத்தின் பொருள். சப்தம் முதலிய ஐந்து குணங்களும் ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்களும் காது முதலிய ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களும் வாக்கு முதலிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும் ‘ஹ, க, ர, ஸ, ல’ என்ற ஐந்தின் பொருள். அஹங்காரம் புத்தி மனம் என்ற மூன்றும் மூன்று ககாரங்களுக்கும் அகாரங்களுக்கும் பொருள். தத்வநிலைக்கப்பாற்பட்ட பரம்பொருள் ஈகாரத்தின் பொருள். உயிர் எழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்கள் எனப்பிரித்தால் 37 எழுத்துக்கள் கொண்டது பஞ்சதசி. 36 தத்வங்களையும் தத்வாதீத நிலையையும் அது குறிப்பிடுகிறதென்பர்.

பஞ்சதசீயின் முப்பத்தேழுவர்ணங்களும் வரிசையாக சிவன் முதல் பூமி முடிய உள்ள 36 தத்வங்களையும் தத்வாதீதநிலையையும் குறிப்பிடலாமே என ஐயம் எழும். ஹகாரம் முதலிய எழுத்துக்கள் ஆகாயம் முதலிய குறிப்பிட்ட பொருள் கொண்டவை. இதனைவிட்டுப் புதிதாக க்-சிவன். அ-சக்தி எனப்புதிய பொருள் தருவது உசிதமல்ல. சக்தியாலும் லக்ஷணையாலும் தக்க பொருளை விளக்குவது தவறல்ல.

முதலம் சத்தில் பஞ்சதசியில் 58 வர்ணங்கள் (சலோ-14) உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளதே எனில் அங்கு அர்த்தசந்திரம் முதல் உண்மனி வரையுள்ள நிலைகளையும் எழுத்துக்களாகக் கூறப்பட்டது. அது தொனிவிளக்கத்திற்காக. பொருளுள்ள சொல்விளக்கத் திற்காக அல்ல. அந்த நாத வகை ‘க, ஹ’ போன்று தனிப்பொருள் கொண்டவையல்ல.

பொருளுள்ள சொல் எனில் இலக்கண முறைப்படி விபக்திவிகுதிகள் காணுமே எனில் சாகல்யரின்

கருத்துப்படி அந்த விகுதிகள் மறையவும் கூடும். மெய்யெழுத்தை உயிர் எழுத்தின் துணையின்றி உச்சரிக்க முடியாது. அதனால் உயிர் எழுத்திற்கு மெய் எழுத்து அங்கமே தவிர பிரதானமல்ல என்றும் கூறுவர். மற்றும் வியாகரணத்தை ஒட்டி ஸந்தி முதலியவைகளால் எழுத்தின் உருமாறக் கூடும். (80)

(வேதவிளக்கத்திற்கு வந்த சிகையும் வியாகரணமும் சந்தஸாம் எழுத்து, அதன் ஸ்வரம் அதன் உச்சரிப்பு பற்றிப் பல விரிந்த விளக்கங்களைத் தருகின்றன. அவற்றையொட்டி பாஸ்கரராயர் தருகிற விளக்கமும், ஹாதிவித்யைக்கும் பஞ்சதசிக்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு பற்றிய விளக்கமும் ஆழந்த சாஸ்திர பரிசயத்தால் மட்டுமே அறியத்தக்கவை. விரிவிற்கு அஞ்சி பொருள் விளக்கத்திலுள்ள ஆழமும் காரணமாக பாஸ்கரர் உரையின் முழுவிளக்கம் இடம் பெறவில்லை.)

மேலும் விளக்கி ஸம்பிரதாயார்த்தத்தைத் தெளிவு படுத்துகிறார்.

தடெடமிஸ்஧ாயாह-

जन्यजनकयोर्भेदाभावाद् वाच्यस्य वाचकेनापि ।
ब्रह्मणि जगतो जगति च विद्याभेदस्तु संप्रदायार्थः ॥ ८१ ॥

ब्रह्मणि जगत इत्यत्र, अभेद इति शेषः । सम्यग्गुरुशिष्य-
पारंपर्यक्रमायातमर्यादानुसारेण दीयत इति संप्रदायार्थः ॥ ८१ ॥

காரணமான பரம்பொருள், அதன் விளைவான உலகம், இவற்றினிடையே வேற்றுமை இல்லை. அதுபோன்று வாசகமான சொல்லிற்கும் வாச்யமான பொருளிற்கும் இடையே வேற்றுமை இல்லை.

சிவன் சக்தன். தேவி சக்தி. சக்தனுக்கும் சக்திக்கும் இடையே வேற்றுமை இல்லை. அந்த சக்தி உலகைப்படைத்துக்காத்து மறைத்து அருள்புரிவது. படைப்பும் காப்பும் லயமும் உலகமின்றி தனித்தில்லை. சக்தியால் உருவான பிரபஞ்சத்திற்கும் அந்த சக்திக்கும் இடையே வேற்றுமை இல்லை. பிரபஞ்சம் 36 தத்வங்களாலானது. 37வது தத்வமான சிவசக்தி ஸாமரஸ்யமான பரம்பொருள் 36 தத்துவவடிவான உலகமானது. இதனை குரு சிஷ்ய முறையில் அமைந்த கொள்கையாலும் அனுபவத்தாலும் உணரலாம் என்பதால் இந்த விளக்கம் ஸம்பிரதாயார்த்த மாகிறது. (81)

இனி நிகர்ப்பார்த்தத்தை விளக்குகிறார்.

அथ நி஗்மர்஥மாஹ -

பரமशிவ நிஷ்கலதா தदभிந்து ஸ்வதேশிகெந்஦்ரஸ்ய |

தत்கருணாதः ஸ்வஸ்மிந்பி தद்஭ேदோ நி஗்மர்஥ः || ८२ ||

பரமशிவः காமகலாஸ்வரூபனிர்ணயாவसரே நிஷ்குப்ய கथிதं ஬्रஹ | தந நிஷ்கலதா ததிதரப்பார்஥மாஹः, ததிதரஸ்ய ஸ்வஸ்யாபி டுःக்வஜநக்த்வாத्, ‘திதியாடை மய் ஭வதி’ இதி ஶ्रுதேः | இதி பிரதமகூடார்஥ः | தென ஬்ரஹணா ஸ்வியஸ்ய ஦ேஷிகெந்஦்ரஸ்ய ஶ்ரீగுருசரணானாம- ஭ேದः, தேவான ஬்ரஹ்மாவநாடாந்வேந தத்தே஦ஸ்ய ஸிஷ்வாதிதி திதியகூடார்஥ः | தத்கருணாதः ஸ்வகृதாந்பிச்சரிதம்பித்புரःஸரட்ட- தரஸேநாஸ்பாதிதப்ரஸாதஜந்யगுருகருணாகரம்பிதகடாக்ஷனிரிக்ஷண- பலாத் ஸ்வஸ்மிந்பி ஸாதகே ஬்ரஹ்மே஦ः ஸி஧்யதீதி தூதியகூடார்஥ः | ஸ்வஸ்ய ஗ுரு஦ாரா ஶிவங்ரே ப்ரவேஶஸ்பாதகத்வாதேஜ்ஜானஸ்ய விஷயः ஶிவ஗ுருவாத்மைக்யம் நி஗்மர்஥ப்஦வாச்யம् || ८२ ||

பரமசிவன் - பரம்பொருள் - பரப்பிரும்ஹம். அது உள்ளும் வெளியும் எதனைவும் எப்போதும் எவ்வகையிலும் வேறுபடுத்திக் காணத்தக்க வேறு பொருள் காணுத தத்வாதீதம். (சலோ. 67-68 காமகலா விளக்கம் காண்க.) வேறென்றின் தொடர்பு துன்பம் தரும். அது பேரானந்தம். துன்பக் கலப்பில்லாத நிலை. வாக்பவ கூடம் இதனை விளக்குகிறது.

அந்தப் பரமசிவனுடன் தன் குரு வேறுபடாதவர் என்ற பாவனை எல்லா நேரத்திலும் திரும்பத்திரும்ப இடையூறின்றி ஏற்பட உறுதி பெற்ற மனம் பரமசிவனும், தன் குருநாதரும் ஒன்றே என்ற பாவனை நிலைத்துவிடும். இதுவே காமகூடத்தின் பொருள்.

அவரது கருணையால், வேறு எந்த நோக்கமு மில்லாத பக்தியும் ஆர்வமும் முன்னிட்ட பணிவிடையால் மகிழ்ந்த தன் குருவின் கனிந்த கடைக்கண் பார்வையின் அருட்சக்தியால், ஆத்மானுபவம் பெற்று பரம சிவனுக்கும் தனக்கு மிடையே வேற்றுமை மறைந்து அத்வைத ஜ்ஞானம் ஏற்படுவது சக்தி கூடத்தின் பொருள்.

“பரம சிவன் நிஷ்கலன். தன் குரு பரம சிவனே. அவராளால் அவரது வழிகாட்டவில் தானும் பரமசிவனே” என்ற அத்வைத உணர்வே நிகர்ப்பார்த்த மாகும். சிவனது கர்ப்பத்தில் தன் குரு உள்ளார். தன் குரு தன்னையும் சிவனது கர்ப்பத்தில் இரண்டறக் கலந்து சிவாத்வைதம் பெற உதவியுள்ளார். சிவன், குரு, ஸாதகன் இவர்களிடையே தத்வாத்வைதம் ஏற்பட்டது.

(82)

இனி கெளவிகார்த்தத்தை விளக்குகிறார்.

அथ பரதேவதாயா வி஦்யாயாश்க்ரராஜஸ்ய ஶ்ரீగுரோராத்மனஶ்வைக்யं
கौलிகார்஥ இत्युच्यते, ஸर்வேஷாங் ஬்ரஹ்மாभேदேந ஸஜாதீயத்வாத्,
ஸஜாதீயயூத்யஸ்ய குலபடவாச்யத்வாத्, ‘ஸஜாதீயை: குல் யூதம்’
இத்யமராக்தே: । அயங் ச பஶ்சாநாமமே஦: ஸமாந஧ர்மவஞ்சேந ஸிஷா஧-
யிஷித: । ஸ ஸமாநா ஧ர்ம: ‘஗ணேஶாநாக்ஷத்ரயோगிநீராஶிரஸ்பிணிம் ।
தேவீ மந்த்ரமர்யா நௌமி மாதுகாபீதரஸ்பிணிம் ॥’ இதி
தந்திராஜாக்தங்ணேஶாநாக்ஷத்ரகாத்மகத்வால்ய: । தத் பரதேவதாயாங் பிரதம்
஗ணேஶால்முப்பாடுயதி -

பரதேவதைக்கும் பஞ்சதசிக்கும் பூர்ச்சக்ரத்திற்கும்
தன் குருவிற்கும் தனக்கும் இடையே அத்வைத உணர்வு
கெளவிகார்த்தமாகும். பிரும்மம் ஒன்றே உள்ளது.
அதுவே ஒரே ஜாதியிலுள்ள தேவியாக மந்திரமாக,
சக்கிரமாக, குருவாக, ஆத்மாவாகக் காட்சி தருகிறது.
ஒரே இனத்தைச் சார்ந்தவற்றுள் வேற்றுமை
காண்பதில்லை. ஐந்தின் இயல்பும் ஒன்றே. தந்திராஜம்
என்ற நூலில் தேவியே, கணேசர்கள், சிரஹங்கள்,
நகஷத்திரங்கள், யோகினிகள், ராசிகள்,
மாத்ருகாபீடங்கள், மந்திரம் என்ற வடிவிலுள்ளாள்.
அவளை வணங்குகிறேன் என்று கூறுகிறது. இந்த
வடிவங்கள் ஒரே இனத்தை - குலத்தைச் சார்ந்துள்ளதால்
இவை கெளவிக அர்த்தம் என விளக்குகிறார்.

மாதா நிருபமதேஜோமய்யா: ஸ்வஸ்யா மரிசிரஸ்பாணாம் ।

ஆவரணதேவதாநாமீஶத்வாடுச்யதே ஗ணேஶிதி ॥ ८३ ॥

‘ந தத் ஸ்ரீயோ ஭ாதி’ இத்யாதிஶ்ருத்யா பிரதிபாதிதாநஷ்டிக-
தேஜோரஸ்பந்திரணோ மரிசிய ஏவாவரணதேவதா: । தாஶ்வைகாடஶோத்ரஶத-
ஸஂஸ்யாகா: । தந்தமேநாந்யா அபி பிரதிபாதிதா: । தாஷதேவதா஗ணஸ்யே-
ஶத்வாடுணேஶித்யுச்யதே மாதா ॥ ८३ ॥

தாயான தேவி உவமை கூறமுடியாத எல்லையற்ற பேரொளி வடிவினள். அவளிடமிருந்து கிளம்பிய எண்ணற்ற ஒளிக்கதிர்களே பூர்ச்சக்ரத்தில் வழிபடப்பெறுகிற ஆவரணதேவதைகளாகின்றன. அगிமாदிமி: ஆவுர்த் மஷூகீ: எனத் தேவியின் தியான சுலோகம் சொல்லும். ஒத்ததன்மையுள்ள தேவதைகளானதால் அவை கணமாகக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றனர். பிரகடயோகினிகள் 28, குப்தயோகினிகள் 16, குப்ததரயோகினிகள் 8, ஸம்பிரதாய யோகினிகள் 14, குலோத்தீர்ணயோகினிகள் 10, நிகர்ப்பயோகினிகள் 10, ரஹஸ்ய யோகினிகள் 8, அதிரஹஸ்யயோகினிகள் 15, ஆயுதசக்தி 1, ஸமஷ்டி சக்தி 1, என 111 ஆவரண தேவதைகள். வேறு தந்திரங்களில் மேலும் பல கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் ஈசவரி இவள். கணேசீ - கணேச ரூபினீ.

(இ)ளஞ்சுரியனுக்கொப்பான நிறத்துடன். யானை முகமும் முக்கண்களும் பாசம், அங்குசம், வரம், அபயம் தாங்கிய நான்கு கைகளும் மடியில் தம் தம் தம் சக்திகளை அணைத்தபடி கணேசநியாஸ முறையில் 51 கணேசர்கள் உண்டு. அவர்கள் தேவியின் அருண ஒளிக்கதிர்களே.) (83)

இच்஛ாதித्रिसமஸ்திருணत்ரயாத்யானலெந்துரவிநேதா ।
எவ் நவமிர்யாதூ ஗ிரஸ்பேத்யுந்தே மாதா ॥ ८४ ॥

இஞ்சா ஜானா கியேதி ஶகிதந்திரஸமஸ்திருபா மாதா । தடுக்த ஸ்கேதபத்தௌ - ‘இஞ்சா ஶிரः ப்ரதேஷோதி ஜானா ச தடுக்தோதா । கியா பதாதா ஹஸ்யா:’ இதி । ஗ுணவிதிஷ்டஸ்ய ஶாலங்களோ ஽வயவரஸ்பா ஏவ முணா இதி வ்யவக்ஷியந்தே । ஆடித்யாடி஗்ரஹாணாா நவஸ்ர்யாக்தாநா- ஸ்ர்யாக்தாநாவஶாலித்வமேவ பிரகृதே பிரத்வ விவக்ஷிதம் । ஏவமேவ நக்தாடிஷு ஬ோத்துந்தம் ॥ ८४ ॥

கிரஹருபினியான மாதா இச்சாக்தி, ஜ்ஞான சக்தி, க்ரியா சக்தி என்ற மூன்றின் ஸமஷ்டி வடிவம். தலையில் இச்சாக்தியும் நடு உடலில் ஜ்ஞான சக்தியும் கால்களில் கிரியா சக்தியும் கொண்டவள் என ஸங்கேத பத்ததி கூறும். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற முக்குணங்கள் உள்ளவள். அக்னியும் ஸுர்யனும் சந்திரனும் இவளது கண்கள். ஸுர்யன் முதலிய ஒன்பது கிரஹங்களும் இவளது ஒன்பது அவயவங்கள்.

இச்சா முதலிய மூன்று சக்திகள் ஒவ்வொன்றும் முக்குணங்கள் ஒவ்வொன்றுடன் தொடர்பு கொண்டு ஒன்பதுவகையாகின்றன. அந்த சக்தி - குண இணைப்பால் படைப்பு முதலியதில் சபள(ஸகுண) பிரும்மம் இயங்குகிறது. இந்த ஸகுணப்ரம்ஹமே கிரஹருபினியான மாதா பராக்தி. ஒன்பது அவயவங்கள் கொண்டதால் கிரஹருபினீ என்றது போல், 27 அவயவங்கள் கொண்டதால் நகஷத்ரருபினீ என்றும் 12 அவயவங்கள் கொண்டதால் ராசிருபினீ என்றும் மாதாவை அழைப்பர். (84)

இந்஦ியदशகேநாந்தःகரணचतுष்கேण விஷயदशகேன ।
பிரகृதிபுருஷருணத்த்வைர்ஜாதா நக்ஷத்ரஸ்திபிணி மாதா ॥ ८५ ॥

ज्ञानेन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि पञ्च, कर्मेन्द्रियाणि वागादीनि
पञ्चेति दशोन्द्रियाणि, मनो बुद्धिरहंकारश्चित्तं चेत्यन्तःकरणचतुष्कम्,
शब्दादयो वचनादयश्च विषया दश । प्रकृतिरुणत्रयसाम्यावस्था,
पुरुषः, सत्त्वादिरुणत्रयसमष्टिरूपं सुखदुःखमोहमूलं रुणतत्त्वम् । एवं
सप्तविंशतिसंख्याकत्वान्नक्षत्रस्त्रूपत्वं मातुः ॥ ८५ ॥

ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் 5, கர்மேந்திரியங்கள் 5, ஆக 10, மனம் புத்தி அஹங்காரம் சித்தம் என்ற உள்ளங்கள் 4, இந்திரியங்களின் விஷயமான சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், பேசுதல், எடுத்தல், நடை, மல விஸர்கம்,

कलवी इन्पाम एन्ऱ पत्तु, मुक्कुण्ण समनीलेयाण
पिरकिरुति, पुरुष्णं, मुक्कुण्णसमष्टिं एन्ऱू ला-क -
तुक्क - मेंोहृन्कलीं लुलमाण कुण्ठत्तुवमं एन्ऱ
इरुपत्ति एमुं इरुपत्ति एमुं नक्षुत्तिरवटिविलुण्णा
तायाकुमं.

सत्वमं अतिकमाक रज्जूला-मंतमसा-मं कुरेय
ला-कमं नेरुम. रज्जूलं अतिकमाक मर्ह इरण्णुमं कुरेय
तुन्पामं नेरुम. तमसं अतिकमाक मर्ह इरण्णुमं
कुरेय मेंोहृमं एनुमं कुम्प-पमुमं मयक्कमुमं नेरुम.
समष्टियीं कलवेयीं लुलप्पेबारुणीं
अ॒ली॑र्के॒र्प वी॒ल॒व॒क॒ल॒ मा॒रु॒म. (85)

नरपतिरविकाषापद्मुद्भिसंख्यैः

अकडबवहूर्वैरक्षरैर्वेष्टिताभिः ।

डरलकसहवर्णाद्याकिनीभिस्तु षड्भिः

घटितनुरितीयं कथ्यते योगिनीति ॥ ८६ ॥

नरपतयो राजानः षोडश । रवयो द्वादश । काष्ठा दिशो दश,
ऊर्ध्वधोदिग्द्वयस्याप्यष्टभिर्दिग्भिः साहित्यात् । समुद्राश्वत्वारः,
'पयोधरीभूतचतुःसमुद्राम्' इत्यादौ तथैव समुद्रगतसंख्याप्रसिद्धेः ।
षोडशादिसंख्यानामकाराद्यक्षरैर्यथासंख्यमन्वयः । अकाराद्याः षोडश
स्वरा अमृतादितद्वेतोपलक्षकाः । कादिठान्ता द्वादश वर्णाः
कालरात्यादीनामुपलक्षकाः । डादिफान्ता दश डामर्यादीनाम् ।
बादिलान्ताः । षड् बन्धिन्यादीनाम् । वादिसान्ताश्वत्वारो
वरदादीनाम् । हक्षौ द्वौ हंसवतीक्ष्मावत्योरुपलक्षकौ । डकारादि
वर्णषट्कमादिभूतं यासामाकिनीनां ता डाकिन्यादयः ।
तेनामृताद्यावृता डाकिनी, कालरात्याद्यावृता राकिणी, इति
प्रकारेण षड्भिस्त्वग्सृष्टमां समेदोऽस्थिमज्जाधिपतिभिर्वि-
शुद्धयनाहतमणिपूरस्वाधिष्ठानमूलाधाराज्ञाचक्राणां तत्तदेवता-

वरणशक्तिसमानसंख्याकृततदलनिविष्टावत्तावत्संख्याक-
देवीसंवृतानां कर्णिकासु निविष्टाभिर्द्धकिनीराकिणीलाकिनी-
काकिनीसाकिनीहाकिनीभिर्घटिता तनुर्यस्यः सा योगिनीत्युच्यत
इत्यर्थः । यदपि 'त्वगसृज्ञसमेऽस्थिमज्जाशुक्राणि धातवः' इति
भिषजां घण्टाघोषेण धातवः सप्त, तदधिपतिरपि याकिनीनाम्ना
सहस्रारपद्मेऽमृतादिसकलशक्तिबृन्दाधिष्ठितदलकिर्मीरिते तिष्ठतीति
तन्त्रेषु प्रसिद्धम्, षोढान्यासेऽपि क्वचित्तन्त्रेषु तस्या न्यासो दश्यते;
तथापि योगिनीहृदये घण्णामेव न्यासविधानादमृतादिशक्त्यति-
रिक्तशक्तरावरणरूपाया अभावेनैतत्षट्क-समष्टचात्मकमातृत्वेन
च पार्थक्याभावाद्योगिन्यः षडेव । यदाह - 'विशुद्धौ हृदये नाभौ
स्वाधिष्ठाने च मूलके । आज्ञायां धातुनाथाश्च न्यस्तव्या डादिवेताः ।
अमृतादियुताः सम्यग् ध्यातव्याश्च सुरेश्वरिः' इति ॥ ८६ ॥

योकिऩैरुपीज्ञेयान मातावीन् विळक्कमं
पिण्णवरुमाऱु. नरपति - अरचन् - इதु 16 ऎन्ऱ ऎन्ऱेण
संकेतत्त्वाल् गुरुक्कुम्. अव्वारें रवि - शार्म्यन् 12,
काष्ठटा - तीक्कुकन् 10, शमुत्तिरंकन् 4, योकिऩीकन्
आறु. टाकिऩै, राकिऩै, लाकिऩै, काकिऩै, शाकिऩै, ख्राकिऩै
एन (इवर्कन् ड, र, ल, क, स, ह ऎन्ऱ ऎमुत्तुक्कलैत तम
बेपयरिन् मुन्ऩेनमुत्तुक्कलैत ताक्क केकाण्णंटवर्कन्. अमुतल् 16
एमुत्तुक्कन् टाकिऩीयेच कुम्नंतुलैन. कमुतल् 12
एमुत्तुक्कन् राकिऩीयेयुम्. 'ड' मुतल् 10 एमुत्तुक्कन्
लाकिऩीयेयुम् 'ब' मुतल् आறु एमुत्तुक्कन्
काकिऩीयेयुम् 'व' मुतल् नांकु एमुत्तुक्कन्.
शाकिऩीयेयुम् 'ஹ, कಷ' ऎन्ऱ इरु एमुत्तुक्कन्
ख्राकिऩीयेयुम् कुम्नंतुलैन. इवर्गुल अमेन्त
मातावीन् वटिवम् योकिऩैरुपीज्ञेयाकुम्.

ललिता श्लूसरनामन्कलील वीक्तत्तिचक्र निलया
(475) तेऽनंकि ख्राकिऩैरुपतारीनै ऎन्ऱ (527) नामम
वरे आறु योकिऩीकन् रुपत्तेत विळक्कुकिऩ्ऱन.

அம்ருதா, ஆகர்ஷினீ, இந்திராணி, ஈசானீ, உமா, ஊர்த்தவகேசி, கஷி஦ா, சூகாரா, லூகாரா, ஏபதா ஐச்வர்யாத்மிகா, ஓங்கர்ரா, ஓளஷதி, அம்பிகா, அக்ஷரா என்ற பதினாறு யோகினிகளும் டாகினியில் அடங்குவர். காளராத்திரி, ஖ண்டிதா, ஗ாயத்ரி, ஘ட்டாகர்ணி, ஡ார்ணி, சண்டா, தொயா, ஜயா, இங்காரிணி, ஜானருபா, டக்காரிணி என்ற பன்னிரண்டு யோகினிகளும் ராகினியில் அடங்குவர். ஡ாமரி, டக்காரிணி, ணார்ணி, தாமஸி, ஸ்஥ாந்தி, ஦ாக்ஷாயணி, ஧ாத்ரி, நாரி, பார்த்தி, பட்காரிணி என்ற 10 யோகினிகள் லாகினியில் அடங்குவர். வனி஧ா, மந்திரி, மஹாமாதா, யச்சிவிநி, ரக்தா, லஂஷீ என்ற அறுவரும் காகினியிலும், வரதா, ஶ்ரீ:, ஷண்டா, ஸரஸ்வதி என்ற நால்வரும் ஸாகினியிலும், ஹம்ஸவதி, கஷமாவதி என்ற இருவரும் ஹாகினியிலும் அடங்குவர். இதை அ-க-ட-ங-வ-க என்ற எழுத்துக்களை முன்னிட்ட பெயர் கொண்ட 16-12-10-6-4-2 எண்ணுள்ள டாகினீ முதலியவர்களை வடிவாகக் கொண்டவள் யோகினீ ரூபினியான மாதா (அ-அ: 16,க-ட 12, ட-ப 10, க-ல 6, க-ச 4, ஹ-க 2 என்ற அக்ஷரவரிசையில் அமைந்த நாமங்கள் கொண்ட யோகினிகள்).

டாகினீ தோலுக்கும், ராகினீ ரத்தத்திற்கும், லாகினீ மாம்ஸத்திற்கும், காகினீ, மேதலீற்கும், ஸாகினீ எலும்புக்கும், ஹாகினீ மஜ்ஜைக்கும் அதிஷ்டான தேவதை. இவர்கள் முறையே விசுத்தி, அநாஹதம், மணிபூரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மூலாதாரம் ஆஜ்ஞா என்ற ஆறுசக்ரங்களிலும் முறையே 16-12-10-6-4-2 தளங்களில் இடம்பெறுகின்றனர். சக்லமென்கிற ஏழாவது தாதுவும் ஸஹஸ்ரபத்மமும் இந்த 50 அக்ஷரஸமஷ்டியும் யாகினீ என்ற ஹாகினீ முதலிய யோகினீகளின் ஸமஷ்டி ஸ்வரூபத்தில் அடங்கும். யோகினீ ஹ்ருதயத்தில் ஆறுயோகினிகள் மட்டுமே தரப்பட்டுள்ளனர். மற்ற தந்திரங்களில் ஏழு யோகினி களும் கூறப்படுகின்றனர். (86)

பञ्चभिर्नार्गकूर्मायैः प्राणापानादिपञ्चभिः ।
जीवात्मपरमात्मभ्यां चैषा राशिस्वरूपिणी ॥ ८७ ॥

आद्यादिपदाभ्यां कृकरदेवदत्तधनंजयानां व्यानोदानसमानानां
च संग्रहः । एवं द्वादशात्मकत्वाद्राशिरूपिणी जगन्माता । पीठानां
गणेशादिसमानसंख्याकत्वात् तदात्मकत्वोक्त्यैव तदुक्तप्रायमिति न
पुनः पृथक् संरम्भः ॥ ८७ ॥

नாகம், கூர்மம், க்ருகரம், தேவதத்தம், தனஞ்ஜயம்
என ஐந்தும், பிராணம் அபானம், வியானம், உதானம்,
ஸமானம் என ஐந்தும் உடலை இயக்குகிற வாயுக்கள்.
அவற்றுடன் ஜீவாத்மா பரமாத்மா என்று இரண்டும் சேர
ராசி ஸ்வரூபினீயான மாதா. மேஷம், விருஷ்பம்,
மிதுனம், கடகம், ஸிம்ஹம், கன்யா, துலா, விருச்சிகம்,
தனுஸ், மகரம், கும்பம், மீனம் எனப்பன்னிரண்டு
ராசிகளாக நாகம் முதலியவை குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.
பன்னிருவரின் குவியலாக இருப்பதால் இவை பன்னிரு
ராசிகள். ஐம்பத்தொரு பீடங்களும் ஐம்பத்தொரு
கணேசர்கள் ஐம்பத்தொரு எழுத்துக்கள் போல் ஸமான
எண்ணுள்ளவை. (87)

अथ विद्यायां गणेशादिरूपत्वमुपपादयति-
अकथादिकषोडशाक्षरात्मकतार्तीयककामवाग्भवैः ।
घटिता च परादिवागगणौरिति विद्यापि गणेशरूपिणी ॥ ८८ ॥

அகாராடிக்ஷோಡஶஸ்வராத்மகं தார்தீயं ஶக்திகூடம् । காடிதாந்தா-
க்ஷரரूபं ஦्वैतीயிக் காமராஜகூடம् । ஥காராடி-ஸ்காராந்தாக்ஷரமய்
ப்ராய்மிக் வாग்஭வகூடம् । பராடிவாக்ஷதுষ்யரूபं சைத்ரை-
ஸ்மஸ்தி஭ேடேந । அதः ஶங்கணஸ்யேஶத்வாஞ்ச்சிரிவி஦्यापि ஗ணेशரूபா ।
வैதாலியं ஞந்த: ॥ ८८ ॥

पञ्चतचियाणं पूर्वीत्यययुम्, कजेन्चारं
मुतलीयतेत्कुन्निप्पिटुकिरथु.

उयिरं एमुत्तुकंकलं पतिग्रहुम् सकंति कृतम्. 'क' मुतलं 'त' वरे 16 एमुत्तुकंकलम् काम कृतम्. 'थ' मुतलं 'ल' वरे 16 एमुत्तुकंकलम् वा॑क्पव कृतम्. 'ह' एन्पतु लम्ष्टियाणं प्रिरुम्हलम्. पश्यन्ति, मत्त्यमा, वैवकरौ एन्पवै वरीचेयाक सकंति-काम-वा॑क्पव कृतंकलं. पश्यन्ति मुतलीयवर्धनं लम्ष्टियाणं परा पञ्चतचियाकुम्. इववारु अक्षर कज्ञत्तिरंकुम् वा॑क्कज्ञत्तिरंकुम् शक्ववरीयान्तालं कजेन्चियावाणा. (88)

बिन्दुत्रयनादत्रयतदन्यकूटत्रयैर्ग्रहत्वमिह ।

नक्षत्रत्वं च दशाकाराणां व्यञ्जनैरपार्थक्यात् ॥ ८९ ॥

बिन्दुनादनिर्मुक्तं कूटमेकं बिन्दुरेको नाद एकः, एवं प्रतिकूटं त्रयं त्रयमित्यर्थः । तदुक्तम्— 'बीजबिन्दुध्वनीनां च त्रिकूटेषु ग्रहात्मिका' इति । बिन्दवश्च ध्वनयश्चेति द्वन्द्वोत्तरं बीजानां बिन्दुध्वनय इति तत्पुरुषात् । तेन च बीजबिन्दुध्वनीनामिति पदेन षड् गणिता भवन्ति । तेषां षण्णां त्रिकूटेषु; अर्थात् तदतिरिक्तेषु त्रिषु मेलनेनेति शेषः । षष्ठ्या वा संबन्धित्वमर्थः । तैः षट्मिः संमेल्य गणितेषु कूटेषु सत्सु ग्रहात्मिका विद्या भवतीति योजना । ये तु बीजपदेन हकाररेफेकारसमूहमात्रम्, तानि च बिन्दवश्च ध्वनयश्चेति त्रिपदद्वन्द्व इति व्याख्याय बीजमात्रेणावयव-विश्लेषसचिवेन ग्रहत्वमुपपादयन्ति तेषामितरांशवैयर्थ्यम्, संपूर्णाया विद्याया एव गणेशानक्षत्राद्यात्मकत्वोत्त्या प्रकृते विद्यैकदेशस्यैव ग्रहत्वोपपादने कचिदेकदेशे कचित् संपूर्णायामिति वैरूप्यं च । यथा च योगिन्यादेरपि नैकदेश-रूपतापत्ति-स्तथानुपदमेव वक्ष्यामः ।

கி ச, விந்஦ுனிர்முக்தஸ்ய ஬ீஜத்வாभாவாட् ஬ீஜபदேந
பராமಶோऽபி நோचிதः । கथமந்யथா ‘शुद्धं बिन्दुयुतम्’ இत्यादिदश-
वி஧மாதृகन्यாசாந்தர்தஶுद்஧மாதृகாந்யாசப்ரகரणे விந்஦ுவினிர்மீகே
ஸதி கேவலாநாமக்ஷராணா் ஬ீஜத்வாभாவபத்யா விந்஦ுயுதந்யாசே
பௌநருக்த்யோऽபி ஸவிந்஦ுக ஏவ ஶுद்஧ந்யாச: கார்ய இதி ஸம்ப்ரதாயிகா-
நாமுகித: ஸங்ச்஛த இதி ஦ிக் । ஸம்ப்ரதாயார்஥ப்ரகரணே ஸஸ்திரிஂஶாக்ணா
உக்தா: । தேஷு ஦ஶ ஶ்ரீகண்டானா் ஸ்வஸ்வவ்யञ்ஜனை: ஸஹ ஗ணநே ஦ஶஸ்ர்வாயா
஬ா஧ே ஸஸ்திரிஂஶாதிரவிஶய்ஞந்தே; தேந ச நக்ஷத்ராமகால்வ் ஸிஷ்மித்யாஹ—
நக்ஷத்ரவ் சேதி । தடுக்தம्—‘हृषेखात्रयसंभौतैस्तथिसंख्यैस्तथाभौरैः ।
அன்யீர்வீதஶமிர்வீ: ஏஷா நக்ஷத்ரஸ்திரிணி இதி ॥ १९ ॥

ஹர்மின் முடிவிலுள்ள அனுஸ்வாரம் பிந்து.
ஓவ்வொரு பிந்துவிலும் ஒரு நாதம். இந்த பிந்துவும்,
நாதமும் நீங்கலாக மீதமுள்ள கூட எழுத்துக்கள். என
ஓவ்வொரு கூடத்திற்கும் மூன்று அவயவங்கள். மூன்று
கூடங்களிலும் ஆக மொத்தம் ஒன்பது அவயவங்கள்.
அவை ஒன்பது க்ரஹங்கள். இந்த க்ரஹங்களின் வடிவில்
பஞ்சதசீ அமைகிறது.

மூன்று கூடங்களிலுமுள்ள பீஜங்கள், பிந்துக்கள்
நாதங்கள் இனைய ஒன்பது க்ரஹங்கள் என்ற வாக்யத்தை
ஒட்டி ஹர்மீல் ‘ஹ் ர் ஈ’ என்ற பீஜம் அவற்றின் மீதுள்ள
அனுஸ்வராமாகிய பிந்து, அந்த பிந்துவின் தொனியான
நாதம் என்ற மூன்றும் மூன்று கூடங்களிலும் உள்ளன.
அவையே ஒன்பது க்ரஹங்கள் என்பவருமுண்டு. அந்த
கருத்தில் பஞ்சதசியின் முழு அமைப்பும்
பயன்படவில்லை; மூன்று ஹர்மீகள் மட்டும்
பயன்படுகின்றன என்ற குறை உண்டு. மேலும் ஹர்மீ
என்பது பீஜம். அதில் பிந்துவும், நாதமும் அடக்கமே.
பிந்துவும், நாதமும் நீக்கிவிடப் பெற்ற அதற்கு பீஜம் என்ற
தகுதியே இல்லை.

समप्रत्यायार्थतम् कृषुमितत्तिलं 10
 अकारन्कलौयुम् मेयमेयमुत्तुटनं सेर्त्तेऽक्षक्षिट्
 27 अक्षरक्षक्षिट् तान्न तेरुम् अप्पोतु अतु
 नक्षत्तिर शुपिणीययुम् कुरिक्कुम् लुन्नु
 कूटन्कलौयुम् उयिर एमुत्तुक्षक्षिट् इरण्णु, उयिर
 एमुत्तुटनं इङ्गिन्न मेयमेयमुत्तुक्षक्षिट् पत्तु एनप
 पन्निरण्णु. हर्मिंल्ल 'ह' 'र' 'म' नातम् एन लुन्नु
 कूटन्कलौयुम् पत्तिन्न आक 27 नक्षत्तिर वटिवम्
 केकाळकिरुल्ल तेवी. (89)

हृषेखाभिस्तसृभिस्तदन्यकूटैश्च योगिनी योगात् ।
 राशीभूताप्येषा तिसृणां पूर्वाक्षरैक्यात् ॥ १० ॥

हृषेखात्रयं तद्विनिर्मुक्तं कूटत्रयं चेति षड्भिर्योगादेषा विद्या
 योगिनी । तिसृणां हृषेखानां पूर्ववर्णैर्लकारैः सहगणनायां
 द्वादशसंख्याकावयवशालित्वात् राशिरूपाप्येषा । उक्तं च—
 'विद्यान्तर्भूतशक्त्यादैः शाक्तैः षड्भिरथाक्षरैः । योगिनीत्वं च
 विद्याया राशित्वं चान्त्यवजितैः ॥' इति । विद्यान्तर्भूता ये
 शक्तेराद्यभागाश्तुः पञ्चश्चक्षर-रूपाक्षयः; तैः शाक्तैः शक्तिभिः ।
 स्वार्थं तद्वितः । साहित्यरूपसंबन्धार्थं वा । तिसृभिः शक्तिभिः
 सहितैः । तेन षट्संख्यामापन्नैरित्यर्थः । केचित्तु — शक्तपदेन
 लकाराक्षयः; तेषामेव शक्त्यादैरिति विशेषणम्; तच्च
 शक्तिसाहित्यधोतनाय; तेन च षट्संख्यापूर्तिः एवं च
 त्रिभिर्लकारैस्तिसृभिर्लज्जाभिश्चेत्यर्थः — इति व्याचक्षते । तेषां मते
 विद्यैकदेशस्यैव योगिनीरूपत्वात् 'योगिनीत्वं च विद्यायाः'
 इत्युक्तिस्वारस्यभङ्गापत्तिः, विद्यैकदेशो विद्यापदस्य लक्षणापत्तेः । इदं
 तु चिन्त्यम् — शक्त्याद्या लकाराक्षयः शाक्ताः सकाराक्षय इति
 स्पष्टतरम्; हादिविद्यापक्ष एवास्य स्वारस्ये सत्यपि शक्तपदं
 लकारार्थक्षेत्रेन किमिति व्याख्यातं तत्पक्षपातिभिरिति ।

‘அந்துவஜிதைः’ இத்யஸ்யாந்தானா் மாயாநா் பார்஥்க்யேன ஗ணந் வர்ஜநீயமித்யर்஥ः । அர்஥ாத் ஸநிஹிதைர்க்கரைமேல்நேநேதி ஭ாவः । யே து யथாஶ्रுத் வ்யாசக்ஷதே தேஷாம् ‘வி஦्यாயாः’ இதி ஸ்வாரஸ்ய ஭ஜ்யேத । அதே வா, ராशினா் ஸபாடநக்ஷத்ரங்காத்மகத்வேந நக்ஷத்ரங்காத்வேந பூர்ணவி஦்யாயா ராஶித்வா் ஸிஞ்சம்; எக்஦ேஶே�பி தத்ஸ்தீதி விஶேஷங்காதநாயாந்துவஜிதை- ரித்யுகிதः ॥ १० ॥

யோகினீ ரூபினியாக பஞ்சதசி கணக்கிடப் பெறுகிறது. மூன்று ஹ்ரீம்களும் அவற்றை நீக்கி மூன்று கூடங்களின் பகுதிகளுமாக ஆறும் யோகினீ. (க ஏ ஈ ல, ஹீ, ஹ ஸ க ஹ ல, ஹீ, ஸ க ல, ஹீ என) ராசி ரூபினியாக பஞ்சதசியைப் பிரிக்கும்போது, க, ஏ, ஈ, லஹீ, ஹ, ஸ, க, ஹ, லஹீ, ஸ, க, லஹீ என்றாகும். ஹ்ரீம் உடன் ‘ல’வை இனைத்து மற்ற எழுத்துக்களைத் தனித் தனியே கணக்கிட 12 பகுதிகளும் 12 ராசிகளாகின்றன.

யோகினிகளாக சிலர் வேறு விதமாகக் கணக்கிடுகின்றனர். மேலே குறிக்கப்பட்ட “வித்யாந்தர்ப்புத்” என்று சிலோகத்தில் உள்ள சாக்ஷத: என்ற பதத்திற்கு லகாரம் எனப் பொருள் கொண்டு மூன்று லகாரங்களும் மூன்று ஹ்ரீம்களும் சேர்ந்து ஆறு யோகினிகள் என்பர். அந்தக் கணிப்பில் பஞ்சதசியின் முழுப் பகுதியும் பயன்படவில்லை என்பது குறை.

(ஆரூவது பீடாருபம் சுலோ.87ல்).

எவ் ஗णேஶாடிஷட்கத்வஸ்ய வி஦்யாயா் ஦ேவ்யமேதஸா஧கத்வே ஸிதேஓபி வி஦்யாயா் ஦ேவிருபாந்தரத்வஸ்ய வசந஬லாதேவ ஸிஞ்சத்வேந ராமகृஷ்ணாடி- வ஦மேதஸ்யாபி ஸிஞ்சத்வேநமேதேநைவ ஹேதுநா ஷட்கத்வா் ஸா஧யதி—

देव्या रूपान्तरत्वेन विद्यायास्तदभेदतः ।

गणेशग्रहनक्षत्रयोगिनीराशिपीठता ॥ ११ ॥

கணேசர், க்ரஹங்கள், நக்ஷத்திரம், யோகினீ, ராசி, பீடங்கள் என்ற ஆறும் தேவியின் மாற்றுருவமானதால் பஞ்சதசியின் மந்த்ரவடிவிற்கும் அவற்றிற்கும் வேற்றுமை இல்லை. ராமரும், க்ருஷ்ணரும் வெவ்வேறு யுகத்தில் பிறந்து வெவ்வேறு லீலைகள் புரிந்திருந்தாலும் விஷ்ணுவிலிருந்தும் வேறுபடாதவர்கள்லவா ? அதைப் போல் இவையும் ஒரே தத்துவம் பல நிலைகளில் காட்சி தருவதாகக் கொள்ளலாம். (91)

அவ்வாறு ஸ்ரீ சக்ரமும் கணேசர் முதலான ரூபமே எனக் கூறுகிறோம்.

அथ சக்ரராஜே ஗णேஶாதித்வமாह—

ரேவாடலகோணगணைஷ்டனாஞ்சகே ஗ணேஶாத்வம் ।

त्रैलोक्यमोहनाद्यैर्नवभिश्चक्रैर्ग्रहत्वं च ॥ ९२ ॥

ரேவாஶ்துரஶாस்திஸோ வர்த்துலாஸ்திஸோः । ஦லானி சதுர்விஂஶதிஃ । கோணः பञ்சत்வாரிஂஶத् । திரைக்யேतி । ஸவாநந்஦மயாந்தீரிதி ஶேषः । ரேவாभிஸ்தஸ்துரஶ்சக்யாதிமयीभிர்மத்யநிகோணगாமிர்ணேஶாத்வं வடதாங்கைக்கைத்தே ததாபத்யா வீர்ஸ்யஂ ஦ோஷः ॥ ९२ ॥

வெளியே நான்கு சதுர ரேகைகள், (பூபுரங்கள்) அவற்றினுள் வட்டக்கோடுகள் மூன்று (விருத்தங்கள்) தளங்கள் 24, (பதினாறு தளங்களும் எட்டு தளங்களும்) நாற்பத்தைந்து கோணங்கள், (சதுர தசாரம், தசாரம் 2, அஷ்டகோணம் முக்கோணம்) திரைலோக்யமோஹனம், ஸர்வாசாபரிபூரகம், ஸர்வஸங்கோபணம், ஸர்வ ஸெளபாக்யதாயகம், ஸர்வாரத்தஸாதகம், ஸர்வரக்ஷா கரம், ஸர்வரோகஹரம், ஸர்வஸித்திப்ரதம், ஸர்வாநந்தமயம் என்பன, இவ்வாறு ஸ்ரீசக்ரம் அமைவதால், சக்கிரத்தில் கணேசத் தன்மையும், 9 சக்கிரங்கள் எனக் கணக்கிட க்ரஹத்தன்மையும் உணரப்பெறுகிறது, (92)

வृத्तत्रयधरणीत्रयमन्वशாணா் வி஭ஜ்ய ஗ணனேந ।

ஸஸ்மிரிதரைஶ்ரகை ஶக்ரை நக்ஷத்ரஸ்ரப்தம் ॥ ९३ ॥

द्वयोः पद्मयोः कणिकावृत्ते द्वे, एकं बहिर्वृत्तमिति त्रयम् ।
धरणीत्रयं भूगृहरेखास्तिस्तः । मन्वशाणि चतुर्दशा कोणाः । इतरैः,
त्रैलोक्यमोहनसर्वसौभाग्यदायकातिरिक्तैः वृत्तत्रयमन्वशबहिर्दशारै
रिति केचित् ॥ ९३ ॥

முன்று வட்டக் கோடுகள், மூன்று பூபுரங்கள், சதுர்தசாரம் (த்ரைலோக்ய மோஹனம், ஸர்வ ஸெளபாக்யதாயகமாக இவை அமைந்துவிட்டதால் இவற்றை நீக்கி) மற்ற ஏழு சக்கிரங்கள் என இருபத்தேழும். நகஷ்தர வடிவில் உள்ள தேவியைத் தெரிவிக்கின்றன. (முன்று வட்டக் கோடுகளும் பதினான்கு கோணமும் வெளி தசகேண்மும் நகஷ்தர வடிவம் என்றும் சிலர்). (93)

स्थितिसंहृतिचक्रे द्वे पद्मे द्वे वृत्तभूगृहे च द्वे ।
एवं पद्मभिर्योगाच्छ्रीचक्रं योगिनीरूपम् ॥ ९४ ॥

बिन्दुत्रिकोणवसுகोणाः संहृतिचक्रम्, दशारे द्वे चतुर्दशारं च
स्थितिचक्रं, अवशिष्टं सृष्टिचक्रमित्येतत्रिप्रकारकत्वं चक्रसङ्केते
स्पष्टम् । पद्मे वसुदलषोडशादले । वृत्तमेकं भूगृहत्वैनैकम् । अष्टभिः
कोणैव्राह्मिचादियोगिनीरूपत्वं वदतां त्वतिवैरूप्यम् ॥ ९४ ॥

நடுவிலுள்ள பிந்து, முக்கோணம், எட்டு கோணம்,
இவை ஸம்ஹார சக்ரமாகும். இரண்டு தசார சக்ரங்களும்,
சதுர தசாரமும் ஸ்திதி சக்ரமாகும். மீதியுள்ளது ஸ்ரஷ்டி
சக்ரமாகும். சக்ர ஸங்கேதம் இவ்வாறு பிரிக்கிறது.

1. ஸ்திதி சக்ரம், 2. ஸம்ஹார சக்ரம், 3.
ஷோடசதளம், 4. அஷ்டதளம், 5. விருத்தம், 6. பூபுரம் என
ஆறு யோகினிகள் வடிவில் ஸ்ரீ சக்கிரம் அமைகிறது.

அஷ்ட கோணத்தில் ப்ராஹ்மீ முதலிய எட்டு யோகினீ வடிவில் இருப்பவள் என்றும் சிலர். ஸ்ரீ சக்ரமே யோகினி வடிவம் என்ற கொள்கைக்கு இது முற்றிலும் வேறுபட்டது. (94)

पञ्चतुः शत्यनला बिन्दुवृत्तं च भूबिम्बम् ।

एवं द्वादशसंख्यैर्घटनाचक्रस्य राशित्वम् ॥ ९५ ॥

स्वाभिमुखाग्रत्रिकोणानि शक्तय इत्युच्यन्ते । तानि पञ्च ।
पराढ्मुखाग्रत्रिकोणान्यनलाः । तानि चत्वारि । तदुक्तम् —
'पञ्चशक्तिचतुर्वृद्धिसंयोगाचक्रसंभवः' इति । वृत्तं पञ्चद्वयगर्भितम् । ये
तु नव त्रिकोणानि द्वे पद्मे भूगृहमेकभित्याहुस्तेषां बिन्दुपरित्यागो
दोषः ॥ ९५ ॥

ஸ்ரீ சக்ர சித்திரத்தில் நடுவில் கீழ் நோக்கி ஐந்து முக்கோணங்கள் சக்தி கோணங்கள். மேல் நோக்கிய நான்கு முக்கோணங்கள் அக்னி(சிவ) கோணங்கள். சக்தி சிவ கோணங்கள் ஒன்பதும், பின்து, வட்டம், பூபுரம் என மூன்றும் சேர்ந்து, ராசி வடிவாகின்றன. ஒன்பது திரிகோணங்களும் அஷ்டதளம், ஷோடச தளம், பூபுரம் என மூன்றும் ராசி வடிவம் என்பர் சிலர். பின்துவை விட்டு விட்டது அதில் உள்ள குறை. (95)

चक्रस्य विद्याक्षरजन्यत्वादप्यभेदस्य सिद्धत्वात्तेन हेतुना
षड्रूपत्वं द्रव्यति—

चक्रं विद्याक्षरैरेव जननात् तदभेदवत् ।

देव्या रूपान्तरत्वाच्च तेन युक्तोक्तरूपता ॥ ९६ ॥

यद्यपि மூலतन்த्रे சக்ர வி஦்யாயா அभेदस्तदक्षरजன்யत்வஜ்ஞாப்யக
எவாக்தோ ந புனः ஷட்ரूபत्वज्ञாப்யகः, தथாபி 'एवं विश्वप्रथाकारा
चक्ररूपा महेश्वरी' இत्यकत्या सूचितेति सम्प्रदायः ॥ ९६ ॥

मृँ सकरम् पञ्चतुचि अक्षरं कलाल अमेन्ततु.
 अतगले मृँ सकरम्, पञ्चतुचियुम् वेर्ह्रुमै
 इल्लातव. मृँ सकरम् तेवियिन्वटिवमे. अतगले
 कजेचातिकलिन्व उरुवान्तु. मूल तन्त्रतत्तिल मृँ
 वित्ययिन्व अक्षरं कलाक केळाण्टेमे मृँ सकरम्
 उरुवान्तेतन्ऱुम् 'एल्ला' रुपत्तिलुम् उल्ल तेतन्ऱुम्
 कुरुपपट्टुल्लाताल आरु रुपन्कलिल इरुपपवल एन
 विलक्कक कुरुविटिनुम् 'एल्ला' एन्पतु
 आरुवटिवंकल्लावल एन्पतेक कुरिपपिटुम्
 एन्पतेलम्प्रतायम्. (96)

एतेषां गणेशादीनां पञ्चानां मेलने पञ्चपञ्चाशत् संपदन्ते,
 गणेशस्यैकविधत्वेनैव गणनात्, रेखादलकोणेषु पञ्चसप्तावपि 'एको
 गणेशः' इत्येव व्यवहारात्। पीठानि यद्यपि कामरूपादिच्छा-
 याच्छत्रान्तान्येकपञ्चाशत्' तथापि 'ओजापूकानाम्' इति प्राधान्य-
 वेषेण पुनर्गणानायां पञ्चपञ्चाशत्। तेनैतत्पञ्चकसमष्टिवादेव पीठत्वं
 सिद्धमित्याशयेन तन्त्रेषु न पुनः पृथक् पीठरूपोक्तिरिति वा तन्त्राशय
 इति मन्वान आह—

यावन्मातृकमुदितान्येकसमेतानि पञ्चाशत्।
 पीठानि पुनर्गणितान्योजापूकानि चत्वारि ॥ ९७ ॥

गणपग्रहभादीनां शशिनिधितारर्तुसूर्यसंख्यानाम्।
 मेलनतः पीठानि ज्ञेयान्येतेषु पञ्चपञ्चाशत् ॥ ९८ ॥

यावन्मातृकमित्यव्ययीभावः । यावन्तो मातृकास्तावन्ति
 पीठानीत्यर्थः । ओ, ओड्याणपीठम्, जा, जालन्धरपीठं, पू,
 पूर्णगिरिपीठं; का, कामरूपपीठम्। नामैकदेशो नामग्रहणम्, तथैव
 सम्प्रदायात्। भादीनां नक्षत्रयोगिनीराशीनाम्। शशी एकः । निधयो
 नव । ताराः सप्तविंशतिः । सारेति पाठेऽपि सकारः सप्तसंख्यायां

साङ्केतिकः, रेफस्तु द्विसंख्यायाम् ‘अङ्गानां बामतो गतिः’ इत्युक्तेरुक्तैव संख्या सिध्यति । तदुक्तं वररुचिपरिभाषायाम्—‘पादयः पञ्च याद्यष्ट कादयष्टादयो नव । एतद्विभाष्ठरं बिन्दुः संख्या तन्मेलनोऽवा ॥’ इति । ऋतवः षट् । सूर्यो द्वादश ॥ १७, १८ ॥

कणेशर्कर्णुम्, नियासृत्तिलं अववाहेरे कणक्किटप्पटुकिन्ऱनार्. आगुलं इन्कु अवर् ओरुवराकवे कणक्किटप्पटुकिरुर्. कणेशर् 1, करवृण्डकल्ल 9, नक्षत्रिरान्कल्ल 27, योकिणीकल्ल 6, राशिकल्ल 12, आक 55 (पूरुरोकेककल्ल 3, विरुद्धतन्त्रकल्ल 3, तलाङ्कल्ल 24, कोणाङ्कल्ल 45, आक 77 ऎन्ऱु वेवेरुरु कणक्कु उन्नु). अन्कुम् कणेशर् ओरुवरो.) पीटन्कल्ल कामरूपम् तेऽटन्किच्च सायास्चत्तिराम् वरे 51. औजापूकन्कल्ल एन औट्टियाज्ञम्, ज्ञालन्तराम्, पूर्णकिरी, कामरूपम् एन नान्कुम् चिरन्त पीटन्कल्ल. आक 55. अथगुलं कणेशर् मुतलान्तते वियष्टिरूपमाकवुम्, पीटत्तेते लमष्टिरूपमाकवुम् केकाल्लवर्. ह्रौ वित्याया, ह्रौ चक्रम्, ह्रौ माता एन इम्मुन्ऱे एन्पत्ते मेलुम् उरुतिप्पटुकिरुर्.

अमुतल्ल ‘कृष्ण’ वरे 51 एमुत्तुकर्णल्ल. पीटन्कर्णुम् 51. औजापूक एनत्त तनीत्तुकृष्णरूपपट्ट चिरप्पुमिक्क पीटन्कलाऩ औट्टियर्ज्ञम्, ज्ञालन्तराम्, पूर्णकिरी, कामपीटम् एन्ऱ नान्कुम् चेर 55. मुनि कृत्रिय कणेशर् मुतलान्वरुम् 55. (1, 9, 27, 6, 12) आक (मात्रुकाकृष्णरूपकर्णुम् पीटन्कर्णुम्), कणेशर् मुतलागेन्ऱुम्, पीटन्कर्णुम् एन्ज्ञीक्कैयील औत्तुल्लान. (चिरप्पुमिक्क पीटन्कल्ल चेर 55. तार्तुएन्नुमिटत्तिलं सार्तु एन्पपाट मुन्नु). सार एन्पत्तु कटपयाति एन्ज मुरैयील 27 आकुम्. ल 7, र 2, एन्वरीसे वलत्तिलिरुन्तु इटमाक वाचिक्कप्प बेऱुम्. (क मुतल्ल श वरे 9. ट मुतल्ल थ वरे 9, ए मुतल्ल म वरे 5. य मुतल्ल ह वरे 8. झ, न - ०, क 1, ख 2, ग 3 एन्ऱवाऱ्य एन्जै इलक्कत्ताल्ल कुर्त्रिप्पिटामल्ल एमुत्ताल्ल कुर्त्रिप्पिटुम् मुरै इतु. कटपयादिसंख्या एन्पर्). (97-98)

अथ चक्रराजस्य विद्याक्षरजन्यत्वमुपपादयति द्वाभ्यां शोकाभ्याम्—

कन्त्रितयादीकाराद्विन्दुर्जातिस्तदग्निमे चक्रे ।

हृषेखाभिस्तत्परचक्रत्रितयं हकाराभ्याम् ॥ ९९

एकारेण च तत्परचक्रे जाते सकाराभ्याम् ।

चतुरश्राणि लकरैरेवं विद्याक्षरेण चक्रजनिः ॥ १०० ॥

‘इच्छाज्ञानाक्रियारूपमादनत्रयसंयुतम् । सदाशिवासनं देवि महाबिन्दुमयं परम् ॥’ इत्यस्य इच्छादयस्तिसः शक्तयो रूप्यन्ते जन्यन्ते यस्मादीकारात् स च मादनानां ककाराणां त्रयं चेत्पेताभ्यां संयुतं जनितं महाबिन्दुमयं सदाशिवासनम्, ब्रह्मविष्णुरुद्रेश्वराः पादाः, फलकं सदाशिवमयम्, तादृशं सर्वानन्दमयं चक्रमित्यर्थः । अथ वा, इच्छाज्ञानाक्रियारूपाश्च ते मादनाश्च त्रयं चेति द्वन्द्वः । त्रयशब्देन बिन्दुत्रयात्मकत्वादीकारो ग्राह्यः । शेषं पूर्ववत् । तदेतदाह—कन्त्रितयादित्यादिना ।

सर्वसिद्धिप्रदसर्वरोगहरार्ख्यचक्रद्वयमपि मिलित्वा नवयोन्यात्मकम्; तच्च तिसृभिर्जाभिर्जातिम्, ‘हृषेखात्रयसम्भौत्स्तिथि-संख्यैस्तथाक्षरैः । बिन्दुत्रययुतैर्जातिं नवयोन्यात्मकं प्रिये ॥’ इति वचनादित्याह—तदग्निम इत्यादिना ।

सर्वरक्षाकरसर्वार्थसाधकसर्वसौभाग्यदायकार्ख्यं स्थितिचक्रत्रितयं तिसृभिः शक्तिभिस्तिभिरनलैश्च रचितं हकारद्वयैकादशस्वरेण च समुत्पन्नम् । तदुक्तम्—‘मण्डलत्रययुक्तं तु चक्रं शक्त्यनलात्मकम् । व्योमबीजत्रयेणैव ..... ॥’ इति । दशारद्वयं मन्त्रश्रं चेति मण्डलत्रयम् । व्योमबीजे च त्रयं चेति विग्रहः । त्रयपदेन कोणत्रयात्मकत्वादेकारः । व्योमनी च बीजं चेति विगृहं व्योमबीजान्यैव त्रयमिति वा विग्रहः, बीजपदेनैकारः, तस्य

ब्रह्माण्डादिकटाहान्तं प्रति बीजभूतत्वात्, ‘यदेकादशमाधारं बीजं कोणत्रयात्मकम्’ इति प्रयोगाच्च । हादिपक्षे तु न कोऽप्यत्र क्लेशः । तदेतदाह—तत्परेत्यादिनैकारेण चेत्यन्तेन । तत्परचक्रे इति । सर्वसंक्षोभणसर्वाशापरिपूरके इत्यर्थः । उक्तं च—‘सरोरुहद्यं शाकैः’ इति । शाकैः सकाराभ्याम् । ‘अक्षीणि मे—’ इति वद्धुवचनम् । जन्यजनक्योः समसंख्याकत्वस्य सति सम्बवे युक्तत्वाच्च । अत एव हि हल्लेखात्रयेत्युक्तश्चोके बिन्दुत्रययुतैरिति विशेषणस्य सार्थक्यम्, पञ्चदशस्वक्षरेषु बिन्दुनादत्रयस्येकारैः सह मैलने प्रतिहल्लेखं हकारो रेफ ईकारश्चेति त्रयमेवेति तत्त्विकेण नवाक्षरसमूहेन नवयोन्यात्मकस्य चक्रद्युष्यस्य जननसंभवात् बिन्दुशब्दस्य बिन्द्वायुन्मन्यन्तसमूहपरत्वात् । स्वरूपकीर्तनमात्र-परत्वेन व्याख्यायां तु तद्वैयर्थ्यं स्पष्टम् । चतुरश्राणि त्रैलोक्यमोहन-चक्रम् । उभयत्र बहुवचनं त्रित्वे ॥ १९, १०० ॥

मूँ चक्रमुम्म, पञ्चसत्त्वचियिलिरुन्तु तेऽन्नौ य वक्कएय वीलक्कुकिऱुर्. इस्चा चक्ति, ज्ञनुगानं चक्ति, कीरियाचक्ति, ऎन्ऱ मुन्नूरुक्कुम्म तेऽन्ऱूवायानं ईकारमुम्म, मातृनम्म ऎन्ऱ मन्मत पैज्जमानं ककारमुन्नूरुम्म इज्जैन्तु मल्लापिन्तुवे लताचिवास्वामाकुम्म. अतर्कु पिरुम्ममा, वीञ्जन्नु, गुत्तरर, ईस्वरर ऎन नान्कु कोल्कल. अवर्त्तिनं मैत्रुलो आस्वाप्पलके लताचिवर ऎन्ऱ तत्त्ववम्म. इवेये ईर्वानन्तमय चक्रम्. (वेऱु वीतमाकवुम्म पेपारुलं कूरलाम्. इस्चा ज्ञनुगानं कीरिया ऎन्ऱ मुन्नौ विन्तु विवानं ईकारम) इतु लताचिवास्वाम.

सर्वव लीत्ति प्रतमानं तीरिकोணमुम्म लर्वव रोकल्लरमानं अञ्चिट कोणमुम्म चेरन्तु नवयोगानि चक्रमाकुम्म. अतु मुन्नूरु लूर्म ऎन्ऱ लज्जापैज्जन्कलाल उरुवान्तु. अतु 15 अक्षरங்களுम्म मुन्नूरु पिन्तुक्कुन्तुम्म केकाण्टतु.

ஸர்வ ரகஷாகரம், ஸர்வார்த்த தாயகம், ஸர்வ சௌபாக்ய தாயகம் என்ற மூன்று ஸ்திதி சக்ரங்களும், சித்திரத்தில் கீழ் நோக்கிய மூன்று சக்தி கோணங்களாலும், மூன்று சிவ கோணங்களாலும் அமைந்தவை. நடுக் கூடத்திலுள்ள இரு ஹகாரங்களாலும் முதல் கூடத்தின் ‘ஏ’ என்ற உயிரெழுத்தாலும் அது உருவானது. ‘ஏ’ என்ற உயிர் எழுத்து உலகின் மூலதத்துவம்.

அதன் பின்னுள்ள ஸர்வ ஸங்கோபணம், ஸர்வாசா பரிபூரகம் என்ற இரு சக்ரங்களும் சக்தி அக்ஷரங்களான இரு ஸகாரங்களிலிருந்து தோன்றின.

மூன்று பூபுரமான சதுரச்ரங்களும் (திரை லோக்யமோஹனம்) லகாரங்களிலிருந்து தோன்றியவை (99-100)

एतत्रितयाभिनः स्वगुरुस्तभेदभावनादादर्यात् ।
तेन गणेशादिमयस्तद्यया च स्वर्यं तथारूपः ॥ १०१ ॥

एतेषां देवताविद्याचक्राणां त्रितयेनाभिनः । तेन गणेशादिष्टरूपः श्रीगुरुः । तत्प्रसादेन स्वर्यं साधकोऽपि । तदुक्तम्—‘देव्या देहो यथा प्रोक्तो गुरुदेहस्तथैव च । तत्प्रसादाच्च शिष्योऽपि तद्रूपः सन् प्रकाशते ॥’ इति । देवीदेहे ये येऽवयवा यद्यद्रूपास्तज्जद्रूपावयवक एवैतयोर्देह इत्यर्थः ॥ १०१ ॥

ஸ்ரீமாதா, ஸ்ரீ சக்ரம், ஸ்ரீவித்யை என்ற மூன்றிற்கும் ஸ்ரீ குருவிற்கு மிடையே பேதமில்லை. ஸ்ரீ குரு இம்மூன்றைவிட வேறுபட்டவரல்ல. கணேசர் முதலான ஆறின் உருவமும் அவரே. குருவின் அருள்பெற அத்வைத பாவனை திடப்பட்டு சிஂஷ்யனும் அவர்களுடன் ஒன்றி ஒன்றாகிவிடுவான். (101).

ननु गणेशाद्यात्मकत्वज्ञाप्यकः पञ्चाभेदः, कथमुपपद्यते,
गणपदस्य समुदायार्थकस्य समुदायिसापेक्षत्वेन समुदायिनां

देवताक्षररेखाणां भेदे तद्देस्यावस्थिकत्वात्, नक्षत्रत्वादेरपि संख्यामात्रस्यानुगमकत्वेऽपि संख्यावतां विरुद्धधर्माधिकरणत्वेन भेदस्य संख्यावतां संमतत्वेन भिन्नभिन्नत्वात्; तेन च नैकस्यापि धर्मस्याभेदव्यापकतेति कथं तज्जाप्यकाभेदः साध्यत इति चेत्; मैवम्; वचनबलादेव समुदायिनां संख्यावतां चाभेदस्य सिद्धत्वात्, उपक्रमादिभिर्निर्णीततात्पर्यकस्य शब्दस्य प्रत्यक्षादिनिलिल-प्रमाणेभ्योऽपि बलवत्तायाश्चन्द्रप्रादेशिकत्वभ्रमादावन्यत्र चौपनिष-दैर्बहुतरं साधितत्वात् । किं च, स्वाश्रयसमानजातीयाश्रित-स्वातिरिक्तस्वव्यापकसंख्याविरहसहकृतस्वत्वरूपसंख्यामात्रत्वमप्यभेद-साधकमेव, बाधकाभावात् । स्वपदानि नवादिसंख्यारूपाणि । तेन विद्यादेवतास्वरूपादभिना नवसंख्यामात्राश्रयत्वादेवतास्वरूप-वदित्यादयः पृथक् पृथक् प्रयोगाः । अत एवैकत्वसंख्यामात्रा-श्रयत्वादाकाशकालदिग्नीश्वराणामभेदो दीधितिकृतः संमतः । इदं चानुमान-मागमसहितमेव प्रमाणं विषयप्रमात्रदार्ढ्यसम्पादनाय । तेन च घटत्वपटत्वादेरभेदापत्तिः । तदेतत् सर्वमभिसन्धायोप-संहरति—

इत्यं माता विद्या चक्रं स्वगुरुः स्वयं चेति । पञ्चानामपि भेदाभावो मन्त्रस्य कौलिकार्थोऽयम् ॥ १०२ ॥

पूर्णे माता, पूर्णैवित्या, पूर्णचक्रम्, तन्त्रकुरु, शोतकगुणक्रिय चिष्ट्यन्नं ऎन ऐवरीटेये वेवर्हृषमेयिन्मेयुर्णार्वेकेळालिकार्त्तमाकुम्。(102)

இனி ஸாவரஹஸ்யார்த்தம் பற்றி விளக்குகிறார்.

அथ क्रमप्राप्तं सर्वरहस्यार्थमाह—

द्वादशषोडशदशभिस्तपनशशिदहनकलाभिराकीर्णः ।
पञ्चाशद्विर्वर्णैरभिन्नदेहा कुलीनकुण्डलिनी ॥ १०३ ॥

விஸதன்வி தடி஦ாமா மூலாधாரஸ்தபத்திரஶுங்காடாத् ।

மித்வா மூலஹூடாஜாகதவகிரவிந்துமண்டலநிதியம் ॥ १०४ ॥

சூர்யஸ்ய கலாஸ்தபிந்யாடயே ஦्वாதஶ ககாராடி஭ி஦்வாதமிரானு-
லோம்யேன ஭காராடி஭ி: ப்ராதிலோம்யேன ஦्वாதஶமிஶு யுக்தா: । சந்஦ிரஸ்ய
கலா: ஷோதாமூதாடய: ஷோதாமி஭ி: ஸ்வரையுக்தா: । அயே: கலா ஦ஶ
஧ூமாஞ்சிராடயே யகாராடி஭ிர்஦்வாதமிர்வணீயுக்தா: । ஏவ் பஞ்சாஶத்திரக்ஷரை-
மிநா குலகுண்டலினி விஸதன்துநியஸி தடித்கோடிப்ரஸ்யா ।
மூலா஧ாரஸ்தபத்திரஶுங்காடாத் மூலா஧ாரஸ்ய கரிஞ்காயா வி஦மானாஞ்காடாத்
திரிகோணாடுபரி ஸார்த்திவல்யாகாரெணாதோமுக்கி ஸமுபவிஷா யோगமர்யாடியா
யோగிமிர்ஸ்த்தமுக்கதயோத்தியதே । ஸா மூலா஧ாராநாஹதாஜாஞ்கேஷு
வி஦மானானி வகிஸ்ரூப்யஸோமமண்டலானி மின்தி ॥ १०३, १०४ ॥

ஸாங்காஷ்மீர்யார்த்தம் பற்றி விளக்குகிறார்.
ஸார்யன், சந்த்ரன், அக்னி என்ற மூவருக்கும் முறையே
12, 16, 10 கலைகள் உண்டு. ஸாரியனின் கலைகளைக் கூட முதல் ர
வரை வரிசையாகவும் கூட முதல் ம் வரை தலை கீழாகவும்
குறிப்பிடுகின்றன. சந்த்ரனின் கலைகளை அ முதல் அ: வரை
உள்ள உயிர் எழுத்துக்களும், அக்னியின் கலைகளைய முதல்
க் வரை உள்ள எழுத்துக்களும் குறிக்கின்றன.

ஸாரிய கலைகளும் அவற்றிற்கான அகஷரங்களும்
பின் வருமாறு. தபினீ (க் - ம்), தாபினீ (க்ஷ-ங்), தூம்ரா (஗்,
ஃ), (மர்சி ஘-ங்) ஜ்வாலினீ (ங், ந்), ருசி (ச்-ங்) ஸாஷம்நாஷ்
-ங்) போகதா (ங், ஥்) விச்வா (஝-ஂ்), போதினீஞ்-ஏ், தாரினீ
(ங்-ங்), கஷமா (ங்-ங்) என 12.

சந்த்ரனின் கலைகள் - அம்ருதா (அ்), மானதா (ஆ்),
பூஷா (இ்), துஷ்டி (இ்), புஷ்டி (உ்), ரதி (உ்), தத்ருதி (உ்),
சசினீ (ஞ்) சந்த்ரிகா (ஞ்), காந்தி (ஞ்), ஜ்யோத்ஸ்நா (ஏ்), பூரீ:

(எ), பஞ்சி (ஆ), அங்கதா (ஓ), பூரணா (அ), பூரணாம்ருதா (அ:) என 16.

அக்னி கலைகள்தூம்ரார்சிஃ: (ஏ), ஊஷ்மா (ஏ), ஜ்வலினீ (எ), ஜ்வாவினீ (ஏ), விஸ்ப்புவிந்கினீ (ஏ), ஸாழீ (ஏ), ஸாருபா (ஏ), கபிலா (ஏ), ஹவ்யவாஹா (க), கவ்யவாஹா (க்) என. 10.

இந்த 38 கலைகளும், 50 அக்ஷரங்களும் வேறுபாடற்றவை. இந்த அமைப்பில் மகாரம் மட்டும் இடம் பெறவில்லை. அ முதல் அ: வரை உள்ள 16 உயிர் எழுத்துக்கள் சந்தர்கலைகளையும், க முதல் ம வரை 24 மெய்யெழுத்துக்கள் ஸ-அர்ய கலைகளையும் ய முதல் க் வரை 10 மெய்யெழுத்துக்கள் அக்னி கலைகளையும் குறிப்பிடுகின்றன.

இந்த 50 எழுத்துக்களுடன் குல குண்டலினீ வேறுபாதவள். தாமரைத் தண்டினுள்உள்ளநூல் போல் மிக மெலிந்தவள், கோடி மின்னல்கள் போல் ஒளிர்பவள், குல குண்டலினீ மூலாதாரத்தினுள் குண்டம் போன்ற இடைவெளியில் நாலிதழ்த் தாமரையின் இடையே உள்ள மொட்டில், அமைந்த முக்கோணத்தின் மேல், மூன்றரை வளையம் போல் (பாம்பு சுருண்டு படுத்திருப்பது போல்) முகம் கீழ் நோக்கி அமர்ந்திருக்கிறார்கள். யோக சக்தியால் அவளது கீழ் நோக்கிய முகம் திருப்பப்பட்டு மேனேக்கி எழுச் செய்வர். அவள் மூலாதாரத்திலுள்ள அக்னி மண்டலத்தையும் அநாஹதத்தைக் கேந்திரமாக்கிக் கொண்ட ஸ-அர்ய மண்டலத்தையும் ஆஜ்ஞையிலுள்ள சந்தர் மண்டலத்தையும் பிளந்து ஊடுருவி எழுகிறார்கள்.

(103-104)

வ்யோமனி சிச்திஶிமண்டலம்யே த்வகுலேன ஸஜ்மய ।

உभயாஜஸஜஜந்ய ப்ரவாஹயந்தி ஸு஧ாபூரம் ॥ १०७ ॥

स्वयमपि तत्पानवशान्मत्ता भूत्वा पुनश्च तेनैव ।
मार्गेण परावृत्य स्वस्मिन् स्थाने सुखं स्वपिति ॥ १०६ ॥

‘द्वादशान्तं ललाटोधर्वं कपालोधर्वासानकम् । द्वचङ्गुलोधर्वं
शिरोदेशं परं व्योम प्रकीर्तितम् ॥’ इत्युक्तलक्षणे व्योमनि विद्यमानस्य
चिच्छशिमण्डलस्याधो-मुखसहस्रार कर्णिकारूपस्य मध्ये स्थितया
अकुलकुण्डलिन्या सङ्गम्य ततोऽमृतपूरं स्रावयित्वा डाकिन्यादि-
मण्डलान्याप्लावयन्ती स्वयमपि तत्पानेन मत्ता भूत्वा पुनस्तेनैव
सुषुम्नामार्गेण परावृत्य स्वस्थाने सुखं स्वपिति । सर्वमेतद्योगि-
नामनुभवगम्यम् । योगशास्त्रमर्थदाज्ञान-मात्रवतां तु परोक्षज्ञान-
गोचरं गुरुमुखादेव विविच्य बोद्धव्यमिति नेह विविच्यते ॥ १०५,
१०६ ॥

நெற்றிக்குமேல், மண்டையோடு வரை உள்ள இடம் துவாதசாந்தம். அதில் ஆஜ்ஞாசக்கிரத்தின் இரண்டு விரற்கடைமேல் உள்ள இடம் பராகாசம். அதனுள் சித்சந்தர மண்டலம் உள்ளது. அதனுள் உள்ள அகுல சக்ரத்திலிருக்கும் பரசிவனுடன் இணைந்து (குலகுண்டலினீயான தானும் அகுல குண்டலியான சிவனும் இணைந்து) பெறும் ஆனந்தப் பெருக்கில் தானும், சிவனும் ஆழ்ந்து திளைத்து மீண்டும் அதே ஸாஷ்டாம்பீணையிலுள்ள ஆஜ்ஞா முதலிய சக்கிரங்களைக் கடந்து திரும்பி மூலாதாரத்தை அடைந்து அதன் கீழ்மீண்டும் அகுல ஸஹஸ்ராரத்தில் ஆழ்ந்து தூங்குகிறது. அதை யோகமுறையில் ஸித்திபெற்றவர்களால் மட்டும் உணர முடியும். (105-106)

साक्षाद्विद्यैवैषा न ततो भिन्ना जगन्माता ।
अस्याः स्वाभिन्नत्वं श्रीविद्याया रहस्यार्थः ॥ १०७ ॥

ईदृश्याः कुण्डलिन्यां मातुर्बिद्यायाः स्वस्य चाभेद इति
रहस्यरूपोऽप्रकाश्योऽर्थं इत्पर्थः ॥ १०७ ॥

अनंतं कुलकुण्डलीनीयम्, पूर्णमातावुम्, पूर्णं
वीत्यय्युम्, शाककुण्डले वेवर्हृष्मयर्ह निलैकलो एनं र
उन्नर्वु पञ्चक्षत्रियिनं रथूस्यार्गत्तमाकुम्. (107)

ऐनी महातत्त्वार्थमाह—

वागिन्द्रियैरगम्ये तत्त्वातीते महत्तरेऽणुतरे ।
व्योम्नोऽप्युपरि स्थितिमति विश्वाभिन्ने चिदानन्दे ॥ १०८ ॥

ब्रह्मणि परे नियोज्यः स्वात्मा तदभेदसंप्राप्त्यै ।
एष महातत्त्वार्थः श्रीविद्यायाः शिवेनोक्तः ॥ १०९ ॥

वागगम्ये शब्दशक्यतावच्छेदकाभाववति; इन्द्रियागम्ये
घ्राणजादिष्टविधप्रत्यक्षाविषये; ‘यतो वाचो निवर्तन्ते, अप्राप्य
मनसा सह’, ‘अशब्दमस्पर्शमरूपम्’ इत्यादिश्रुतेः । नच सर्वधा
ज्ञानाविषयस्यालीकतापत्तिः, शब्दैर्क्षण्या गम्यत्वात्, शब्द-
प्रत्यक्षविषयत्वाच् ।

तत्त्वातीते शिवादिक्षित्यन्तष्ट्रिंशत्त्वान्यतिक्रान्ते ।
महत्तरे महतो महीयसि । अणुतरे, अणोरणीयसि । आकाशादि-
जनकत्वान्महत्वमुपचर्यते, स्थूलदृष्टविषयत्वादणुत्वमपि तथा; न
पुनः परिणामविशेषः, तत्र तदभावात् । अत एव ‘अणोरणीयान्
महतो महीयान्’ इति श्रुतिरप्यविरोधेन संगच्छते । व्योमः
उक्तलक्षणादुपरि स्थितिमति, उपासनार्थं कल्पितस्थानविशेषणोप-
लक्षिते ।

விஶாமிகே, பரிணாமித்வாத् । சிதி ஸ்வப்ரகாஶே । ஆனந்஦ே
ஸுலைக்ஸ்வரூபே । பரே ஬்ரஹ்மி ஸ்வாத்மா நியோஜ்யः । தேன் ஸஹாமேடஸ்ய
ஸ்வாஜாநவஶாதலங்ப்ராயஸ்ய ஸ்பாஸ்யை, '஬்ரஹ்ம வேட ஬்ரஹ்ம ஭வதி' இதி
ஶுதே: । ஸகலத்த்வமூலமூத்த்வாடய் மஹாத்த்வார்஥ இந்துச்யதே ॥ १०८,
१०९ ॥

பரப்ரஹ்மம் சொல்லால் விளக்கமுடியாதது. கண்
முதலிய புலன்களால் எட்ட முடியாதது. சிவன் சக்தி
முதலான 36 தத்வங்களைக் கடந்தது.
பெரியனவற்றிற் கெல்லாம் பெரிது. நுட்பப்
பொருட்களைவிட நுட்பம் மிக்கது. பராகாசத்தில்
யோகிகளால் த்யானிக்கப் பெறுவது. பிரபஞ்சவடிவில்
மாறியுள்ளது. தன்னைத் தானே விளக்கிக் கொள்வது,
ஆனந்தமே உருவானது. அதனேடு இரண்டறக் கலந்த
ஆத்மாவாக ஆவதே மஹாதத்வார்த்தமென சிவன்
கூறியுள்ளார்.

வாகிந்த்ரியை: — வாக்காலும், இந்த்ரியங்க
ளாலும், ஆத்மா ப்ரஹ்மம் என்று பொருளுள்ள
சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். ஆனால் அது எது என்ற
அந்தச் சொல் உணர்த்தவில்லை. அது சொல்லின்
குறையல்ல. சொல் ஒரு பொருளை உணர்த்த, சொல்லப்
பெறுகிற பொருள் அவயவம் முதலான குறியீடுகள்
கொண்டிருக்க வேண்டும். ராமன் என்ற சொல்
வில்லாவியான - கார்மேக வண்ணரான ஒருவரை
உணர்த்துகிறது. பிரஹ்மத்திடம் அல்லது ஆத்மாவிடம்
அத்தகைய குறியீடு இல்லை. இந்திரியங்களால் உணரப்
பெற, உருவம் மனம் முதலிய குணங்கள் உள்ளதாக
வேண்டும். அவையும் இவற்றிடமில்லை. அகக்
கண்ணைலும் உருவகப் படுத்தமுடியாது. அப்படியாயின்
அதனிருக்கையை எவ்வாறு உணர முடியும்? உணர
முடியாதெனில் அப்பொருள் இல்லை எனக் கொள்வதே
தகும் என்ற நிலை தோன்றும். சக்தியால் நேரிடையாக

விளக்க முடியாது. ஆனால் லக்ஷணையால் உணர முடியும். ஒரு பையனை இவன் சிங்கக்குட்டி என்றார் ஒருவர். பையன் சிங்கக் குட்டியல்ல. அவனிடமுள்ள வீரமும், தைர்யமும் உறுதியும் சிங்கமாக அவனை உணரச் செய்கின்றன. வேதம் அவ்வாறே நேரிடையாக பிரும்மத்தை விளக்க இயலாமை காரணமாக, லக்ஷணையால் உணர்த்துகிறது. அது லக்ஷணையாக சப்தத்தால் உணரக் கூடியதே.

சிவன் முதலிய தத்துவங்களை ஓரளவு விளக்க முடிகிறது. மஹத் என ஒரு தத்துவம் அதிமஹத்தான் ஆகாயத்திற்கும் மூலதத்துவம்,. இவை எல்லாமே ஸ்தால அறிவிற்கு உட்படாதவையாயினும் யோகவழியில் தேர்ந்தவராலும் ஜ்ஞானிகளாலும் உணரத் தக்கவை என்றே வழக்கு உள்ளது. உபாஸ்னையில் லக்ஷணையால் உணர்ந்த பொருளிற்குக் கற்பனையால் வடிவமைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

பிருஹமத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே அறியாத நிலையில் வேதமும், சாஸ்த்ரங்களும் அதனை உணர்வதற்கான பாதையைக் காட்டின. எத்தன்மையுமற்ற அதனிடம் சிலதன்மைகளை மேலெழுந்த வாரியாக வரிவடிவாக்கி அறிவின் கற்பனையில் காணச் செய்தன. ஸாதகன் சிதருதபடி சிந்தனையை ஒருமுகப்படுத்தி உள்ளோக்கும் போது கற்பனை வடிவம் உண்மை வடிவமாகிறது. அப்படிப் பல யோகியரும் ஜ்ஞானியரும் ஸத்யப் பொருளாக உணர்ந்த தொன்றைத்தான் வேத சாஸ்த்ரங்கள் கோடிட்டுக் காட்டின.

அந்த ஸத்ய நிலையில் நின்று உணரும்போது அதிலிருந்து வெளியான உருமாறி வந்த (பரிணைமியான) இவ்வுலகம் அதிலிருந்து வேறுபடாததென்ற உணர்வும் கிட்டுகிறது. (விச்வாபின்னே). துக்கக்கலப்பு ஸேசமுமற்ற அந்த பிரும்ம நிலையைத் தன் ஆத்மாவும் கொண்டிருப்பதை ஸாதகனால் காண முடிகிறது. இது மஹாத்தவார்த்தமாகிறது. (109)

நாமார்த்தம் சப்தரூபார்த்தம் என்ற இரண்டை
விளக்குகிறார்.

அथ நாமார்த்தஶब்஦ரूपार्थवाह—
तत्तद्वर्णर्थेयं तत्तद्वर्णस्वरूपेयम् ।
इति तु श्रीविद्याया நாமார்த: ஶब்஦ரूபार्थः ॥ ११० ॥

तत्तद्वर्णशब्देन ककारादयोऽष्टपञ्चाशद्वर्णाः ससत्रिंशद्वर्णाः
पञ्चदश वर्णां वा गृह्णन्ते, तेषां च सर्वेषां ब्रह्मवाचकत्वेन ‘सहस्रशीर्षा
पुरुषः’ इत्यादिवत् सामानाधिकरणयेनान्वये सिद्धे ‘अस्तिर्भवन्तीपरः
प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्ति’ इति कात्यायनवचने भवन्तीपर
इत्यस्य लट्पर इति व्याख्यानात् ‘अस्ति’ इति शेषपूरणेन वाक्यार्थो
वर्णनीयः । एवं सति நாமார்த்தஶ்சிவி஧ः ஸंபद्यते— அष्टशाश्वामகः
ससत्रिंशशामकः பञ्चदशநாமகश्चेति, அत्र पक्षत्रयेऽपि ककारादी-
நாமन्यतमस्य ब्रह्मवाचकत्वात् ।

अन्येषां पुनरुक्तानामकारककारादीनां वैयर्थ्यपरिहारस्तु
'अकारो ब्रह्मविष्णवीशकमठेष्वज्ञणे रणे' इत्यादिरीत्या
विश्वप्रकाशकोशो तत्तदक्षराणामनेकार्थवाचकत्वोक्तेस्तेषु योग्यता-
मनुसृत्यार्थवर्णनेन कार्यः । 'शतकृत्वोऽपि पथ्यं वदितव्यम्' इति
न्यायाच्च एतादशस्थलेषु न पौनरुक्तयं दोषः ।

एवं च सर्वेषामक्षराणां तत्तद्वाचकत्वेन रूढ्या वा प्रत्यक्षरं
सोलोऽपस्यावशिकत्वेन प्रातिपदिकमात्रावशेषाद्वोपासकजनेषु
प्रसिद्धत्वाद्वा संभाव्यत्वाद्वा परिपक्वार्थरूपत्वाद्वा நாமார்த: இதி ஸंஜ्ञा,
'நாமधेयं ச நாம ச' இति கोशात् । யद्यप्यार्थवर्णे गोपथब्रह्मणे
'ओकारं पृच्छामः को धातुः किं प्रातिपदिकं किं நாமாख्यातम्' இत्येव
प्रयोगः, तथा ऽपि 'सत्त्वप्रधानानि நாமानि' இति
யास्कप्रयोगानामपदेनापि प्रातिपदिकाभिधानसंभवात्' अव्ययगणे

‘नाम प्राकाश्य-संभाव्यक्रोधोपगमकुत्सने’ इति कोशोक्तेः । आमोऽपकः तद्भिन्नो नामः, नकारेणैवात्र समासो न नजा । तेन ‘नलोपो नजः’ इत्यादेरनापत्तिः, नास्तिक इत्यादिवत् । परिपक्ता विरसत्वाभाव इत्यर्थात् । ‘तत्तद्वर्णस्वरूपेयम्’ इत्यत्रापि पूर्ववत् पक्षत्रयम् ।

ननु—ककारादि स्वरूपत्वं नामतः शब्दाभिन्नत्वम्; तथा च न स ककारस्यार्थः, शब्दस्वरूपे शक्त्याभावात्; न हि ‘घटमानय’ इत्यादौ घटशब्दस्यानयनक्रियान्वयः, अत एव न शब्दार्थयोरभेदपक्षोऽपि युज्यते, वहचादिशब्दोच्चारणे मुखदाहाद्यापत्तेश्चेति चेच; शब्दस्य स्वस्वरूपेऽपि शक्तेस्तन्त्रवार्तिकादावुक्तत्वात् । उक्तं च भर्तृहरिणा—‘ग्राह्यत्वं ग्राहकत्वं च द्वे शक्ती तेजसो यथा । तथैव सर्वशब्दानामेते पृथगवस्थिते ॥’ इति । अत एव ‘शब्दार्थयोस्तादात्म्यमेव शक्तिः इति शाब्दिकनव्या इत्यन्यत्र विस्तरः । इत्थं च ककारादिवर्णरूपेत्यादिर्मन्त्रार्थः । अत्र शब्दस्वरूपस्यैवार्थत्वेन वर्णनाच्छब्दरूपार्थोऽयमिति व्यपदिष्यते ॥ ११० ॥

எழுத்து சொல்லின் வரிவடிவம், தனி எழுத்தும் எழுத்துக்களின் கோர்வையாக உள்ள சொல்லும் பொருளுள்ளது. பசு என்றதும் பசு என்ற பிராணி பொருளாகப் பதிவது போல், பசு என்ற சொல்லும் பதிகிறது. பசு என்ற சொல்லாகப் பதிவது நாமார்த்தம்; சொல்லின் பொருளான பிராணியாகப் பதிவது சப்தார்த்தம் எனக்கொள்ளலாம்.

பஞ்சத்தியை 58 எழுத்துக்கள் கொண்டதாகவும் 37 எழுத்துக்கள் கொண்டதாகவும் 15 எழுத்துக்கள் கொண்டதாகவும் உணர்ந்தோம். அக்ஷரங்கள் அனைத்துமே பரம் பொருளிடமிருந்து வந்தவை. பரம் பொருளை உணர்த்த வந்தவை. பரம் பொருளே அவற்றின் பொருளாகும். ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷः என்ற

வேதவாக்யம் புருஷன் என்ற விராட் ஆயிரம் தலையுள்ளவன் என்ற பொருள் கொண்டது. ஆயிரம் தலை கொண்டவன் வேறு; புருஷன் வேறால்ல. அதே போல் இங்கு 58 அகஷரங்கள் கொண்ட பஞ்சதசி எனக் கொண்டால் கு பிரும்மம் அ ப்ரும்மம் ஏ பிரும்மம், ஈ ப்ரும்மம் என்றவாறு பொருள் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறே 37-15 எழுத்துக்களும் தனித் தனியே பிரும்மம் என்ற பொருள் கொண்டவையாகின்றன.

பஞ்சதசியில் மூன்று ககாரங்கள், பத்து அகாரங்கள். ஐந்து ஹகாரங்கள் உள்ளனவே ! ஒன்றே போதுமே ! மற்றவை கூறியது கூறல் என்ற குறைக்கு உட்படுமே ! என்ற ஜயம் எழும். ஒரே எழுத்துக்குப் பல பொருட்களைக் கோசம் கூறும். அ-பிரும்மம், விஷ்ணு, ஸச்வரன், ஆமை, அங்கணம், பேரர் என்றவாறு பல பொருட்களில் உள்ளதாக விச்வகோசம் கூறும். அவை அனைத்தும் எல்லாவிடத்திலும் பொருந்தாதவை. அதனையொட்டி இங்கு பொருந்தக் கூடிய பொருளில் அததனைக் கொள்ளலாமே ! அவசியமாயின் ஒரே சொல்லைப் பல பொருள் கூறுவதாகக் கொள்வதில் தவறில்லையே.

சக்தியாலோ, லக்ஷ்மீயாலோ ஒவ்வோர் அகஷரமும் பொருத்தமான பொருளைக் கொள்கின்றன. தொன்று தொட்டு இந்த எழுத்திற்கு இது பொருள் என உபாஸகர்களின் வழக்கு உள்ளது. அவ்வாறு கொள்வது தவறால்ல. அது ஸாத்யமானதே. திட்டவட்டமாக இந்த எழுத்திற்கு இதுவே பொருள் எனக்கொள்வதும் உண்டு. பச எனும்போது பசவென்ற பெயர் மனத்தில் பதிவதுபோல், பஞ்சதசி 58 பெயருள்ளது, 37 பெயருள்ளது, 15 பெயருள்ளது என்று கொள்வதே நாமார்த்தம் (நாம பெயர், ந-அம பழக்காததல்ல, பக்வமானது என்ற இருவகையில் விளக்கலாம்). பரிபக்வமான, திட்டவட்டமாகச் சமைந்த பொருள், ஆக அந்த எழுத்து ஸ்ரீமாதாவின் வடிவம். எழுத்தால்

குறிப்பிடப் பெறுகிற பெயரும் ஸ்ரீமாதாவே. அவற்றின் ஒசையும் ஸ்ரீமாதாவே.

ஆனால், பசவைக் கொண்டு வா எனும் போது அந்தப் பிராணியைத் தான் கொண்டு வரலாம். அந்த எழுத்தையோ, பெயரையோ பச என்ற ஒலியையோ கொண்டுவர முடியாதே. ஆகவே க்ரியாந்வயியான (செயலுடன் இணையக் கூடிய) பொருளைத்தான் பொருள் எனலாம். அதனால் சொல்லும் பொருளும் ஒன்றே என்பர் என்ற ஜையம் எழும். இது சரியல்ல. சொல்லிற்குப் பொருளை உணர்த்துகிற சக்தி இயல்பாக இருப்பதுபோல், ஒலிவடிவையும் உணர்த்துகிற சக்தி உண்டு என தந்திர வார்த்திகம் முதலியநூல்களில் விளக்கி உள்ளனர். விளக்கு என்று சொல்லிற்கு உணர்த்தும் இயல்புள்ளது, உணர்த்தச் சாதனமாக உள்ளது என்ற இரண்டும் பொருந்தும்.

வெளிச்சமும், கண்ணினுள்ள பார்வையும் சேர்ந்து உருவமும் நிறமுமுள்ள பொருளை உணர்கின்றன. பார்வையின்றி வெளிச்சம் மட்டுமோ, வெளிச்சமின்றிப் பார்வை மட்டுமோ கிராஹகமல்ல- உணர்த்துவதல்ல. பொருள் உணர்த்தப் பெறுவது. உணர்த்துவது க்ராஹகம். உணர்த்தப்பெறுவது கிராஹ்யம். கண் வெளிச்சம் என்ற இரண்டில் வெளிச்சத்தில் கிராஹகம் க்ராஹ்யம் என்ற இரு நிலைகளும் உண்டு. ஆனால் அந்த வெளிச்சத்தைக் காண மற்றொரு வெளிச்சம் தேவையில்லை. தன்னைத் தானே விளக்கிக் கொள்வது (ஸ்வப்ரகாசம்) வெளிச்சத்தின் இயல்பு. அவ்வாறே எல்லா சப்தங்களிடம் க்ராஹ்யம் - க்ராஹகம் என்ற இரு நிலைகளும் உண்டு என தந்திர வார்த்திகம் கூறும். ஒலியும், பொருளும் அவ்வாறு தாதாத்மயம் (அதாகவே இருக்கை) கொண்டவை.

ககாரம் முதலிய ஒலியே வடிவானவள் என்பது பஞ்சதசியின் பொருள். ஒலி உருவமே பஞ்சதசியின் பொருள். அதனால் சப்தரூபமான பொருளும் அவளே எனக் கொள்வது சப்த ரூபார்த்தமாகும். (110)

இனி நாமைக தேசார்த்தும் கூறுகிறோம்

अथ नामैकदेशार्थमा—

कल्याणयेकाक्षर्यवीशित्री चापि ललिता च ।

इत्थं नामत्रिशतीवाच्योऽर्थस्तत्तदक्षरस्यापि ॥ १११ ॥

नामैकदेशमात्रे नामग्रहणस्य लोकसिद्धत्वात् ।

नामोपस्थितिगम्यः प्रोक्तो नामैकदेशार्थः ॥ ११२ ॥

अत्र हि 'ककाररूपा कल्याणी' इत्यादिना पञ्चदशाक्षर्या एकैकनामाक्षरमादितः कृत्वा तादृशनामानि प्रत्यक्षरं विंशति-रुक्तानि । तानि च त्रीणि शतानि भवन्ति । तानि च मन्त्राक्षराणामर्थप्रकाशनार्थं प्रवृत्तानि । तथा च ककारस्य 'ककार-रूपा कल्याणी कल्याणगुणशालिनी' इत्यादयो विंशतिरर्थाः । एवमेकारादीनामपि पार्थक्येन विंशतिरर्थाः । तेषु च सर्वेषु प्रसिद्धकोशव्याकरणादिरीत्या शक्तेरसंभवादेतद्वलादेव कल्पन-स्यार्थापत्तिशरणत्वात्, अन्यथानुपपत्तिरूपार्थापत्तेश्च 'नामैकदेशो नामग्रहणम्' इति न्यायेन परिक्षयात्, तेषां नामामेकदेश एव ककारादय इति कल्प्यते ।

अत एवाचार्यभगवत्पादैः ‘शिवः शक्तिः कामः’
 इत्यादीनामुद्घृतवर्णनां नामावयवत्वं स्पष्टमुक्तम् । ‘भजन्ते वर्णस्ते
 तव जननि नामावयवताम्’ इति सौन्दर्यलहर्यम् । अस्ति हि
 नामैकदेशो नामग्रहणम् ‘भीमो भीमसेनः’ ‘सत्या सत्यभामा’
 ‘गुरुर्लघुर्गुरुलौ च’ इत्यादौ । ‘अनुष्टुभि, यज्ञायज्ञीये, उद्धीथोपान्त्यम्,
 गायत्रीषु, जराबोधीये, रथन्तरे, प्रतिहारादिः’ इति वक्तव्ये ‘षुभि,
 ज्ञीये, गीथोपान्त्यम्, त्रीषु, बोधीये, तरे, हारादिः’
 इत्यादिप्रयोगः सामवेदिनां फुलसूत्रे च बहुलमुपलभ्यन्ते । तत्र च

ककारादि-नामामानन्त्यात् ककारस्याप्यनन्तार्थकत्वे प्राप्तेऽयं
नियम एत एवार्था नान्य इति । तेषु च प्रत्यक्षरं प्रथमनामां
नामार्थशब्दरूपार्थभ्यां पौनरुक्त्यादिहैकोन विंशतिरेवार्था
विवक्षिताः । तथा च नामैक-देशार्थोऽप्येकोनविंशतिविधः सम्पन्नः
। अत्र च पञ्चदशासंख्यासु विंशिकासु प्रथमनामानि परित्यज्य
द्वितीयनामान्युद्घक्षितानि, प्रथमनामां पूर्वतनार्थवर्णनेन लघुत्वात् ॥
१११, ११२ ॥

ललिता त्तरीचत्तीयिल कल्याणै, व्रकाश्फरै, सचित्तरै,
ललिता ऎन्ऱवारू पञ्चतस्तीयिन् ओव्वेवारु
अक्षरत्तेत्युम् मुतलं एमुत्ताकक्क केकाण्ट युन्नोरु
नामंकक्कल कूरप्पटुकिऩ्ऱन. ओव्वेवारु एमुत्तिर्कुम् 20
नामंकक्कल. इवेव पञ्चतस्तीयिन् ओव्वेवारु एमुत्तिर्कुम
उल्ला बेपारुलौयुम् विळक्क वन्त्तवेव. ओव्वेवारु
नामत्तिर्कुम् तनिप् बेपारुलू उन्नंतु. ककारत्तुल
तेऽन्तक्य नामंकक्कलिन् बेपारुलू पूर्णे संकर
पकवत्तपातरक्कलिन् पाञ्चयत्तिल केकाटुक्कप्पटुलौतु.
300 नामंकगुरुक्कुरीय 300 बेपारुट्कगुरुम् पञ्चतस्तीयिन् 15
अक्षरयंकगुरुक्कुरीयवेव. बेयरिन्ऱुरु पकुत्तियेयो ओरु
एमुत्तेत्येयो कुरिप्पिट्टाल मुमुप् बेयरिन्ऱ
बेपारुगुरुम् अतगुलू उन्नरप् बेऱुवत्ते उलक्किल
काणलाम॒. नामत्तिन् ओरु पकुत्तियान नामेमक्केत्तेमुम
नामत्तिन् बेपारुलौक कुरिक्कुम्. ककाररुपा कल्याणै
मुतलिय इरुपत्तु नामंकक्कल पञ्चतस्तीयिन् मुतलक्षणमान
ककारत्तिन् विळक्कम॒. अप्पेऋतु ककारवट्टविळै,
मंकक्कलमानवै ऎन्ऱ बेपारुगुरुम् ककारत्तिन्ऱुट्टेयतेऽ
अव्ववारू ककारत्तिर्कु नामरिन्त कोसत्तिलै
इलक्कणप्पट्टेयो अव्ववारू बेपारुलैट्टेयातु.

बेऋतुवाकप् बेयरक्कल इरुवत्तेक, इट्टुकुरि,
कारणप् बेयर ऎन. इट्टुकुरिप् बेयरेप् पकुत्ति
विकुत्तियाकप् पिरित्तुप् बेपारुलै काणमुट्टियातु. कारणप्

பெயரை அவ்வாறு பிரித்துப் பொருள் காணலாம். இது சூறிப்பெயரில், இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் என கோசம் காண்பிக்கும். காரணப் பெயரை இலக்கணம் விளக்கும். திரிசதியின் நாமங்களின் பொருள் ககாரம் முதலிய அக்ஷரங்களின் பொருள் எனக் கொள்ள கோசமோ இலக்கணமோ உதவாது. ஆனால் திரிசதியில் தேவியின் நாமங்களை ககாரம் முதலிய அக்ஷரத் தொடர்புள்ளதாக அமைத்ததைக் காரணம் காட்டி, கல்யாணீ முதலியதன் பொருள் ‘க’ முதலான பீஜாக்ஷரத்தின் பொருள் என்று கற்பிக்கிறோம். வேறு வழியில்லாமல் அர்த்தாபத்து நியாயத்தால் இதனை ஏற்க நேர்கிறது. ராமன் நன்கு கொழுத்திருக்கிறான். ஆனால் அவன் பகவில் சாப்பிடுவதில்லை என்றால் பட்டினிக்கும், புஷ்டிக்கும் தொடர்பின்மை காரணத்தால் இரவில் நன்கு சாப்பிடுகிறான் எனக் கொள்வதே அர்த்தாபத்து நியாயம்.

கல்யாணீ - மங்கள வடிவினான், இனிது பேசுபவள் என்பது நேரிடைப் பொருள். கோசமும், இலக்கணமும் அனுமதிக்கும் பொருள். அது ககாரத்தின் பொருள் எனக் கொள்வது ஒரு நாமத்தின் பகுதியைச் சொன்னாலோ முழு நாமத்தையும் உணரலாம் (நாமைக்கடை நாமாரங்) என்ற நியாயப்படி ‘க’ என்றால் ‘கல்யாணீ’ எனக் கொண்டு மங்களமானவள். இனிது பேசுபவள் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். கடு முதலான பீஜாக்ஷரங்களும் கல்யாணீ ஏகாக்ஷி முதலான நாமங்களும் ஸ்ரீமாதாவையே சூறிப்பிடுகின்றன. ஆக சப்தார்த்தம் பஞ்சதசிக்கும் திரிசதி நாமங்களுக்கும் ஒன்றே. (நாமைகதேசே நாமக்ரஹனம் என்ற நியாயத்தின் உதாஹரணம் - பீமன் - பீமஸேனன், பாமா - ஸத்யபாமா, கிட்டு - கிருஷ்ணன், விச்சு - விச்வ நாதன்). ஆசார்ய சங்கர பகவத் பாதர்கள் ஸேளந்தர்யலஹரியில் ஶிவ; ஶक்தி: காஸ: என்ற ச்லோகத்தில் மஜந்த வர்ண்டுத் தவ ஜனநி நாமாவயவதாம் । உன் மந்திரத்திலுள்ள

ஒவ்வொரு எழுத்தும் உன் நாமத்தின் அவயவமாகும் நிலையைத் தானே அடைகின்றன என்கிறார்.

கோசத்தில் ககாரத்தை முதல் எழுத்தாகக் கொண்ட பெயர்கள் எண்ணற்றவை. பஞ்சதசியின் ககாரத்திற்கு அத்தனை பொருளையும் கொள்வது ஏற்றதல்ல. இந்த பத்தொன்பது - இருபது கொண்டதாகக் கொள்வதே ஏற்கத்தக்கது எனவும் கொள்ளலாம். ககாரஸ்பா என்ற முதல் நாமம். ககாரவடிவினுள்ளவள் என்று தொடங்கி பத்தொன்பது நாமங்களில் ககாரத்தின் பொருள்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. (111-112)

एतेषु च विंशतिसंख्याकेष्वर्थेषु ककारस्य ककारस्त्रपेत्यर्थ-
वर्णनदशायामेकारस्य एकारस्त्रपेति, ईकारस्य ईकारस्त्रपिणीत्येवार्थो
वर्णनीय इति न नियमः, ककारस्त्रपैकाक्षरी, ईप्सितार्थप्रदायि-
नीत्यप्यर्थस्य सुवचत्वात् । एवं चात्र पञ्चदशाक्षराणि विलिख्य
प्रत्यक्षरशिरसि विंशत्यक्षान् दत्त्वा परस्परं हनने चरमाक्षरे या संख्या
निष्पद्यते तामेवाह—

तिथिमितबिन्दुगणोत्तरगजरसगिरिदस्त्रामसंख्याकाः ।
अर्था भवन्ति योगान्नाम्मो नामैकदेशस्य ॥ ११३ ॥

नाम्मो नामार्थेषु तृतीयपक्षस्यैकस्य नामैकदेशार्थस्य
एकोनविंशतिविधस्य च योगादुक्तरीत्या गुणनात् तिथिमितः
पञ्चदशसंख्या मितः समितो यो बिन्दुगणस्तस्योत्तरे ये गजादयः,
गजा अष्टौ, रसाः षट्, गिरयः, सप्त, दस्मौ द्वौ, रामान्त्रयः । ‘अङ्कानां
बामतो गतिः’ इति न्यायादादौ पञ्चदशा बिन्दून् विलिख्य तद्वामे
गजादीन् विलिखेत्, बामगतौ बामभागस्यैवोत्तरत्वात् । अथ वा,
बिन्दुगण उत्तरो येभ्यस्ते गजादय इति विग्रहः । गजादीन् बामगत्या
विलिख्य जातस्याङ्कसमूहस्योत्तरत्र दक्षिणगत्यैव बिन्दवो लेख्या

இத்யर्थे ஫லிதே ந விவாடः । ஏவं ச ஶதऋயोत்தரसஸविंशति-
संख्याकपराधानि षण्मध्यान्यष्टान्त्यानि ச त्रिशत्युक्तार्थभेदा
भवन्ति । அङ்கதोऽपि ३२,७६८,०००,०००,०००,०००,००० ।
एतदङ्कज्ञानप्रकारस्तु ‘चरमाङ्कमारभ्य पूर्वपूर्वाङ्कदशदशगुणिता
उत्तरोत्तराङ्काः’ இதி परिभाषया । தन्नियमश्च லीलावत्याम्—
‘एकदशशतसहस्रायुतलक्षप्रयुतकोटयः क्रमशः । அबुदमब्दं
खर्वनिखर्वमहापञ्चशङ्कवस्तस्मात् ॥ ஜलधिश्वान्त्यं मध्यं पराधीभिति
दशगुणोत्तरं संज्ञाः ॥’ இதி । எतदग्रेऽप्यङ्कविस्तरस्तु च्छन्दःकौस्तुभे
அष்டமே அध்யாயே பிரபञ்சிதோ அஸ்மாभಿ� ॥ ११३ ॥

இருபது வெவ்வேறு அர்த்தம் கொண்ட நாமங்கள்
பஞ்சதசியின் பதினைந்து அகஷரங்களில் ஒவ்வொரு
எழுத்தை முதல் எழுத்தாகக் கொண்டுள்ளன.
அகஷரத்தையே வடிவமாகக் கொண்டவளாக ககார ரூபம்,
ஏகார ரூபம், ஈகார ரூபம், ஹ்கார ரூபம், ஹகார ரூபம், ஸகார ரூபம்
என்ற ஏழு நாமங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அகஷரத்தின்
பொருளாக, அகஷரத்தைத் தன் பெயராகக்
கொண்டுள்ளவளாக ககாரார்த்தம், ஹகாரார்த்தம், ஸகாரார்த்தம்,
ககாரிணி, லகாரிணி, ஹ்காரமுருதி: என்ற எட்டு நாமங்கள்
குறிப்பிடுகின்றன. ஒவ்வொரு எழுத்தையும் முதல்
எழுத்தாகக் கொண்ட நாமங்களின் பொருள்கூறும் போது
ககார உருவினள் என்றும் ககார உருவினள் என்று கூறும்
போதும் அதது மட்டுமே பொருளாகக் கொள்ளாமல் ககார
உருவினளான ஏகாஷ்டர், ககார உருவினளான ஈப்ளிதார்த்த
ப்ரதாயினீ (விரும்பிய பொருளைத் தருபவள்) என்றும்
பொருள் கொள்ள முடியும். ககார ரூபபையான தேவியிடம்
மற்ற சிறப்புப் பெயர்களால் குறிப்பிடப் பெறும்
அனைத்துப் பொருளும் பொருந்துமே. அத்தனையும்
ககார ரூபபையின் சிறப்பெனில் ககாரத்தின் சிறப்பு தானே.
எனவே 20 நாமங்களை எழுதி ஒவ்வொன்றின் தலையில் 15

என்று எழுதிப் பெருக்கினால் 20¹⁵ முடிவில் எந்த எண் தேற்கிறதோ அத்தனை பொருள் ஒவ்வொரு நாமத்திற்கும் உண்டெனக் கூறலாம்.

நாமத்தையும் நாமைகதேசமான க.ए.இ முதலான முதல் எழுத்தையும் இணைப்பதால் திதி (15) எண்ணுள்ள பிந்துக்களை மேலே கொண்ட கஜம் (8) ரஸம் (6) குலாசலம் (7) அச்வின் தேவர் (2) ராமன் (3) இதனை வலத்திலிருந்து இடமாக எழுத (அக்காந் வாமதோ ஗தி:) 32768க்கு மேல் 15 பூஜ்யங்கள் கொண்ட எண்ணிக்கையுள்ள பொருள்கள் கூறலாம். (32,768,000,000,000,000,000) எழுத்தால் எழுத, ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், அயுதம், லக்ஷம், ப்ரயுதம், கோடி என்ற 8 வரிசைக்குமேல், அர்புதம், அப்தம் கர்வம், நிகர்வம், மஹாபத்மம், சங்கம், ஜலதி, அந்தியம் மத்தியம், பரார்த்தம் என 10 வரிசை. ஆக 327 பரார்த்தங்கள், 6 மத்தியங்கள், 8-அந்தியங்கள் கொண்ட எண்ணுள்ளவை திரிசதியின் நாமப் பொருள்கள். “பரார்த்தத்திற்கு மேலுள்ள எண் வரிசைகள் எமது சந்த:கௌஸ்துபத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன” என்கிறுர் பாஸ்கரராயர். (113)

இனி சாக்தார்த்தம் பற்றிக் கூறுகிறோம்.

அथ ஶாக்தார்஥ீ ஦्वிவி஧ः அவயவார்஥ः ஶக்திஸமூஹார்஥शेति ।
तत्रावयवार्थो नाम देव्या अवयवानां वर्णनम् । तदाह—

बाक्तामशक्तिकूटैवयवशो विग्रहो मातुः ।

प्रतिपाद्योऽत्राकण्ठादा मध्यादा च पादाग्रात् ॥ ११४ ॥

அது விதியான் வாகூடென, ஆ கண்டாது கண்டம்பிவ்யாப்ய, அர்஥ாக் கிரீடமார்ம்யாவயவஶோ வி஗்ரஹः ப்ரதிபாதः । காமராஜகூடென கண்டாதः கடிபர்யந்தவி஗்ரஹः । ஶக்திகூடென கத்வாதः பாடாग்ராந்தோ ஦ேஹः ப்ரதிபாத இத்யார்஥ः । அது ஏவ வாச்யவாச்யக்யோரமே ஦விவக்ஷயாகேக்த ஸஹஸ்ரநாமஸு— ‘ಶ்ரீமद்஭ாக்தாக்ஷரமுखபக்ஞா । கண்டாதः கடிபர்யந்தமध-

கூடஸ்ருபிணி ॥ ஶக்திகூடைக்தாபநகவ்யோமாங்஘ாரிணி ।
மூலமந்திரமிகா மூலகூடநயக்லேஷா ॥' இதி ॥ ११४ ॥

சாக்தார்த்தம் இருவகை, அவயவார்த்தம், சக்தி ஸமூஹார்த்தம் என. அவயவார்த்தம் என்பது பஞ்சதசி எழுத்துக்கள் தேவியின் அவயவ அமைப்பைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்வது. திருமேனியின் அழகைக் குறிப்பிடுகையில் கழுத்துவரை வாக்பவ கூடமும், கழுத்திலிருந்து இடுப்புவரை காமகூடமும், இடுப்பு முதல் பாதம் வரைசக்தி கூடமும் அமைந்துள்ளன என்பர். அதேயே ஸ்ரீலிதா ஸஹஸ்ரநாமமும், ஸ்ரீமத் வாக்பவ- என்று தொடங்கி இரு ச்லோகங்களில் வர்ணிக்கிறது. தேவி வாக்பவ கூடமே உருவான முகத்தாமரை கொண்டவள், கழுத்திலிருந்து இடுப்புவரை உருவான நடுக் கூடத்தைக் கொண்டவள். சக்தி கூடமாக மாறிய இடுப்பின் கீழ் பகுதியைக் கொண்டவள், மூல மந்திரமோனவள், மூல மந்திரத்தின் மூன்று கூடங்களாக உருவானவள் என. (114)

தேவியே கூடவடிவினள், கூடஸமஷ்டி வடிவினஞும் கூட, பஞ்சதசியின் நேரிடைப் பொருளாக வியஷ்டியும் ஸமஷ்டியுமானவள். இதுவே சாக்தத்த் வார்த்தம். சக்தி ஸமூஹார்த்தம் பற்றி விளக்குகிறார்.

ஶக்திஸமூஹார்஥மா—

வே஧ோமாரத்யௌ மா஧வலக்ஷ்மௌ ரூடிபார்வத்யௌ ।
ரேபாந்தவர்ணஷ்டகஸ்யார்஥ாநு க்ரமஶோ விஜானியாது ॥ ११५ ॥

அன்றைக்காரரேபார்வி஭ஜ்ய ஏணம், துவாசாதிவிதாவிஶேஷே
ததைய பாதாது ॥ ११५ ॥

ப்ரஹ்மாவும், ஸரஸ்வதியும்; விஷ்ணுவும்,
லக்ஷ்மியும், ருத்ரனும், பார்வதியும் என அறுவரும் (1) க்கே

ई ल हर नन्न मुतल कूटत्तिन्न आरु एमुत्तुकंकलीन्न
पेपारुन्न. तुर्वास वित्तय मुतलीय वर्त्तन्निल इववारु
पाटमं काज्जप्प बेप्रुकिर्तु. (115)

ता एताः सकला अपि कामकला एव न ततोऽन्याः ।

सामानाधिकरण्यादीकारेणायमर्थोऽस्य ॥ ११६ ॥

एता ब्रह्मादयः षट् । यद्यपि ब्रह्मादीनां पुस्त्वेन भारत्यादीनां
स्त्रीत्वेन तद्वाचकशब्दे 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषतः 'एते' इत्येव
भाव्यम् । तथापि ब्रह्मविष्णुमहेश्वराणां स्त्रीरूपताया भावार्थप्रकरणे
कथितायाः स्मरणायैवमुक्तिः । सामानाधिकरण्यादेकविभक्ति-
कल्परूपात् । प्रत्यक्षरं विद्यमानानां सुपां तु लोपः । वाक्ये संहिताया
अविवक्षणादीकारेण सह न सन्धिः ॥ ११६ ॥

मेले कूरुप्पट्ट पिरुम्मा मुतलाण अरुवरुम्
कामकला (ई) वाणवरो. आन्पाल, बेण्पाल नन्न
वेवरुमेयाल्लै. ओरे विपक्तियिलमेन्तमेयाल
ओत्त नीलैयिल्लून्लावरो. ओव्वेवारु एमुत्तिन्न इटेये
विपक्ति वचन प्रत्ययन्कल मरेन्तुन्लानवातलाल कए
ई नन्पवर्त्तिर्किटेये लन्तियमेप्पुमिल्लै. (116)

अयमेव कूटयोरपि परयोरर्थः परं तु तारीये ।

द्वैतीयीकद्वैतीयीकहकारः सकारतः पूर्वः ॥ ११७ ॥

अन्वयितव्योऽक्षरशः शक्तेः शाक्तैर्विभाव्यत्वात् ।

बामेच्छादिकशक्तिमयत्वोक्तरेष शाकनार्थः ॥ ११८ ॥

प्रथमकूटस्य यावानर्थस्तावानेव द्वितीयतृतीयकूटयोः ।
द्वितीयकूटे मध्यमहकारः परं तृतीयकूटस्य प्रथमभागोऽन्ययोग्यः ।
तस्य तत्र चतुर्थत्वेऽपि सजातीययोर्मध्ये द्वितीयत्वात्तथोक्तिः । तेन
तयोरपि कूटयोः प्रातिस्थिकं रेफान्ता वर्णाः षडेव संपद्यन्त इति

தேஷாமுக்தரீதைவார்஥வர்ணம् । அதே பிரத்யக்ஷரமேகைக்கந் தாக்தி : । தேந
ஶக்தாநாமக்ஷராணாமர்த : ஶாக்தார்த : । ஸ்வார்஥ே அண் । அதொ ஶாக்தாநா-
முபாஸகாநாமர்த : ப்ரயோஜனம், அதே வா ஶவிதஸமூஹ : ப்ரதிபாத்யத இதி
நே஧ா நிர்வசனம் । ஭ாவார்஥ேந சதை பௌனருக்த்யபரிஹரஸ்து பூர்மேஷ கூட : ॥
117, 118 ॥

பிரும்மா முதலிய அறுவரும் இரண்டாவது -
மூன்றுவது கூடங்களிலுள்ள ஆறு எழுத்துக்களின்
பொருளாவர். இரண்டாவது கூடத்திலுள்ள இரண்டாவது
ஹகாரம் மூன்றுவது கூடத்தின் முதல் எழுத்தாகி ஸகாரம்
முதலியவை இதனைத் தொடர ஆறு எழுத்துக்களாகும். (2.
ஹ ஸக (ह) ல ஹ (ळ) (ह) ஸக ல ஹ (ॳ) என) இந்த அக்ஷரங்களுக்கு
நேரிடையாக பிரும்மா ஸரஸ்வதி என்றவாறு பொருள்.
(சக்தியால் அர்த்தம் - சாக்தார்த்தம்). சக்தி உபாஸகர்கள்
சாக்தர்கள். அவர்கள் கொள்ளும் பொருள் என்பதாலும்
சாக்தார்த்தம். அல்லது பிரும்மா முதலியவை
ஒவ்வொன்றும் சக்திகள். அவற்றின் தொகுப்பு - சக்தி
ஸமூஹம் - என்ற பொருளும் கூறலாம். பாவார்த்தமும்
சாக்தார்த்தமும் வேறுபடுவது முன்னாலே கூறப்
பட்டுள்ளது. (117-118)

இனி ஸாமரஸ்யார்த்தம் பற்றி விளக்குகிறீர் —

அத ஸாமரஸ்யார்஥மாக —

கஹயோல்ஸயோர்஥ீ ஶிவஶக்தி ஶுद்஧யோர்சோ : ஶக்தி : ।
உभயो : ஸமரஸ்஭ாவே ஹலேக்ஷயா : பர விதை ॥ 119 ॥

஬்ரஹ்மை ஶிவ : ஶக்திஶ்வேதி பிரத்யேகக்கூடார்த : ।
ஶிவஶக்திஸாமரஸ்யாத்தியாயா ஏஷ ஸாமரஸ்யார்த : ॥ 120 ॥

காடிவித்யாயா ஹி ககாராக்ஷயே ஹகாரை ஛ீ । தேஷா ஶிவ ஏவார்த : ।
எவ் லகாராக்ஷய : ஸகாரை ஛ீ, தேஷா ஶக்தி : । அத எவ மந்மத்திரீஜே

ககாரலகாரயோர்யோ: , பராப்ராஸாடே ஹகாரஸகாரயோ: । ஶுத்யேர-
சோந்தியதூதியயோ: ஶகித: । லஜாஷீஜஸ்யோமயஸாமரஸ்யாத்மக் பர
஬்ரஹ்மா: । வ்யோமாய்திருயஸ்வரவிந்஦ுமிஃ க்ரமேண பிரகாஶ஗்ராஸ-ஸாமரஸ்ய-
தாத்ம்யாபங்கேத்ரஸ்ய பர஬்ரஹ்மக்யரூபஸ்ய ஷட்சத்வாரிஂஶாதுதரஶததம-
ஶ்லோகவ்யாக்யாயா: ஸ்பஷ்டிகரிஷ்யமாணத்வாத् । ஶிவ: ஶகிதஶ்வேதத்தும்ய
஬்ரஹ்மேतி பிரதிகூடமர்஥: । தடுக்த பிரஶாத்யாம— ‘கத்ரய ஹத்ய சைவ ஶைவோ
மாக: பிரகிரித்த: । ஶோஷாண ஶக்த்யக்ஷராணி ஹ்கார உமயாத்மக: ॥ இதி
॥ ११९, १२० ॥

உடலால் பிரிந்திருந்தாலும் உள்ளத்தால்
ஒன்றியிருப்பது ஸமரஸம். ஓரே சுவை கொண்ட நிலை.
எவ்வகையிலும் ஏற்றத்தாழ்வற்ற நிலை, அதனையே தன்
சிறந்த இயல்பாகக் கொண்ட நிலை, இருப்பிடத்தில்,
பெயரில், நிறத்தில், தொழிலில், செயல் முறையில் என
ஐந்திலும் ஒற்றுமை கொண்ட சிவ சக்தி ஸாமரஸ்யம்.
அதனை இந்த பஞ்சதசி காட்டுகிறது. காதிவித்தையில்
ககாரம் மூன்று, ஹகாரம் இரண்டு. க-ஹ எழுத்துக்கள்
சிவனைக் குறிக்கும். லகாரம் மூன்றும், ஸகாரம் இரண்டும்
சக்தியைக் குறிப்பவை. மன்மதபீஜமான ‘க்லீம்’ல்
இரண்டும் கூடுகின்றன. பராப்ராஸாத மந்திரமான ஹ்
ஸெஸ:லும் இரண்டும். கூடுகின்றன. ‘ஹர்ம்’லும் இந்த
சிவ சக்தி ஸமரஸ முன்டு. பரம்பொருள் பரப்ரஹ்மம்
என்பதே இந்த ஸமரஸநிலை.

ஹர்ம பிந்து என்ற நான்கிற்கும் ப்ரகாசம் (ஒளிர்வது)
அக்னி (விழுங்குவது) ஸாமரஸ்யம் (இரண்டறக்
கலப்பது) இரண்டாக நில்லாமல் ஒன்றி ஒன்றேயாதல்
என்று பொருள் என 146வது சுலோக உரையில் விளக்க
உள்ளது. ஆக சிவன் சக்தி என இரண்டும் ஒன்றே. அதுவே
பரம் பொருள் எனக் கொள்ள வேண்டும். திரிசதியிலும்
இவ்வாறே கூறப்பட்டுள்ளது. “ககாரம் மூன்றும், ஹகாரம்
இரண்டும் சிவனின் அம்சம். ஹர்ம் தவிர மற்றவை

சக்தியின் அம்சம். ஹ்ரீங்காரம் இரண்டும் இணைந்தது. ”
(119-120)

இனி ஸமஸ்தார்த்தம் பற்றி விளக்குகிறார்.

அथ ஸமஸ்தார்த்தமா—

கன ஦ிஸாவிதி ஧ாதோः பிரகாஶகத்வं ககாராத்தோः ।

அதியயநார்த்தகதேङ்கள் ஸ்யாடேகாரஸ்தத்தியகரணார்த்தோः ॥ १२१ ॥

வர்ணத்துயமேலனதः பிரகாஶிகா புஷ்டிரித்யார்த்தோः ।

ई வ்யாஸாவிதி ஧ாதோஸ்தஸ்யா வ்யாஸிஸ்துதியவணார்த்தோः ॥ १२२ ॥

தஸ்ய லஹர்யாதிக்யம் தனிமாரணம்காராத்தோः ।

கன்யதே பிரகாஶ்யதே ஽னேநேதி க் பிரகாஶகம् । ஬ாஹுலகோ நலோபः । ஐணாடிக: ‘ஜமந்தாங்க:’ இதி ஡ப்ரத்யயோ வா । ‘இங் அதியயனே’ இதி ஧ாதுரதிபூர்வோऽபி பிரகृத ஆர்த்தவாத்தத்திமோக: । அத ஏவேङ்க: கிபி குதே, கித்தவேऽபி ஗ுண: । விஜ்வா கார்ய: । அதியதே அனேநேத்யத்தியனகரணம் புஷ்டி: । அனயோ: கர்மவாரய: । அஸந்஧ிராத்தோ: । தத ஈக்காரேண ஷஷ்டித்தபுருஷ: । லஹரித்யத்தாகாரலோப: । ‘மாங் மானே’ இதி ஧ாதோ: கிபி தல்லோபே ‘பிராதிபதிகாத்தாத்தோ ஬ஹுலமிஷ்வஞ்’ இதி ணிசி ‘ஏரனிடி’ இதி டிலோபே ச ம் இதி சிஷ்டதி । பிரகாஶகத்வம் ஸுஷ்மத்வம் । தथா ச ஸுஷ்மமதிவ்யாபனாதிக்யம் பிரதமகூடாத்தோ: ॥ १२१, १२२ ॥

கன என்ற வினைச் சொல் விளக்குவது - ஒளியால் துலக்குவது - எனப் பொருள்படும். அதி இ என்ற உபஸர்கத்துடனுள்ள வினைச் சொல்லிற்கு கற்க உதவுகிற அறிவு - புத்தி என்று பொருள். இரண்டையும் (க ஏ) இணைக்க, துலக்குகிற அறிவு என்றாகும். ஈ என்ற வினைச் சொல் பரவி நிற்க என்று பொருளுள்ளது. ஷஷ்டைத்தபுருஷ ஸமாஸத்தால் துலக்குகின்ற அறிவின் பரவுதல் என க ஏ ஈக்குப் பொருள். லக்ஷ்மில் ஹகாரத்தின் மீதுள்ள அகாரம்

मरेनन्तु ऊंलातु । लहरी मिकुति (अथिक नील) एन्ऱु
पेपारुंपाटुम्. प्रिन्तु माद् एन्ऱ वीजैंसं चेशाल्लिं त्रीपि.
तन्ऩुं ऊं अटक्किं केकाण्णंतु एन्ऱु पेपारुंपाटुम्. आक
मुतलं कूटत्तिं मेमात्तप बेपारुं. नन्कु तुलक्कुकिर
लौकंम अरीविं परवलिं आत्तिक्कम एन्ऱु तेरुम्.

(121-122)

हन हिसायामिति हं शौर्यं प्रत्यर्थिननकरणत्वात् ॥ १२३ ॥

सं भोगसाधनं धनमुपभोगार्थात् स्यतेः सुनोतेवा ।
कमु कान्ताविति धातोरिच्छाविषयोऽङ्गनादिः कम् ॥ १२४ ॥

एषां गमनं प्रापणमोहाङ्-गत्यर्थधातुजन्यं हम् ।
तस्यातिशयो लहरी तत्र श्लिष्टः सवर्णदीर्घेण ॥ १२५ ॥

ईकारस्तस्यार्थः कीतिः सर्वासु दिक्षु दीप्तत्वात् ।
ई दीप्ताविति धातोर्निर्मितिरनयोर्मकारार्थः ॥ १२६ ॥

हन्यते अनेनेति हं शौर्यम् । ‘अनुदात्तोपदेश-
बनतितनोत्यादीनामनुनासिकलोपो झलिकूडिति’ इति नलोपः । ‘षो
अन्तकर्मणि’ इति ‘षुञ् अभिषवे’ इति वा धातोः करणार्थे उप्रत्यये
सम् इति रूपम् । सीयत इति सूयत इति वा सं द्रव्यम् । काम्यत इति कं
स्रक्वन्दनवनितादिकम् । हसकानां द्वन्द्वः । ततो हकारेण प्राप्त्यर्थकेन
षष्ठीतत्पुरुषः । ततो लहरीपदेन तत्पुरुषः । तत ईकारेण कीर्त्यर्थकेन
द्वन्द्वः । ततो मकारेण तत्पुरुषः । तथा च शौर्यधनख्नीप्राप्तिशयस्य
कीर्तेश्च निर्माणं द्वितीयकूटार्थः ॥ १२३-१२६ ॥

हन एन्ऱ वीजैंसं चेशाल्लिलं वन्त हकारम् तु ऊंपुरुषत्त
अटक्किं रुठत् तन्मामयेकं गुरीक्कुम्. सो सून् एन्ऱ
वीजैंसं चेशारं कलीलीरुन्तु वन्त स कारम्, पोकत्तिरुक्कु
उत्तवुकिर चेलं वत्ततेकं गुरीक्कुम्. कम् एन्ऱ वीजैंसं

சொல்லிலிருந்து வந்த க காரம் விரும்புதற்குரிய போகப் பொருட்களைக் குறிக்கும். ஹ என்ற வினைச் சொல்லிலிருந்து வந்த காரம் அடைவது என்ற பொருளைக் குறிக்கும். ஆக சூரத்தன்மை, செல்வம், போகப் பொருள் இவற்றின் லறை சிறப்பு ஈ என்பது புகழ். பிந்து இத்தனையையும் படைப்பது. ஆக சூரத்தன்மை, செல்வம், போகப் பொருள் இவற்றின் சிறப்பையும் புகழையும் படைப்பது என்பது இரண்டாவது கூடத்தின் பொருளாகும். (123-126)

தदே தாவங்கடதி—

வார்஭வகூடஸ்யார்஥ः ஸூக்ஷ்மமதிவ்யாபனா஧ிக்யம् ।
ஶௌர்யநஸ்தீயஶஸாமா஧ிக்யं காமராஜார்஥ः ॥ १२७ ॥

ஸ்பष்டம् ॥ १२७ ॥

வாக்பவ கூடத்தின் பொருள் நுண்ணிய அறிவின் பரவுதலால் சிறப்பு பெறுவது. காமராஜ கூடத்தின் பொருள் சொர்யமும், செல்வமும் போகப் பொருளும், புகழும் சிறப்பாகப் பெறுவது. (127)

एते सम्यक् कलयति सकला हरतेह्कारः स्यात् ।
निखिलजगत्संहर्त्रीत्यर्थस्तस्यापि वर्णस्य ॥ १२८ ॥

ईकारः प्रश्लिष्टः सृष्टिस्थितिरूपदीसिकर्त्रर्थः ।
यद्वा हृदि खे दहरे प्रकाशते तेन माता हीः ॥ १२९ ॥

सकलान्तेन पदेन हीकारे कर्मधारयः कार्यः ।
तस्य विशेष्यो मः स्यान्नादार्थः संविदर्थो वा ॥ १३० ॥

कूटद्वयस्य द्वन्द्वः । एते निर्माणे सम्यक् कलयतीति सकला ।
मकारलोपः । हरतीति ह । ‘ई दीसौ’ इति धातोः ई दीसिः ।

दीप्तिनाम सृष्टिः स्थितिश्च । हकारेकारयोः कर्मधारये यणि कृते हीः
सृष्टचादिपञ्चकृत्यकर्त्त्युपलक्षणविधयार्थः । यद्वा, हरति सर्वं
विषयीकरोतीति ह । किप् । आगमशास्त्रस्यानित्यत्वात् प्रकृते न तुक्
। तच्च दहराकाशम् । तत्र प्रकाशत इति हीः । हीकारान्तपदस्य
मकारेण कर्मधारयः । यद्यपि कूटत्रयेऽपि मकारो नास्त्येव,
अनुस्वारस्यैव तन्त्रेषूद्घृतत्वात्; तथापि मकारस्यैव
लक्षणवशादनुस्वार इति कूटद्वये सुबचम् । चरमकूटे त्वनुस्वार एव
विशेषोऽस्तु । ततश्च, बुद्धिशौर्यधनस्त्रीयशासामाधिक्यकर्तृं
निखिलजगत्सृष्टचादिकर्तृं दहराकाशवर्ति नादरूपं चिद्रूपं ब्रह्मेति
मन्त्रार्थः सिद्धः । अयं चार्थो ब्रह्मसत्राणां शक्तिपरत्वेन योजनां
प्रदर्शयन्दिस्तत्रभवद्द्विः । भाष्यकारैर्विस्तरेण निरूपित इह
संक्षिप्योक्तः । तत्र कचित् कचित् व्याकरणविरोधः प्रतीयते । स च
मन्त्रस्य मन्त्रार्थस्य चर्षिप्रोक्तत्वेन प्रामाणिकत्वे सिद्धे ‘प्रयोगशारणा
वैयाकरणा’ इत्युक्तेरेतदनुसारेणैव व्याकरणलक्षणानां कल्प्यत्वात्
परिहार्यः ॥ १२८ - १३० ॥

मुहल्ले इरु कூடத்தின் பொருளான, உண்மை
துலக்குகிற நுட்ப அறிவு சிறப்புறப் பெறுவதும்,
சூரத்தன்மை, செல்வம், போகப் பொருள் புகழ்
இவற்றைச் சிறப்புறப் பெறுவதும் சுகல ஆகும். ஹ என்ற
வினைச் சொல் அழித்தல் என்ற பொருள் பெறும். ஹ்
படைத்த உலகை அழிக்கின்ற ஆற்றல். இவற்றின் ஒளிரச்
செய்கிற சக்தி. ஹி என்று ஸ்ரீமாதாவின் பெயர். ‘ஹ்ரு’ என்ற
இதய வெளியில் துலங்குபவளானதாலும் அவள் ஹி.
ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், என்ற மூன்றையும்
செய்பவளும் இதயத்தில் துலங்குபவளுமான தேவி.
மேலுள்ள பிந்து சுத்த சைதன்ய நிலை. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி
லயம் திரோதானம் அனுக்ரஹம் என்ற ஜந்தையும் செய்கிற
பரம் பொருள்.

மூன்று கூடங்களிலும் மகாரம் அனுஸ்வாரமாகவே ஒலிக்கிறது. மகாரத்தின் முழு உருவமல்ல.

இதனால் புத்தி குரத்தன்மை, செல்வம், போகப் பொருள், புகழ் இவற்றைச் சிறந்ததாக அருள்வதும், உலகைப் படைத்து மறைத்து அருள்வதும், இதய குகையில் ஒளிர்வதும், நாதரூபமாகவும், சித்ரூபமாகவும் உணரப் பெறுகிற பரம் பொருள் என்பதே பஞ்சதசியின் மொத்தப் பொருள். இலக்கண சுத்தமாக இங்கு சொல்லமைப்பு இல்லை. எனினும் மந்திரத்திற்குப் பொருள் இது என்றுவிக்கொட்டிப் பொருள் கொள்வதே இங்கு உசிதமானது. இங்கு இலக்கண முரண்பாடுகளை நேராக்குகிற முறை பற்றி விளக்குகிறார். (128-130)

तत्प्रकारमेव प्रदर्शयति—

धातोर्बहृथर्थत्वाद् बहुलग्रहणात् पृष्ठोदरादित्वात् ।
आकृतिगणपाठेन स्वेच्छानुगुणादुणादिकल्पनतः ॥ १३१ ॥
छन्दसि सर्वविधीनां वैकल्पिकतावशादमुष्य मनोः ।
सिद्धैः कथितेऽर्थेऽस्मिन् वैयाकरणानुशासनानुमतिः ॥ १३२ ॥

‘कुर्दखुर्दगुर्दगुद क्रीडायामेव’ இத்யேககாரேண ‘தனூக்ரனே தக்ஷः’ இத்யत்ரார்஥நிர்஦ேஶबलाच्च सत्ताद्यर्थनिर्देशस्योपलक्षणमात्रत्वेन धातवः अनेकार्थाः । तेन स्यतेरन्तकर्मवाचकत्वेऽप्युपमोगार्थकत्वमविरुद्धम् । अत एव चेडोऽधिपूर्वत्वात् केवलप्रयोगासंभवेऽपि ‘इटकिटकटी गतौ’ इत्यत्र प्रलिष्ट इकार एवैतदर्थको भविष्यति, गत्यर्थानां सर्वेषामपि ज्ञानार्थकत्वात् । बहுलेति । ‘कचित् प्रवृत्तिः कचिदप्रवृत्तिः कचिद् विभाषा कचिदन्य एव । विधेविधानं बहुधा समीक्ष्य चतुर्विंश्च बाहुलकं वदन्ति ॥’ இதி ஬हுलपदार्थः । தेन लह्वीत्यत्राकारलोपः सिद्धः । (‘रण्डः’ இत्यादि ஸिद्धचर्थमङ्गितोऽपि ஜமन்தातङ्गस्य डित्तमपि

सिद्धम् । गत्यन्तरमप्याह — पृष्ठोदरादित्वादिति । ‘पृष्ठोदरादीनि यथोपदिष्टम्’ पृष्ठोदरादयः शब्दा यथैव शिष्टैः प्रयुज्यन्ते तथैव साधवः, न तत्र लक्षणान्तरं मृग्यमित्यर्थः । न चैवं सति स्थलान्तरेऽपि लहीति प्रयोगापत्तिः पृष्ठोदरशब्दवदिति वाच्यम्, अत्रैव साधुरिति नियमस्वीकारात् । अत एव ‘गूढोऽत्मा’ इति न स्थलान्तरे प्रयुज्यते । अत एव च विष्णुसहस्रनामभाष्ये ‘न्यग्रोधोदुम्बरोऽश्वथः’ इत्यत्र पृष्ठोदरादित्वात् सन्धिरित्युक्तं शङ्कर भगवत्पादैः । गणपाठाभावे त्वाह — आकृतीति । षुञ्घातोऽप्रत्ययादर्शनादाह — स्वेच्छेति । ‘संज्ञासु धातुरूपाणि प्रत्ययाश्च ततः परे । कार्याद्विद्यादनुबन्धमेतच्छास्त्रमुपादिषु ॥’ इति वचनाद्विलोपार्थं डित्वकल्पनेत्यर्थः । छान्दसत्वसमाधानं तु निरङ्कुशमित्याह—छन्दसीति ॥ १३१, १३२ ॥

இலக்கண முரண்பாட்டைப் பெரிதுபடுத்துவதற் கிள்லை. (1) ஒரே வினைச் சொல்லிற்குப் பல பொருள்கள் வழக்கிலுள்ளன. வழக்கு என்பது பொதுக் கட்டுப்பாட்டை மீறக் கூடும். (2) வியாகரண ஸாத்திரங்களில் பெருவாரியாக வழக்கிலுள்ளதை ஏற்பதை வழுல் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவர். வேத வழக்கில் இது அதிகம் காணப்படும். இலக்கண முறையை மீறியதும் வழக்கில் உள்ளதென்ற நியதியில் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகின்றன. முழுச் சொல்லில் உருவச் சிதைவை ஏற்பதைப் ப்ரக்ரேஷாதராதி கண அமைப்பு நிருபிக்கிறது. பृष्ठदुर என்ற சொல் பृष्ठोदर என வழக்கில் உள்ளது. அது ஏற்கப்படுகிறது. ஗ूढोत्मा (஗ृह ஆத்மா) ந्यग्रोधोदुम्बरः (न्यग्रोध उदुम्बरः) என்று உपनिषத்திலும் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்திலுமள்ளதை ஏற்கின்றனர். கணபாடத்திலில்லாததை ஆக்ருதி கணமாக ஏற்பர். வேத மொழியில் எல்லா நியமங்களும் அனுசரிக்கப்படவும்

அனுசரிக்கப் படாமலுமிருக்கவும், மாறுபடவும் கூடும் என ஏற்கப்பட்டிருக்கிறது. மந்திரம் என்பதும் அதன் பொருளும் அந்த அந்த மந்திரத்தில் வித்திபெற்ற பெரியோர்களால் தெய்வ அருளால் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. அவர்கள் கண்ட வழியிலேயே இலக்கண நியமங்களைப் பொருத்திப் பார்ப்பதே ஏற்றது. (131-132)

समस्तार्थपदनिरुक्तिपूर्वकमुपसंहरति—

बहुतरसमासयोगात् समस्तपुरुषार्थसाधनत्वोक्तेः ।

संक्षेपात् सारोक्तेः श्रीविद्यायाः समस्तार्थः ॥ १३३ ॥

समस्तपदस्यार्थ इति वा, समस्ताः सकला अर्थाः पुरुषार्थाः यस्मिन्निति वा, समस्तः संक्षिप्तोऽर्थ इति वा निरुक्तिः ॥ १३३ ॥

பல வகையில் இணைத்துப் பார்த்துப் பொருள் கூறப்படுவதால் இது ஸமஸ்தார்த்தம். எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் பெற உதவுவதாலும் ஸமஸ்தார்த்தம். சுருக்கமாகப் பொருளானத்தையும் கூறுவதாலும் இது ஸமஸ்தார்த்தம். (133)

ஸகுணார்த்தம் பற்றி விளக்குகிறார்.

अथ सगुणार्थमाह—

को विधिरेकारो हरिरकार ईशः स्तवार्थमीडपदम् ।

द्विस्वरमध्यगतस्य डकारस्य लकार आदेशः ॥ १३४ ॥

तेनगर्वेदात्मत्वं सूचितमायस्य कूटस्य ।

ऋग्मशोऽग्निमकूटयुगे तेन यजुःसामता सिद्धा ॥ १३५ ॥

ह्रीमिति नाम विशेष्यं नपुंसकं ब्रह्मलक्षकत्वेन ।

विधिहरिगिरिशैरीङ्गं ब्रह्मेति प्रथमकूटार्थः ॥ १३६ ॥

एकारोत्तरं पूर्वस्तुपेणाकारः प्रलिप्यते । स च शिवबाचकः, 'अकारो ब्रह्मविष्णवीशकमठेषु' इति कोशात् । 'कः प्रजापति-रुदिष्टः' इति 'एकार उच्यते विष्णुः' इति चैकाक्षरनिधण्टूकत-ब्रह्मविष्णुपरौ कक्षारैकारौ । 'ईड स्तुतौ' इति धातोरचि स्तुत्य इत्यर्थः; एतस्यग्वेदात्मकत्वादज्ञद्यमध्यगतस्य डकारस्य स्थाने लकार आदेशः 'अग्निमीळे पुरोहितम्' इत्यादिवत् । तदुक्तं बहवृच्चप्रातिशाख्ये—'द्वयोश्चास्य स्वरयोर्मध्यमेत्य संपद्यते स डकारो लकारः' इति । इदमेव च ज्ञापकमाधकूटस्यग्वेदात्मकत्वे द्वितीयतृतीयकूटयोर्यजुर्वेदसाम-वेदात्मकत्वे च । यद्यपि 'कामो योनिः कमला वज्रपाणिः' इत्यत्र वज्रपाणिशब्देन लकार एवोद्धृतो न लकारः तथापि लळयोरभेदाभिप्रायेणोदम् । अत एव क्वचित्तन्ते त्रिखण्डीगताञ्चयोऽपि मोहर्णपदेन लकारा एवोद्धृताः । नपुंसक-मिति । अव्ययमित्येव युक्तम् स्वरादेराकृतिगणत्वात् । अत एव त्रिशत्यामेकोनशततमस्य नाम्नो नमोयोगे चतुर्थ्या प्राप्तायामपि 'हीं नमः' इत्येव साम्प्रदायिकानां प्रयोगः सञ्जच्छते ॥ १३४ - १३६ ॥

पीरुम्मत्तंते उल्लेष्णम् नीरंकुण्णम् एन इरண्णु^{१)}
 नीलैकणीलं कण्णु^{२)} उण्णरलाम्. उल्लेष्ण नीलैयीलं
 मुम्मूर्त्तिकण्णमुतलीय इरक्कणकण्णु^{३)}. पन्तुचि अन्त
 उल्लेष्ण नीलैयायुम् कुरिप्पिटुकिण्णरतु. अप्पटि
 वीलक्कुकैयिलं क ए (अ) ई ल हीं एन्ऱु काण्णप्पटुकिऱतु.
 ककारम् पीरुम्ममा, एकारम् वी॒ष्णु॑, एकारत्तिलं पूर्ववरूप
 लैन्तिमैरैयिलं मैरैन्त अकारम् चिवैन्, ईल - ई॒कृति॒क्क
 एन्ऱै पेपारुगुणैला वी॒जै॒स॑ चै॒लै॒ला॒ला॑नैतु. तु॒ति॒कृति॑
 तक्कवरै एन्पै पेपारुणै. ई॒उ॑ एन्पैति॒लै॒उ॑णै॒उ॑ कौरम् 'ள'
 एन रुक्कैवेतत्तिलै॒ उ॒ली॒य॒मै॒मै॒पै॒पै॒ बेपै॒मै॒. वा॒कै॒पै॒
 कै॒टै॒मै॒ रुक्कैवेतमै॒ उ॒रु॒ एनकै॒ कै॒रै॒ इ॒तु॒वै॒मै॒ पै॒रमै॒
 अ॒तै॒गै॒लै॒ इ॒तै॒ अ॒उ॒त्तु॒ वै॒रु॒कै॒रै॒ कौ॒म-॒कै॒ति॒ कै॒टै॒नै॒कै॒.
 य॒ज॑-॒र॑वै॒तम॑ लै॒मै॒वै॒तम॑मै॒कै॒ उ॒रु॒वै॒॒नै॒वै॒ ए॒न्ऱै॒
 तेहै॒रै॒. उ॒र्मै॒मै॒ ए॒न्ऱै॒तु॒ पै॒रपै॒पी॒रुम्मै॒त्ति॒नै॒ लै॒कै॒कै॒मा॑नै॒

நபும்ஸக லிங்கத்திலுள்ள விசேஷ்யமான பெயர். இதனால் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூவரால் துதிக்கப் பெற்ற பரப் பிரும்மம் என்று முதல் கூடத்தின் பொருள் தேறும்.

காமோ யோநி: கமலா வஜ்ரபாணி: என்ற த்ரிபுரோபநிஷத்தின் வாக்யப்படி இந்திரனைக் குறிக்கின்ற லகாரமே மந்திராவயவமாகக் கொண்டு பொருள் கூறப்பட்டது. ‘ஓ’காரத்தைக் கொண்டல்ல என்ற ஐயம் எழும். வ-ள விடையே வேற்றுமையில்லை என்பதும், சில தந்திரங்களில் லகாரத்தின் இடத்தில் ‘ஓ’காரம் கொள்ளப்படுகிறது என்பதும் இதற்குக் காரணம். ஹ்ரீம் என்பது நபும்ஸகம் என்பதை விட அவ்யயச் சொல் என்று சொல்வது அதிகம் ஏற்படுத்தயது. துரிசதியில் ஹ் என்ற நாமத்தை நம: என்பதோடு சேர்க்கும்போது ஹ் நம: என்றே கூறுவர். நபும்ஸகச் சொல்லானால் ஹீமே நம: என்று கூற நேரும். வழக்கில் ஹ் நம: என்றே கூறுகின்றனர். (134-136)

ஹසகं து ஹஸ்தி஦னं மतं ககாரஸ்ய வத்வாचித்வாத् ।

யद்வா ஹஸ ஆனந்஦ः கः ஸூர్யோ ஹஸ்து சந்஦्रः ஸ்யாத् ॥ १३७ ॥

எதௌ லௌ நயனே யஸ்ய தத்து கஹல் ரவிந்஦ுநேந்திரமிதி ।

தேந பிரகாஶக்த்வாचித்ருபத்வं ச நி஗दித்வं ஭வதி ॥ १३८ ॥

வி஧ிஹரி஗ிரிஶேங்க்யத்வே ஹேதூ எதே ஹஸ்தகஹலத்வே ।

தேநாத்யமிதானந்஦ சிங்கஹலேதி திதியகூடார்ய: ॥ १३९ ॥

ஹஸो ஹஸ்யம् । அர்ஜாடித்வாந்மத்வர்஥ீயோऽச् । தத: ககாரேண முக்஖ாசகேன ஬हுब்ரீஹி: । ஹஸ: கோ யஸ்ய ததிதி வி஗்ரஹ: । யத்வா ஹஸஸ்யானந்஦ஜந்யத்வாடானந்஦ே ஹஸபத்வ லக்ஷணா । கஶ ஹஶ காஹை, காஹை லௌ யஸ்ய தத: கஹலம् । ‘முக்஖ ஸூர்யேऽபி க: ஸ்மृத:’ ‘ஹ: கோபே வருண சந்஦ே’ ‘இந்஦்ரேऽபி லோचனே ல: ஸ்யாத்’ இத்யோகாக்ஷரனி஘ண்டு: । ஹஸபதகஹலபதயோ: கர்ம்஧ாரய: । எதாத்வர்த்திபாதக் மூலமாஹ—ஹேதூ

इति । यतो हीं हसकलहं ततो हीं कएईलमित्यन्वयः ॥ १३७-१३९ ॥

हस क - चिरीकंकिन्ऱ मुकमुल्ला एन्ऱु बेपारुल्ला, क-
मुकम्. हस मलर्किन्ऱ. आनन्त मिकुत्तियाल्ल मलर्न्त क-
ल्लार्याल्ल. अठन्स मेलुल्ला ह- सन्तिरन्स. ल कज्ज. क ह ल
ल्लारीयाल्लायम्, सन्तिरायम् कज्जकलाकक्क केकाज्जट.
छलीयाल्ल तुलक्कुकिन्ऱतुम् प्रेरन्वमान्हीं परप्पिरुम्मम्.
मुम्मुर्त्तिकलाल्ल मुकमुम् ल्लार्य सन्तिरार्कलाकिय कज्जकलाक
केकाज्जटु उलकेत्तुलक्कुवतुम् प्रेरन्ववट्टिवमान्तेष्टः
हसकलहं हीं ततः हीं क एईल एन्ऱु अन्वयम् केकाल्लालाम्.
(137-139)

सकलकलाभिः सहित्स सकलं ब्रह्म तु तृतीयकूटार्थः ।

इथं गुणगणकथनाद्विद्याया एष सगुणार्थः ॥ १४० ॥

अत्र सर्वत्र सुलोपः । सप्तमन्यत् ॥ १४० ॥

मुन्ऱुवतु कूटत्तिलुल्ला सकल- एल्ला कलेक
ग्रुटन्स कूटिय हीं- परप्पिरुम्मम्. एन्ऱु बेपारुल्ला बेप्रुम्.
इवंवारु अन्विर्कु उट्टपत्ककूटिय चिरप्पेपक्कूरुवत्ताल
इतु लकुणार्त्तमाकुम्. इन्कुम् वेप्रृमेम विकुत्तिकल्ल
पुलप्पुवत्तिल्लल. (140)

इनी महावाक्यार्थात्तम् पर्णिक कूरुकिरुर्. इतुवे
कटेचिप बेपारुल्ला.

चरमोद्दिष्टं महावाक्यार्थामाह—

विधिहरिशिववचना अपि ककार एकारकोऽकारः ।

सृष्टिस्थितिभज्ञात्मकतत्तज्जनकत्वलक्षणिकाः ॥ १४१ ॥

ईश्वरवाचीकारो वक्ति डकारः सदाशिवं ताभ्याम् ।

लक्षणया तत्र तिरोधानानुग्रहणकृत्यता गदिता ॥ १४२ ॥

ईகாரஸ्य நாமைகदேஶாந்யாயேநேஶ்ரபோத்கத்வம् । ‘ஓ மஹோ:
ஸமா஖்யாதः’ இதி வசனே�பி பிரகृதே ஸதாஶிவ ஏவானு஗்ரಹகர்த்
விவக்ஷிதः । எதென ‘யதோ வா இமானி ஭ூதானி ஜாயந்தே’ இத்யாடிஶ்ருதாவுக்த
஬்ரஹ்மஸ்தஸ்஥லக்ஷணமுக்த ஭வति ॥ १४१, १४२ ॥

பஞ்சத்தசியின் முதல் கூடத்திலுள்ள க-பிரும்மா, ஏ-
வி-ஷ்ணு, மறைந்துள்ள அ சிவன், படைப்பு, காப்பு, லயம்
என்ற மூன்றையும் தனித் தனியே தம் செயல் முறையாகக்
கொண்டதால் அந்த மூன்று பிரும்மப் பணிகளையும்
லக்ஷணையால் உணர்த்துபவர்கள். ஈ-ஈசுவரன், ஈ-ஸதாசிவன்,
லக்ஷணையால் திரோதானம் அனுக்ரஹம் என்ற பிரும்மப்
பணிகளை உணர்த்துபவர்கள். இதனால் இந்த
உயிரினமைனத்தும் தோன்றவும் வாழவும் மறையவும்
காரணமானது என்ற பிரும்மத்தின் தட்டுத் திலை
கூறப்பட்டதாகிறது. (யதோ வா இமானி ஭ூதானி ஜாயந்தே | யேன ஜாதானி ஜிவந்தி
| யத்பியந்த்யமிஸங்கிஶாந்தி | தத்து என்று தைத்திரீய உபநிஷத்து
பிரும்மத்தின் தூரப் பார்வையில் காணப் பெறுகிற
லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறது. (141-142)

ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் ப்ரம்ஹ என்ற தைத்திரீய
உபநிஷத்தின் வாக்யம் ஸ்வரூபலக்ஷணத்தை விளக்குவதை
இரண்டாவது கூடம் கூறுகிறது.

அது ‘ஸत்யं ஜ்ஞானமநந்தं ஬்ரஹ’ இத்யுக்தம் ஸ்வரூபலக்ஷணம்
஦ிதியகூடுடொா—

ஹஸ ஆனந்஦ः ஸத்யं க் ஹமநந்தं ச ல் ஜ்ஞானம् ।

‘ஸஹ கஶ ஬ு஧ை: ப்ரோக்த:’ இதி கோಶாத்ககார: ஸாக்ஷிவாசக: ।
ஸாக்ஷிவமாஸ்தவம् । தच் யथார்஥வகூத்வமிதி ஶக்ய-ஸம்஬ந்஧ேந பிரகृதே
ஸத்யமேவ விவக்ஷிதம் । எவ் ஹகாரஸ்ய வ்யோம்஬ीஜத்வேந
வ்யோஸ்தநந்தத்வாடநந்தமித்யर்஥: । ப்ரத்யக்ஷஜாநஜநகலோசநவாசில-
காரஸ்ய ஜானமர்஥: ॥ १४२ ॥

இரண்டாவது கூடத்திலுள்ள ஹஸ - ஆனந்தம், க-
ஸத்யம், ஹ-அநந்தம், ல-ஜ்ஞானம், ஹீ பரம் பொருள்
மலர்வதற்கான ஆனந்தம். கன்றுல் நண்பன். இருப்பதை
இருக்கிறபடி கூறுபவன். அதனால் க-ஸத்யம். எல்லையற்ற
வானத்தைக் குறிப்பிடுகிற ஹ-அநந்தம். நேரிடைக்
காட்சியால் நல்லறிவைப் பெறுகிற கண் ல-ஜ்ஞானம்.
ஸத்யமும் ஜ்ஞானமும் ஆனந்தமுமாக இருக்கிற
பரப்பிரும்மம் என்பது ஸ்வரூப லக்ஷணம் - தன்னிலையை
விளக்குவது. (143)

इत्थं ब्रह्म तटस्थस्वरूपलक्षणयुगेन निर्णीय ॥ १४३ ॥

तदभेदं जीवगणे वक्ति तृतीयेन कूटेन ।

जाग्रत्स्वप्नसुष्याख्यकलात्रितयेन साहित्यात् ॥ १४४ ॥

सकलपदं जीवपरं ब्रह्मपरं शक्तिबीजं स्यात् ।

सामानाधिकरण्यात् तलक्षितशुद्धयोरभेदार्थः ॥ १४५ ॥

अत्यल्पमिदं कथितं यत् सर्वं खल्विदं ब्रह्म ।

इत्येवं बोधयितुं सकलपदं वा तृतीयकूटगतम् ॥ १४६ ॥

एवमवान्तरवाक्यैर्जीवब्रह्मस्वरूपमभिधाय ।

तदभेदो वर्णित इत्येष महापूर्ववाक्यार्थः ॥ १४७ ॥

‘‘तत्त्वमसि’’ इति महावाक्ये तत्पदार्थत्वं पदार्थयोरेकवि-
भक्तिमत्त्वरूपसामानाधिकरण्यादभेदो बोध्यते । स च वाच्यार्थयोर-
संभवाज्जहदजहलक्षणया लक्ष्यपदार्थयोरिति स्थितिः । तत्र तत्पदस्य
वाच्यार्थः सृष्टचादिकृत्यपञ्चकजनकः । स च ‘यतो वा इमानि भूतानि
जायन्ते’ इत्यादिना श्रुताकृतः । लक्ष्यार्थस्तु कृत्यातीतं निर्विशेषं
ब्रह्म । तदपि ‘सत्यं ज्ञानम्’ इत्यादिना प्रतिपादितम् । एवं त्वं पदस्य

வாच்யாर்஥ே ஜாగ்ரதாயுவஸ்஥ாபஶ்கவிஶிஷ்டः । ஸ ச 'தயथா'ஸ்மி஭ாகாशே
ஶயோ வா ஸுபணீ வா விபரிபत्य ஶாந்தः ஸंहत्य பக्षौ ஸंलयायैவ
धியते, எவமொய் புரुஷ எதஸ்மா அந்தாய ஧ாவதி । தயதா மஹாமத்ஸ्यः'
இத்யாடிஶுதி஭ிருக்தः । லக்ஷ்யார்஥ஸ்த்வவஸ்஥ாயத்தித் திரு । தத்பி 'யो'ய்
விஜ்ஞானமயः ப்ராணேஷு ஹத்தஞ்சோதிஃ புருஷः, ந ஦ஷ்ட்ரேஷரஂ பஷ்யே'
இத்யாடி஭ிஃ ப்ரதிபாடிதம् । எவமாந்தரவாக்யைவாஞ்சார்தலக்ஷ்யார்஥-
யோநிர்ணயே ஸதி, ததா மஹாவாக்யே லக்ஷ்யார்஥யோர்மேதாஷே ।

இவ்வாறு பரப்ரும்மத்தின் தடஸ்தல
கஷணத்தையும், ஸ்வரூப லக்ஷணத்தையும் விளக்கிய பின்,
அந்தப் பிரும்மத்திற்கும் ஜீவர் கூட்டத்திற்கும் இடையே
வேற்றுமையின்மையை மூன்றுவது கூடம் விளக்குகிறது.
விழிப்பு கனவுதாக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளில் ஜீவாத்மா
மூன்று விதமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இந்த மூன்று
நிலைகளும் ஜீவனின் மூன்று கலைகள். இந்த கலைகளுடன்
கூடிய ஜீவாத்மா சகல ஆகிறுன். அவனும் பிரும்மமும்
ஒன்று எனசகல - ஜீவன்ற மூன்றுவது கூடம் விளக்குகிறது.
ஒரு வீட்டை அடையாளத்தால் குறிப்பிட காக்கை
அமர்ந்துள்ள வீடு எனபோம். காக்கை அங்கிருந்து அகன்று
விட்டாலும் காக்கையில்லாத வீடும் அந்த வீடே.
அதுபோல் விழிப்பு முதலிய நிலைகளில் வெவ்வேறுக
உணர்த்தப் பெற்ற ஜீவன் அவ்வாறு உணர்த்துகிற நிலைகள்
அகன்றாலும் தொடர்வதால் அவை பாகத்யாக
லக்ஷணயாக ஒரு பகுதி நீங்கின பிறகும் அதையே
குறிப்பிடுவதாக ஏற்கப்படும். இங்கு ஸகலமான
ஜீவனிடம் நிஷ்கலமான பிரும்ம நிலை தொடர்வதால்
ஜீவனும் பிரும்மமே எனக் கொள்ளத்தகும். இந்த ஜீவன்
கடலில் ஒருதுளிபோல. எல்லாம் இந்தப் பரம்பொருளே.
ஸர்வ ஖லு இங் திரு என 'எல்லாம்' என்பதையும் சகல என்ற
பகுதி குறிப்பிடும். இவ்வாறு இடையிடையே
கூறப்படுகிற விளக்கங்களாலும் ஜீவன் பிரும்மம் என்ற

இரு நிலைகளை விளக்கி இரண்டும் ஒன்றே என்பதை விளக்குவதே மஹாவாக்யத்தின் பொருள்.

‘தத் த்வம் அஸி’ என்பது ஒரு மஹாவாக்யம். ‘அது நீ’ என்பதால் அதற்கும், உனக்கும் இடையே வேற்றுமையில்லை. இது இரண்டும் ஒரே விபக்தியில் அமைந்திருப்பதால் விளங்கும். ‘அது’ வேறு, அது படைப்பு முதலிய ஐந்து பணிகளைக் கொண்டது. ‘நீ’ வேறு. ‘நீ’ மிக மிகக் குறுகிய ஆற்றல் பெற்றது. விழிப்பும், கனவும், தூக்கமும் பெற்று தன் இயல்பின் குறுகிய வட்டத்தை ‘நீ’ அடிக்கடி உணர்கிறது. ஒரு கழுகோ, கருடனே வானளாவப் பறப்பதாக மனக் கோட்டை கட்டிப் பறந்து வானின் எல்லை காணுமல் சோர்ந்து தன் கூட்டிற்குள் நுழைவது போல் நீ என்ற ஜீவனும் தானும் அந்த பரம ஆத்மாவே என மனக் கோட்டை கட்டிப் பயனில்லையே ! ஆனால் ஜீவனை அதனைக் குறுகிய வட்டத்தில் கட்டிப் போட்டுள்ள நிலைகளைக் கடந்து தான் யார் என்பதை உணர்ந்தால் இந்நிலைகளைக் கடந்ததும் வி�ஜ்ஞானமே உருவானதும் இதயத்துப் பெருவெளியில் உணர்த்தக்க பேரொளியும் காட்சிப் பொருளாக ஆகாமல் காண்பவனாகவும் உள்ள ஒரு தத்துவத்தை உணர முடியும். அந்த தத்துவமே ‘அது’ எனப்படுவது. மூன்று நிலைகளுக்குட்பட்டது ‘நீ’. மூன்று நிலைகளைக் கடந்தது ‘அது’. நிலைகள் தவிர்க்கத் தக்கவை, காக்கையுள்ள வீடு என்ற லக்ஷணத்தில் ‘காக்கையுள்ள’ என்ற விசேஷணம் பாகத்யாக லக்ஷணணையால் நீக்கத் தக்கதே. நீக்கினாலும் பொருள் சிதையாமல் முழுப் பொருளாகவே காணப் பெறும். அதுபோல் விழிப்பு முதலிய நிலைகளற்ற ‘நீ’யை உருவகப் படுத்தமுடியும். கனவில் விழிப்பு நிலை நீங்கிய ‘நீ’யை உணர முடிகிறதல்லவா ? இவ்வாறு மூன்று நிலைகளுக்குள் குறுகிச் சிறியதாக ஆகாத அநந்தமான ஜீவனும் பிரும்மமும் ஒன்றே என்பது மஹாவாக்யத்தின் பொருள். இவ்வாறே பிரும்மத்திற்கும் படைப்பும் காப்பும். ஸயமும் திரோதானமும் அனுக்ரஹமும்

பணியாகக் கொண்ட தென்ற லக்ஷணமும் பிரும்மத்தை உலகத்திற்கு அப்பாலுள்ளதும் உலகிற்கு மூலகாரணமானது என்ற அளவில் விளக்க வந்ததாகக் கொண்டு பாகத்யாகலக்ஷணயால் அதற்கும் அப்பாற்பட்ட ஸத்யமும் ஜ்ஞானமும் அனந்தமுமாக எந்த குறிப்பீடுமற்றது எனக் கொள்வதும் 'தத்' என்ற சொல்லின் பொருளே.

यद्यपि श्रुतिषु कृत्यत्रयमवस्थात्रयमेव वर्ण्यते, तथापि तन्वानुसारात् तत्पञ्चकोपलक्षणपरत्वेन व्याख्येयं त्रिवृत्करणस्य पश्चीकरणपरत्वमिव । एवं च प्रकृते तृतीयकूटस्थसकलपदेन कलाभिरवस्थाभिः सहित इत्यर्थकेन बाच्यार्थस्योक्तावपि लक्ष्यार्थानुक्तेन्यूनता । तदर्थं च कूटद्वयमेवावृत्त्या त्वंपदस्य बाच्यार्थलक्ष्यार्थयोः समर्पकत्वेन व्याख्येयम् । अथ वा, तान्त्रिकाणां मते बाच्यार्थयोरप्यत्यन्ताभेदस्य शाम्भवानन्दकल्पलताकारादिभिरुपपादनात् कूटद्वयेन सृष्टिकर्तृत्वादिविशिष्टस्यावस्थादिविशिष्टस्यैव बाच्यार्थस्य समर्पणं; तृतीयकूटे तु तयोरभेदो जगतो वा सम्पूर्णस्याभेदो बोध्यते । इह यावान् वक्तव्योऽम्शस्तावतः सर्वस्याप्युक्तौ वेदान्तशास्त्रस्यैव कृत्स्नस्यारम्भणीयतापत्त्योपरम्यते । महापूर्वेति । महांशासौ पूर्वश्च वाक्यार्थ इति, महाशब्दः पूर्वो यस्मिन् वाक्ये शब्दे तस्य महावाक्यस्यार्थ इति वा निरुक्तिः । एते चार्धा उपलक्षणभूताः तेन तन्त्रेषु तत्र तत्रोक्तानामन्येषामप्यर्थानां संग्रहः ।

வேதத்தில் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம் என்ற மூன்று பணிகள் மட்டுமே விளக்கப்பட்டுள்ளன. திரோதானமும், அனுக்ரஹமும் லயத்திற்கும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் இடையே உள்ள லோகாதீத நிலைப்பணிகள். அவையும் தந்திரத்தை ஒட்டி தட்டல்லக்ஷணமே. 'ஸகல' என்ற சொல்லிற்கு உலக நிலையில் கலைகளுடன் கூடிய என்ற பொருளும், பிரும்ம நிலையில் ஸர்வம் - எல்லாம் என்ற பொருளும் -

मुग्रे ये वाच्यार्थत्तमुम् लक्ष्मणार्थत्तमुमाकं
केऽनां लालाम्. महा एन्न चेऽल्लै मुन्नेन केऽन्नं—
महा पूर्वमाण वाक्यत्तिन् पेपारुं. तत्त्वमणि
मुत्तियवर्त्ते भूवाक्यं कं एन वेतान्तम् कृष्णम्.
अिव पेपातुवाक्यं केऽन्नं पेपारुं. मर्त्र तन्त्रिराङ्कं
कृष्ण वेपारुं कं शुभं अिवर्त्तन् उत्तुप्प वार्ककलाम्.

तथा हि—योगिनीहदये तावत् ‘आत्मनः स्फुरणं पश्येद् यदा
सा परमा कला’ इत्यारभ्य कांश्चिच्चतुरश्चतुरः पदार्थानुकृत्वा
तद्वाचकत्वं कूटत्रयं तुरीयविद्या चेति चतुर्णां शब्दानां
प्रतिपादितम्—‘कूटत्रितयं युक्तस्य सकलस्य मनोः पुनः । एतानि
वाच्यरूपाणि कुलकौलमयानि तु ॥’ इति । एवं च यावन्ति
चतुष्काणि तावन्तो मन्त्रार्थाः । तानि च प्रथमेऽम्बो ‘पुटधाम—’
इत्यादिश्लोकोक्तानि । तत्र हि यद्यपि कूटानां पुटाद्यमेद एवोक्तः,
तथापि स वाच्यवाचकभाव एव पर्यवस्थति, शब्दार्थयो-
स्तादात्म्यस्यैव शक्तिरूपत्वेन पातञ्जले मञ्जूषायां च
स्फुटतरमुपादनात् । एवं कादिमते पञ्चत्रिंशो पटले चतुर्विंशादिभि-
स्त्रिभिर्व्याकुलाक्षरैः श्लोकैरथो वर्णितः—‘र्णः याभिलिर्वतास्त्रिल
तेथोर्धीकपलाऽभिस । णदेस्त्रपेणवीशो तम् दिमीनरिस्यादते ॥ १ ॥
त्सन्तोगशोत्कृषजअ तम्तमील्लेरिवाकह । तःर्थकस्याधिश्चास्तुत
तः न्त्रेगोर्बपितषुस ॥ २ ॥ त्वं कामास्त्रानप्रशब्द्यो नानमस्त्रिमात्मग्र ।
रोमईयोकार्विशत नम् तभान्दुलनान्निबि ॥ ३ ॥ इति । एतेषां
वाचनक्रमो यथा—‘देवतारथगोमूक (८४६२७३५१) इति यो
वेत्ति न क्रमम् । स व्याकुलाक्षरे मूको देवतारथगोऽपि सन् ॥’ इति ।
(ललितायास्त्रिभिर्वर्णः सकलार्थोऽभिधीयते ।
शेषेण देवीस्त्रपेण तेन स्यादिदमीरितम् ॥ १ ॥

அஶே�தோ ஜगத् கृतस्त्रं हृलेखात्मकमीरितम् ।

तस्याश्चार्थस्तु कथितः सर्वतन्त्रेषु गोपितः ॥ २ ॥

व्योम्भा प्रकाशमनत्वं ग्रसमानत्वमग्निना ।

तयोर्विमर्श ईकारो बिन्दुना तच्चिभालनम् ॥ ३ ॥ इति तत्स्पष्टम् ।)

तृतीयकूटे वर्णत्रयं सर्वार्थकं; तुर्यमक्षरं देव्यर्थकं; तेनायमर्थः संपन्न इति प्रथमश्लोकस्यार्थः । सर्वं जगदेवीरूपमेवेत्यर्थस्तन्त्रान्तरेषु गोपित इति द्वितीयश्लोकस्य । लज्जाबीजस्थैश्चतुर्भिरक्षरैर्यत् प्रकाशकं यच्च ग्रसिष्णु, तयोर्यत् सामरस्यं तत्तादात्म्यं द्वितीये प्रतिपाद्यत इति तृतीयस्य । प्रकाशग्रासशब्दौ तृत्पत्तिसंहारयोर्विद्याविद्ययोर्वा वाचकाविति । अयमप्यर्थः ‘अत्यल्पमिदं कथितम्’ इति श्लोके सूचितः । एवं चात्र ‘पुटधाम—’ इति श्लोके त्रयोदशार्थाः; गायत्र्यादिपञ्चदशार्थेषु भावार्थाश्चत्वारः, नामार्थास्त्रियः, शाकतार्थैँ द्वौ, कौलिकार्थेऽपि गणेशादिरूपत्वस्य देवीविद्याचक्रभेदेन त्रैविध्यम्, महावाक्यार्थेऽपि द्वैविध्यमिति चतुरुदशा; शेषा दशः; इति भिलित्वा सप्तत्रिंशदर्थाः । नामैकदेशार्थैँ त्वनन्ता भेदा उक्ताः । एवं बहुतन्त्रद्रष्टुभिरन्येऽप्यर्थाः सङ्घाहाः ॥ १४३ - १४७ ॥

மூன்றுவது கூடத்தின் மஹாவாக்யார்த்தத்தை மறுபடி தந்தர நூல்களையாட்டி விளக்கிகிறார். புடம், தாம, தத்வம், பீடம், அன்வயம், லிங்கம், மாத்ருகா என (30-53 ச்லோ.) முன் விளக்கியவற்றுடன் மூன்று கூடங்களுக்கு வேற்றுமையின்மை நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

காதிமதம் என்ற நூலின் 35வது படலத்தில் எழுத்துக்களை ரஹஸ்யம் காப்பதற்காக மாற்றி அமைத்து அதற்கு வெள்ளராதாமூக (84627351) என்ற எண் குறிப்பு தந்து. இந்தத் திறவு கோல் கொண்டு அந்தப் புதிரை விளக்கிக் கொள்ள லிலிதாயா: சிமிர்ணீ: என்றவாறு 3

ச்லோகங்கள் அமைகின்றன. (ஈ: யாஸிலிர்தாஸில் என்பதை லலிதாஷ்சிமிர்ணீ: என்று வாசிக்க வேண்டும்) அதன்படி ‘லலிதா’ என்ற பஞ்சதசியின் மூன்றுவது கூடத்தின் ‘ஸகல’ என்ற அக்ஷர வரிசைக்கு எல்லாம் உலகமனைத்தும் என்று பொருள். அது ஹ்ரீம் என்றதன் ஸ்வரூபம். ஹ்ரீம் என்பதில் ஹ ஆகாசம், ஏ அக்னி, ஈ சிவசக்தி விமர்சம், கடைசியிலுள்ள பிந்து அதன் ஜ்ஞானம். வெட்ட வெளியான ஒளியில் துலங்குவதும் அக்னியால் விழுங்கப் பெறுவதும். சிவ சக்தி ஸமரஸ உருக்கொண்டது மான பிரும்மமாக உணர்கிற பேரறிவு எனப் பொருள். ஒளியால் துலங்குவது படைப்பையும் அக்னியால் விழுங்கப் பெறுவது யைத்தையும் குறிப்பிடும். வித்யை அவித்யை என்ற இரண்டைக் குறிப்பதாயும் கொள்ளலாம்.

பஞ்சதசிக்கு, புடம் தாமம் முதலிய விளக்கங்களால் 13 வகை அர்த்தங்கள். கூறப்பட்டன. பாவார்த்தம் 4, நாமார்த்தம் 3, சாக்தார்த்தம் 2, கெளவிகார்த்தம் 3, மஹாவாக்யார்த்தம் 2, மற்றவை ஒவ்வொன்றுக 10, ஆக 37 அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டன. நாமைக தேசார்த்தத்தில் கோடிக் கணக்கான அர்த்தங்கள் காண முடிந்தன. பல தந்திரங்களைக் காணும் போது இத்தனையும் பஞ்சதசியில் பொருந்தக் கூடியவையே என்று தேறும். (143-147)

ஶக்த்ய லக்ஷண்யா வா யே யே^१ர்஥ா ஦र்ஶிதா மனோரஸ்ய ।

தேஷு ந கோ^२பி விவா^३: பித்யக்ஷே^४ணை^५ சிஞ்சு^६த்வா^७त् ॥ १४८ ॥

மனோர்ம்சன்ஸ்ய । பித்யக்ஷே^४ணை^५ தெ^१வித்யா^२காரணகோ^३ஶா^४தே^५:
ஶக்ய^६ஸம்பந்஧ஸ்ய ச ஸ்து^७ட் பித்யக்ஷே^४ணை^५நா^६டிதி ஭ா^७வ: ॥ १४८ ॥

இவ்வாறு பல அர்த்தங்கள் கூறு மிடத்தில் பல ஜயங்கள் எழலாம். அவற்றிற்கு ஸமாதானம் காணுதல் உசிதம். மந்திரத்திலுள்ள பதினைந்து அக்ஷரங்களுக்கும் சக்தியாலும் வகைணயாலும் பலபொருள்கள் காட்டப்பட்டன. அவை கோசம் முதலியவற்றில்

கண்கூடாக சிலவற்றையும் சற்று விலகி நின்று பார்த்து
சிலவற்றையும் உணரமுடிகின்றன. இவற்றில்
விவாதத்திற்கு இடமில்லை. (148)

ये पुनरिह भावार्थादयः पठर्था मनोरुक्ताः ।
तेषु यदि शक्तिभक्ती न हि संभवतस्तदापि का हानिः॥१४९

शक्तिग्राहकव्याकरणाद्यभावात् शक्तिः; अत एव च न
शक्यसम्बन्धरूपा भक्तिरपि । व्यक्तिरूपा तृतीया वृत्तिर्भविष्यति,
'वक्तृबोद्धव्यकाकूनामन्यसंनिधिवाच्ययोः । प्रस्तावदेशकालादे-
वैशिष्ट्यात् प्रतिभाजुषाम्' इत्यादिपदेनोपासनापि ग्रहीष्यत
इत्याशयेन समाधत्ते — का हानिरिति ॥ १४९ ॥

பாவார்த்தம் முதலிய ஆறு பொருள்களுறப்பட்டன.
அவற்றில் சக்தியாலோ லக்ஷணையாலோ அர்த்தம் கூற
முடியவில்லையே எனில் என்ன நஷ்டம்? அறிவாளியான
சொல்பவனது சொல்லிற்கு சூழ்நிலை தேசம் காலம்
முதலியவற்றின் தனிநிலை காரணமாக சக்தியாலோ
லக்ஷணையாலோ விளக்க இயலாத பொருளை
உணர்த்துவதான வேறுபொருளைக் கொள்வது இயல்பு
தானே! அப்படிப் புதுப்பொருள் காண்பது தானே
அறிவாளியின் சிறப்பு! சக்தி லக்ஷணை என்று இரண்டு
மட்டுமே பொருளைவிளக்கப் போதுமானவையல்லவே!
உபாஸனையால், அதே சொல்லிற்கு வியக்கத்தக்கப்
புதுப்பொருள்காண்பதும் உண்டு. இந்த சொல்லிற்கு இந்தப்
பொருள் பொருந்தலாம் என வியங்க்யமான பொருளும்
உண்டு. வியங்க்யத்தை சாஸ்திரத்தில் ஏற்க முடியாதனில்
வேறு வழியுமுள்ளது. (149)

व्यञ्जनाया बहुभिरनजीकारादाह-
आस्तामन्या वृत्तिर्विलक्षणा तद्यग्रहस्तु मनोः ।
शिववचनेन भविष्यति यद्वैषा शक्तिरेवास्तु ॥ १५० ॥

एतस्मादयमर्थो बोद्धव्य इतीश्वरेच्छात्वात् ।

अन्या शक्तिभक्तिव्यक्तिभ्यो विलक्षणा शक्त्यादित्रितय-
प्रक्रियातो विलक्षणप्रक्रियाशालिनी । उच्छृङ्खलस्य पन्थानं
परित्यज्याह - यद्देति । शिवेनैवास्यायमर्थं इति स्पष्टमुक्तत्वादिति
भावः ॥ १५० ॥

मन्त्रिरथत्तिऱ्के सक्तियालेलो लक्षणेण्यालेलो
विळक्कप्पे बेग्रुत बेपारुं अठन्तु तनी इयल्पालं
अगमयलाम्. ओरु चेल्लिऱ्कु इतु तां बेपारुं एन्नं
सक्षवरनीं विरुप्पमें सक्ति एन्पार. अस्मात् शब्दात् अयमर्थो
बोद्धव्य इति ईश्वरेच्छा शक्तिः एन्नं चाल्लिरुंकलाणेत्तुम् ओत्तुक
केाण्णं त केाण्णके. अठन्पाति इन्त ऎमुत्तिऱ्कु इन्तप्प
बेपारुं एन तन्त्रिरथत्तेतत् तेऽर्थरुवित्त चिवेने
कुरुकिरुं. अतेव एर्पतिलं तत्तेयेतु !

सक्ति - वाच्यार्थत्तत्तेतत् तरुवतु. पक्ति -
लक्षणार्थत्तत्तेतत् तरुवतु. व्यक्ति वियन्त्जणेण्यालं
उन्नरुवतु. इम्मुन्निऱ्कुम् अप्पार्थपट्टतेऽन्नरु
चिवेवसन्म (उक्ति) एन्पतु. मर्न्नतेविट वेरुपट्टतु
इतु. (150)

प्रतिपदमर्थविशेषाज्ञानेऽप्यास्तामखण्डवाक्यस्य ॥ १५१ ॥

अर्थोऽप्यखण्डस्यो विशिष्टमतिरिक्तमिति हि सिद्धान्तः ।

आसेचनकव्याध्यादिपदवदास्तां पदत्वमपि ॥ १५२ ॥

इदं पदमिममर्थं बोधयत्वतीच्छायां अर्थबोधजनकत्वनिष्ठ-
प्रकारता - निरूपित-विशेष्यताशालित्वेन पदस्यापि विषयत्वात्,
प्रकृते प्रतिपदमर्थानुक्तेः, कर्थं शक्तिरिति चेत् । इदं वाक्यं इमं
अखण्डार्थं बोधयतु इत्याकारिकायाः एवेच्छायाः कल्पनात् ।
वाक्यस्याखण्डत्वं वैयाकरणानामिष्टमेव । अर्थस्याखण्डत्वम्

‘பிரகृष्ट-ப்ரகாஶஶ்வந்஦ः’ இत्यादिवाक्यार्थं வர்ணयतामौपनिषदானामिष्ट-
मेव । தच्च विचार्यमाणे विशिष्टस्यातिरिक्तत्वं एव पर्यवस्थति । தथा
ச யत्र ப்ரதிபदமर्थவிவேகஸ்தंत्रேயं ரீதிஃ; யது யது ந ஸ தந
ஸ்பூர்ணஸ்யைகபடவுமேவாஸ்து । நचैकस्य पदस्य विशिष्टबहुर्थवाचकत्वं
அடையுமிதி வாச்யம् । ஘टत்வ ஘டஸமவாயானா் ஘டபदவாச்யத்வாத் ।
‘तदासेचनकं तृसेनस्त्वन्तो यस्य दर्शनात्’ இதி கோशாடு
हेतुसமानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिसाध्यसामानाधिकरण्यस्य
व्याप्ति-பदार्थत्वाचेत्याह - ஆசேநகேதி । ஆदிநோபாதிபரி஗்ரஹः ।
தெநேஶ்வரேஞ்சாயா் பदस्यैவ விஶेष्यत्वेऽपि ந பிரகृதனிர்வாய
விலக்ஷणேஞ்சாகல்பநாபத்தி: ॥ १५६-१५२

இந்த பதம் இந்தப்பொருளைக் கொண்டது என்ற
சக்தியால் ஒரு சூழ்நிலையில் அந்தப்பதத்திற்குப்
பொருந்துகிற பொருள்காணமுடியாதபோது, அந்தப்பதம்
அமைந்த வாக்யம் முழுவதற்குமே (கண்டம் கண்டமாக,
பதம்பதமாக, பொருள் காணுமல்) பொருள்
காணமுடியலாமே ! பதத்தால் விளக்க முடியாததை
வாக்யம் தனித்து விளக்கலாமே !

ஆஸேசனகம் என்றெருருபதம். எல்லையற்ற திருப்தி
தருவது என்று அதற்குப் பொருள். அந்தச் சொல்லில்
சுற்றிலும் நனைக்கக்கூடியது என்று பொருள்
காணமுடியும். ஆனால் எல்லையற்ற திருப்தி தருவது
என்று நிகண்டு பொருள் தருகிறது. போதும் என்ற
எண்ணம் தோன்றுத மன்னிறைவு அது. பதத்தின் பொருளே
வாக்யத்தில் பிரதிபலிக்கும் என்று நியதி இல்லை.
முழுவாக்கியம் வேறொரு பொருளைத் தரக்கூடும்.
அந்திலையில் அந்த முழுவாக்யமேதனிப் பதமாகிவிடும்.
இந்த அகண்டார்த்த நிலையில் பஞ்சதசிக்குப் பல
பொருள்கள் பொருந்துவதில் சிக்கல் ஏது ? அப்படியாயின்
சிவவசனம் என்ற நான்காம் முறையும் தனித்துக் கொள்ள
வேண்டியதில்லை (151-152)

नन्बस्य पदत्वेऽनेकार्थत्वं दोष इत्यत आह -

एकस्यानेकार्था दृष्टा हरिसैन्धवादिषु पदेषु ।

अन्यतमैकावगतौ प्रकरणतात्पर्ययोर्विशेषकता ॥ १५३ ॥

प्रकृते तु सर्वबोधस्येष्ट्वान्नो विशेषकाकाङ्क्षा ।

अथ वा सकलार्थैष्वपि शक्त्यैक्यं पुष्पवन्तपदवदिह ॥ १५४ ॥

अनेकार्थतायाः प्रमाणबलायातत्त्वाददोषत्वम् ।

सर्वत्रानेकार्थ-स्थलेऽन्यतमस्यैकस्यैव बोधनार्थं प्रकरणादिज्ञानस्य कारणत्वादि-कल्पनदोषः, प्रकृते तु तदभाव इत्याह - अन्यतमेत्यादिना । अथ वा, ईश्वरेच्छाविषयीभूतबोधीयविशेष्यता यथा सूर्यचन्द्रमसोः पयासैकैव स्वीक्रियत इति न तत्र पुष्पवन्तपदे शक्त्यनेकत्वम्, तद्विद्विषय-स्त्रित्याह - अथ वेति ॥ १५३, १५४

॥

पञ्चतशीयिण्णूवंवेवारु एमुत्तुम् पतम्. औवंवेवारु कूटमुम् पतम्. मुमुमन्त्रिरमुम् पतम् एन्ऱ नीलेलयिल् इतर्कु इत्ताणं बेपारुण्ण एन्ऱ नीलेलप्पातिण्णिप्प बलबेपारुट्कणेक्कूट्रुवतु तत्तुमा एन्ऱ ज्ययम् एमुम्. नीकण्णुविल् उरी एन्ऱ चेल्लिर्कु विष्णु, कुरंकु, चिंकम्, इन्तिरन्ण एन्ऱ तत्ताम्भु मिक्क पल बेपारुट्कण्ण कूटप्पाकिण्णन. लेलन्तवम् एन्ऱ चेल्लिलुक्कु लीन्तु तेचत्तु उप्पु, कटलुप्पु, कुतिरे एन्ऱवारु पल बेपारुट्कण्ण कूटप्पाकिण्णन. विष्णुविण्ण लेलन्तित्यिल् नीन्ऱु उरयेन्म: एन्ऱम् पोतु तेचकाल कुम्हनीलेलकण्ण बेपारुन्तुवतर्न्केन्प विष्णुविर्कु नमस्कारम् एन्ऱु ताणं केळाल्लवर. कुरंकुकु नमस्कारम् एन्ऱल्ल. उणवेर्कुम् पोतु लेलन्तवम् केळाण्णुवा एन्ऱल्ल उप्पेपत्त ताणं केळाण्णर्लवर. कुतिरेरये अल्ल. चेल्लिलुक्कुप्प बेपारुण्ण काण्णपतिल् कूट्रुमिटम्, नेरम्,

சூழ்நிலை, சொல்பவனின் விருப்பம், அவனது இங்கிதம் என்று பலவும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இங்கு ஒரு பதத்திற்கு எத்தனை பொருள்களுண்டோ அவை அனைத்தும் ‘எல்லாம்’ ஆன தேவியிடம் பொருந்தும்.

ஸ்ரீயனையும் சந்திரனையும் இனம் பிரிக்காமல் ஒரே சொல்லால் குறிப்பிட பூச்சன்தீ என்ற பதமுண்டு. (பூச்சத்தீ என்பர் சிலர்) ஸ்ரீயனையோ சந்திரனையோ இவைதனித்துக் குறிப்பிடமாட்டா. அதனால் பூச்சாந் என்று ஸ்ரீயனுக்குப் பெயரில்லை. அதே போல் அஷிநீ என இரு அச்வினீ தேவர்களைக் குறிப்பிடுகிற சொல். தனித்து அவர்களைக் குறிப்பிட நாசத்துவம் வரும் என்ற இரு பெயர்க் கொற்கள் உண்டு. “புஷ்பவந்தெளி” போல் கூடங்களும் மொத்தப் பொருளையும் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம். புஷ்பம் உள்ளவர்கள் என்ற சொல்லின் நேரிடைப்பொருள் சூரிய சந்திரர்களை இணைத்துக் கூறப்போதாது. அதனால் சொல்லின் வியஷ்டிப் பொருளைவிட ஸ்ரீயனுக்குப் பொருள் தனித்திருப்பதும் இயல்பானதே. (153-154)

யत्र பிரதிபदமர्थस्तान् ப्रत्यस्यास्तु वाक्यत्वम् ।

कचनावान्तरवाक्यं समासवाक्यं महावाक्यम् ॥ १५६ ॥

यत्र गायत्र्यर्थनामार्थादिषु । अवान्तरवाक्यं सगुणार्थ-
वयवार्थादी । अवान्तरवाक्यत्वं नाम वाक्यसमूहभिन्नत्वे सति
पदसमूहत्वमेव, न पुनर्महावाक्यौपाधिकत्वरूपं प्रकृते । समासवाक्यं
समस्तार्थे । महावाक्यं चरमेऽर्थे ॥ १५६ ॥

ஏங்கு ஒவ்வொரு பதத்தின் பொருளும் இணைந்து ஒரே பொருளைச் சொல்கிறதோ அங்கு இது வாக்யமாக இருக்கட்டும். காயத்ரியர்த்தம் நாமார்த்தம் முதலியதில் அவ்வாறு பொருள் பொருந்துகிறது. எங்கு வாக்யமாக பொருந்தவில்லையோ அங்கு இடையில் வந்த

வேறுவாக்யமாகக் கொண்டு இணைத்துப் பொருள் கூறலாம். ஸமஸ்தார்த்தத்தில் ஸமாஸவாக்யமாகிறது. முடிவு காண முற்படும் போது மஹா வாக்யமாக அது அமைகிறது. (155)

एकस्यानेकार्थे विनियोगादर्थबाहुल्यम् ।

वेदे बहुशः स्वीकृतमत्र त्वेकत्र विनियोगात् ॥ १५६ ॥

अखिलार्थबोधनियमो नियमादृष्टं प्रकल्पयति ।

सिद्धे प्रमाणदाढ्ये सकलं कल्प्यं हि तदविरोधाय ॥ १५७ ॥

पदपक्षेऽनेकार्थतादोषपरिहारब्राक्यपक्षेऽपि संभवति, पुरुष-
सूक्तस्य तत्तदेवतापूजायां विनियोगेनानेकार्थत्वस्येष्टत्वात् । इयांस्तु
विशेषः - तत्तत्पूजायां तस्य तस्यैवार्थस्य स्मरणं पुरुषसूक्ते; प्रकृते तु
सर्वेषामर्थानां स्मरणैवादृष्टेष्टतिरिति भावः ॥ १५६, १५७ ॥

வேதத்தில் ஒரே மந்திரம் பல இடங்களில் வேறுபட்ட சூழ்நிலையில் வெவ்வேறு பலனைக் குறித்துப்பயன்படுத்துகிற முறை உள்ளது. அதற்கேற்ப மந்திரத்தின் பொருள்பலவாறு வேறுபடுகிறது.

புருஷஸுக்தத்தைக் கொண்டு விநாயகரையும் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் வழிபடலாம். அந்த மந்திரம் எல்லோரிடமும் பொருந்தும். அந்தந்த தெய்வத்தை வழிபடுகிறபோது புருஷ சப்தத்தால் அன்று அப்போது வழிபடப்பெறுபவரைக் கொள்கிறோம். இங்கேயோ பயன்படுகிற மந்திரமும் தெய்வமும் ஒன்று. மந்திரத்திற்கு வெவ்வேறு பொருட்கள் வெவ்வேறு கோணத்தில் தரப்படுகிறது. அத்தனை பொருட்களையும் தனித்தும் ஒருமித்தும் காண்பது தான் இங்குள்ள நியமம். அந்த நியமமே பஞ்சத்தி வழிபாட்டால் கிடைக்கப்பெறுகிற அத்ருஷ்ட பலனைத் தருகிறது. ஒன்றுக்கொன்று முரணப்படாதவாறு, குழப்பமின்றி ஆழ்ந்த கருத்துடன்

இணைத்து வழிபடுவதே பஞ்சதசீஜபத்தின் தனிச்சிறப்பு.
(156-157)

வேதம் கூறிய வேள்விகளிலும் இத்தகைய அத்ருஷ்டபலன் உண்டு. இதனை விளக்குகிறோம்.

ஸிங்க ப்ரமாணால்வீ இத்யந ஦ஷாந்தமாஹ -

யாగஸ்ய ஸ்வர்஗ ப்ரதி ஸ்ஸிங்க ஹெதுஹெதுமஜாவே ।
தடநுபபத்தின் நிரசிதுமலௌகிங்காபூர்வமபி குப்தம् ॥ १५८ ॥

‘ஐநோதிஷாமேந ஸ்வர்஗காமோ யஜேத’ இத்யந தூதியாஶ्रுத்யா யாகஸ்ய ஜனகத்வே காம்யமானத்யா ஸ்வர்஗ஸ்ய ஜந்த்வே ச ஬ோधிதே�பி மின-காலீநயோஸ்தத்யோಗாதேவதாப்ரஸாதயாகஷ்வங்ஸாதினாதந் நிர்வாஹாமாவாட-பூர்ணைவாநுபபத்தினிராஸ இத்யாடி தந்வாந்தரேஷு விஸ்தர: ॥ १५८ ॥

ஸ்வர்கம் என்பது பயன். அதற்கு வேள்வி காரணம். வேள்வி நேரிடையாக நடைபெறுகிற செயல். அதன் பயனான ஸ்வர்கம் இம்மையில் உணரப்பெறுது, என்றால் பெறப்போவது. இவற்றின் இடையே உள்ள காரிய காரணபாவத்தை உணர்வதிலுள்ள குறையைப் போக்க, வேள்வியிலிருந்து உலகியலுக்கு அப்பாற்பட்ட அழுர்வம் ஒன்று கற்பிக்கப் பெறுகிறது. அதுவே காலம் தேசம் சூழ்நிலை இவற்றில் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஸ்வர்கவாஸம் என்ற பலனைத் தருகிறது. ஸ்வர்கத்தை அடைய விரும்புபவன் ஜயோதிஷ்டோம வேள்வி புரியவேண்டுமென்று வேதம் வகுத்த விதி. ஸ்வர்கவாஸம் வேள்வியின் பின் விளைவு. பலன்டுடன் பெற இயலாதது. அதனால் காரணகாரிய நிலையை உடன் பொருத்திப்பார்க்க இயலாதநிலை தோன்றியதும் காரணத்தையும் காரியத்தையும் இணைக்கிற பாலமாக “அழுர்வம்” - வினையின் பின் விளைவான அத்ருஷ்டம் - கற்பிக்கப்படுகிறது. வேள்வி என்ற செயல் அழிந்த பின்னர் அழுர்வம் பயனுக்மாறும் வரை தொடர்கிறது. பயன்

உருவானதும் அந்த அபூர்வம் மறைகிறது. (158)

இவ்வாறு 60-147 (88) செய்யுட்கள் பஞ்சதசியின் பொருளை விளக்குகின்றன. 148-158 செய்யுட்கள் விளக்கத்தில் தோன்றுகிற குறைகளுக்கு சமாதானம் கூறிப்பொருள் கூறியது பொருந்துவதை விளக்கின. இனி முன் விளக்கப் பெற்றதை சுருக்கித் தொகுத்துக் கூறுகிறோம்.

அஸ்மிந् பிரகரண பூர்வ வரிதான் பஞ்சாதாரன் ஸங்கூஹானுவடதி-
வி஦्यாவர்ணயத்தோஜாரः காலஸ்ததுஜாரः ।
உत்பத்திஸ்஥ானं தயத்தோ ரूபं ஸ்஥ிதிஸ்஥ானம् ॥ १५९ ॥
आकारः स्वं रूपं विभाव्यमर्थोऽन्तरज्ञाणि ।

வி஦्यायां வர्णயत்தா அष்டபञ்சாதாரூபா வர்ணसंख्या । உஜாரः ‘க்ரோதிஶः ஶ்ரீகண்டாரூபः’ இத்யாदிநோக்தः । காலஸ்திலவோனைக்-பிஂஶந்மானாத்மகோ வி஦்யாயா:, எகலவோனா ஊன்பிஂஶந்மானா உஜாரணஸ்ய । உஜாரணம् ‘இத்யே வர்ணாநாம்’ இத்யாடி-சார்஘லோகந்தியேணோக்தம् । உத்பத்திஸ்஥ானம் ‘கண்டே ச கண்டதாலுனி’ இத்பத்திரோக்தம் । யத்தோ வாய்ஶாந்தரஶ । ரूபாடித்யம் ‘பில்யாநினிமம்’ இத்யாடிநோக்தம் । ஸ்வं ரूபம् ‘வ்யஷிஸமஷிவிமேடாத்’ இத்யாடிநோக்தம் । வி஭ாவ்யமங்கா-பஞ்சாதாரா-துபாசகா-நாமத்யாவஶியகானி ॥ १५९ ॥

பஞ்சதசி என்ற பதினெண்நால் அகஷரங்கள் கொண்ட பூர்வித்தையை 58 வர்ணங்கள் கொண்டதென்ற அளவு, மந்திர சாஸ்திரஸங்கேதப்படி ஸங்கேதச் சொற்களால் ஒவ்வொரு எழுத்தின் அமைப்பு, அதை உச்சரிக்கிற காலவரை, (3லவங்கள் குறைந்த 31 மாத்திரை வித்தையின் அளவு. அதை உச்சரிக்க ஒரு லவம் குறைந்த 29 மாத்திரை அளவு) அந்த அகஷரங்கள் வைகரியாக வெளியாகுமிடம், அதை உச்சரிப்பதில் யத்தினத்தின் அளவு. யத்தினத்தின்

வெளியத்னம் உள்யத்னம் என்ற பாகுபாடு, ஒவ்வொரு கூடத்தின் நிறம் உருவாம் முதலியவை, அவை அமைகிற இடம், ஒவ்வொரு கூடத்திற்கும் ஸமஷ்டிக்கும் உருவகம், தனி நிலை, அதன் அவஸ்தைகள். காயத்ரி முதலிய பதினைந்து அர்த்தங்கள் என இவை அனைத்தும் உபாஸ்கனுக்கு மிக அவசியமான விஷயங்கள். இவற்றை நன்கு உணர்ந்து மனைம் செய்வதே மந்திர ஜூபத்தின் இலக்கு. இவை அந்தாங்க ஸாதனங்கள். உள்ளத்தின் செயற்பாட்டில் மட்டும் அடங்கியவை. (159)

ऋषयश्छन्दोदैवतविनियोगा बीजशक्तिकीलानि ॥ १६० ॥

न्यासा ध्यानं नियमाः पूजादीनि बहिरङ्गाणि ।

बाह्यान्यङ्गानि पुनः प्रायो लोके प्रसिद्धकल्पानि ॥ १६१ ॥

ऋषयो हयग्रीवादयः । ஞந்஦ாங்ஸி பஃக்த்யாடீனி । ஦ைவतं
நிபுரஸுந்஦ரி । விநியோగ இष்டார்ஜனகத்வே । ஬ீஜ் வாங்஭வாடி । ஶக்தி:
பராடி: । கிலக் காமராஜாடி । ந்யாஸ ஋ஷாடிந்யாஸஜாலம् ।
஧்யானம् ‘அருணாங்கருணாதரஜிதாக்ஷிம்’ இத்யாடிநா கழிதம் । நியமா:
புண்டேஸ்முட்டுப்பக்ஷணவர்ஜனஸ்கல்பாடயः । பூஜா: பாத்ராஸாதநாதிஶாந்தி-
ஸ்தவாந்தா நித்யாடிமேதை திரிவி஧ா:, பராடிமேதாடபி திரிவி஧ா:,
கேவலாடிமேதாத् பञ்சவி஧ா அபி । ஆடிநா ஹோமதர்பணாடிபரி஗்ரஹ: ।
எதானி ஬ஹிரङ்஗த்வேநாவஸ்யிகானி । ப்ரஸி஦்஧கல்பானி, ஈஷங்கூ-
ப்ரஸி஦்஧மந்தி । ப்ராய: ப்ரஸி஦்஧ாநீத்யர்஥: । கல்பப்ப்ரத்யய: । தானி ச
ப்ரகாஶவரிவஸ்யாவி஧ௌ ப்ரபஞ்சிதாந்யஸ்மாமி: । அதோத்ர ஗்ரந்தே
நோக்தாநீதி ஭ாவ: ॥ - १६०, १६१ ॥

மந்திரத்தைக் கண்டறிந்த ருஷிகள்- ஹயக்ரீவர் முதலானார், பங்கத்தி முதலியச்சந்த அமைப்புகள், திரிபுர ஸாந்தரீ என்ற தேவதை, எதிர்பார்க்கிற பலனைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிற விநியோகம், மந்திரத்தின் பீஜம் (வாக்பவ

प्रैज्ञम्) सकंति (सकंति प्रैज्ञम्) कीलकम् (काम प्रैज्ञम्) नियासम् (रुषी नियासम् तेऽन्तङ्कि लमित्याति नियासम् वरे उल्लावे) त्रियाणम्, मन्त्रिर ज्ञपम् चेय्पवर्स कठेपटीटिक्किऱ नियमंक्कर्स, (करुम्पु साप्पिटातिरुत्तलं मुतलियवे) पात्तिर अमेप्पिलिरुन्तु पूजासमर्पणम् वरे उल्ला वழिपाट्टु मुறைकर्स. मुतलियवे वेवलीप्पतेयाण अங்கங்கर्स. உலகில் இவை பலரறியச் செய்து வருபவையே. ஸ்ரீவித्यासபर्याक्कிரமम் கூறும் நூல்களில் காணப்படுபவை. (160-161)

दुर्लभमान्तरमङ्गः प्रायोऽन्तर्मुखजनैस्तदादत्यम् ।
तोषायैषा तेषामतः प्रदिष्टा रहस्यवरिवस्या ॥ १६२ ॥

अन्तर्मुखैर्विषयेष्वनासक्तचित्तैर्जनैः । १६२ प्रदिष्टोपदिष्टा,
'विद्ययोः पथि मुनिप्रदिष्टयोः' इति कालिदासप्रयोगात् ॥ १६२ ॥

159வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டவை. வரிவஸ்யை எனும் வழிபாட்டில் அந்தரங்கமானவை. உள்ளேநாக்குளவர்களால் மட்டும் உணர்ந்து பாவனையால் செய்யக்கூடிய வழிபாடு. யோகியும் ஜ்ஞானியுமான அந்த உபாஸ்கன் பொருட்டே இந்த வரிவஸ்யா ரஹஸ்யம் என்ற ரஹஸ்ய வழிபாட்டு முறை கூறப்பெற்றது. குருவால் கையில் ஏந்தி ஸாதகனுன சிவ்யனின் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஸம்பிரதாயம் இது. ஸம்-ப்ர-தாயம், மனம் ஒப்பி நல்ல முறையில் உரிமைப் பொருளாக வழங்கப்பட்டது.

एतामुत्सृज्य जडैः क्रियमाणा बाह्यङ्ग्वरोपास्तिः ।
प्राणविहीनेव तनुर्विगलितसूत्रेव पुत्तलिका ॥ १६३ ॥

बाह्यो डग्गरो ऽङ्गविस्तारो यस्यां सा ।
प्राणसूत्रयोरन्तरङ्गत्वात् तदभावेन यथा तयोर्न कार्यक्षमता तथेति
मावः ॥ १६३ ॥

இந்த ரஹஸ்ய வழிபாட்டு முறையை விட்டுவிட்டு வெளி ஆடம்பரத்துடன் செய்யப்படுகிற உபாஸனை உயிரற்ற உடல் போலாகும். பொம்மலாட்டக்காரன் கயிற்றிலிருந்து நழுவிய பொம்மையைக் கொண்டு ஆட்டம் காட்டுவது போலாகும். நிறைவு பெறாத செயல். வீணேனது.

बीजान्मूलं मूलात् क्षेत्रस्यान्तःस्थबाह्यविस्तारौ ।

यद्यप्यनयोः साम्यं प्राधान्यमथापि चान्तरङ्गस्य ॥ १६४ ॥

बीजात् कामकलारूपाद्वान्यादिरूपाच । मूलं वृक्षपादो मन्त्रश्च । क्षेत्रस्य शरीरस्य केदारस्य च । यद्यप्यनयोः साम्यं बीजजन्यत्वा-विशेषात्; तथापि ‘अन्तरङ्गनाशो बाह्याङ्गसहितवृक्षनाशः, बाह्याङ्ग-मात्रनाशोऽपि न वृक्षस्य न वान्तरङ्गस्य नाशः’ इत्यस्य प्रसिद्धत्वादिति भावः ॥ १६४ ॥

விதையிலிருந்து வேர் வேரிலிருந்து வயலினுள்ளேயும் வெளியிலும் விளைந்து பரவுதல் என்பதே முறை. இங்கு விதை காமகலை. அதன்வேர் மந்திரம். மந்திரத்தின் மனனத்தால் உள்ளத்திலும் உடலிலும் தேவதாசக்தி பரவுதல் பலனாகும். விதை அழிந்தால் வேர் முதல் கிளை இலைகாய்வரை விரிவு அழியும். கிளையும் இலையும் காயும் பழமும் அழிந்தாலும் விதையும் வேரும் உள்ளவரை மரம் வாழும். பீஜமும் மந்திரமும் முழுவீர்யத்துடன் உள்ள வரை தான் வெளி உபாஸனை முறை உயிருடன் நிற்கும். வெளி உபாஸனை முறை குறைந்தாலும் பீஜமும் மந்திரமும் காக்கப்பெறின் மந்திர சக்தியான தேவதாசக்தி குன்றாது. அதனால் பீஜ மந்திர ரஹஸ்யம் உணர்ந்த வெளிப்படையான வழிபாடே உயிருள்ளது. பீஜ மந்திர ரஹஸ்யமறியாது. வெளி வழிபாட்டின் ஆடம்பரம் சவத்தின் அலங்காரமே. (164)

यद्यपीमान्यावश्चिकतरत्वादत्र ग्रन्थे निबद्धानि, तथापि
पाण्डित्यबलादेतद्यन्थावलोकनादेव गुरुमनपेक्ष्य स्वीकारः
पापायेत्याह -

सदगुरुकुलतः कृपया लब्धा कामानियं सूते ।
निजबुद्धिमात्रजन्या पापं कन्या यथा स्वीया ॥ १६५ ॥

पापं सूत इत्यन्वयः । सद्गुरोः 'सुन्दरः सुमुखः स्वस्थः'
इत्यादितन्त्रराजोक्तलक्षणविशिष्टस्य । कृपया सेवाजनितप्रसादेन,
'पारंपर्यविहीना ये ज्ञानमात्रेण गर्विताः । तेषां समयलोपेन
विकुर्वन्ति मरीचयः ॥' इति बचनात् । मरीचयो डाकिन्यादयः ।
विकुर्वन्ति धातुविकारप्रापणेन मारयन्तीत्यर्थः । कन्यापक्षे सद्गुरुः
शशुरः ॥ १६५ ॥

मिक मिक अवसियमाक पैஜ मन्त्रिर तत्त्ववत्तते
उन्नर्न्त पिऱके वழिपाट्टिल इறन्कुवतु एर्हतु ऎन्नर
करुत्तुटन्न इङ्कु रहूस्यत्तते विण्टु कूरीयिरुन्तालुम
तन्न कूरीय अरिवेवमट्टुम पयन्पटुत्ति इन्त नुले
आरायन्तु ताऩेकर्हूर्णन्तु विटलाम ऎन्नर ऎन्नेनम
तवरुन्तु वधिपाटु ऎन्पतु तन्न ज्वेव सक्तियाल
तेय्वसक्तिये उन्नर्वतु. अव्वारु तेय्व चक्ति
उन्नर्न्तु तेय्व वा॒म्ब॒व वा॒म्क॒रु कुरुविटमिरुन्तु
तीक्ष्णमुरैयिल तेय्विक उन्नर्वृटन्न बेपृर्ह मन्त्रिरमें
पलन्न तरुम. बेप्पेणेनक कन्नटत्तनेत्तयुम
मनेवियाक्किक केळाळामुट्टियातु. इवें इनी
उन्नेन्स चार्न्तवल्ल ऎन मनेमोप्पिप बेप्पेणीन्स
तन्तत्तयाल्ल वழिकप्पट्ट बेप्पेणेमनेवियाक्किरुन्स.
परम्परायाक वन्त तेय्व उन्नर्व कुरुविटम
तेङ्कियुल्लातु. अन्त उन्नर्व चिष्यनिटम ताऩमाकत्त
तरप बेपृकिरतु. अन्त तेय्व उन्नर्विन्न उरीमेये
तेय्व वழिपाट्टिरुक्त तुज्जेन निऱ्किरतु. कुरुवाल
तीक्ष्णमुरैयाल तरप्पेपृत मन्त्रिरत्ततेप

பயன்படுத்துவது கேட்டை விளைவிக்கும். தான் பெற்ற பெண்ணிடமே உறவு கொள்வது போன்றது அது. அவரிடமிருந்து மந்திரதீகையைப் பெற அவரிடம் நன்மதிப்பும் தன்னடக்கமும் கொண்டு அவர் மனம் நெகிழுச் செய்து அவர் தானே மனமுவந்து உள்ளன்புடன் தருகிற மந்திரதீகையே பலன் தரவல்லது. குருவருளின்றி தேவியை வழிபடும் போது நம் உடலிலுள்ள டாகினி முதலான தெய்வசக்திகளே நம்மைக் கெடுத்து விடும். அதனால் குருவருள் ஒன்றே தேவி உபாஸனையில் முதலிடம் பெறுகிறது. பின் எதற்கு இந்த நூல் எழுதப்பட்டது ? குருவிடமிருந்து பெற்ற ரஹஸ்யத்தை மறந்து விடாமலும் வேரூரு சிற்றறிவால் குழம்பாமலும் உணர்ந்ததைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்துச் செம்மைபெறச் செய்ய இது உதவுமென்றே இந்நூல் எழுதப்பட்டது. ஸம்பிரதாய அறிவு துண்டித்துவிடாமலிருக்க இது பெரிதும் பயன்படும். (165)

‘மஜ்லாடினி மஜ்லம்஧ானி மஜ்லாந்தானி ஹி ஶாஸ்தானி
ப்ரதந்தே’ இதி வசனாடந்தே மஜ்லமார்சயதி -

அக்஥ாஸன் ஹ-லக்ஷாந்தர் ஸம்மாஸாய மாமக் ஜானம் ।

மாமகமேவானந்஦் மஹ் ஦दதோ ஜயந்தி ஗ுருசரணா: ॥ १६६ ॥

கथானாங் வாசாமநாஸனம்விஷயம் । வாஞ்சகக்ஷயாமதிக்ராந்தமிதி
யாவத் । ஹெதி நிஶ்சயே । லக்ஷஸ்ய லக்ஷணாயா அன்றமவகாஶோ யஸ்மிஸ்தத் ।
பக்ஷே, ஸஹஸ்ராபங்கர்ணிகாம்஧யगத்திரிகோணரேகா ஆடிகாடி஥ாடிஷோ-
ஶார்ணநியரूபா:, தந்ம்஧யே கோணேஷு ஹகாராடித்ரயம், தற தந்தேஷு ஗ுரு஧்யான்-
காதிதம் । தாடஶமாஸனமித்யर்஥: । மாமகமாத்மாமிசநம் ॥ १६६ ॥

மங்களமான எண்ணமும் வாக்கும் செயலும் கொண்டு தொடங்கி மங்களமான அவற்றையே வாழ் நிலையாகக் கட்டைப்பிடித்து மங்களமாக முடிப்பதே நல்லது.
அவ்வாறே இயற்றிய சாஸ்திர நூல்களே பலரறியப் புகழ்ப்பெறுகின்றன.   அதனால்   மங்களமாக

குருவந்தனத்துடன் தொடங்கிய இந்நாலை, மங்களமான தேவிபற்றிய விளக்கத்துடன் விரித்து மங்களமான குரு சரணஸ்மரணத்துடன் முடிக்கிறார்.

ஹலகஷி என்ற இடைவெளியைக் கொண்ட அ,க,ஆ என்ற மூன்று ரேகைகளில் அமர்ந்தவரும், என் அறிவில் உறைந்தவரும் எனக்கு என்னுடையதேயான ஆத்மானந்தத்தை வழங்குபவருமான என் குருநாதர் ஒளியுடன் விளங்குகிறார்.

அவர் அகாசானः வாக்கிற்கு விஷயமாகாதவர். வாக்கிற்கு எட்டாதவர். இ கட்டாயமாக லக்ஷாங்காஶः லக்ஷணையால் உணரப் பெறுபவர்.

அவர். அகாசான் - ஆஜ்ஞா சக்ரத்திற்கு மேல் மஹாபிந்து ஸ்தானத்திலுள்ள ஸஹஸ்ராரகமலத்தில் நடுவே மூன்று கோடுகளாக அமைந்த முக்கோணம் உள்ளது. அதில் முதல் ரேகையில் அ முதல் அ: வரை இரண்டாவது ரேகையில் க முதல் த வரை. மூன்றாவது ரேகையில் ஈ முதல் ஸ வரை உள்ள மாத்ருகாக்ஷரங்கள் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றில் அமர்ந்த என்பேரறிவு. ஹலஶாந்தர். முக்கோணத்தின் நடுவில் மீதமுள்ள 'ஹ,க,ஈ' என்ற மூன்றும் மூன்று கோணத்தில் உள்ளன. இவற்றில் உள்ளது எனது உள்ளறிவு. அதன் மீதமர்ந்த என் குரு சரணர்கள் எனக்கே உரியபேரானந்தத்தை எனக்கு வழங்குபவர்களாக ஒளியுடன் விளங்குகிறார்கள். (166)

गुरुचरणैकसहायो भास्कररायो जगन्मातुः ।

वरिवस्यातिरहस्यं वीरनमस्यं प्रजग्रन्थ ॥ १६७ ॥

बौरैः, अहमि रणाङ्गण इदमो वैरिणो नाशं कुर्वणैः
परापञ्चाशिकादौ प्रसिद्धैः । इति सर्वमनवद्यम् ॥ १६७ ॥

அந்த குருவின் திருவடிகளை மட்டும் துணைகொண்டு பாஸ்கரராயர் உலகின் அன்னையின் வழிபாட்டிலுள்ள ரஹஸ்யத்தைத் அழகாக தொகுத்துள்ளார். அது நான் என்ற போர்க்களத்தில் இது என்ற எதிரியை அழிக்கின்ற உபாஸக வீரர்களால் வணக்கத்துடன் ஏற்கப்படுகிறது.

கோசங்கள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் அஹம் என்பதைப் பிரிக்க, காமம் கோபம் முதலிய எதிர்ப்பெண்ணங்கள்கூடிய ‘இதம்’ ‘இது’ என்ற உலகால் ஏற்பட்டகட்டை உடைக்கப் போரிட்டு வென்று அஹமாகிற பரமாத்மாவாக தேவியாக தன்னை உணர்பவர்களே வீரர்கள். வழிபாட்டின் ரஹஸ்ய மடங்கிய இந்நால் அவர்களது ஸாதனையில் பெரிதும் உதவக்கூடியது. அதனால் இதை அவர்கள் வணக்கத்துடன் ஏற்பர். (167)

வஸ்து பிரஸ்துமஸ்து நிஸ்துலமஹः ஸ்தோமாஸ்திதாவாஸ்து நோ
ஹஸ்தந்யஸ்தஸமஸ்தபுஸ்தகம்ர஘ஸ்தாஸ்஦ெனஸ்ததி ।
ஶாஸ்தஸ்வஸ்திக்குதஸ்தடுஸ்தரதமः ஸ்வஸ்தோகஸौவஸ்திக்
கிரஸ்தோயஸ்தநயிதுஸ்தநயுங் வாஸ்தோஷதிப்ரஸ்துதம् ॥ १६८

இணையற்ற ஒளிக்குவியலுக்கு இருப்பிடம், கையில் ஏந்திய அனைத்து புஸ்தகக் குவியலால் அறிவிலிகளின் பாப இருளை நீக்குவது. நல்ல ஒழுக்கமுள்ளவர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளும் வழங்குவது, கடக்க இயலாத அறியாமைப் பேரிருளை உதைத்து நீக்குவது, தேவருக்கு நன்மை தருவது, பேச்சாற்றல் பெருக்கை இடியோசையுடன் பாலாகப் பொழிகிற இரு மார்பகங்களுள்ளது, இந்திரனால் கண்டறியப்பெற்றது, அந்த மாபெரும் தத்துவம் நமக்குப் புலப்படுவதாக நம்மால் உணரப்பெறுவதாக ஆகட்டும்.

(168)

इति श्रीमत्पदबाक्यप्रभाणपारावारपारीणसर्वतन्त्रस्वतन्त्र-
श्रीनृसिंहानन्दनाथचरणारविन्दमिलिन्देन श्रीमद्भीरुरायभारती-
दीक्षितात्मजेन भास्कररायांपरनाम्ना भासुरानन्दनाथेन प्रणीतं
सव्याख्यानं वरिवस्यारहस्यं संपूर्णम् ।

पठम् वाक्यम् प्रिरमाण्णम् एन्ऱ लुन्ऱ्हुसास्तिराङ्क
कलीलुम् इरुकरेकलैयुम् ऎट्टि मुमुतुम्
आराय्न्तवरुम् ऎल्ला चेयल् मुरेकलीलुम् तन्निच्चे
याकक्ष चेयल्पटुपवरुमाण प्रौं न्गुलीम्हानन्त नातरीन्न
तिरुवटित्त तामरेकलैक्ष चुरुवरुकिऱ तेणैयुम्, चेर्मिक्क
कम्पेरायपार्ति तिक्कितीरिन्पुतल्ववरुम् पास्कररायार् एन्ऱ
माऱ्ऱन्ऱुप् बेयर्कोण्टवरुमाण पास्यानन्त नातराल
अियर्ऱ्ऱप्पट्ट उरेयुटन्कृष्टय

वरिवेस्यारहस्यम् निऱेवर्हतु.

	गुदोपरि द्वच्छुलोध्ये	भारती ब्रह्मा	लिङ्गे स्वाधिष्ठानम्	भूमिः विष्णुः	नाभौ मणिपूरकम्	हृ-मिथुनम् रु-रुद्राणी ह - रुद्रः	हुदि अनाहतम्	विष्णुः भारती ब्रह्मा	कण्ठे विशुद्धिः	भूमिः ब्रह्मा	भूमये आज्ञा	ललाटमध्ये सहस्राम्	सुपुष्टिः तुर्यावस्था	तुर्याती- तावस्था		
	००—	—५४—	—	—५३—	—	—	—५५—	—	—५५५५—	—	—५५५५—	—५५५५—	—५५५५—	—५५५५—	—५५५५—	
दलानि अक्षराणि परिवारः योगिन्यः धातवः	४ व-स वरदादिः साकिनी अस्थि		६ व - ल वन्धिन्यादिः काकिनी मेदः		१० ड-फ डामर्यादिः लाकिनी मांसम्		१२ क-ठ कालरात्यादिः राकिनी असूक्					१००० अमृतादिः डाकिनी त्वक्				
कृत्यानि त्रिपुटी चक्राणि नाथाः अवस्थाः				सुष्टिः ज्ञाता अग्नि- मिवेश- जागरः वामा इच्छा कामेश्वरी आत्मा आत्म- कामगिरिः प्राक्- स्वयंभू				स्थितिः ज्ञानम् सूर्य- पश्चीश- स्वप्नः ज्येष्ठा ज्ञाना वज्रेश्वरी अन्तरात्मा विद्या- पूर्णगिरिः दक्षिण- वाण- सूर्यकुण्डलिनी				संहारः ज्ञेयम् सोम- उडीश- सुपुष्टिः रौद्री क्रिया भगवालिनी परमात्मा शिव- जालन्धरः पश्चिम- इतर- सोमकुण्डलिनी	अनास्था सामरस्यम् ब्रह्म- चर्यानन्द- तुर्या शान्ता अस्विका महात्रिपुरसुन्दरी ज्ञानात्मा सर्व- ओड्याणम् उत्तर- पर-			
शक्तयः आत्मानः तत्त्वानि पीठानि अन्वयाः लिङ्गानि मातृकाः				परा				पश्यन्ती	वैखरी				शब्दाद्युप्रकाशक - वेदादिशाज्ञायायन - स्मरण प्रयोजक- वृद्धिव्याप्त लहरिपुक्तया स्वप्नकाशमंविता अनिष्टनिवरण- भगवान्भोगयाद्विप्रात्माविद्वा कीर्तिजालयोजक गुणसन्ततिरचयिता संवेतन्त्र-संवेकलाधिष्ठानी विशेषता-स्थिति-संहतिजनक-सर्वैश्चयैषत निरर्विशयन-द्वयपुम्बवप्रकाशिका तिरतिशयात्मत्वक-दहराकाशास्थ- परमात्मस्वरूपिणी स्वप्नकाशा विज्ञक्ति:			

३ वा

५

८

三

त्रैलोक्यमोहनम्
(१) भूपरम्

सर्वशापरिपूरक
(c) घोडशत

सर्वसंक्षेपम्
(७) अष्टदलम्.

र, का म रा ज क ट

सर्वसौभाग्यदायकम्, सर्वार्थसाधकम्, सर्वरक्षाकर

(६) चतुर्दशारम्, (५) वहिर्दशारम्, (४) अन्तर्दशारम्

सर्वगोपहरम्, सर्वमित्रिपदम्, सत्त्वनिन्दमयम्

अपारम् (३) अथाम् (२) विन्दः

பொருளகராதி

அகாரம் - ஜிவன்	157	இந்திரியங்கள்	24
அக்னி எழுத்து	152	இலக்கணசத்தி	213
அக்னி கோணம்	182	ஈச்வரன்	21, 53
அக்னி கலை	189	ஈச்வர இச்சை	228
அகஷம்	54	உச்சாரண நேரம்	62
அகஷர உற்பத்திஸ்தானம்	45	உத்தீர்ணா	53
அதிஷ்டானம்	10	உண்மனீ	43
அந்த: கரணம்	72	என் குரு	239
அந்தியம்	204	ஏகாரம் - பிராணவாயு	157
அப்தம்	204	ஓஜாபூகம்	184
அம்பிகா	53	கடபயாதி	184
அர்த்த சந்திரன்	43	கணேசரூபினீ	169, 176, 180
அர்த்தமயீஸ்ருஷ்டி	19, 25	கர்மேந்திரியம்	71
அர்த்தஸ்ருஷ்டி	115	கர்வம்	204
அர்புதம்	204	கலா	22
அவயவார்த்தம்	204	காகினீ	173
அவிக்ருதம்	54	காதிவித்யை	30
அவித்யை-	21	காதிவித்யை-சிறப்பு	31
அனுக்ரஹம்	21	காமகலா	69, 128, 131
அன்வயம்	66	காமகூடம்	35
அஹங்காரம்	24	காமராஜ கூடம்	35
அஹந்தா	13	காமேச்வர்யாதி-சக்திகள்	66
அஹம்-உணர்வு	125, 129	காயத்ரீ	28, 93
அஹோபலபண்டிதர்	5	காயத்ரீ4ம் பாதம்	98
ஆகாச எழுத்து	149	காயத்ரீயர்த்தம்	93
ஆத்மதத்துவம்	159	காரணதேஹம்	73
ஆத்மா	66	கால அளவு	45
ஆம்நாயம்	67	காலம்	22
இச்சாக்தி	20	காலவிஷாவம்	83
இச்சாதி சக்திகள்	66	கிரந்தி	49
இதந்தா	13	கிரஹரூபினீ	170, 177, 180
		கிரியாசக்தி	20

குண்டலினீ	49	தத்வம்	66
குரு	2	தத்வவிஷாவம்	83
குருவந்தனம்	1	தந்திரங்கள்	29
குருவின் உபதேசம்	239	தன்மாத்திரை	24
குலகுண்டலினீ	190	திரோதானம்	21
கூடம்	35	துர்யாதீதா	74
கெளவிகார்த்தம்	169	துர்யாவஸ்தா	75
சக்தி	20, 43, 54	துவாத சாந்தம்	190
சக்தி கூடம்	35	தேவி-நாத வடிவம்	33
சக்தி கோணம்	182	மந்திர வடிவம்	33
சக்தி-விஷம்	114	வாஸனை வடிவம்	33
சக்தி விஷாவம்	83	ஸ்ரக்ஷம வடிவம்	33
சக்திஸமூஹார்த்தம்	204	ஸ்துல வடிவம்	33
சக்ர அமைப்பு	49	தேஜஸ்தத்துவம்	158
சக்ரமயீ ஸ்ருஷ்டி	19, 25	தேஹமயீஸ்ருஷ்டி	19, 27
சக்ரம்	66	தவனி	54
சக்ரஸ்தானம்	49	நகஷ்தரூபினீ	171, 178, 181
சங்கம்	204	நரஸிம்ஹாத்வரீ	3
சந்திரகலை	189	நவயோனி சக்ரம்	186
சப்தமயீ ஸ்ருஷ்டி	19, 25	நாமல விஷாவம்	81
சப்தமும் அர்த்தமும்	118	நாதம்	36, 43, 54
சப்த ஸ்ருஷ்டி	115	நாதர்கள்	66
சப்த ரூபார்த்தம்	195	நாதாந்தம்	43
சாக்தார்த்தம்	204	நாமார்த்தம்	195
சாந்தா	20, 25	நாமைகடே சார்த்தம்	199
சிவகோணம்	182	நிகர்ப்பார்த்தம்	167
சிவதத்துவம்	36, 159	நிகர்வம்	204
சிவன்	20	நியதி	22
சிவன்-அம்ருதம்	114	நிருஸிம்ஹாத்வரீ	3
சுத்தநாதம்	57	நிர்விகல்பம்	10
சுத்த வித்யை	20	நிஷ்கலபாவனை	86
சுன்யம்	54, 76	பச்யந்தி	26, 53, 120
டாகினீ	173	பஞ்சதசி	32
தசைகள்	66	பஞ்சதசி-அர்த்தங்கள்	88

பஞ்சஸ்தங்கள்-உற்பத்தி	138	மந்த்ரம்	2
பஞ்சகரணம்	140	மந்த்ரவிஷயவம்	80
பரா	25, 52, 120	மந்த்ரஸங்கேதம்	35
பராகாசம்	191	மனம்	24
பராக்	26	மனிதஸ்ருஷ்டி	126
பரார்த்தம்	204	மனு	2
பராஹந்தை	12	மஹாசுந்யம்	79
பாணினி, அகஷரம்	38	மஹாதத்துவார்த்தம்	192
பாவார்த்தம்	104	மஹாபத்மம்	204
பிந்து	36, 43, 54	மஹாவாக்யார்த்தம்	217
பிந்து ஆகாரம்	58	மாத்திரா	43
பிந்து ரூபம்	58	மாத்ருகா	52, 66
பிந்து-விதை	122	மாயா	21
பிந்து ஸ்தானம்	58	யாகினீ	174
பிரகாசம்	7-87	யோகினீருபினீ	172, 179
ப்ரக்ருதி	23	ராகம்	22
பிரசாந்த விஷயவம்	82	ராகினீ	173
பிரத்யக்	26	ராசிருபினீ	171, 174, 178, 181
பிரம்ஹக்ரந்தி	49	ராஹா கூடம்	134
பிரம்ஹா	53	ருதம்பரா	120
பிரம்ஹம்		ருத்ரக்ரந்தி	49
பிரயத்னம்	46	ருத்ரன்	53
பிரளியாகலர்	154	ரோதினீ	43
பிராணி விஷயவம்	80	ரெளத்ரீ	53
பீடம்	66	லைம்	43
பீஜம்	54	லாகினீ	173
புடம்	66	லிங்கம்	66
புத்தி	24	வந்ஹிகுண்டலினீ	69
புருஷன்	23	வரிவஸ்யா	3
பூதம்	24	வர்ணாகாரம்	48
பூமி எழுத்து	152	வர்ணகம்	56
மத்தயம் கூடம்	35	வர்ணரூபம்	48
மத்தயமா	26, 54, 120	வர்ணஸ்தானம்	48
மத்தயம்	204	வாக்	120

வாக்ட்பவ கூடம்	35	ஸகலபாவனை	86
வாக்யம்	117	ஸகலர்	154
வாக்யார்த்தம்	117	ஸகுணார்த்தம்	215
வாடமா	53	ஸதாசிவத்ததுவம்	21
வாமாகி சக்திகள்	66	ஸதாசிவன்	20
வாயு எழுத்து	149	ஸதாசிவாஸனம்	186
விகரன்	27	ஸபரார்த்தகலை	69
வித்யா	2,28	ஸமநா	43
வித்யாத்ததுவம்	159	ஸமயம்	67
வித்யாஸ்தானம்	2	ஸமரஸம்	208
விமர்சம்	12,87	ஸமஸ்தார்த்தம்	209
வியாபிகா	43	ஸம்ப்ரதாயார்த்தம்	136
விஞ்ஞானகேவலர்	155	ஸம்ஹாரசக்ரம்	181
விஷாவம்	79	ஸம்ஹாரம்	21
விஷ்ணு	53	ஸர்வரஹஸ்யார்த்தம்	188
விஷ்ணு கிரந்தி	49	ஸாகினீ	173
விஸர்கம்	128	ஸாதி வித்யை	31
வீரன்	106	ஸாமரஸ்யார்த்தம்	206
வேதம்	2	ஸாஷாப்தி	73
வேத உபாங்கங்கள்	2	ஸார்யகலை	189
வேதாங்கங்கள்	2	ஸார்ய குண்டலினீ	69
வைகாரி	27,55	ஸோமகுண்டலினீ	69
ஜப அந்தரங்கம்	235	ஸ்த்திதி	21
ஜபபஹிரங்கம்	235	ஸ்த்திதி சக்ரம்	181,186
ஜபம்	85,235	ஸ்பர்சம்	54
ஜல எழுத்து	152	ஸ்ப்புரணம்	18
ஜலதி	204	ஸ்ருஷ்டி	21
ஜாகரம்	71	ஸ்ருஷ்டி சக்ரம்	181
ஜீவத் தோற்றம்	126	ஸ்வப்னம்	72
ஜீவன்	33	ஹாகினீ	173
ஜஞான சக்தி	20	ஹாதி வித்யை	30
ஜஞானேந்திரியம்	71	ஹார்த்தகலா	69,128,131
ஜேயேஷ்டா	53	ஹருல்லேகா 3	6,69,99
ஸகல நிஷ்கலபாவனை	86		

॥ ஸ்ரீ குருநாதாய நமः ॥

ஸ்ரீ வித்யா கணேசாய நமः ॥

ஸ்ரீ வாஞ்சா கல்பலதா

ஸ்ரீ வித்யா கணபதி உபாஸநாபீடம்,

தஞ்சாவூர்

பிடத்தைப் பற்றி சிறு விளக்கம்

1. ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனா யோகபீடாதிபதி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீவித்யாகணேச ஸ்வாமிகளின் பூர்வாச்ரம சரித்ரச்சருக்கம்
  2. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குருநாதரால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட விதம்
  3. பாமர மக்களுக்காக ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் உபதேசித்து அருளிய ஸ்ரீ மஹாகணபதி ப்ரார்த்தனா மஹாமந்த்ரம்.
  4. உபாஸனா யோகபீட குறிக்கோள். தினசரி நடக்கும் பூஜைகள் - வருட உத்ஸவங்கள்.
  5. ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனா தத்வம் - ஸ்வரூப விளக்கங்கள்.
  6. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் ஸ்ரீ குருநாதர் செய்யும் யோக க்ரியைகள் - தீக்கூஷ்ணங்கள் - யோக பிடத்தில் நடக்கும் உபாஸனா யோகங்கள்.
  7. குரு தத்வம் - ஸ்ரீ மஹாமேரு ச்ரங்கத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ப்ரத்யக்ஷ அனுபவம் - அம்பாள் ஆக்னையின்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பாடிய குருகீதம்.
- இவை இங்கு விளக்கப் பெறுகின்றன. விளக்கம் தருபவர் ஸ்ரீபாலஹம்ஸாநந்த நாதர்.

ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யா கணபதி உபாஸனா யோகபீடாதிபதி ஸ்ரீமத் பரமஹுமஸ் ஸ்ரீ வித்யாகணேச ஸ்வாமிகளின் பூர்வாச்ரம சரிதரச் சுருக்கம்

தற்போது தஞ்சையில் ‘ஸ்ரீ வித்யாகணேச நிகேதம்’ என்கிற ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனா யோகபீடத்தை நிர்மாணம் செய்து அதன் பீடாதிபதியாய், தசமஹா ஸித்திகளையும் வென்ற மஹாஸித்த புருஷராய், குஹ்யாவதாரமாய் மறைந்து போன ஸித்தயோக க்ரமத்தில் உள்ள ஸ்ரீ வித்யா கணபதி உபாஸனையில் பிலத்வார தீக்கூ முதல் அதிவர்ணாச்ரம அந்தர்முக தீக்கூ, துரீயாதீத பரமஹம்ஸதீக்கூ முடிய பூர்ண யோக தீக்கூகளை அடைந்தவராய், ஸ்ரீகுருநாதரின் ஆணைப்படி தனது உலகியல் வாழ்க்கை, குடும்பம், உடமைகள், சரீரம் அனைத்தையும் அவரிடம் அர்ப்பணம் செய்தவராய் அகில உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களின் நலனுக்காக யோகோபாசனை செய்து கொண்டு அருள்பாவிப்பவரே ‘ஸ்ரீ கணேச பரமஹம்ஸானந்தநாத ஸ்ரீ வித்யாகணேச:’ என்ற தீக்கூநாமம் பெற்ற ஸ்ரீமத் பரமஹுமஸ ஸ்ரீவித்யா கணேச ஸ்வாமிகள். (ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பூர்வாச்ரம நாமதேயம் ‘கணேசா’ என்கிற வேங்கடராம சர்மா).

நான் (தற்போது ‘பாலஹம்ஸானந்தநாத ஸ்ரீ வித்யா கணேச:’ என்ற தீக்கூநாமம் பெற்ற துரீயாதீத ஹம்ஸாச்ரமீ) ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பூர்வாச்ரமத்தில் மாதாமகராய் இருந்து அபிமானபுத்ரராக அவரை வளர்த்து, என் பத்னியின் (25-4-1978) மறைவிற்குப் பிறகு 1979-ல் ஸ்வீகார புத்ரராக ஏற்றுக் கொண்டு பின்னர், காலத்தின் நிர்பந்தத்தால் லோகோபகாரத்திற்காக ஸெப்டம்பர் 1997ல் ஸ்ரீ குருநாதருக்குத் தானமாக தாரை வார்த்துக் கொடுத்தேன். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும், குருநாதரின் ஆணைப்படி தன்னுடைய சரீரம் உட்பட அனைத்தையும் ஸ்ரீ குருநாதரிடம் பூர்ணமாக அர்ப்பணித்தார். ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அதிவர்ணாச்ரம அந்தர்முக தீக்கூ முதல், துரீயாதீத பரமஹம்ஸதீக்கூ முடிய பூர்ண யோக தீக்கூகளைத் தந்தார். ஸ்ரீ குருநாதருக்கு புத்ரனை தானம் கொடுத்த “டாதா”

என்ற ஸ்தான மஹிமையால் நானும் ஸ்ரீ குருநாதரின் அனுக்ரஹத்தால், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் இருந்து ஹம்ஸாச்ரம திகை பெற்று, தற்போது அவரது ப்ரதம சிஷ்யனாக இருப்பதை பரமபாக்யமாகக் கருதுகிறேன். ஸ்ரீ மஹாகணபதியே ஸ்ரீ குருநாதராய், குஹ்யாவதாரமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளாய் உறவுமுறையில் என்னிடம் பேராய் வளர்ந்து, என்னை ஆட்கொண்ட விதம் அலாதியானது. அவரது பூர்வாச்ரம சரிதத்தை அவரது பூர்வாச்ரம 'மாதாமஹர்' என்ற முறையில் ஜ்ஞாபகம் வந்தவரைச் சொல்ல விழைகிறேன்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் குடும்பம் :-

ப்ரலித்தமான ராமாயண, பாகவத உபந்யாஸகரான சிமிழி ஸ்ரீ வெங்கட்ராம சாஸ்த்ரிகள் சிமிழியிலும், தஞ்சையிலும் வாழ்ந்தார்கள். அவரது முத்த குமாரனான பால க்ருஷ்ணசாஸ்த்ரி என்கிற நான் 23 - 3 - 1912ல் பிறந்தேன். ஸம்ஸ்க்ருத ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வுபெற்றேன். என்னுடைய ஒரே ஒரு பெண்ணான 'மைதிலி' என்பவருக்கு 1956ல் ஸ்ரீ ஓ. எஸ். ஸந்தானம் என்பவருடன் விவாஹம் நடந்தது.

குஹ்யாவதாரமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மைதிலி ஸந்தானம் தம்பதிகளுக்கு முத்த குமாரனாக, ஹேமலம்ப வருஷம் சித்திரை மாதம், சித்ரா பெளர்ணமி அன்று (12 - 5 - 1957) சித்திரை நக்ஷத்ரம் 3-ம் பாதத்தில் தஞ்சையில் அவதரித்தார். கணேசா என்கிற வேங்கட்ராம சர்மா என்ற பெயர் வைக்கப் பெற்றார்.

மாதாமஹரான என்னிடம் குடவாயிலில் அபிமான புத்ரராக வளர்ந்தார். "விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்" என்பது போல சிறுவயது முதற்கொண்டே, மற்ற குழந்தைகளுடன் அதிகம் பழகாதவராய், தனிமையை விரும்பியவராய் தெய்வ வழிபாட்டில் ஈடுபாடு உடையவராய் இருந்தார்.

1957 - 1967 - குடவாசல் வாஸம்

11 - 6 - 1967 - தஞ்சையில் உபநயனம்

1968 - 1970 - தஞ்சை வாஸம்

1970 - 1978 - திருச்சி வாஸம்

படிப்பு - B.Sc., Typewriting, Shorthand - Higher, Dec 1978
- Dec 1983 - Hosurக்கு அருகிலுள்ள Bagalur Premier Mills-ல்
Senior Steno-வாகப் பணிபுரிந்தார்..

Dec 1983 - April 1993 - மதுரை T.V.S. Srichakra Tyresல்
Executive Secretary to Vice Chairmanஆக பணிபுரிந்தார்.

April 1993 - தற்போதுவரை - தஞ்சை வாஸம்

சிறு வயதிலேயே என்னிடமிருந்து பரம்பராகதமான மந்த்ரங்கள், ஸம்ஸ்க்ருதம், ஹிந்தி, ராமாயண - பாகவத - பாராயணம், முக்யமான வேதமந்த்ரங்கள் ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொண்டார். திருச்சியில் வளித்தபோது என்னுடைய பூர்வாச்ரம ஸஹோதரனான ஆயுர்வேத வைத்யர் ஸ்ரீ S.V. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்த்ரியிடமிருந்து வாக்வாதினீ ஸரஸ்வதி மற்றும் நகுலீ மந்த்ரங்களை உபதேசம் பெற்றார்.

25 - 4 - 1978ல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பூர்வாச்ரம மாதாமஹி (என்னுடைய பதனீ) காலமானாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அபிமான புத்ரராகக் கார்யங்களைச்செய்தார். மாதாமஹி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அளவற்ற ப்ரியமுடன் இருந்ததால் அவளின் மறைவு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை மிகவும் பாதித்தது. வாழ்க்கையில் விரக்தி அடைந்தார். சில மாதங்கள் திருச்சி மலைவாசல் மாணிக்க விநாயகரை 'கணேச வித்யா' மந்த்ரத்தை மனனம் செய்தவராய் பல முறை வலம் வந்தார். ஸ்ரீ மஹாகணபதியின் அருளால் டிஸம்பர் 1978-ல் கோயம்புத்தூர் பரீமியர் மில்லில் வேலை கிடைக்கப் பெற்று ஆறு மாதங்கள் அங்கிருந்து பின் பகனூர் சென்றார். ஏப்ரல் 1979-ல் மாதாமஹி யின் ஆப்திகத்திற்கு முன் எனது ஸ்வீகார குமாரராணார்.

31 - 5 - 1982ல், நன்னிலம் நித்யாக்னி ஹோத்ரி ஸ்ரீ சேதுராம தீக்ஷிதரின் புதரி, ஸெள.கீதா என்கிற மீனாக்ஷியை விவாஹம் புரிந்தார்.

13 - 3 - 1985ல் - முத்த குமாரன், க்ருஷ்ணன் என்கிற சிவராம க்ருஷ்ணசர்மா, கேட்டை நகூத்ரத்தில் ஜனனம்

12 - 9 - 1988ல் - இளைய குமாரன், ஸ்ரீவத்ஸன் என்கிற சேதுராம சர்மா ஹஸ்த நகூத்ரத்தில் ஜனனம்

மதுரையில் வளிக்கும்போது 6 - 8- 1990ல் சந்தர க்ரஹண புண்ய காலத்தில் என்னிடமிருந்து ஸ்ரீ வல்லப கணபதி, ஸ்ரீ பாலாத்ரிபுரகந்தரீ, ஸ்ரீ மூலவித்யா பஞ்சதஷி, ஸ்ரீ சக்தி பஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரங்களை உபதேசம் பெற்றார். அன்று முதல் ஸ்ரீ மஹாகணபதியிடமும், ஸ்ரீ மஹாத்ரிபுர ஸாந்தரியிடமும் மிகுந்த ஈடுபாடு ஏற்பட்டு ஸ்ரீ சக்ர பூஜையும் செய்து வந்தார்.

அலுவலகத்தில் கடின உழைப்பின் காரணமாய் "Executive Secretary to Vice Chairman' என்ற உயர்பதவியையும் அடைந்தார். மிகவும் பொறுப்பான பதவியை நிர்வாஹித்துக் கொண்டே கடின உழைப்புடன் நவராத்ரி காலங்களில் ஸ்ரீ சக்ரத்திற்கு லக்ஷார்ச்சனையும் செய்து வந்தார். அடிக்கடி (குஹ்யாவதார ஸம்ஹத்தாலோ என்னவோ) கோச்சடையில் உள்ள ஸ்ரீ குழந்தையானந்த ஸ்வாமிகள் அதிஷ்டானத்திற்குச்சென்று வருவார். இப்படி இருக்கும் போது 1990-ம் வருடம் ஸெப்டம்பர்மாத பெளர்னமி பூஜையின்போது, ஸ்ரீ குழந்தையானந்த ஸ்வாமிகள் அதிஷ்டானத்தில் ஸம்ஹத்தில் ஸ்ரீ குழந்தையானந்த ஸ்வாமிகள் வந்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரை வந்தனம் செய்தார். ஸ்ரீ குழந்தையானந்தர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து, "என்ன வேண்டும்? கேள்!" என்றார். உடனே ஸ்வாமிகள் அதற்கு உலக விஷயமாக எதையும் கேட்காமல் "அம்பாளின் மந்த்ரத்திலும் அம்பாளிடமும் சஞ்சலமில்லாத ஸ்திரமான பக்தி வேண்டும்" என்று ப்ரார்த்தித்தார். அதற்கு குழந்தையானந்தர், "குழந்தாய்! உன் குஹ்யாவதாரம் உனக்குத் தெரியாதா? எனக்கு நீ வந்தனம் செய்வது கூடாது. எனக்கு நீ குருமுறை. என் அம்மா மீனாக்ஷி உன்னிடம் எப்போதும் உள்ளாள். நீ இப்போது இருப்பதுபோல்

இருக்கமாட்டாய். உன்னுடைய ஸ-க்ஷமத்தை மஹாலித்த புருஷர்களைத் தவிர யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. உன்மூலம் அம்பாள் பல லீலைகளை இவ்வுலகிற்கு நடத்த இருக்கிறாள். உன்னுடைய குற்யாவதார கார்யம் இன்னும் சில வருடங்களில் ஆரம்பிக்கப் போகிறது'' என்று சொல்லி மாதுளம்பழுத்தைத் தந்தார். ஸ்ரீஸ்வாமிகள் தன் குற்யாவதார ஸ-க்ஷமத்தால் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியை யாரிடமும் வெளிக்காட்டாமலே இருந்துவிட்டார்.

மதுரையிலேயே வளிக்கப் போகிறோம் என்ற நினைப்பில் ஆகஸ்ட் 1991-ல் 'ஜெயநகர்' என்ற இடத்தில் வீடுகட்டி க்ருஹப்ரவேசம் செய்தார். உயர்ந்த பொறுப்பான பதவியில் நல்ல பெயருடனும், ஸ்ரீவித்யோபாஸனையையும் விடாமலும், தினமும் காலை நான்கு மணி முதல் இரவு 11 மணி வரை கடுமையாக உழைத்து வந்தார்.

இந்நிலையில் ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் குற்யாவதார கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக, அம்பாள் ஒரு பெரிய லீலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

ஸ்ரீஸ்வாமிகள் திடீரென ஸெப்டம்பர் 1992-ல் இருந்து மிகவும் கடுமையான தீராத வயிற்று வலிக்கும், வயிற்றுப் போக்குக்கும் உள்ளானார். (இந்த வயிற்றுவலி பிறகு ஸ்ரீ குருநாதர் அனுக்ரஹத்தால் 30 - 1 - 1994 இரவுதான் நீங்கியது. அதுவரை ஸ்வாமிகள் சொல்லமுடியாத துயரத்திற்கு ஆளானார்.) மருத்துவர்களும், வ்யாதியைச் சரியாக புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி வ்யாதி வளர்ந்தது. கடுமையான 'Peptic Ulcer' என்ற நிலையில், செய்துவரும் பொறுப்பான பணியைச் சரியாக செய்ய முடியாததால் உடல் நலைக் கருதி வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு மே 1993-ல் குடும்பத்துடன் தஞ்சை வந்தார். தஞ்சையில் மேற்கொண்ட ஆயுர்வேத, ஹோமியோபதி மருத்துவங்களும் எந்த முன்னேற்றத்தையும் அளிக்கவில்லை. நெருங்கிய உறவினர்கள்பலரும் ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவரை ஏனாம் செய்தும் மனத்தைப்

புண்படுத்தியும் வந்தார்கள். ஸ்வாமிகள் எதையும் பொருட்படுத்தாமல், தன்னுடைய குஹ்யாவதார நிலையையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், பொறுமையாக மூலமந்த்ரத்தை மனனம் செய்து வந்தார்.

2. ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குருநாதரால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட விதம் :-

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்குச் சிறுவயது முதல், ஸ்ரீ அகஸ்த்யரால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு, திருவையாறு - கும்பகோணம் சாலையில் ‘கணபதி அக்ரஹாரம்’ என்ற க்ராமத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ மஹாகணபதியிடம் ஈடுபாடு இருந்ததால், அவரது ஆலயத்திற்குச் சென்று, அவரே கதியென உறுதியான நம்பிக்கையுடன் தீராத வயிற்று வலியையும் பொருட்படுத்தாமல், பட்டினியுடன் வல்லபகணபதி மந்த்ரத்தையும், அதர்வ வேதத்திலுள்ள ‘ஸ்ரீ கணபத்யதர்வசீர்ஷி உபநிஷத்தையும்’, மவுனமாக ஐபம் செய்து கொண்டு ஏறக் குறைய 8000 ப்ரதக்ஞனங்களைச் செய்தார். ஸ்ரீ மஹாகணபதியைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற தீவ்ரமான குற்றமில்லாத, குழந்தைத்தனமான நம்பிக்கையுடன் வாழ்க்கைக்கும், உடல்நலத்திற்கும் நல்வழிகாட்ட மனமுருகி வேண்டினார். ஏறக்குறைய 7 மாதங்கள் பொறுக்க முடியாத உபாதையுடனும், பொருளாதார சரமத்துடனும் இந்த வேண்டுதல் தொடர்ந்தும் எந்த பலனும் இல்லை. இந்நிலையில் தான் (26-11-1993) ஸ்ரீமுக வருஷம் கார்த்திகை மாதம் சுக்லபக்ஷி த்ரயோதசி அன்று மனமுடைந்து தற்கொலை செய்து கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற நிலைக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தள்ளப்பட்டார். அன்று இரவு தஞ்சையில் “ஆண்டாள்” நகரில் குடியிருந்த வீட்டில், நாங்கள் எல்லோரும் உறங்கிய பின்பு 11 மணியளவில் ஸ்ரீ மஹாகணபதியையும், அம்பாளையும் ப்ரார்த்தனை செய்து கொண்டு, மறுநாள் காலைக்குள் நல்வழிக் காட்டாவிட்டால், வாழ்வது முடியாத செயல் என்ற தீர்மானத்துடன், வல்லப கணபதி பஞ்சதசி மந்த்ரங்களை, செய்யவிருக்கிற தவறான கார்யத்திற்குப் ப்ராயச்சித்தமாக

ஜிபம் செய்துவிட்டு அவரை அறியாமலேயே உறங்கிவிட்டார். அன்றிரவு ஸ்வப்னத்தில் ஸ்வாமிகளை ஸித்தபுரஷ் உருவில் ஆட்கொள்ள வந்தவரே, இன்று ஸ்ரீ மஹாகணேசபரமஹம்ஸானந்தநாத, ஸ்ரீகுருநாதராக இருந்து கொண்டு இவ்வளவு உபாஸனைகளையும் நடத்தி வருபவர். பின்னர்தான் ஸ்ரீமஹாகணபதியே அந்த ஸித்த புருஷராய் வந்தார் என்பதை ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அறிந்தார்.

அன்றைய கனவின் விபரம் :-

கனவில் வந்த அந்த வயதான ஸித்த புருஷர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கையைப்பிடித்து இமுத்துக்கொண்டு வேகமாக எங்கெங்கோ காடு மலைகளெல்லாம் சென்றார். அவர் சென்ற வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மயக்கமடைந்தார். ஸித்தர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து எழுப்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்குக் கண்ணைப் பறிக்கும் பேரொளியைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியவில்லை. ஸித்தர் ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து, “ஓய் ! குழந்தாய் ! ஸ்ரீராஜராஜேஸ்வரி தெரிகிறாளா ?” என்று கேட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், “பேரொளியைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியவில்லை, பார்க்க முடியாமல் கண்கள் கூசுகின்றன” என்றார். உடனே ஸித்தர், “உனக்கு ஜிஞானதிருஷ்டி தருகிறேன், பார்” என்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தான் உபாஸித்துவந்த ஸ்ரீ மூலவித்யா பஞ்சதசியின் அதிஷ்டான தேவதையான ஸ்ரீ ராஜராஜேச்வரி தங்க ஸிம்ஹாஸனத்தில் அமர்ந்து இருப்பதைக் கண்டு மனம் பூரித்துப்போனார்.

ஸித்த புருஷர் உடனே “குழந்தாய் ! என்னை நன்றாகப் பார் !” என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாக ராஜராஜேஸ்வரியிடம் சென்று மறைந்துவிட்டார். பின்னர் ராஜராஜேஸ்வரி கம்பீரமான குரவில் பேச ஆரம்பித்தாள் :

“குழந்தாய் ! நானை என் பிள்ளையிடம் (ஸ்ரீ மஹாகணபதியிடம்) சென்று என் ஹோரையில் (சுக்ர ஹோரை) ஸ்ரீவாஞ்சாகல்பலதாஸ்ரீவித்யாகணபதி மந்த்ரத்தை

உபதேசம் பெறு” “தெற்கே கோமதி என்ற பெயரில் நான் இருக்கிறேன். முடிந்தபோது அங்கு வந்து என்னைப் பார்” என்று சொல்லி உடன் மறைந்து விட்டாள்.

ஸ்வாமிகள் விழித்துக் கொண்டு பார்த்ததில் சனிக்கிழமை விடியற்காலை மணி 4 ஆகியிருந்தது. தற்கொலை செய்துகொள்ளும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, அம்பாளின் ஆணைப்படி ஞாயிறு காலை கணபதி அக்ரஹாரம் சென்று சுக்ரஹோரையில் ஸ்ரீ மஹாகணபதி ஸந்திதியில் கனவில் வந்த ஸித்தரான ஸ்ரீ குருநாதராலேயே ஸ்ரீ வித்யாகணபதி மந்த்ரத்தை உபதேசம் பெறும் பாக்யத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பெற்றார்.

ஸ்ரீ குருநாதர் மந்த்ரத்தை உபதேசித்து விட்டு ஸ்வாமிகளின் வலதுகாதில் ‘இஹலோகத்தைப் பற்றியும், மந்த்ர ஸாக்ஷமங்களைப் பற்றியும் பல விஷயங்களைச் சொன்னார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளையும் அவரது குடும்பத்தையும் தான் பரிபூர்ணமாக ஆட்கொள்வதாகவும், சிறந்த வழியைக் காட்டுவதாகவும் வாக்குக் கொடுத்தார். ‘‘நீ குற்யாவதாரமாய் இந்த உலகிற்கு வந்துள்ளாய். உன்னால் பல ஜீவன்களுக்கு ஆத்மோபகாரம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. எவ்வளவு எதிர்ப்புகள், மனக்குறைகள், கஷ்டங்கள் வந்தாலும் தைர்யமாக இரு. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்’ என்றார். அம்பாள் ஆணையிட்ட கோமதி அம்பாளைப் பற்றிக் கேட்டதற்கு, ‘‘நேரம் வரும்போது நானே அழைத்துச் செல்கிறேன். அதுவரை பொறுமையாக இரு’ என்றார்.

ஸ்வாமிகள் உபதேசத்தைப் பெற்று மனத்திருப்தியுடன் ஸ்ரீ மஹாகணபதியை வலம் வந்து ‘ஸ்கூட்டரில்’ தஞ்சை திரும்பினார். திரும்பும் வழியில் எதிர்பாராதபடி பலத்த மழை பெய்தது. பசுபதி கோயில் தாண்டி, சாலையின் ஒரத்தில் வழுக்க அருகில் இருந்த சேற்றில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஸ்கூட்டருடன் புதைந்து காயமடைந்தார். மரணாவஸ்தையில் இருந்தார். ஒரு நொடியில் அனைத்தும் நடந்து முடிந்தது. அப்போது ஸ்ரீ குருநாதர் யானை உருவத்தில்

ஸ்கூட்டரையும், ஸ்வாமிகளையும் தூக்கி நிறுத்தி தன்னுடைய வித்த புருஷ தர்சனத்தை முதல் முறையாக நேரில் கொடுத்தார். உடனே ஸ்வாமிகள் குருநாதரிடம் வருத்தத்துடன் “என்னை இப்படி செய்து விடார்களே, தங்கள் வாக்குக்கு இதுவா பலன்? என்னை நம்பி என் வயதான மாதாமலூர், பத்னி மற்றும் குழந்தைகள் உள்ளனர்”, என்று புலம்பினார். உடனே ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்வாமிகளையும் ஸ்கூட்டரையும் தன்னுடைய கரஸ்பர்சத்தால் ஒன்றும் நடக்காதது போல் சில நொடிகளிலேயே பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார். பிறகு வித்த புருஷர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை குஹ்யாவதாரத்தின் பொருட்டு 11 சரீரங்களாக மாற்றினார். அவற்றில் முதலாவதான பாஞ்சபெளதிக ஸ்தூல சரீரத்தை, பழைய சரீரம் போலவே யாருக்கும் எந்த வேறுபாடும் தெரியாமல் தஞ்சைக்கு அனுப்பினார். மற்ற 10 திவ்ய சரீரங்களை திருவண்ணாமலையிலுள்ள ஸத்யோஜாதம், வாமதேவம், அகோரம், தத்புருஷம், ஈசானம், யோகாக்னி என்ற ஆறு அக்னிகளுக்கும் ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவர தபோவனம், மஹாகைலாசம், மஹாமேருச்சுங்கம், காஷ்மீர யோகாக்னி என்ற 4 இடங்களுக்கும் அனுப்பிவைத்தார். ஸ்வாமிகளிடம், ஸ்ரீ குருநாதர் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி தற்போது யாரிடமும் எதுவும் சொல்ல வேண்டாம் என்றும், நேரம் வரும்போது தானே தெரிய வைக்கிறேன் என்றும் கூறிவிட்டார். அந்த ஆணையின்படி ஸ்வாமிகளும் நடந்த விஷயம் எதையும் யாருக்கும் சொல்லவில்லை. பின்னர் 7 வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் ஒருநாள் பூஜையின் போது குருநாதர் பீடத்தில் இந்த விஷயத்தை தெரிவித்தார்.

பின்னர் பலநாட்கள் ஸ்வாமிகள் ஜூபம் செய்யும்போது ஸ்ரீ குருநாதர் வலது காதில் பல மந்த்ர ஸாஉக்ஷமங்களை உபதேசித்தார். இதற்கிடையில் 4 - 1 - 1994 வெள்ளியன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பூஜை செய்யும்போது தற்செயலாக தினசரி காலண்டரைப் பார்த்ததில், “சங்கரன் கோவில் கோமதியம்மன் புஷ்பப்பாவாடை” என்ற வாசகத்தைக் கவனித்தார். உடனே பூஜையை முடித்துக் கொண்டு கணபதி

அக்ரஹாரம் சென்று மஹாகணபதி ஸந்திதியில் ஜபம் செய்தார். குருநாதர் ஸ்வாமிகளின் வலது காதில், “சங்கரன் கோயிலில்தான் ஸ்ரீ கோமதி அம்பாள் இருக்கிறாள். அதற்கு நாளை காலையே கிளம்ப வேண்டும். போகும்போது தீராத வயிற்று வலியும் ச்ரமங்களும் இருக்கும். வைராக்யத்துடனும் தன்னம்பிக்கையுடனும் மந்த்ரத்தை மனனம் செய்து கொண்டே செல். கோமதி அம்பாள் கோயிலை அஸ்தமனத்திற்குள் அடைந்து விடவேண்டும் என்பதே நியதி. நான் கோயிலில் வந்து நீ செய்ய வேண்டிய முறையைத் தெரிவிக்கிறேன்” என்றார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குருநாதரின் ஆணைப்படி சனிக்கிழமை காலை (8-1-1994) தஞ்சையில் இருந்து கிளம்பி மிகவும் ச்ரமத்துடன், அஸ்தமனத்திற்குள் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு மடியாக கோயிலை அடைந்தார். கோயில் வாயிலில் உள்ள ஸெஸபாக்ய விநாயகர் ஸந்திதியில் ஒரு வயதான கிழவர் நின்று கொண்டிருந்தார். (கனவில் வந்த ஸித்தபுராஷ உருவத்தில் அவர் இல்லாததால் ஸ்வாமிகள், அவர் வேறு யாரோ ஸாதாரண மனிதர் என்ற நினைப்பில் இருந்தார்). அந்தக் கிழவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து, “குழந்தாய் ! உன்னைப் பார்த்தால் நல்ல குழந்தை போல் தோன்றுகிறது. எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா ?” என்று கேட்டார். ஸ்வாமிகள் செய்கிறேன் என்றார். “எனக்கு நடக்க முடியவில்லை. நான் அம்பாள் பக்தன். மெதுவாக என்னைப் பிடித்து அம்பாள் ஸந்திதிக்குக் கொண்டு விடு” என்றார். (கிழவரது உருவம் மிகவும் மெவிந்ததாய், எலும்பும், தோலுமாய், தோல்கள் எல்லாம் செதில் செதிலாக உரிந்தும் இரண்டு முழங்கால்களும் பிண்ணிக் கொண்டும் நடப்பதற்கே மிகவும் ச்ரமத்துடன் இருந்தன) கிழவர் தனது இடைகையில் ஸ்வாமிகளின் வலது கையைப் பிடித்துக் கொண்டும், தன் வலது கையிலுள்ள தடியால் தரையில் ஊன்றிக் கொண்டும் மிகவும் மெதுவாக கோயிலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். போகும்போது ஸ்ரீ கோமதி அம்பாளின் பெருமை பற்றியும், கிழவரது பக்தியைப் பற்றியும் உபவாஸ நியமங்கள்,

பிலத்வார ஸுக்ஷ்மங்கள் ஆகியவற்றையும் கூறினார். பக்திச்ரத்தையுடன் ஸ்ரீ கோமதி அம்பாளைத் தரிசித்தால் பாக்யப்பட்டவர்களுக்குக் கனவில் வந்து பேசுவாள் என்றும் கூறினார். தவஜஸ்தம்பத்தை அடைந்ததும் அந்தக் கிழவர் தன்னை ஒரு ஓரமாக உட்காரவைத்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை மூன்று கோயில்களையும் ஒரு முறை வலம்வந்து, திரும்பி வரும்போது தன்னையும் கோமதி அம்பாள் ஸந்நிதிக்கு அழைத்துச் செல்லப் பணித்தார். அதன்படி ஸ்வாமிகள் திரும்பி வந்ததும் அந்தக் கிழவரைக் காணாமல் திகைத்துப் போனார். பக்தத்தில் உட்கார்ந்திருந்த சிறுவளைக் கேட்டதற்கு, ‘அது போன்ற கிழவரைப் பார்க்கவே யில்லை’ என்று சொல்லிவிட்டான். ஸ்வாமிகள் வெலவெலத்துப் போய், அந்தக் கிழவர் சொன்ன முறைப்படி எல்லாவற்றையும் செய்தார். ஆச்சர்யத்திலும் ஆச்சர்யமாய், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் ஸ்ரீ கோமதி அம்பாள் அன்றிரவு கனவில் வந்து கீழ்க்கண்டவற்றைக் கூறினாள்.

“குழந்தாய் ! மாலை உன்னை பிடித்துக் கொண்டு கிழவர் போல் வந்தது நானே ! குஹ்யாவதாரமானநீ பிலத்வாரத்தில் உன் குருநாதர் சொன்னதுபோல் ஜபங்களைச் செய். நானே நேரடியாக பிலத்வார திகை தருகிறேன். “குஹ்யாவதாரத்தின் பொருட்டு உன் குருநாதருக்கு குருதட்சகிணையாக நீ பல ஜீவன்களுக்கு (ஆத்ம ச்ரேயஸ்ஸிற்காக ஆன்ம முன்னேற்றத்திற்கான உயர்விற்காக) பரோபகாரம் செய்ய வேண்டும். கணபதி அக்ரஹாரத்தில் ஸ்ரீ மஹாகணபதி ஸந்நிதியில் நான் சொல்லும்வரை ஒவ்வொரு ஸங்கடஹரசதுர்த்தியிலும் கடம் ஆவாஹனம் செய்து 8 ப்ராஹ்மணர்களைவத்து 1008 தடவை கணபத்யதர்வசீஷ் உபநிஷத்தை அகில உலக நலனுக்காக ஜபம் செய்து, இரவில் ஸ்ரீ மஹாகணபதிக்கு மஹாபிஶேகம் செய்ய வேண்டும்.”

உன்னுடைய குஹ்யாவதார நிலையை கொஞ்சமும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல அச்சுபோல் எல்லைஶ்ரீடமும் பழகு. உன் ஸுக்ஷ்மங்களையாரும் புரிந்துகொள்ள இயலாது. பல இன்னல்களையும் அவமானங்களையும் நீ தாங்க வேண்டி

வரும். எதற்கும் தயங்காது பொறுமையாக இரு. உன் குருநாதர் எல்லாவற்றையும் நேரம் வரும்போது சரிப்படுத்துவார். அவர் ஆணைப்படி நட. உன் ஜாதகத்தைப் பார்த்தும் எவரும் உன்னுடைய உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. எனவே குருநாதரைத் தவிர வேறு எவருடைய ஆலோசனையையும் கேட்காதே. பெளர்ன்னமி, சங்கடஹரசதுர்த்தி தினங்களில் நீ உப்பில்லாது, தரவு ஆஹாரம் உட்கொண்டு உபவாஸம் இருக்க வேண்டும்.”

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அம்பாள் சொன்னது போல் எல்லாவற்றையும் செய்து 9 - 1 - 1994 விடியற்காலை 5 மணிக்கு அம்பாளிடமிருந்து பிலத்வார தீக்கூடியும் பெற்று, அன்றிரவு தஞ்சை வந்து சேர்ந்தார்.

ஸங்கடஹர சதுர்த்திக்கு அம்பாள் ஆணைப்படி ப்ராஹ்மணர்களைத் தேடியதில் எந்த விதத்திலும் கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் குருநாதரைச் சரணடைந்து 24 - 1 - 1994 திங்கள் மாலை திருவையாறு அருகிலுள்ள அம்பாள் அக்ரஹார வேதபாடசாலை சென்றார். அங்கிருந்த பாடசாலை முதல்வரிடம் அம்பாளின் ஆணையைக் கூறி கேட்டுக் கொண்டதில் அவர் அதைச் சரியாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் ப்ரதி மாதம் 8 பாடசாலை ப்ரஹ்மசாரிகளை அனுப்புவது இயலாத கார்யம் என்றும், ஸ்ரீரங்கம் வேதபாடசாலையில் முயற்சி செய்யுமாறும் கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள்தன்னுடைய பொருளாதார நிலையை விளக்கியும், கோமதி அம்பாளின் உத்தரவைச் சொல்லியும் பாடசாலை முதல்வர் ப்ரஹ்மசாரிகளை அனுப்புவதற்கு ஒப்பவில்லை. அன்றிரவு மிகுந்த வருத்தத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தஞ்சை திரும்பி வந்து குருநாதரிடமும், அம்பாளிடமும் விவரத்தைச் சொல்லி அழுதார். ஸ்ரீகுருநாதர் புதன் (26-1-1994) விடியற்காலை ஜந்து மணிக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ வித்யாகணபதி ஜபம் செய்யும்போது அவரது வலதுகாதில் “குழந்தாய் ! வருத்தப்படாதே. இன்று மதியம் மறுபடி அதே பாடசாலைக்குச் செல். மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்லி போய்விட்டார். அதன்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள்

பூஜையை முடித்துக் கொண்டு மதியம் பாடசாலைக்குச் சென்றார். அங்கு ஒரு பெரிய ஆச்சர்யம் காத்திருந்தது.

இதனிடையில் அன்று விடியற்காலை 5 மணிக்கு, பூஜை ஸ்வாமிகள் தஞ்சையில் ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது திருவையாற்றிலுள்ள கோயில் யானைக்கு திடீரென மதம் பிடித்து, சங்கிலியை அறுத்துக் கொண்டு, இரண்டு கிலோமீட்டர் ஓடிவந்து அம்பாள் அக்ரஹாரத்திலுள்ள பாடசாலை முதல்வர் வீட்டு வாசலில் வந்து உக்ரமாக நின்றது. முதல்வர் அரண்டு போய் எட்டு ப்ரஹ்மசாரிகளை ஸங்கடஹர சதுர்த்திக்கு கணபதி அக்ரஹாரம் அனுப்புவதாக வாக்குக் கொடுத்தார். உடனே அந்த யானை ஸாதாரணமாக திருவையாறு திரும்பியது.

மேற்கண்ட நிகழ்ச்சியால் முதல்வர் குடும்பத்தினர் மிகவும் பயந்துபோய் ஸ்வாமிகளிடம், அவர்கள் செய்த செயலுக்கு மன்னிப்பு கேட்டு, குழந்தைகளை அனுப்புவதாக மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். ஸ்வாமிகளின் வாயினாலேயே குழந்தைகளுக்கு “உபநிஷத் ஜபம்” எடுத்துவைக்க வேண்டிக் கொண்டனர். இவ்விதமாக முதல் ஸங்கடஹரசதுர்த்தி (30-1-1994) ஞாயிறு அன்று ஆரம்பித்து தொடர்ந்து 88 மாதங்கள் அம்பாள் ஆணைப்படி நடந்து, ஒரு லட்சம் ஆவர்த்திக்கு மேல் பூர்த்தியானது. (அதன் பிறகும் நிற்காமல் தொடர்ந்து இன்றும் தற்போதுள்ள யோக பீடத்தில் மாதாமாதம் நடந்து வருகிறது. வரும் 7-5-2004 வெள்ளி அன்று 127-வது ஸங்கடஹரசதுர்த்தி நடக்க விருக்கிறது).

இத்தனை தீக்கூகளைப் பெற்றும் பூஜை ஸ்வாமிகளின் கடுமையான வயிற்றுவலி தீவில்லை. பொறுமையோடு வ்யாதியை ஸஹித்துக் கொண்டிருந்தார். அம்பாள் ஆணைப்படி பெளர்ணமி, ஸங்கடஹர சதுர்த்தி தினங்களில் உப்பில்லாத த்ரவ ஆஹாரத்துடன் உபவாஸத்தையும் ஆரம்பித்தார். 30-1-1994, முதல் ஸங்கடஹர சதுர்த்தியன்று பூஜை ஸ்வாமிகள் கடுமையான வயிற்று வலியாலும், தலை சுத்தலாலும் அவதிப்பட்டு ஜபத்தின்நடுவே குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்த

வாழைப்பழம் ஒன்றைச் சாப்பிட்டு விட்டார். அன்றிரவு கனவில் தஞ்சையில் ஸ்ரீ குருநாதர் வந்து, “குழந்தாய்! நீ ஏன் அம்பாள் சொன்ன நியதியை மீறினாய்?” என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்வாமிகள் தாங்கமுடியாத வயிற்றுவலியாலும், தலை சுத்தலாலும் வாழைப் பழத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டேன். மன்னிக்க வேண்டுகிறேன் என்றார். அதற்கு குருநாதர், “பரவாயில்லை. ஸாஷ்டாங்கமாக என்னை நமஸ்காரம் செய்” என்றார். ஸ்வாமிகள் செய்த பிறகு ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்வாமிகளின் வயிற்றைத் தன் கையால் நன்றாகத் தடவி கொடுத்து, இனி இந்த வலி உனக்கு இருக்காது. நீ எந்த மருந்தும் சாப்பிட வேண்டாம். அம்பாள் சொன்ன நியதியைத் தீவ்ரமாகக் கடைப்பிடி” என்று சொல்லி மறைந்தார். வியப்பிலும் வியப்பாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை 16 மாத காலமாய் வாட்டிவந்த கடுமையான வலி அன்று முதல் மறைந்தது.

பிறகு பல முறை ஸ்ரீ குருநாதரும், கோமதி அம்பாளும் ஸ்வாமிகளிடம் நேரிலும், கனவிலும் வந்து பல ஸாக்ஷமங்களையும், தீக்ஷகளையும் அருளினார்கள். ஸ்ரீ கோமதி அம்பாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அவரது பூர்வாச்ரமத்தில் ஏற்குக்குறைய 45 தடவைகள் சங்கரன் கோயிலுக்கு அழைத்து பல அதிசயங்களை நடத்தி பல ஜீவன்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மூலம் அனுகரஹம் செய்திருக்கிறாள். ஸ்வாமிகள் தஞ்சையில் இருந்து எடுத்துச் செல்லும் சப்பாத்தியை ஸ்ரீ குருநாதரும், ஸாவாலினி உருவத்தில் ஸ்ரீ கோமதி அம்பாளும் நேரில் வந்து ஸ்வாமிகள் தங்கியிருக்கும் இடத்திலேயே சாப்பிடுவார்கள். பிறகு மீதத்தைப் ப்ரஸாதமாக குடும்பத்திற்கக் கொடுத்து அனுப்புவார்கள். ஒவ்வொரு தடவையும் சங்கரன் கோயில் செல்லும்போது பல அதிசய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும். விரிவுக்கு அஞ்சி எல்லாவற்றையும் விளக்காமல் ஓரிரண்டு உத்தரவுகளை மட்டும் இங்கு சொல்கிறேன்.

1) மஹாகணபதி ஸஹஸ்ரநாமத்தை ப்ரகடனபடுத்தி ஸித்தம் செய்ய வேண்டும். லக்ஷ பாராயண முறையில் கோடிக்கணக்காக பாராயணம் நடத்த வேண்டும்.

2) ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளால் அகில உலக நலனிற்காக ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி விக்ரஹம் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட வேண்டும்.

முதல் உத்தரவின்படி இதுவரை பல ஊர்களில் உள்ள பல ஆலயங்களில் சதுர்லக்ஷ பாராயணங்கள் நடந்து இதுவரை 600 லக்ஷங்கள் பூர்த்தியாகியுள்ளன. இப்போதும் விடாமல் நாயிற்றுக்கிழமைகளில் பீடத்திலோ அல்லது வேறு இடத்திலோ லக்ஷ பாராயணங்கள் நடந்து வருகின்றன.

இரண்டாவது உத்தரவு பிறப்பித்த பின்னர், 6-7 மாதங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. திடீரென்று ஒருநாள் கனவில் வந்த குருநாதர், “குழந்தாய்! ஏன் அம்பாள் சொன்ன விஷயத்தில் முயற்சி செய்யாமல் இருக்கிறாய் என்று கேட்டார். ஸ்வாமிகள் எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை என்றார். ஸ்ரீ குருநாதர் “அம்பாள், உன் குஹ்யாவதாரத்தில் ஆக வேண்டியதைத்தான் சொல்லி இருக்கிறாள். உடனே முயற்சி செய். நான் உன்னோடு இருக்கிறேன்” என்று சொல்லி மறைந்தார்.

அடுத்த 2-3 நாட்களிலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஒரு நண்பர் மூலம் ஸ்வாமிமலையில் உள்ள ஸ்ரீ தேவ சேனாதிபதி ஸ்தபதியிடம் ஸ்ரீ வித்யா கணபதி விக்ரஹம் செய்யச் சென்றார். ஸ்தபதியும் சிற்ப சாஸ்திரத்திலேயே இல்லாத இந்த அதிசய மந்தர ஸ்வருபத்தைக் கேட்டு வியப்படைந்தவராய், செய்து தருவதாக வாக்குக் கொடுத்தார். கிட்டத்தட்ட 7-8 மாதங்கள் ஸ்தபதியிடம் விக்ரஹம் ஸம்பந்தமான கார்யங்களுக்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அலைந்தார். கடைசியில் 17-8-1999 நாயிறு ஆவணிமாத பெளர்ணமி அன்று ஸ்ரீ குருநாதர் ஆணைப்படி ஸ்ரீ வித்யாகணபதி விக்ரஹத்தை, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின், பூர்வாச்ரம பூஜாக்ரஹத்தில் ப்ராணப்ரதிஷ்டை செய்வதற்கு நாள் பார்த்து அதற்கான பஞ்சலோஹ ஸ்ரீ மஹாகணபதி ஸ்ரீ சக்ர யந்தரங்களுக்கு ஜபம் நடந்து வந்தது. 15-8-97 வெள்ளி அன்று விக்ரஹத்தைப்

பெறுவதற்காக ஸ்தபதியிடம் ஸ்வாமிகள் சென்றபோது திடுக்கிடும் தகவல் காத்திருந்தது. ஸ்தபதி விக்ரஹம் தயாராக 2-3 வாரங்களுக்கு மேலாகும் என்றார். ஸ்வாமிகள் மனமுடைந்து போய் ஞாயிறு அன்று ஸ்ரீகுருநாதர் ஆணைப்படி ப்ராணப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், சனி இரவிற்குள் விக்ரஹத்தை மட்டுமாவது பூர்த்தி செய்து தருமாறும் கேட்டுக் கொண்டார். திருவாசியை ஓரிரண்டு மாதங்கள் கழித்து வாங்கிக் கொள்கிறேன் என்றார். ஸ்தபதி அது இயலாத கார்யம் என்றும் எப்படியும் 2-3 வாரங்கள் தாமதம் ஆகும் என்றும், கொஞ்சம் பொறுத்து வேறு நாளில் ப்ராணப்ரதிஷ்டை செய்து கொள்ளுங்கள் என்றும் சொல்லிவிட்டார்.

ஸ்வாமிகள் மிகுந்த வருத்தத்துடன் தஞ்சை கிளம்ப முயற்சித்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வலது காதில் ஸ்ரீ குருநாதர், “குழந்தாய் ! தஞ்சை செல்ல வேண்டாம். ஸ்தபதியைப் பார்த்து மௌனமாக மூல மந்த்ரத்தை மனம் செய். அவர்வாயாலாயே விக்ரஹத்தை நாளைதருகிறேன் என்று சொல்ல வைக்கிறேன் என்றார்.

ஸ்வாமிகள் குருநாதர் ஆணைப்படி செய்ததில் வியப்பிலும் வியப்பாய், ஸ்தபதி விக்ரஹத்தை மறுநாள் சனிக்கிழமை இரவு தருவதாக ஒப்புக் கொண்டார். பிறகு ஸ்வாமிகள்தஞ்சைதிரும்பினார். சனியன்று விடியற்காலை ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்தபதியை விரட்டி விரட்டி விக்ரஹத்தையும் பூர்த்தி செய்ய வைத்தார். திட்டமிட்டபடி 17-8-1997 ஞாயிறு விக்ரஹம் ப்ராணப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது.

பின்னர் பல நாட்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்குக் குருநாதர் கணபதி அக்ரஹாரம் செல்லும்போது ஸ்கூட்டரின் பின்புறமும், பசுபதி கோயிலிலுக்கு அருகிலுள்ள மாமரத்தடியிலும், தஞ்சை மேல் வீதியிலுள்ள சங்கர நாராயணர் கோயிலிலும், ஸ்தூல சரீரத்திலேயே வந்து பல ஸுக்ஷமங்களையும், தீக்கூகளையும் அருளியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ‘ஏகாதசாவதான’ ஸ்வரூபங்களையும் தன்னுடைய பல ஸ்வரூபங்களையும் காட்டி அருளினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் குஹ்யாவதார ரஹஸ்யங்களைப் பற்றியும் முற்பிறவிகளைப் பற்றியும் விளக்கினார். இதன் பிறகே ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மூலம் யோகக்ரியைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

20-9-1997 அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கணவில் ஸ்ரீ குருநாதர் வந்து ‘தான் மஹாகணபதி என்றோ லலிதா த்ரிபுரசந்தரீ என்றோ சொல்வது மனதிற்கு ஒரு எண்ணம் வருவதற்குத் தான்’ என்றும் ஸித்தர்கள் நாமாருபங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஸத்சிதானந்த நிர்குணப்ரவூம ஸ்வரூபம் என்றும், தன்னுடைய மூன்று (மந்த்ர சாஸ்த்ரப்படி சொல்லப்பட்ட) ஸ்ரீகுரு, ஸ்ரீபரமகுரு, ஸ்ரீபரமேஷ்டி குரு என்ற ஸ்வரூபங்களையும் காட்டி அதனதன் நாமங்களையும் உபதேசித்தருளினார். நாமம், ரூபம் இரண்டும் உபாஸகளுக்கு, உபாஸனை ஸித்திப்பதற்காக உள்ள படிக்கட்டுகள் தான் என்றும் அவை அழிந்த பிறகே ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டு அகண்ட ப்ரஹ்மானந்த ஸித்தி ஏற்படுகிறது என்றும் கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை உலகநலவரிற்காக ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனையைச் சர்த்தையாகச்செய்யச் சொன்னார். அப்பொழுதுதான் மந்த்ர நாமதேயங்களை ஸ்ரீ குருநாதர் தெளிவுபடுத்தி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு ஸ்ரீ குரு பாதுகையையும் தந்தார். அதுவரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் குருநாதரை ‘நமோ வருத்தாய ச ஸம்வருத்தவநேசநமः’ என்ற ருத்ரவாக்யத்தைக் கொண்டே வழிபட்டு வந்தார். விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை ஆவதற்கு முன்பே 13-8-1996-ல் ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குருநாதரின் உத்தரவுடன் அவரது வருத்த ஸ்வரூபத்தைச் சித்ரமாக வரைய ஏற்பாடு செய்து பூஜை அறையில் ப்ராண ப்ரதிஷ்டையும் செய்து விட்டார். ஸ்ரீ குருநாதருடைய ஸ்வரூப லக்ஷணங்களை, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சொல்ல அதை விளக்கும் த்யானச்லோகத்தையும் நான் எழுதி ஸ்ரீ குருநாதரும் அதை ஸந்தோஷத்துடன் அனுக்ரஹித்தார். அந்த த்யானச்லோகம் பின் வருமாறு.

शान्तः कारुण्यमूर्तिः धवलकचभरश्मश्रुकूर्चो वसानः
 स्वच्छे वस्त्रे महार्घे कनककवचित् स्फाटिकेशाक्षमालः ।
 दृष्टो वृद्धस्वरूपो मयि सदयमनाः शशवदाश्वासयन् मां
 साक्षात् देवो गणेशः सखलितमगणयन् मामकं शं तनोतु ॥
 फाले भस्मत्रिपुण्ड्री पुरहरशिरसो निर्गतेव त्रिमार्गा-
 धारा मध्येललाटं छुरितमलयजा कुङ्कुमाङ्का विभाति ।
 मालाऽस्याऽनाभिलम्बा सुरसरिदलका पूरसंभेदहृदा
 साक्षात् देवो गणेशः सखलितमगणयन् मामकं शं तनोतु ॥
 रक्तक्षौमान्तरीयः शुकहरित दुकूलोत्तरीयोऽभिगम्यो-
 ऽधृष्योऽत्यन्तं कृपालुः श्रवणयुगलसत्कुण्डलो यष्टिहस्तः ।
 रक्षामन्त्रार्थं सूक्ष्मं विशदमुपदिशान् मह्यमारुढ पादुः
 साक्षात् देवो गणेशः सखलितमगणयन् मामकं शं तनोतु
 मार्गदर्शिन् मार्गबिन्धो कृपासिन्धोऽभिरक्ष माम् ।
 क्षमस्वागांसि मूढस्य त्वामस्मि शरणं गतः ।

ஸ்வாமிகளுக்கு தூரீயாதீத பரமஹம்ஸ தீக்ஷ
 கொடுப்பதற்காக, ஸ்வரூபங்களுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்ட
 ஸ்ரீ குருநாதர் தன் உருவத்தை பரமஹம்ஸ ஸந்தியாசியாக
 மாற்றிக் கொண்டு அந்த நிலையிலேயே தற்போது இருந்து
 வந்தாலும் இன்றும் ஸ்வாமிகளின் பூஜையில் அவரது பழைய
 ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் தயான ச்லோகம் தினமும்
 சொல்லப்படுகிறது.

சில நாட்களிலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சரீரத்தில்
 ஸ்ரீ குருநாதர் வித்தயோக க்ரியைகளைச் செய்ய
 ஆரம்பித்தார்.அதற்காக என்னிடமிருந்து ஸெப்டம்பர் 1997ல்
 மந்த்ர சாஸ்தர முறைப்படி அர்க்கயம் விடச் சொல்லி,
 ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைத் தானமாக வாங்கிக் கொண்டார். இந்தச்

செயலாலேயே, என்னைக் குருநாதர் பெரிதும் மதித்து ‘டாடா’ என்ற ஸ்தானத்தை அருளினார். அந்த ஸ்தானத்தின் மஹிமையால்தான் இன்று நான் துரீயாதீத ஹம்ஸாச்ரமியாக உள்ளேன் என்பதில் எவ்வித ஜயமும் இல்லை. பூரீ குருநாதர் பூரீ ஸ்வாமிகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்த சில யோக தீக்ஷகளையும் / க்ரியைகளையும் இங்கு விளக்குகிறேன். அவையாவன :

- 1) ஸ்தாக்ஷம ஜீவப்ரவேசம், 2) ஸ்தாக்ஷம சாரீரப்ரயாணம்,
- 3) பேதாபேத நிருபண ஸ்தாக்ஷம யோகம், 4) ஸஹஜ ஸமாதி,
- 5) ஆவிர்பாவ ஸ்வரூபம், 6) ஹட யோகம், 7) அந்தர்முகதீக்ஷ.

1) ஸ்தாக்ஷம ஜீவப்ரவேசம் :-

ஸ்தாக்ஷம ஜீவ ப்ரவேசம் என்பது தசமஹாஸித்திகளையும் வென்ற மஹாஸித்த புருஷர்களால் மட்டுமே செய்யக் கூடிய அதிஸ்தாக்ஷமமான யோக க்ரியை, அதில் குருவானவர் தன்னுடைய யோக சக்தியால் சிஷ்யனுடைய சாரீரத்தில் ஸ்தாக்ஷமமாக நுழைந்து சிஷ்யனுடைய ஜீவசக்தியுடன் ஒன்றி, அதைத் தன் வசமாக்கி, சிஷ்யனுடைய ஜீவனிலும் சாரீரத்தினுள்ளும் செய்ய வேண்டிய தீக்ஷகளைச் செய்து விட்டு, சிஷ்யனுடைய சாரீரத்தின் மூலம் வெளி உலகிற்குச் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களையும் செய்துவிட்டு மறுபடி வேகமாக சிஷ்யனது ஜீவனைப் பிரித்து வைத்து வெளியேறுவது. இது மிகவும் கடினமான யோக க்ரியை. மயிரிமை தவறு ஏற்பட்டாலும் சிஷ்யனது சரீரம் உருக்குலைந்துவிடும். இதில் குருவானவர் சிஷ்யனது ஜீவ சக்தியுடன் ஒன்றியவுடன் சிஷ்யன் தன் சுயநினைவை இழக்கிறான். திரும்பவும் குரு வெளியேறியவுடன் சிஷ்யனது சரீரம் மயங்கி விழுந்துவிடும். அப்போது அருகில் உள்ளவர்கள் சரீரத்தைத் தொடாமலும் சரீரத்திற்கு எந்தவித துண்பமும் ஏற்படாமலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். மயில்விசிறியால் லேசாக விசிறலாம். திரும்பவும் சிஷ்யன் தன் சுயநினைவை அடைய

15 முதல் 45 நிமிடங்கள் ஆகும். 15 நிமிடத்திற்கு ஒருமுறை மூலமந்த்ரத்தால் லேசாக ஜல ப்ரோக்ஷனம் செய்வதைக் கவிர வேறான்றும் செய்யக் கூடாது.

2. ஸ்ரீ ப்ரயாணம் : (Astral Travel)

இது ஸ்தால சரீரத்தை விட்டு ஜீவன் ஸ்ரீக்ஷம் சரீரத்துடன் சஞ்சரிப்பதே. இதைப் பலர் 'Astral Travel' என்ற பெயரில் அறிந்திருப்பார்கள். இந்த யோக சக்தியை உலகியல் விஷயங்களுக்காகப் பயன்படுத்துவது என்பது மாபெரும் தவறு. கலியுகத்தில் அது போன்ற சில முறைகளே கொடானு கோடி உபாஸகர்களில் யாரேனும் ஒருவருக்குத்தான் வித்திக்கும் நிலையில் உள்ளது. இதைச் செய்வதற்கு உயர்ந்த மனப்பக்குவமும், வைராக்யமும் திடமான குருபக்கியும் தன்னம்பிக்கையும் மிக அவச்யம். இதிலும் சரீரத்தைப் பாதுகாப்பதில் மிகுந்த கவனம் தேவை. அதனால்தான் மஹாஸ்த்தபுரஷர்கள் ஸ்ரீக்ஷம் சரீரத்தை ஸ்தால சரீரத்திலிருந்து எடுத்த பிறகு ஸ்தால சரீரத்தை மற்றவர் கண் பார்வையிலிருந்து மறைத்துப் பாதுகாப்பான இடத்தில் விட்டுச் செல்கிறார்கள். இதில் பூர்ணவாமிகள், பூர்ணகுருநாதருடன் மஹா கைலாஸத்திலுள்ள ப்ரஹ்மமானஸ் ஸரோவரம் மஹாமேரு ச்ருங்கம், திருவண்ணாமலை, காசி, காச்மீர யோகாக்னி குண்டம் முதலிய வித்த கேஷ்தரங்களுக்குச் சென்று வருகிறார். குறிப்பாக ஶ்ரீ வித்யாகணபதி விக்ரஹத்திற்கு மஹா கைலாஸத்திலுள்ள ப்ரம்மமானஸ ஸரோவரம் என்ற மஹாபுண்ய தீர்த்தத்தில் இருந்து (வித்தர்களுக்கும், யோகிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும் மட்டும் தெரியக் கூடியது). 6 தடவை தீர்த்தம் எடுத்துவந்து பீடத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதில் சொல்லப்படும் 'ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவரம்' என்பது நாம் செல்லும் மானஸ ஸரோவர் யாத்திரையிலிருந்து முற்றும் வேறுபட்டது. மானஸ ஸரோவர் ஸ்தால கைலாஸத்தில் உள்ளது. ப்ரஹ்ம மானஸஸரோவரம் மஹாகைலாஸம் என்று வித்தர்களாலும் யோகிகளாலும் அழைக்கப்படுகிற ஸ்ரீக்ஷம் கைலாஸத்தில் உள்ளது. மானஸ ஸரோவரில் வருடத்தில் ஏறக்

குறைய 2 மாதங்களே தீர்த்தத்தைக் காண முடியும். மற்ற நாட்களில் பனியால் உறைந்துவிடும். ப்ரஹ்மமானஸ ஸ்ரோவரிலோ வருடம் முழுவதும் இளம் சூடான நிலையில் தீர்த்தம் இருக்கும். தேவர்களுக்காகவும் யோகிகளுக்காகவும் இந்த ப்ரஹ்மமானஸ்ரோவரை ஸ்ரீபரமேச்வரர் ஸ்ரூஷ்டித்தார் என்று ஸ்ரீ குருநாதர் சொல்வார். அதன் கதை பின் வருமாறு :-

ஸ்ரீபரமேச்வரர்தன்னுடைய மூன்று கண்களில் இருந்து மூன்று சக்திகளை உருவாக்கி மஹாகைலாஸத்தில் உள்ள பனிப்பாறைகளில் துஜோக்கச் செய்தார். அதன் விளைவாக அந்த மூன்று இடங்களிலிருந்தும் ரஜத (வெள்ளி) தாரை ஸ்வரணை(தங்க) தாரை மற்றும் அம்ருததாரை என்ற மூன்று உக்ரமான வெப்பக் குழம்புகள் கிளம்பி நீர்வீழ்ச்சி போல் இப்போது இருக்கும் மானஸஸ்ரோவருக்கு மேலுள்ள ப்ரஹ்மமானஸஸ்ரோவரில் உள்ள பனிப்பாறைகளில் வேகமாக விழுந்தன. அதனால் ப்ரஹ்மமானஸஸ்ரோவரில் உள்ள பனியருகி மூன்று தாரைகளின் வெப்பத்தால் இளம்சூடான நீராக வருடம் முழுவதும் இருக்கின்றது. இங்கிருந்துதான் மஹாகைலாஸம், மஹாமேரு, ப்ரஹ்மமானஸஸ்ரோவரம், தபோவனம் போன்ற ஸித்த கோதரங்களுக்குத் தீர்த்தம் செல்கின்றது. தேவர்களும் ஸித்தர்களும் இந்த தீர்த்தத்தில் தான் ஸ்நானம் செய்வர். மனிதன் ஸ்தூல சரீரத்துடன் இந்த இடத்திற்குச் செல்ல முடியாது. ஸ்தூல சரீரம் தீர்த்தத்தில் பட்டவுடன் திவ்ய சரீரம் கிடைக்கும். இதெல்லாம் நம்மால் நம்பமுடியாதவை. ஸ்வாமிகள் தற்போதும் அனுபவித்து வரும் உண்மைகளிலை.

3. பேதாபேத நிருபண ஸுக்ஷ்ம யோகம் :-

இதுவும் மஹாஸித்த புருஷர்களால் மட்டுமே செய்யக் கூடிய யோகச் செயல். இதில் ஸாதகர் தன்னை இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பல இடங்களில் ஸ்தூல சரீரத்துடனோ அல்லது திவ்ய சரீரத்துடனோ செயலாற்ற வைக்கிறார். இந்த யோகம்தான் பாகவதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர், ப்ரஹ்மாவிற்குப் பாடம் புகட்டும் போது செய்ததாக சொல்லப்படும் யோகம். இந்த முறையில்தான் ஸ்ரீ குருநாதரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை

ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவ - தபோவனத்திற்கு அகில உலக நலனுக்காகத் ஜபம் செய்ய அழைத்துச் செல்கிறார். இரவு பகலாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் 12000 திவ்ய ஸ்வரூபங்கள் நிமிடத்திற்கு 10,80,000 அக்ஷர வேகம் என்ற யோக வேகத்தில் ஸ்ரீ வித்யாகணபதி மூல மந்த்ரத்தை ஜபம் செய்கின்றனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் சேர்த்து மொத்தம் 10 லித்தர்கள் ஜபம் செய்கின்றனர். அவர்கள் ஸ்ரீ குருநாதரின் வாக்குப்படி—

- 1) கணேச பரம ஹம்ஸானந்த நாதர் (ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள்)
- 2) மஹாகணேச பரமஹம்ஸானந்த நாதர்
- 3) பரசிவ பரமஹம்ஸானந்தநாதர்
- 4) பரப்ரஹ்ம பரமஹம்ஸானந்தநாதர்
- 5) ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மபரமஹம்ஸானந்தநாதர்
- 6) சிவானந்தநாதர்
- 7) விமலானந்தநாதர்
- 8) பாஸுரானந்தநாதர்
- 9) குழந்தையானந்தநாதர்
- 10) த்ரைவிங்க ஸ்வாமிகள்

இவர்களில் 2-5 ஸ்வரூபங்கள் ஸ்ரீகுருநாதரே.

$12000 \times 10 = 1,20,000$ திவ்ய ஸ்வரூபங்கள் ஜபம் செய்து இதுவரை யோக பீடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளால் அர்க்யம் மூலமாக 8 கோடி கோடிக்கு மேல் ஸ்ரீ வித்யா கணபதிக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. தபோவனத்தில் ஜபம் செய்யும் போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஸ்தூல சரீரமும் இங்கு பீடத்தில் வழக்கம் போல் இருக்கும். யாரும் எந்த விதவெளிப்புற வித்தியாசங்களைக் கண்டுகொள்ள முடியாது. முன்னர் ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்வாமிகளை 2-3 நாட்கள் அல்லது ஒரு வாரம் பேதாபேதத்தில் அழைத்துச் சென்று திரும்ப கொண்டு விடுவார். ஸ்தூல சரீரத்தில் பேதாபேத யோகத்தை நீக்கியவுடன் அந்த 2-3 நாட்கள் ஸ்தூல சரீரத்தில் நடந்த

செயல்கள் எதுவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கும் சரியாகத் தெரியாது. தற்போதோ 26-11-2002 முதல் தொடர்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வருடத்தில் ஒரு சில நாட்களைத் தவிர, தபோவனஜபத்திற்காக முழுவதுமாய் பேதாபேதத்தில் தான் இருக்கிறார். 2-3 மாதத்துக்கு ஒருமுறை மந்தர் அர்க்யம் விடுவதற்காக மட்டும் பீடத்திற்கு வரும்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பேதாபேத யோகத்தில் இருந்து நீக்கப்படுவார். அப்படி வரும்போது பீடத்தில் இருக்கிற 12 மணி நேரத்திற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு லோக ப்ரக்ஞன் இருக்காது. பீடத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் சரியாகத் தெரியாது. சரீரமும் பீடத்தில் இருப்பு கொள்ளாது. அதனால் ஸ்ரீ குருநாதர் ஆணைப்படி பீடத்தைப் பூட்டி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எங்கும் வெளியில் செல்லாமல் பார்த்துக் கொள்வோம்.

4. ஸஹஜ ஸமாதி :-

ஸ்வாமிகள் எப்போதும் அனாயாஸ மந்தர மனனத்தில் இருப்பதால், பல நேரங்களில் ஸஹஜ ஸமாதிக்குச் சென்று விடுவார். இதில் வெளிப் பார்வைக்கு எல்லோருடனும் ஸாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டு சரீரத்தின் மூலமும் எல்லா செயல்களையும் செயலாற்றிக் கொண்டும் இருப்பார். பின்னால் ஒரு ஸமயம், நடந்த செயல்களைல்லாம் அவருக்குத் தெரியும் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, எந்தச் செயலையும் அவர் அறிந்திருக்கமாட்டார். மனம் த்யானத்தில் லயித்து விடுவதால் சரீரம் இயந்திரம் போல வெளிச் செயல்களைச் செய்து கொண்டிருக்குமே தவிர ஸ்வாமிகளுக்கு லோக ப்ரக்ஞன் இருக்காது.

5. ஆவிர்பாவ ஸ்வரூபம் :-

பல நேரங்களில் ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சரீரத்தில் வெளியில் எந்தவித வித்யாஸமும் தெரியாதவாறு வந்து போவார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மாதிரி அதே குரவில் பேசுவார். நாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தான் பேசுகிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க, உள்ளே ஸ்ரீ குருநாதர் இருந்து கொண்டிருப்பார். துளி கூட வித்யாசம் நம்மால் கண்டு பிடிக்க

முடியாது. இதுவே “ஆவிர்பாவ ஸ்வரூபம்” இந்த ஸமயம் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளும் ஸ்வாமிகளின் நினைவில் சரியாக இருக்காது. இதைப் பிறிதொரு ஸமயம்தான் நம்மால் உணர முடியும்.

6. ஹடயோகம் :-

ஸ்ரீ குருநாதரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் சேர்ந்து மாடியில் யோக பீடத்தில் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு இதுவரை ஏறக் குறைய 30 தடவைகள் யோக தீக்கோக்காகவும் வேறு சில காரணங்களுக்காகவும் ஹடயோகம் செய்திருக்கிறார்கள். ஹடயோகத்தின் போது ஸ்ரீ குருநாதரும் பாஞ்ச பெளதிக சர்ரத்தில் ஸ்தூல ஸுபத்தில் யோக பீடத்திற்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அப்யாஸம் கொடுப்பதற்காக இந்த யோகத்தைத் தானும் செய்வார். இதில் ஸாதகர் உடலை, தலை, இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள், முண்டம் என 6 பிரிவுகளாகப் பிரித்து மறுபடி யோக முறையில் சேர்ப்பார். ஒரு துளி ரத்தம் கூட வெளியில் சிந்தாது. இதைப் பற்றிய விளக்கங்கள் மிகவும் ரகசியமானவை என்பதால் விளக்கப்பட்டவில்லை. பீடத்தில் நடக்கும் ஹடயோகத்தையும் யாரும் பார்க்க அனுமதி கிடையாது. இது இரவில்தான் நடக்கும்.

7. அந்தர்முகதீகோக் :-

இது ஒரு யோகதீகோக். ஸ்ரீ குருநாதர், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு இதுவரை ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட அந்தர்முக தீகோக்களை அருளியிருக்கிறார். இது ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவரில் உள்ள தபோவனத்தில் அல்லது திருவண்ணாமலையில் நடக்கும் தீகோக். இதை நாம் காணமுடியாது. இதில் குருவின் 1) சிரஸ், 2) இரண்டு கண்கள், 3) புருவமத்தி, 4) வாய், 5) நெஞ்சுக்குழி, 6) ஹ்ருதயம், 7) தொப்புள், இவைகளில் இருந்து மிகவும் உஷ்ணமான யோகாக்னி சிஷ்யனது அந்தந்த பாகங்களுக்குள் செல்லும்.

இது முடிந்ததும் மதுபர்க்கம் போன்ற ஒரு பானத்தைக் குருநாதரும், சிஷ்யரும் அருந்துவர். அதை அருந்திய சிறிது

நேரத்திற்குப் பிறகு தான் இருவரின் சர்ரமும் சரியான நிலைக்கு வரும். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தனக்கு முதல் அந்தர்முக தீக்கூ ஆனதும்தான் மஹாமேருச்சுங்கத்திலுள்ள ஸ்ரீகாமேச்வரியின் ஆணைப்படி இப்போது நாம்பாடும் குருகீத்தைப் பாடினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இப்பிறவியில் ஸங்கீதம் கற்றவரல்ல. ஸங்கீத ஜ்ஞானமும் துவியும் இல்லாதவர் என்றே சொல்லலாம். ராகங்களைக் கூட சரியாக கண்டுபிடிக்கத் தெரியாதவர். அப்படிப்பட்டவர் ஸ்ரீ குருநாதர் - அம்பாளின் அனுக்ரஹத்தால் ஸ்வரசுத்தமாக ஸ்ரீகுருநாதர் ஆணைப்படி தன் முற்பிறவியில் சிவானந்தநாதர் என்ற நாமதேயத்தில் பாடிய ஸ்ரீ கோமதி அம்பாளைப் பற்றிய “ஹரிஹரபுர வாஸினி” என்கிற கல்யாணி ராகத்தில் அமைந்த ஸம்ஸ்கருத ஸாஹித்யத்தைத் தயானம் செய்து எழுதிப் பாடினார். இன்றும் இது பூஜையில் தினம் பாடப்பட்டு வருகிறது.

விக்ரஹம் ப்ரதிஷ்டை செய்வதற்கு முன்பே ஸ்வாமிகள் தசமஹாஸித்திகளையும் வென்றுவிட்டார். ஸ்ரீ கோமதி அம்பாள், ஸ்ரீ குருநாதர் அனுக்ரஹத்தால் ஒவ்வொரு ஸித்தி தேவதையும் பெளர்ணமி அன்று கனவில் வந்து செய்யும் பரீகூஷகளில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வெற்றி பெற்று ஸித்திகளுக்குத் தான் மசியாமல், ஸித்திகளைத் தன் வசமாக்குக் கொண்டார். இன்றும் எல்லா ஸித்திகளுக்கும் தலைவியான ஸர்வகாமஸித்தி அடிக்கடி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கனவில் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் செய்த ஜபத்தைத் தானமாக வாங்கிக் கொள்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் உணர்ந்துள்ளோம். இரவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கனவில் ஸ்ரீ குருநாதரோ, ஸ்ரீ கோமதி அம்பாளோ, ஸித்தி தேவதைகளோ வந்தால், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களிடம் பேசுவதை மட்டும் பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் எங்களால் கேட்க முடியும். ஸ்ரீ குருநாதரோ, ஸ்ரீ கோமதி அம்பாளோ, ஸித்தி தேவதைகளோ ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் பேசுவதை நாங்கள் கேட்க முடியாது.

ஸ்ரீகுருநாதர் ஸ்வாமிகளுக்கு ஆயிரம் அந்தர்முக தீக்கூ முடிந்ததும் கடந்த விஷாவர்ஷத்திய வியாச பெளர்ணமியில் ப்ரஹ்மமாஸன ஸரோவர தீர்த்தக் கரையில் (ஜூலை 2001)

துரியாதீத (அதிவர்ணாச்ரம) பரமஹம்ஸ ஆச்ரம தீக்ஷ்ணயை அனுக்ரஹத்துக்கு அருளினார். ஸ்வாமிகளை குருநாதருக்குக் கொடுத்த “ாடா” என்ற முறையில் எனக்கும் ஸ்வாமிகள் மூலமே ஸ்தூல சரீரத்தில் யோக பீடத்திலேயே 30-11-2001 அன்று துரியாதீத ஹம்�ஸாச்ரம தீக்ஷ்ணயை அருளப் பெறும் பாக்யம் பெற்றேன். தற்போது எனக்குதுரியாதீத மஹாஹம்ஸ தீக்ஷ்ணக்கான ‘ஜபங்கள்’ நடந்து வருகின்றன.

நானுக்கு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் யோகநிலை மாறிவருகிறது என்பதை அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் சிஷ்யர்கள் அறிவார்கள். ஸ்ரீஸ்வாமிகள் தற்போது பேதாபேத நிருபண ஸ்தங்கம் யோகத்தில் இங்கு யோக பீடத்தில் இருக்கும் ஸ்தூல சரீரத்தைத் தவிர 12,180 திவ்ய சரீரங்களில் கீழ்க்கண்ட இடங்களில் அகில உலக நலனிற்காக ஜபம் செய்து வருகிறார்.

1. ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவருக்கு மேல் உள்ள மஹாதபோவனத்தில் - 12036 நபர்கள்
2. திருவண்ணாமலையின் ஸ்தங்கம் சிகரத்திலுள்ள ஸத்யோஜாதம், வாமதேவம், அகோரம், தத்புருஷம், சாசாந்யம், யோகாக்னிக் குண்டங்களில் (6×6) = 36 நபர்கள்.
3. மஹாமேரு ச்ருங்கத்தில் 36 நபர்கள்.
4. மஹாகைலாஸ ச்ருங்கத்தில் 36 நபர்கள்.
5. காச்மீர குறையிலுள்ள யோகாக்னி குண்டத்தில் - 36 நபர்கள் (மொத்தம் 12,180 நபர்கள்).

இது தவிர “ஏகாதசாவதானம்” என்கிற ஸ்வரூபங்கள்.

இதுவரை நடந்த முக்ய நிகழ்ச்சிகள் :-

26-11-1993 - ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்வப்னம்

8/9-1-1994 - ஸ்ரீ சங்கரன் கோயிலில் ஸ்வாமிகளுக்கு கோமதி அம்பாளின் பிலத்வார தீக்ஷ்ண

ஏப்ரல் 1994 - மதுரையில் குழந்தையானந்தர் மீனாக்ஷி ஸந்திதிகளில் மஹாஷோடசி, ராஜமாதங்கி மந்தரங்கள் தீக்கை

13-8-1996 - ஸ்ரீ குருநாதர் படம் ப்ரதிஷ்டை

13-6-1997 - வார்ஷிக ஓஷாடச கணபதி நாம ஸமாராதனை ஆரம்பம்

17-8-1997 - ஸ்ரீ வித்யாகணபதி விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை

20-9-1997 - ஸ்ரீஸ்வாமிகளிடம் யோக க்ரியைகள் ஆரம்பம் - ஸ்ரீ குருபாதுகாமந்த்ரோபதேசம்

ஸெப்டம்பர் 97ல் - என்னிடமிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை குருநாதர் தானம் வாங்கிக் கொண்டது.

31-10-1998 - அந்தர்முக தீக்கை - ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவர யாத்ரா

19-11-1998 - ஸ்ரீஸ்வாமிகள் தீக்ஷாவஸ்தர ஸ்வீகரணம்

29-11-1998 - பிடவாஸ்து பூஜை

17-11-1999 - முதல் பூர்ணபக்ஷ அதித்ரிசதீ அர்ச்சனோத்ஸவ ஆரம்பம்

19-5-1999 - ஸ்ரீ வித்யாகணேச நிகேதத்தில் க்ருஹப்ரவேசம், விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை

19-11-1999 - எனக்கு ஸ்ரீவாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி மந்த்ரோபதேசம்

11-12-2000 - ஸ்ரீஸ்வாமிகளுக்கு ஆயிரம் அந்தர்முக தீக்கைகள் பூர்த்தி, குண்டல - கங்கணதாரணம்

15-1-2001 - த்யான மண்டப - கட்டடப் பணிதுவக்கம்

11-3-2001 - த்யான மண்டபத்தில் யந்தர் ப்ரதிஷ்டை

ஜூலை 2001 - வ்யாஸ பெளர்ணமியில் ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவர தீர்த்தக் கரையில் ஸ்ரீ குருநாதரால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பரமஹம்ஸாச்ரம தீக்கை

24-11-2001 - எனக்கு வைதிக ஸந்தியாஸம்

20-11-2001 - எனக்கு ஹம்ஸாச்ரம தீகை

3. பாமர மக்களுக்காக ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தமிழில் உபதேசித்து அருளிய “ஸ்ரீ மஹாகணபதி ப்ரார்த்தனா மஹாமந்த்ரம்”

1) கலியுக ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமும் பரம கருணாமூர்த்தியுமான ஸ்ரீ மஹாகணபதி நமக்கு எல்லா விக்னங்களையும் நீக்கி,

2) நம் மனதிலுள்ள எல்லா அசட்டு எண்ணங்களையும் அழித்து,

3) நல்ல எண்ணங்களையே கொடுத்து,

4) எப்போதும் அவரிடம் சஞ்சலமில்லாத ஸ்திரமான பக்தி இருக்கும்படி செய்து,

5) அவருடைய ப்ர்தியை அனுக்ரஹிக்க,

6) அவரைப் பரிபூர்ண சரணாகதி அடைவோமாக.

— — —
மேற்கண்ட மந்த்ரத்தை மஹாகணபதி ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம் ஆரம்பிக்கும்போது சொல்லி வருகிறோம். இது தமிழில் இருப்பதால் எல்லோருக்கும் எளிதில் பொருள் விளங்கும். ஸ்ரீ குருநாதர் இங்கு சொல்லும் அர்த்தம் ப்ரஹ்ம தத்வத்தை விளக்கக் கூடியதாகவும், இதில் மந்த்ரசாஸ்த்ரத்தில் உள்ள ஸ்ரீ மஹாகணபதியின் மூலமந்த்ரத்தில் அடங்கியிருக்கம் ஸக்ஷமத்தை பற்றியதாகவும் உள்ளது.

ரஹஸ்ய அர்த்தம் :-

இதில் ஸ்ரீ மஹாகணபதியின் மூலமந்தரமே மிகவும் ஸக்ஷமமாக உள்ளது. முழுமுதற்கடவுளான ஸ்ரீ மஹாகணபதிக்கு மொத்தம் 11 ஸ்வரூபங்கள். அவை

1 - 2 - யானை முகமான ஸ்ரீ மஹாகணபதி — வல்லபாம்பா என்ற மஹாலக்ஷ்மி ஸ்வரூபங்கள்

3 - ப்ரணவம் அல்லது காயத்ரி அல்லது பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம்

4 - 5 - லக்ஷ்மி-விஷ்ணு ஸ்வரூபங்கள்

6 - 7 - பார்வதி— பரமேச்வர ஸ்வரூபங்கள்

8 - 9 - ரதி—மன்மத ஸ்வரூபங்கள்

10 - 11 - பூ - பூபதி ஸ்வரூபங்கள்

இப்போது ப்ரார்த்தனா மந்த்ரத்திலுள்ள ஆறு பகுதிகளின் அர்த்தத்தைத் தனித்த னியே பார்ப்போம்.

1) முதலில் யானை முகமான ஸ்ரீ மஹாகணபதி — ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மீ ஸ்வரூபங்களால் நமக்கு இம்மை மறுமையில் உள்ள எல்லா விதமான இன்னல்களையும் நீக்குகின்றார்.

2) பின்பு ப்ரணவம் அல்லது காயத்ரீ அல்லது பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தால் நம் மனத்தில் சூடிகொண்டுள்ள எல்லா அசட்டு எண்ணங்களையும் போக்குகின்றார்.

3) பின்பு அந்த மனதில் லக்ஷ்மீ, விஷ்ணு ஸ்வரூபங்களால் நல்ல எண்ணங்களைக் கொடுக்கின்றார்.

4) பார்வதி, பரமேச்வர ஸ்வரூபங்களால் எப்போதும் அவரிடம் கலங்காத, திடமான பக்தி இருக்கம்படி செய்கிறார்.

5) ரதி, மன்மத ஸ்வரூபங்களால் அவருடைய ப்ரீதியை, அதாவது, அன்பை உபாஸகனுக்கு அள்ளி வழங்குகிறார்.

6) மேற்கண்டவற்றைப் பெறுவதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்னளவும் ஸந்தேஹமில்லாத எண்ணத்துடன் பூர்ணமாக எந்தவித அஹங்காரம் இல்லாமல் அவரை நமஸ்காரம் செய்து சரணடைய வேண்டும். அப்படிநாம் சரணடைவதற்கும் உதவியாய் அவர் பூ, பூபதி ஸ்வரூபங்களாய் இருந்து நமஸ்காரம் செய்யும் நம்மைத் தாங்கி அருள்புரிகிறார்.

2. ப்ரார்த்தனா மந்த்ரத்தில் ஸ்ரீ மஹாகணபதி மூலமந்தரம் அடங்கியிருக்கும் ஸ்ரீக்ஷம் :

(இது மஹாகணபதி மூலமந்தரம் உபதேசம் ஆனவர்கள் இதன் பெருமையை உணரும் பொருட்டு சொல்லப்படுகிறது. மூலமந்த்ரத்தைத் தகுந்த குருக்கள் இடமிருந்து முறையாக உபதேசம் பெறாமல், புத்தகத்தில் இருந்து பார்த்து சொல்லவே கூடாது).

ப்ரார்த்தனா மஹாமந்த்ரத்தில் ஆறு பகுதிகளைப் பார்த்தோம். பீஜாகஷரங்களுடன் கூடிய மூலமந்தரமும் ஆறு பகுதிகளாகி அந்தந்த தேவதா ரூபமாய் இருந்து நம்முடைய ப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றித் தருகிறது. மூலமந்த்ரத்தில்

பகுதி 1) “கம் கணபதயே ..... ஸ்வாஹா” என்ற பகுதியாக இருந்து (ஸ்ரீ மஹாகணபதி, ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மீ ஸ்வரூபங்களால் நமக்கு எல்லா இன்னல்களையும் நீக்குகிறார்.

2) “ஓம்” என்ற ப்ரணவ ரூபமாய் இருந்து நம் மனதிலுள்ள எல்லா அசட்டு எண்ணங்களையும் போக்குகிறார்.

3) “ஸ்ரீம்” என்ற பீஜாகஷரமாகி ஸ்ரீ - ஸ்ரீபதி ஸ்வரூபங்களால் நல்ல எண்ணங்களைக் கொடுக்கிறார்.

4) “ஹரீம்” என்ற பீஜாகஷரமாகி பார்வதி - பரமேச்வர ஸ்வரூபங்களால் அவரிடம் கலக்கமில்லாத திடமான பக்தியைத் தருகின்றார்.

5) “கலீம்” என்ற பீஜாகஷரமாகி ரதி - மன்மத ஸ்வரூபங்களால் அவருடைய அன்பை அருஞுகிறார்.

6) “கலெளாம்” என்ற பீஜாகஷரமாகி பூ - பூபதி ஸ்வரூபங்களால் அவரை நமஸ்காரம் செய்யும் நம்மைத் தாங்கி அருஞுகிறார்.

இங்கு ‘ஸ்ரீ மஹாகணபதி’ என்ற சொல் சிவனது புதல்வனான பிள்ளையார் என்பவரை மட்டும் குறிப்பதல்ல. “கணானாம் பதி: கணபதி:” என்றபடி அகில உலகங்களுக்கும் ஆதாரமான மூலப் பொருள்களின் கூட்டத்தை

தோற்றுவித்தவராகவும், அதை ஆள்பவராகவும் உள்ளவர் என்று பொருள். எனவே ஆதி மூலமான மஹாகணபதி எல்லா தோற்றங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட பரம்பொருள்.

4. உபாஸனா யோகபீட குறிக்கோள் - தினசரி நடக்கும் பூஜைகள் - வருட உத்ஸவங்கள் :

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இக்கலியுகத்தில் அகில உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களின் நலனுக்காகச் சொல்லும் உயர்ந்த தத்வம் 'சரணாகதி தத்வம்' என்கிற ஆத்ம ஸமர்ப்பண தத்வம். இவ்வகில் நாம் அனுபவித்து வரும் துண்பங்களும், இன்பங்களும் பொய்யானவை. காலத்தால் அழியக் கூடியவை. முற்பிறவிகளில் செய்த விளைப் பயனால் ஏற்பட்டவை. உண்மையில் நமது துண்பம் என்பது பிறப்பு - இறப்பு என்ற சம்லே. இதிலிருந்து மீண்டு நாம் நமது உண்மையான பேரானந்த நிலையில் திளைக்க வேண்டும் என்பதே மனிதப் பிறவியின் குறிக்கோள். இதற்கு முதற்படி, நாம் நமது இன்ப - துண்பங்களுக்காக குறுகிய நோக்கில், சுயநலத்துடன், கடவுளிடம் வேண்டிக் கொள்ளாமல் நமது ஜீவனை அவரிடம் பூர்ணமாய், மனத்தளவில் ஒப்படைத்து சரணாகதி அடைவதே. தர்மத்திற்கு எதிரான கார்யங்களைச் செய்யாமல், செய்கிற நல்ல கார்யங்களையும் கடவுளுக்கு என்று அர்ப்பணிக்க வேண்டும். இந்தச் செயல் மூலம் அகில உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் நலம் உண்டாகி, நமக்கும் மிகுந்த நன்மை உண்டாகும். யோக பீடத்தில் நடக்கும் பூஜைகள் மற்றும் உத்ஸவங்கள் அனைத்தும் மேற்கண்ட முறைப்படி, அகில உலகநலனுக்காகவே செய்யப்படுகின்றன.

தினசரி பூஜைகள் மற்றும் வருட உத்ஸவங்கள் :-

ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனை என்பது மிகவும் கடுமையான நியதிகள் அடங்கியது. இதில் பல முறைகள் உள்ளன. இங்கு ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு உபதேசித்துள்ள முறை எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. அந்தர்முக தீக்கூடி பெற்றவர்களால் மட்டுமே செய்யக் கூடியது.

1) ஸித்தயோக முறைப்படி தினமும் இருகால பூஜை. காலை 5.30 - 11.00 பூஜையின் போது ஸ்ரீ மஹாகணபதி, ஸ்ரீ லலிதா மற்றும் ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணங்கள், ஸ்ரீமத் ஸாந்தரகாண்ட ஸப்தஸர்க பாராயணம், ஸ்ரீமத் பாகவத பாராயணம் மற்றும் ஸ்ரீ வித்யாகணபதி பர்யாய ஜபம் யந்த்ரரங்களுக்கு அபிஷேகம், மிச்ராவரண அர்ச்சனை, பர்யாய அர்ச்சனை, லகு ஸாவாஸினீ பூஜா, ஸ்ரீ குருபூஜா, கீதம் - ஆகியவை நடக்கின்றன.

பிற்பகல் 2.00 - 4.00 ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை அல்லது தூர்கா ஸப்தசதி மூல பாராயணம்

மாலை 4.00 - 6.00 - ஸ்வாமிகளை தர்சிக்கும் நேரம்

இரவு 6.00 - 7.30 - உபன்யாஸம்

இரவு 7.30 - 8.00 அர்த்த ஜாம பூஜை, கீதம், தீபாராதனா

இங்கு 'பர்யாயம்' என்பது ஸ்ரீ குருநாதர் ஸித்தக்ரமத்தில் சொன்ன கீழ்கண்ட மந்த்ரங்களின் தொகுப்பு :-

1) கணபதி அதர்வசீர்ஷ உபநிஷத், 2) ஸ்ரீ ருத்ரம், 3) ஸ்ரீ சமகம், 4) ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதி, 5). ஸௌந்தர்யலஹரியில் முக்யமான பத்து ச்லோகங்கள் (1,6,8,11,32,33,47,59,60,100) (6) தேவ்யதர்வசீர்ஷ மூலமந்த்ரம், 8) ஸ்ரீ வித்யாகணபதி பரமத்தவ மாலா மந்த்ரம்.

மேற்கூறிய எட்டு மந்திர தொகுப்புகளும் சேர்ந்தது ஒரு பர்யாய ஜபம். விசேஷ நாட்களில் 12 பர்யாய ஜபம் நடைபெறும். மற்ற நாட்களில் குறைந்தது நான்கு அல்லது ஒரு பர்யாய ஜபம் நடக்கும். அர்ச்சனை, ஜபம் எல்லாமே ஸித்தயோக க்ரமத்திலுள்ள த்ரிபுடைகரண முறைப்படி நடக்கின்றன. இந்த முறையைத் தகுந்த குருக்களிடமிருந்தே நேரிடையாக பெற வேண்டும் என்பதால் இங்கு விளக்கப்படவில்லை.

விக்ரஹத்திற்குப் பெளர்ன்மி, ஸங்கடதூர சதுர்த்தி தினங்களில் மட்டும் அபிஷேகம். தினசரி ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனா மண்டலத்திலுள்ள குருபாதுகை, நர்மதேச்வரர்,

பஞ்சலோஹ பூரீ மஹாகணபதி - பூரீ சக்ர யந்த்ரங்களுக்கு மட்டும் அபிஷேகம், மிச்ராவரண அர்ச்சனை என்பது 19 ஆவரணங்கள் கொண்டது. பூரீ மஹாகணபதிக்கு ஐந்து, பூரீ சக்ரத்திற்கு ஒன்பது, பூரீவித்யாகணபதிக்கு ஐந்து என மொத்தம் 19. இதற்கு முன்னும் பின்னும் சில ரக்ஷாமந்த்ரங்கள். மிச்ராவரண அர்ச்சனைக்குப் பிறகு விக்ரஹத்திற்கு தினசரி ஆறு பர்யாய அர்ச்சனைகள் நடக்கின்றன. வார்ஷிக ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தில் 1331 பர்யாய (8 லக்ஷம்) அர்ச்சனைகளும் மற்ற நான்கு உத்ஸவங்களிலும் 726 பர்யாய (4 1/2 லக்ஷம்) அர்ச்சனைகளும் நடக்கின்றன.

2) ப்ரதி வெள்ளியிலும் நித்ய பூஜையைத் தவிர பிற்பகல் (4-6 மணி) பூரீகணபதி - பூரீலவிதா - ஸஹஸ்ரநாம - பூரீருத்ர - பூரீ லவிதாத்ரிசதி அர்ச்சனைகள் மற்றும் பூர்ண மந்த்ர புஷ்பாஞ்ஜலி.

3) ப்ரதி ப்ரதோஷம் - நித்ய பூஜையைத் தவிர பிற்பகல் (4-6 மணி) ப்ரதோஷ பூஜை.

4) ப்ரதி பெளர்ணமி - நித்ய பூஜையைத் தவிர விடியற்காலை 5.30 மணிக்கு த்யான பீடத்தில் ப்ராண ப்ரதி ஷ்டை யந்த்ரத்திற்கு அபிஷேகம், பூர்ண மந்த்ர புஷ்பாஞ்ஜலி- பிற்பகல் 6-8 மணி பூரீ வித்யாகணபதிக்கு பெளர்ணமி பூஜை - பூரீகணபதி - பூரீலவிதா ஸஹஸ்ரநாம - பூரீருத்ர - பூரீலவிதாத்ரிசதி அர்ச்சனைகள் மற்றும் பூர்ண மந்த்ர புஷ்பாஞ்ஜலி.

5) ப்ரதி ஸங்கடஹர சதுர்த்தி - நித்ய பூஜையைத் தவிர விடியற்காலை 3.30 முதல் பூரீ வாஞ்சாகல்பலதா பூரீ வித்யாகணபதி ஹோமம், காலை 10.00 முதல் 2.00 வரை பூரீகணபதி அதர்வசீர்ஷ உபநிஷத் ஜபம் (1008 முறை). மாலை ஸங்கடஹரசதுர்த்தி அபிஷேகம், பூரீகணபதி - லவிதா ஸஹஸ்ரநாம - பூரீருத்ர - பூரீலவிதாத்ரிசதி அர்ச்சனைகள்.

6) வருடத்திற்கு ஐந்து உத்ஸவங்கள்:- (ஆனி, புரட்டாசி, தை மற்றும் பங்குனி மாத அமாவாஸ்யை முதல் ஸங்கடஹர சதுர்த்தி முடிய) விநாயக சதுர்த்திக்கு முன்வரும் பெளர்ணமி

முதல், விநாயக சதுர்த்திக்கு பின்வரும் ஸங்கடஹர சதுர்த்தி முடிய வார்ஷிக ப்ரஹ்மோத்ஸவம்.

ஒவ்வொரு உத்ஸவத்தின் போதும் “ஸாவாஸினி பூஜை, ஒரு வடுக பூஜை, கன்யாபூஜை, தம்பதி பூஜை மற்றும் நான்கு லக்ஷத்திற்கு மேல் அர்ச்சனை.

7) ஒவ்வொரு வருஷமும் வார்ஷிக ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தின் போது 16 வேத அத்யயனம் செய்யும் ப்ரஹ்மசாரிகளை வைத்து 16 கணபதிகளை ஆவாஹனம் செய்து “ஷோடஶ கணபதி நாமயஜ்ஞ ஸமாராதனை” - 128 முறை ஸ்ரீ மஹாணபதி ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம். அடுத்த நாள் 16 ஸாவாஸினிகளை வைத்து “ஷோடஶ ஸாவாஸினை ஸமாராதனை.

8) அகில உலக நலனுக்காக, ப்ரதி ஞாயிறு பிற்பகலில் பல ஆலயங்களில் ஸ்வாமிகளே முன்னின்று “சதுர்லக்ஷ நாம பாராயணங்கள்”, உபதேசித்து நடத்தி, மக்களை நல்வழிப்படுத்தி, அருளாசி வழங்கி வருகிறார்கள். ஆலயங்களில் நடக்காத ஞாயிறன்று யோகபீடத்திலேயே பிற்பகல் 3 முதல் 5 மணி வரை “லக்ஷ பாராயணத்தை” நடத்துகிறார்கள்.

9) ஸ்ரீ குருநாதர் சொல்லும் எளிமையான கோட்பாடுகளை கடைப்பிடிக்கக் கூடிய பக்தர்களுக்கு, அவரவர் குடும்ப நலனுக்குரிய மந்த்ரங்களையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே ஸித்தயோக முறைப்படி உபதேசித்து அருளுகிறார்கள்.

5) ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனா தத்வம் - ஸ்வரூப விளக்கங்கள் :-

ஸ்ரீ வாஞ்சா கல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி (மந்த்ரநாமதேயம் - வித்யாகணேச:

1) ஆணுமில்லை, பெண்ணுமில்லை, அலியுமில்லை, மனிதனுமில்லை, மிருகமுமில்லை, தேவனுமில்லை, அசரனுமில்லை.

- 2) ப்ரஹ்மமும் ப்ரஹ்மசக்தியும் சேர்ந்த ஐக்ய ஸ்வரூபம்
- 3) ஸ்ரீ மஹாகணபதியும், ஸ்ரீ மஹாஷோட்சியும் சேர்ந்த - சிவசக்தி - ஸம்யுக்த ஸ்வரூபம்
- 4) ஷண்மதங்களையும், உள்ளடக்கிய ஷண்மதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஸ்வரூபம்.
- 5) ஐந்து தொழில்களையும் உள்ளடக்கிய, ஐந்து தொழில்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஸ்வரூபம்.
- 6) பரிபூர்ண அத்வைத (நிர்குண ப்ரஹ்ம) நிலைக்கு முந்தைய கடைசி நிலை.
- 7) மூர்த்தியின் ஸ்வரூபம் கழுத்திற்கு மேல் யானை முகமும் கழுத்திற்குக் கீழ் மங்கை உருவமும் கொண்டது. ப்ரஹ்மாவின் ப்ரபஞ்ச ஜீவராசிகளின் படைப்பிற்குள் அடங்காத அதற்கப்பாற்பட்ட - ஆண், பெண், அலி, மனிதன், மிருகம், அசுரன் முதலிய பாகுபாட்டிற்குள் அடங்காத எல்லா வரையறைகளையும் கடந்த புதுமையான ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மமும், ப்ரஹ்மசக்தியும் சேர்ந்த ஐக்ய ஸ்வரூபம் :-

சுத்த அல்லது நிர்குண ப்ரஹ்மத்திற்கு எந்தவித உருவமோ, செயலோ, வரையறையோ, மற்ற எந்த கட்டுப்பாடோ இருப்பது ஸாத்தியமில்லை. அதனை வார்த்தைகளால் விவரிக்க ஸாத்யமில்லை. அந்த வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாத. மனதால் த்யானிக்க முடியாத, ஜஞானிகளால் மட்டுமே உணர்ந்து லயப்படக் கூடிய பேரானந்த நிலை. அதில் உபாஸனைக்கே இடமில்லை. இங்கு சொல்லக்கூடிய ‘ப்ரஹ்மம்’ என்ற சொல் சராசரி மக்களுக்கு புரிவதற்காக அந்த பெரிய நிலையைக் கோடி காட்டுவதற்காக வந்த சொல். ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி சொல்லும்போது ‘தான் பலவாக ஆக நினைத்தது. அந்த நினைப்பிலேயே அதற்கே உரித்தான யோக மாயையால் ப்ரஹ்மசக்தி வெளிக்கொணரப் பெற்று ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ஏற்பட்டது’ என்பார்கள். எனவே நிர்குண ப்ரஹ்மத்தின் சக்தி வெளிப்பாடே ப்ரஹ்மசக்தி. ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியின் போது

நிர்குண ப்ரஹ்மத்தில் வயமடைந்ததனைத்தும் அதற்கே உரித்தான யோகமாயையால் ப்ரபஞ்சமாக விரிவாகிறது. பெரியோர்கள் அந்த ப்ரஹ்மசக்திக்குப் பெண்டுவத்தையும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஆண் உருவத்தையும் தந்து வழிபாட்டை அமைத்தார்கள். உலகிலும் கருவிற்கு ஆதாரமான ‘பிந்து’ ஆணிடமிருந்து வெளிப்பட்டு அதைப் பெண் தாங்கி கர்ப்பத்தில் போவித்து ‘சிசவாக’ உரிய காலத்தில் வெளியில் கொண்டு வருவது என்பதே இயற்கை நியதி. எனவே தான் எல்லா சக்திகளுக்கும் ஆதாரமான மூலசக்தியான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஆண் உருவத்தைத் தந்தார்கள். யோக மாயை மூலம் வெளிப்பட்ட ப்ரஹ்ம சக்திக்குப் பெண் உருவத்தைத் தந்தார்கள். சுத்த ப்ரஹ்மம் தனித்த நிலையில் ப்ரபஞ்ச ஸ்ரஷ்டி இல்லை. அது செயலற்ற ஸத்சிதானந்த நிலை. இந்த ப்ரஹ்மத்தவத்தை விளக்கினால் இதுவே ஸாரம் என்று பூஜீ குருநாதர் கூறுவார்.

“அவளின்றி நானுண்டு, நானின்றி அவளில்லை.
அதில் லயித்தவனுக்கு அவனுமில்லை, நானுமில்லை”

இங்கு ‘நான்’ என்பது நிர்குண ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ‘அவள்’ என்பது ப்ரஹ்மசக்தி ஸ்வரூபம். ‘அதில் லயித்தவன்’ ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானி.

மஹாப்ரளயத்தின் போது ப்ரஹ்மசக்தியைத் தன்னுள் அடக்கி, அதன் மூலம் அநேக கோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களையும் தன்னுள் அடக்கி, எந்தச் செயலும் இல்லாத எல்லாவரையறைக்கும் அப்பாற்பட்ட தனித்த நிர்குண ப்ரஹ்மமே மிஞ்சகிறது. அது ஒன்றே எக்காலத்திலும் அழியாது, நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருப்பது. இதுதான் ‘நான்’.

‘அவள்’ என்ற ப்ரஹ்மசக்தியோ பரப்ரஹ்மத்தில் மறைந்தோ, ஸ்ரஷ்டியின்போது வெளிக்கொணரப்பட்டோ உள்ளதே தவிர ப்ரஹ்மமின்றி அதற்கு தனி இருப்பு இல்லை.

‘அதில் லயித்தவனுக்கு’ அதாவது, ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிக்கு ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்ம சக்தி என்றே தெரியாத செயலற்ற நிலைத்திக்கிறது. இதைத்தான் ‘திருமூலரும்

‘பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தை மறைத்ததுபார்முதல் பூதம்
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை’

என்றார்.

எனவே நிர்குண ப்ரஹ்மோபாசனை, சுத்த ப்ரஹ்மோபாசனை, ஆத்மோபாசனை என்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிற - ‘அந்தர்முகமான’ (உள்நோக்குடன் கூடிய) பல கோடி மனிதர்களில் யாரோ ஒருவருக்கு ஸித்திக்கக் கூடிய, யோக முறையே ‘அந்தர்முகோபாஸனை’. அந்தச் சொல்லும் நமக்கு புரிவதற்காகவே சொல்லப்பட்ட சொல். உபாஸனை என்றாலே ‘தரிபும்’ வந்து விடுகிறது. ‘தரிபுடி’ என்றால் மூன்று பொருள்கள். அவை உபாஸகன், உபாஸனா தெய்வம், உபாஸனை. இந்த மூன்றும் அழிந்த நிலையிலேயே ஐஞானிக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்திக்கும். அப்போது அவன் செயலற்ற நிலையில் இருக்கிறான். அந்த நிலைக்கு முன் அவன் செய்யும் யோக முறைக்கே ‘உபாஸனை’ என்ற பெயர்.

‘நாம் ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனையில் பார்ப்பது ‘பஹிர்முக உபாஸனை’ - வெளிப்புற வழிபாடு. மாயையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நாம் தெய்வத்திற்குள்ளேயும், நாமம் உருவம் என்கிற மாயையை ஏற்றி மூள்ளை மூள்ளாலேயே எடுப்பது போல், மாயையை வைத்துக் கொண்டே மாயையை ஜெயிக்க முற்படுகிறோம். அதற்கு நியதிகரும், விதிமுறைகரும் தேவைப்படுகின்றன. அந்த விதிமுறைகளை அனுசரித்தே ஷண்மதங்களிலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு புருஷ ஸ்வரூபத்தையும், பரப்ரஹ்ம சக்திக்கு ஸ்தரீ ஸ்வரூபத்தையும் தந்து இரண்டையும் சேர்த்து வழிபட்டார்கள். அதனால்தான் உலகில் சிலர் தனித்த சிவஜையோ, தனித்த சக்தியையோ வழிபடுவது சரியல்ல என்று கூறுகிறார்கள். ஷண்மதங்களில் காணாபத்யம் - ஸ்ரீ வல்லபாம்பாஸமேத ஸ்ரீ மஹாபணபதி. கெளமாரம் - ஸ்ரீ வள்ளி, தேவசேனா ஸமேத ஸ்ரீ சுப்ரமணியர். சைவம் - ஸபரிவார ஸ்ரீ ஸாம்ப பரமேஸ்வரர். சாக்தம் - ஸ்ரீ காமேச்வராங்கஸ்த்த ஸ்ரீ காமேச்வரி. வைஷ்ணவம் -

ஸ்ரீ தேவீ, பூதேவீ ஸமேத ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு. ஸெளரம் - ஸ்ரீசாயா, ஸாவர்சலாம்பாஸமேத ஸ்ரீகுர்ய நாராயணர். மேலே சொல்லப்பட்ட ஆறு மதங்களிலும் பரப்ரஹ்மம் ஆணாகவும், பரப்ரஹ்ம சக்தி பெண்ணாகவும் தனித் தனி உருவங்களில் உள்ளன. இங்கு ஸ்ரீவித்யாகணபதியிலோ அந்த இரண்டு உருவங்களும் சேர்ந்து ஒரே உருவத்தைப் பெற்றுவிட்டன. 3, 6 ஸ்ரீ மஹாகணபதியும் ஸ்ரீ மஹாஷோடசியும் சேர்ந்த சிவசக்தி ஸம்யுக்த ஸ்வரூபம், பரிபூர்ண அத்வைத நிலைக்கு முந்தைய கடைசி நிலை ஸ்ரீ மஹாகணபதி - ஸ்ரீ வல்லபாம்பா ஸமேத ஸ்ரீ மஹாகணபதி ஸ்வரூபம்

இங்கு வல்லபாம்பா - ப்ரஹ்மசக்தி, ஸ்ரீ மஹாகணபதி - பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், ஸ்ரீ காமேச்வரி - பரப்ரஹ்மசக்தி, ஸ்ரீ காமேச்வரர் - ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், இரண்டிலும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் என்று சொல்வது நிர்குண அல்லது சுத்த ப்ரஹ்மம் அல்ல. ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டு நமக்குப் புரியும்படி நிர்குண நிலையில் இருந்து கீழ்றங்கி வந்த நிலை என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நிர்குண ப்ரஹ்மத்தில் வ்யவஹாரம் இல்லை. எல்லா வரையறைகளையும் கடந்த எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளான அது ஸகுண ரூபமான மஹாகணபதியாகவோ, காமேச்வரனாகவோ இருக்க முடியாது என்பதுதான் உண்மை. பின்னர் அந்த நிலையை நாம் புரிந்து கொள்வதற்காகவே நமக்கு ஜிஞானத்தைக் கொடுப்பதற்காகவே இறங்கிய ஸகுண நிலை என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சுத்த ப்ரஹ்மம் இந்த நிலைக்கு இறங்கினாலும் தன் உண்மை நிலையிலிருந்து எப்போதும் மாறாமல் தான் இருக்கும். இதற்குப் பெரியோர்கள் தாமரை இலைத் தண்ணீரை உதாரணமாகக் கூறுவர்.

ஸ்ரீ மஹாகணபதி, ஸ்ரீ மஹாஷோடசி ஆகிய இரண்டு ஸ்வரூபங்களிலும் ப்ரஹ்மமும், பரப்ரஹ்மசக்தியும் தனித்தனியே ஆண், பெண்ணாக தோன்றுகிறார்கள். பூரணமான ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணங்களுடன் இருக்கிறார்கள். இங்கு ஸ்ரீ வித்யாகணபதியிலோ ஆணாகவும் இல்லை.

பெண்ணாகவும் இல்லை. அவியாகவும் இல்லை. ஆனால் படைப்பின் வரையறைக்குள் அடங்காத புதிரான ஸகுண ஸ்வரூபம்.

ஆன், பெண் என்ற இரண்டு உருவங்களாக, இரண்டு உடல்களுடன் இருந்தது ஒரே உடலாகி விட்டது. இங்கு த்வைதம் (இரண்டு) என்பது 'அத்வைதம்' (இரண்டற்ற நிலை) ஆகிவிட்டது. ஆனாலும் ஸகுண ரூபம் இருப்பதாலும் சுத்த அல்லது நிர்குண ப்ரஹ்ம நிலைக்குப் பொருந்தாததாலும் 'பரிபூர்ண அத்வைத நிலைக்கு முந்தைய கடைசிநிலை என்கிறோம்.

4&5 ஷண்மதங்களையும் உள்ளடக்கிய ஷண்மதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஸ்வரூபம்/ஜந்து தொழில்களையும் உள்ளடக்கிய ஜந்து தொழில்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஸ்வரூபம் :-

ஸ்ரீ வித்யாகணபதியின் மந்த்ரநாமம் 'வித்யாகணேச:' 'வித்யா' என்றால் உலகில் படிப்பு என்று பொருள். பொதுவாக நாம் உலகியல் படிப்பைத் தான் படிப்பு என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். உண்மையில் 'வித்யை' என்பதற்கு 'எதை அறிந்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாக ஆகுமோ' அந்த பரம்பொருளை அறிவதற்கு உதவும் படிப்பு என்று பொருள். 'அஜ்ஞான' நிலையில் இருந்து நம்மை 'ஜ்ஞான' நிலைக்குக் கொண்டு வரும் உயர்ந்த அறிவே வித்யை. கணேச: என்றால் 'கணானாம் ஈச:' கணம் என்றால் அகில உலகிற்கும் ஆதாரமான மூலப் பொருள்கள். அனைத்திற்கும் தலைவன்/தாங்குபவன்/பாதுகாப்பாளன் என்று பொருள். எனவே 'வித்யாகணேச: என்ற சொல் எல்லாவிதமான தெய்வங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள ஒரு பெயர். மந்த்ர சாஸ்த்ரத்திலுள்ள ஸ்ரீ வித்யாகணேசரின் த்யான ச்லோகம் :

தூம்யா வி஭ாஜமாந் ஧ृதகலश மஹஶங்கலம்யா முஜாம்யா

விஜாபூராதி வி஭஦்஦யமுஜமஸுந் நாகமூஷ் திநேந்தம்.

ஸந்யாஸின்஦ுரவர்ண ஸ்தன்஭ரனமித் துந்தில் சந்தாங்கூடம்

கண்டாடுஷ்வ் கரிந்த் யுவதிமயம஧ோ நௌமி வியாகணேஶம் ॥

ஓடுகலஶ மஹாஶ்வலாப்யா ஓடாப்யா முஜாப்யா விப்ராஜமான் அம்ருத
கலசத்தையும், மஹாச்சுநங்கலையையும் தாங்கி இருக்கும் இரண்டு
கைகளால் விளங்குபவரும் விஜாபூராதி விப்ர ஦க்ஷமுஜ் - (ஸ்ரீ
மஹாகணபதி த்யானத்தி லுள்ளபடி) மாதுளை முதலியவற்றைத்
தாங்கும் கைகளால் விளங்குபவரும், அருண - உதய ஸுரர்யனின்
நிறமுடையவரும், நாங்மூர்தி - பாம்புகளை அணிகளாக உடைய
வரும், திரெந் - முக்கண்களை உடையவரும், ஸந்யாஸின்஦ுரவர்ண -
ஸந்த்யாகாலத்திலுள்ள ஸிந்தூர நிறத்தவரும், ஸ்தன்஭ரனமித் -
ஸ்தனங்களின் பாரத்தால் குனிந்தவரும், துந்தில் - தொந்தி உடைய
வரும், சந்தாங்கூடம் - சந்த்ரரைச் சூடியவரும், கண்டாடுஷ்வ் கரிந்த் -
கழுத்திற்குமேல் யானையாகவும் அஷோ யுவதிமய் - கீழே மங்கை
உருவமாகவும் உள்ள வியாகணேஶம் நௌமி - வித்யா கணேசரை
வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரீ வித்யா கணபதி விக்ரஹத்தின் தத்துவம் :-

பகவானுக்குப் பன்னிரு திருக்கரங்களும்
துதிக்கையுமாக பதிமூன்று திருக்கரங்கள். வலது
திருக்கரங்களில் கீழிருந்து மேலாக

1. அம்ருத கலசம் (காமேச்வரர்), 2. மாதுளை (மஹாகணபதி), 3. கதை (ஸுரர்யநாராயணர்), 4. கரும்புவில் (மன்மதன்), 5. சூலம் (பரம சிவன்), 6. சக்ரம் (மஹாவிஷ்ணு).
இடது திருக்கரங்களில் மேலிருந்து கீழாக, 7. சங்கு (மஹா லக்ஷ்மி), 8. பாசக் கயிறு (பரமேச்வரி), 9. உட்பல புஷ்பம் (ரதி),
10. நெற்கதிர் (சாயா - ஸுவர்ச்சலை), 11. உடைந்த தந்தம் (வல்லபாம்பாள்), 12. மஹா ச்சுநங்கலா (காமேச்வரி), 13. துதிக்கையில் ரதன் கலசம் (நிர்குண ப்ரஹ்மம்).

ஸ்வாமியின் (14) வலது கண் ஸுரர்யன், 15. இடது
கண்-சந்த்ரன், 16. நெற்றிக் கண். யோகாக்னி ஆக இந்தப்
பதினாலும் ஸ்வாமியிடம் விண் மதங்களையும் மாயையையும்
நிர்க்குண ப்ரஹ்ம தத்துவத்தையும் பஞ்ச க்ருத்யங்களையும்
விளக்குகின்றன.

2,11 காணாபத்யம் - அனுக்ரஹம்

16. கெளமாரம் - ஸம்ஹாரம்:

4,9,15 சாக்தம் - ஸ்ருஷ்டி

5,8 - சைவம் - ஸம்ஹாரம்

6,7 வைஷ்ணவம் - ஸ்த்திதி

3,10,14 ஸெளரம் - திரோதானம்

1,12 மஹாமாயா - மாயாதத்வம்

13,16 நிர்குண ப்ரஹ்மம் - ப்ரஹ்மதத்வம்

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள விளக்கத்தில் இருந்து இவை எளிதாக விளங்கும். ஸ்ரீ வித்யாகணபதியின் வலது பக்கக்கீழ்க்கையில் இருந்து ப்ரதக்ஷிணமாக இடது பக்கக் கீழ்க்கை வரை ஆயுதங்கள் வருகின்றன.

காணாபத்யம் - மாதுளம் பழமும், தன்னுடைய உடைந்த தந்தமும்

கெளமாரம் - நெற்றிக்கண்

சாக்தம் - கரும்புவில், உத்பலபுஷ்பம், இடது கண்ணான சந்த்ரன்

சைவம் - சூலமும், பாசக்கயிறும்

வைஷ்ணவம் - சங்கும், சக்ரமும்

ஸெளரம் - கதை, நெற்கதீர், வலது கண்ணான சூரியன்

மஹாமாயா - அம்ருத கலசம், மஹாசிருங்கலை

நிர்குண ப்ரஹ்மம் - நெற்றியிலுள்ள யோகாக்ணி மற்றும் துதிக்கையில் உள்ள ரதன கலசம்

ஐந்து தொழில்கள் :-

ஸ்ருஷ்டி - கரும்புவில், உத்பல புஷ்பம், இடது கண்ணிலுள்ள சந்த்ரன்

ஸ்திதி - சக்ராயுதமும், சங்கும்

ஸம்ஹாரம் - சூலமும் பாசக் கயிறும்

திரோதானம் - கதை, நெற்கதிர், வலது கண்ணிலுள்ள ஸ்திரியன்

அனுக்ரஹம் - மாதுளம் பழம், உடைந்த தந்தம்

மஹாமாயா - அம்ருத கலசம் மஹா ச்ரங்கலை

நிர்குண ப்ரஹ்மம் - நெற்றிக் கண்ணின் யோகாக்ஷி, ரத்ன கலசம்.

7. மூர்த்தியின் ஸ்வரூபம் கழுத்திற்கு மேல் யானை முகமும், கழுத்திற்கு கீழ் மங்கை உருவமும் கொண்டது. ஸ்ரீ மஹாகணபதியிலும் ஸ்ரீ மஹாஷோடாசியிலும் தனித் தனியாக இருந்த ப்ரஹ்மமும், ப்ரஹ்ம சக்தியும் ஒன்றாகி கழுத்திற்கு மேல் யானை முகத்துடனும் கழுத்திற்குக் கீழ் மங்கை உருவத்துடனும் காட்சி அளிக்கிறார்கள். யானை முகம் என்பது ஸ்ரீ மஹாகணபதி - சிவ ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம். கழுத்திற்குக்கீழ் மங்கை உருவம் என்பது ஸ்ரீ மஹாஷோடாசி சக்தி - ப்ரஹ்ம சக்தி ஸ்வரூபம். ப்ரஹ்மமும் ப்ரஹ்ம சக்தியும் ஒன்றாகி ஒரே உடம்பாகி விட்டன. இங்கு மேலே சொன்ன மற்றொரு ஸ்திரமத்தையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். ‘ப்ரஹ்மசக்தி’ ப்ரஹ்மத்தினுள் அடங்கும். ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்ம சக்தியில் அடங்காது (இதைத்தான் ‘நானின்றி அவளில்லை அவளின்றி நானுண்டு. என்பதில் விளக்கினோம்).

மஹா ப்ரளயத்தின் போது ப்ரஹ்ம சக்தி ப்ரஹ்மத்தினுள் செயலற்று ஒடுங்கி விடுகிறது. நிர்குண ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்று ஆகிவிடுகிறது. இந்த தத்வத்தை நாம் கற்பனை செய்து பார்க்கலாமேயொழிய அனுபவிப்பது என்பது முடியாது - ஏனென்றால் ஸ்ரங்டிக்கு முன்னும் லயத்திற்கும் பின்னும் ஒரு அனுபவமும் இல்லை.

ஸ்ரீ வித்யா கணபதி ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் முக்யத்துவத்தைக் காட்டுவதாக அமைகிறது. உடலிற்கு

முக்கியமானது முகம். ப்ரஹ்மம் அந்தர்யாமியாக இல்லாத நிலையில், ப்ரஹ்மசக்திக் கு இருப்பு இல்லை.

கழுத்திற்கு மேல் யானைமுகமும், கழுத்திற்குக் கீழ் மங்கை உருவமும் படைப்பிற்குப் பொருந்தாதது. மங்கையின் உடம்பு யானைத் தலையைத் தாங்காது. ஆனால் இங்கு தாங்குகிறது. இவ்வாறு இயற்கை வரையறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு இருப்பதாலேயே, நிர்குணப்ரஹ்மத்திற்குரிய சில நிலைகள் வந்துவிடுவதாலேயே அத்வைத நிலைக்கு முந்தைய கடைசி நிலை என்று சொல்கின்றோம். யானைத் தலையைக் கவனித்தால் வலது பக்கம் தந்தம் இல்லாமல் பெண் யானையாகவும் இடது பக்கம் தந்தத்துடன் ஆண் யானையாகவும் உள்ளது. ‘அர்த்தநாரீச்வர ஸ்வரூபத்திலோ இடது பக்கம் பெண்ணாகவும் வலது பக்கம் ஆணாகவும் உள்ளது. இங்கு அந்த நியதியும் மாறிப் புதுமையாக உள்ளது. கழுத்திற்குக் கீழ் மங்கை உருவம் என்பதும் லக்ஷணங்களுக்குப் புறம்பாகவே உள்ளது. பெண்களின் அழகே கொடியிடை. இங்கோ ஸ்ரீ வித்யாகணபதி பருத்த தொந்தியுடன் இருக்கிறார். பெண்கள் நளினமான ஆபரணங்களையே அணிவர். இங்கு இவரோ கொடிய விஷயப் பாம்புகளை ஒட்டியானமாகவும், வளையல்களாகவும் அணிந்துள்ளார். இரண்டு கண்களுடன் இல்லாமல், யோகிகளும் ஸித்த புருஷர்களும் தயானம் செய்யக் கூடிய மூன்றாவதான நெற்றி நடுவில் யோக (அக்னி) நேற்றர்த்தையும் கொண்டுள்ளார். இப்படி பல விதங்களில் நிர்குணப்ரஹ்மத்தின் நிலையை நெருங்குவதால் ‘அத்வைத’ நிலைக்கு முந்தைய கடைசி நிலை என்கிறோம்.

‘ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா’ என்ற சொல்லுக்குஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்வாமிகளுக்குக் கொடுத்த விளக்கங்கள் :-

1. ‘ஸ்ரீ வாஞ்சாகல்பலதா’ என்பதற்குக் கற்பகக் கொடி போல், தெய்வீக அருள்நிறைந்த, விரும்பியதைக் கொடுக்கக் கூடிய, தெய்வீகக் கொடி என்று பொருள்.

2. வாஞ்சாகல்பலதா - வாஞ்சா - கல்ப - லதா ‘வாஞ்சா’ என்றால் விருப்பம் அல்லது ஆசை. இது ஜீவனுக்கு எப்படி

ஏற்படுகிறது? என்பது கேள்வி. இந்த உயர்ந்த மனிதப் பிறவியை அடையும் முன்னெல்லாருஜீவனும் அதனதன் பல பிறவிகளில், அதனதன் கர்ம பலனுக்கு ஏற்பாடு முன்று நிறைய ஸத்வாஸைனகளையும், தூர்வாஸைனகளையும் தன்னுள் பதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த வாஸைனகளில் ஏற்றமும், குறைவும் அதனதன் கர்ம பலன்களையும், அஹங்காரத்தையும் பொருத்ததே. நாம் முன் சொன்ன விருப்பம் அல்லது ஆசை என்பதற்கும் தற்போது சொன்ன வாஸை என்பதற்கும் உள்ள தொடர்பை அறிவோம். ‘வாஸனா’ என்பதுதான் ஒவ்வொரு ஜீவனின் விருப்பு, வெறுப்புகளுக்கு மூல காரணமாக இருப்பது. ஒவ்வொரு ஜீவனும் பல பிறவிகளில் பல உடல்களை அடைந்து பல நற்செயல்கள். தீய செயல்கள் செய்து, கால க்ரமத்தில் உடலை இழந்து, மறுபிறவி எடுக்கின்றது. ப்ரஹ்ம சக்தி நற்செயல்களையும், தீய செயல்களையும் முறையே ஸத்வாஸனா, தூர்வாஸனா என்ற பதிவலைகளாக மாற்றி அந்தந்த ஜீவசக்தியில் ஏற்றிவிடுகின்றது. இந்த வாஸைனகளின் அடிப்படையில்தான் ஒவ்வொரு ஜீவனின் மறுபிறவியும் நிர்ணயமாகின்றது. ஸத்வாஸைனகள் அதிகமாக இருந்தால் உயர்ந்த பிறவி, தூர்வாஸைனகள் அதிகமாக இருந்தால் தாழ்ந்த பிறவி. ஜீவனின் பரம லக்ஷ்யமான மோகஷ்ததை அடைவதற்கு பல பிறவிகளில் ஏற்படுத்திக் கொண்ட வாஸைனகளை அழிக்க வேண்டும். ‘வாஸனாக்ஷயம்’ ஸித்திக்காமல் மோகஷம் ஸித்திக்காது.

மனத்தின் இயல்பான ஸங்கல்ப விகல்பங்களை எழாமல் செய்து நல்ல செயல்களையும், தீய செயல்களையும் பலனற்றதாக்கி மனோநாசம் செய்து காலக்ரமத்தில் பிறவியை முடித்ததும் ஜீவனில் வாஸனாக்ஷயம் ஏற்பட்டு முக்கியை அடைகிறான். அந்த மனோநாச நிலைக்கு நாம் உயர முதலில் தீய எண்ணங்களைக்குறைத்து, முழுதும் நல்ல எண்ணங்களாக மாற்றி ஸத்விஷயங்களிலும் ஈச்வரனது ஸகுண மந்தர ஸ்வரூபங்களிலும் மனதை த்யானிக்கச் செய்ய வேண்டும். அந்தத் தீய எண்ணங்களை முதலில் நல்ல எண்ணங்களாக

மாற்றப் பயன்படும் மருந்துதான் கல்பம். ஸாதகனின் மனத்தில் உள்ள எல்லா தீய எண்ணங்களையும் அழிக்கிறது. அந்த இடத்தில் நல்ல எண்ணங்களைக் கொண்டு வந்து ஈச்வரனின் ஸாத்விகமான ஸகுண மந்த்ர ஸ்வரூபங்களை த்யானிக்கிறது. ஸாதகன் பக்குவமடைய பக்குவமடைய அந்த உபாஸனா ஸகுண ப்ரஹ்மத்தின் அனுக்ரஹத்தால் அதனுடைய உண்மையான அழியாத எங்கும் நிறைந்த நிர்குண ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து மனோநாசத்தையும் வாசனாக்ஷயத்தையும் பெற்று மோக்ஷ நிலையை அடைய வைக்கிறது. 'லதா' என்றால் மிகவும் உயர்ந்தது. இந்த பிறவிப் பினி என்ற பெரிய வியாதியைப் போக்கக் கூடிய மிகவும் உயர்ந்ததான் மருந்து 'வாஞ்சாகல்பலதா என்று பொருள்.

வாஞ்சாகல்ப -லதா முன் யுகங்களில் யோகிகளாலும், வித்த புருஷர்களாலும், ரிஷிகளாலும் மிகவும் ரகசியமாகவும் சர்த்தையாகவும் போற்றி வாய் வழியாகவே பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த மந்த்ரஸம்ஹிதைக்கு 'வாஞ்சாகல்ப' ஸம்ஹிதை என்று பெயர். (தற்போது நியமம் இல்லாததால் அந்த ஸம்ஹிதை அழிந்து போய்விட்டது) இதில் மோக்ஷ பர்யந்தம் ஸகல விதமான புருஷார்த்தங்களையும் தரக்கூடிய கோடிக் கணக்கான மந்த்ரங்களும், க்ரமங்களும், நியமங்களும் கூறப் பட்டிருக்கும். அந்த கோடிக்கணக்கான மந்த்ரங்களில் மிகவும் சிறந்ததான் 'லதா' கொடிபோன்ற மந்த்ரமே 'ஸ்ரீ வித்யா கணபதி மந்த்ரம்' என்று பொருள்.

இந்த மந்த்ரத்திற்கு மற்றொரு பெருமையும் உண்டு. மஹாமந்த்ரங்களான பாலா, பஞ்சதசீ என்ற இரண்டு ப்ரஹ்ம சக்திகளும், ஸ்ரீ மஹாகணபதி, ப்ரஹ்ம காயத்ரீ என்ற இரண்டு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபங்களால் “ஸம்புஷ்கரணம்” செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த ஸாக்ஷமத்தை மந்த்ர சாஸ்த்ரம் அறிந்த குருமார்க்களிடமிருந்தே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

(6) ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், ஸ்ரீ குருநாதர் செய்யும் யோகக்ரியைகள் - தீக்ஷ்கள் - யோக பிடத்தில் நடக்கிற உபாஸநா யோகங்கள்.

யோக பீடத்தில் ஸ்ரீ குரு நாதரின் விளக்கப்படி நான்குவிதமான உபாஸநா யோகங்கள் நடைபெறுகின்றன. இந்த நான்கிலுமே ஸ்ரீஸ்வாமிகளுக்கு ஸ்ரீகுருநாதரால் பூர்ண தீக்கூடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அவை - 1) தேவதா உபாஸநா யோகம் எனும் ஸ்ரீவித்யா கணபதி உபாஸநா யோகம். (2) ஜப உபாஸநா யோகம் எனும் புரச்சரண உபாஸநா யோகம். (3) பஞ்சஸாமரஸ்ய உபாஸநா யோகம் எனும் மோகஷ உபாஸநா யோகம். (4) ஆத்ம ஸமர்பண உபாஸநா யோகம் எனும் குண்டலினீ உபாஸநா யோகம்.

இந்த நான்கு யோகங்கள் ஒன்றொன்றிலும் 5 உட்பிரிவுகள் உள்ளன.

தேவதா உபாஸநா யோகத்தில் :- (1) மூல மந்த்ர உபாஸநா, (2) நர்மதேச்வர உபாஸநா, (3) யந்த்ரோபாஸநா, (4) விக்ரஹோபாஸநா, (5) விக்ரஹத்தில் நிர்குண ப்ரஹ்ம ஜக்யோபாஸநா. (ஸ்ரீ வித்யா கணபதி பரம தத்வமாலா மந்த்ரோபாஸநா).

2. ஜப உபாஸநா யோகத்தில் :- (1) மூல மந்த்ர ஜபம், (2) ஹோமம், (3) தர்பணம், (4) மார் ஜநம், (5) ப்ராம்ஹண போஜநம்.

மேற்சொன்ன இரண்டு யோகங்களும் யோக பீடத்தில் ஸ்தூலமாக நடந்து வருபவையே. இதை யாவரும் அறிவர். இவற்றை வெளிப்படையாக எவரும் பார்க்கலாம். எனவே இவை இரண்டும் “ஸ்தூல உபாஸனை” அல்லது “பஹிர்முக உபாஸனை” என்ற பிரிவில் சேர்ந்தவை.

மூன்றாவதான பஞ்சஸாமரஸ்ய உபாஸனா யோகமும், நான்காவதான ஆத்ம ஸமர்ப்பண உபாஸனா யோகமும் அந்தர்முக தீக்கூடு பெற்ற மஹாஸித்த புருஷர்களால் மட்டுமே செய்யக் கூடிய மிகவும் கஷ்டமான உபாஸனா யோகங்கள், இவை ஸ்தூலமான கண்களால் பார்த்துப் புரிந்துகொள்ள முடியாததாதலால் “ஸுக்ஷ்மோபாஸனா” அல்லது

“அந்தர்முகோபாஸனா” என்ற பிரிவைச் சேர்ந்தவை.

இந்த நான்கு யோகங்களையும் ஸ்ரீ குருநாதரின் அனுக்ரஹத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி யோகபீடத்தில் இன்றும் செய்து வருகிறார்கள். இந்த நான்கு யோகங்களிலும் சேர்த்து மொத்தமாக 63 யோகக் க்ரியைகள், யோக பீடத்தில் நடந்து வருகின்றன.

3. பஞ்ச ஸாமரஸ்ய உபாஸனா யோகம் (மோகேஷாபாஸனா யோகம்)

இதில் 5 உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அவை : - (1) ஸ்ரீ குரு உபாஸனா, (2) மந்த்ரோபாஸனா, (3) யந்த்ரோபாஸனா, (4) மூலதேவதோபாஸனா, (5) ஆத்மோபாஸனா.

இது ஒரு அந்தர்முகோபாஸனா. இதை வெளிப்படையாக எல்லாரும் பார்க்கும்படி செய்வது இயலாது, இதன் “பரமலக்ஷ்யம்” சிஷ்யனுக்கு மந்த்ரத்தை நேரிடையாக உபதேசித்த ஸ்ரீகுரு, ஸ்ரீகுரு உபதேசித்த மந்த்ரம், அந்த மந்திரத்திற்குரிய யந்த்ரம், அந்த மந்த்ர, யந்த்ரத்திற்குரிய மூலதேவதா ஸ்வரூபம் மற்றும் சிஷ்யன் இந்த ஐந்திற்கும் வேறுபாடு இல்லாது, தரிபும் மறைந்து, ஐந்தும் ஒன்றே என்று “அத்வைத ஸித்தி” அனுபவத்தில் சிஷ்யனுக்கு ஏற்பட்டு அதில் திலோக்க வேண்டும் என்பதே. உண்மையில் அது கிடைத்தவுடன் அனுபவம், உபாஸனை, ஸ்ரீகுரு, சிஷ்யன், மந்த்ரம், யந்த்ரம், மூலதேவதை என்ற தனைத்தும் மறைந்துவிடும். ஏனென்றால் ப்ரஹ்மலயத்தில் எந்தவித உணர்விற்கும், செயலுக்கும் இடமில்லை. அது ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யமான மோகஷமே. அதனால்தான் இதை மோகேஷாபாஸனா யோகம் என்றும் சொல்கிறார்கள்.

இந்த யோகத்தை அப்யஸிக்கிற சிஷ்யன், முதலில் தனக்கு மந்த்ரத்தை நேரிடையாக உபதேசித்த தனது ஸ்ரீகுருவிடம், தவைத பாவத்தைத் தான் பார்க்க வேண்டும். தான் ஸ்ரீ குருவைவிட எல்லாவற்றிலும் தாழ்ந்தவன். அவருக்கு தாஸன் (அடிமை). அவரது அனுக்ரஹத்தால் தனக்கு மந்த்ரம், உபாஸனை மற்றும் ஞானம் ஸித்திக்கும்

என்ற திடமான குருபக்தியும், எண்ணமும் மனத்தில் பதிய வேண்டும். தன்னைத் தனியாகப் பிரித்துக் கொண்டு, மற்ற ஸ்ரீகுரு, மந்த்ரம், யந்த்ரம், மூல தேவதா ஸ்வரூபம் என்ற நான்கிலும் “ஏகத்வ” பாவத்தைக் கொண்டு வர அப்யாஸம் செய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ குருவைவிட மந்த்ரம் முக்யம் என்றும், மந்த்ரத்தைவிட யந்த்ரம் முக்யம் என்றும், யந்த்ரத்தைவிட மூல தேவதா ஸ்வரூபம் முக்யம் என்றும், எண்ணுவதை அடியோடு விட வேண்டும். மாருக ஸ்ரீ குரு ஸ்வரூபத்திலேயே எல்லாவற்றையும் பார்க்க முயற்சிசெய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ குருவின் வெவ்வேறு ஸ்வரூபங்களே இந்த மந்த்ரம், யந்த்ரம், மூலதேவதா ஸ்வரூபம் என்ற நினைப்பு மனத்தில் ஆழத்தில் பதிய வேண்டும். அதற்காகக் குதர்க்மாக ஸ்ரீ குருபாதுகா மந்த்ரத்தை மட்டும் சொல்லி, ஸ்ரீ குருவை மட்டும் உபாஸித்து, மந்த்ரம், யந்த்ரம், மூல தேவதா ஸ்வரூபம் இவைகளைப் புறக்கணித்து விடவும் கூடாது. ஸித்தர்களின் ஸங்கல்பத்தில் கூறுவது போல், “‘ஶ்ரீ ஸுராஜா, ஶ்ரீ ஸுராஸிந்’ என்ற முறைப்படி, எனது ஸ்ரீ குருவின் ஆணையால், ஸ்ரீ குருவைத் தவிர் வேறுபடாத, மந்த்ரம், யந்த்ரம், மூல தேவதா ஸ்வரூபம் இவற்றைத் த்யானிக்கிறேன், உபாஸிக்கிறேன். என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்ரீ குரு சொன்ன நியமப்படி உபாஸனையைச் செய்ய வேண்டும். இப்படி செய்தாலேயே நமது பூர்ணமான குரு பக்தியால், சதுஸ்ஸாமரஸ்யம் ஏற்படும். குருவின் அனுக்ரஹத்தாலேயே, சிஷ்யன் தனது ஜீவனை ஸ்ரீ குருவிடம் அர்பணித்து லயமடைந்து, பஞ்ச ஸாமரஸ்யம் ஸித்தித்து மோக்ஷம் ஸித்திக்கும். பஞ்ச ஸாமரஸ்யம் ஸித்தித்தால் அங்கு எந்த செயலும், உணர்வும் இல்லை. அதுவே ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யம் - மோக்ஷம். அது ஸ்ரீ குருமூலம்தான் ஸித்திக்கும் என்பதையே சாஸ்தரம் சொல்கிறது. ஆகவே ஸ்ரீ குரு ஆணையிட்ட உபாஸனா வழியைத் தவிர, உபாஸனையைத் தாண்டிய வேறு உபாஸனை எதுவும் இல்லை என்பதே இந்த யோகத்தின் ஸாரம். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இதைப் பூர்ணமாக அப்யஸித்து, அனுபவித்த மஹாஸித்த புருஷர். ஸ்ரீ

மூலவித்யா பஞ்சதசீயின் 15 அர்த்தங்களில் ஒன்றுக இதையும்
ஸ்ரீ பாஸ்கரராயர் ‘வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தில்’
விளக்குகின்றார்.

4. ஆத்ம ஸமர்ப்பண உபாஸனா யோகம் (குண்டலினீ (உபாஸனா யோகம்)

இதிலும் 5 உட்பிரிவுகள் உள்ளன. அவையாவன : -

1. ஆஸன உபாஸனா ஸித்தி (ஸ்தால சரீரஸித்தி)

2. ப்ராணாயாம உபாஸனா ஸித்தி (ஸ்தால சரீர ஸித்தி)

3. ஸ்தம்பன உபாஸனா ஸித்தி (ஸ்தம்பம் சரீர ஸித்தி)

4. தசமஹா உபாஸனா ஸித்தி (ஸ்தம்பம் சரீர ஸித்தி)

5. நிர்யாண உபாஸனா ஸித்தி (காரண சரீர ஸித்தி)

முன் சொன்னது போல் இதுவும் “ஸ்தம்பம் அல்லது
அந்தர்முகோபாஸனா யோகம்”

இந்த உபாஸனையால் உண்டாகும் பல ஸித்திகளை,
உபாஸகன் சிறிதும் சுயநலத்திற்காகவோ, இப்பூவுலகில் புகழ்
பெறுவதற்காகவோ உபயோகிக்கவே கூடாது. இந்த
யோகத்தை உபதேசிக்கும் விஷயத்தில் குருமார்களும்,
சிஷ்யனிடமிருந்து மிகவும் கண்டிப்பான “வாக்கு” வாங்கிக்
கொண்டே செய்வார்கள். இதில் ஏதாவது தவறு நேர்ந்தால்
கடுமையான குருத்ரோஹத்திற்கு ஆளாக நேரிடும்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இந்த ஸித்திகளை ஸ்ரீ குருநாதரின்
ஆஜையின்படியே லொகோபகாரத்திற்காகவும் மற்ற
ஸித்தர்களுக்குத் தீக்கூ கொடுக்கும் போதும் மட்டும்
உபயோகிப்பார்கள்.

இவற்றில் ஆஸன ஸித்தியும் ப்ராணாயாம ஸித்தியும்
ஸ்தாலசரீர ஸித்தியாகும். ஸ்தம்பன ஸித்தியும்
தசமஹாஸித்தியும் ஸ்தம்பம் சரீர ஸித்தியாகும். நிர்யாண
ஸித்தியே காரண சரீர ஸித்தியாகும். இவ்வாறு ஸித்தர்கள்
வரிசைப்படுத்துவர். இதற்குக் குண்டலினீ உபாஸனா யோகம்

என்ற பெயரும் உண்டு. முன் சொன்ன மூன்று யோகங்களைக் காட்டிலும் இது மிக சிரமமானது. கடும் நியமங்கள் அடங்கியது. ஆஸனப்ராணாயாம யோகங்களைவிட ஸ்தம்பன - தசமஹா ஸித்தி உபாஸநாயோகம் மிகவும் கடினம். நிர்யாண உபாஸநா யோகம் எல்லா வற்றையும் விட உக்கிரமான தொன்று. இதில் 38 யோகக் க்ரியைகள் உள்ளன.

இந்த யோகங்களைக் கைதேர்ந்த மஹாஸித்த புருஷரான ஸ்ரீ குருநாதர் ஸ்தூலமாகப் பக்கத்திலிருந்து அவரது நேர்ப்பார்வையில்தான் அப்ப்யஸிக்க வேண்டும். ஸ்ரீ குருநாதர்தான் அவருடைய சிறந்த அனுபவத்தால், சிஷ்யன் இந்த யோக முறையைப் பயிலும் போது இடையிடையே ஏற்படுகிற ச்ரமங்களைப் புரிந்து கொண்டு நீக்க இயலும்.

இதில் ஆஸன ப்ராணாயாம உபாஸஞ ஸித்திகள், சர்வத்தில் பின் வரக் கூடிய ஸ்தம்பன - தசமஹா - நிர்யாண யோகங்களை அனுகூலமாகச் செய்வதற்கு உதவக் கூடியவை.

ஸ்தம்ப்பன உபாஸநா ஸித்தியில் 16 ஸ்தம்ப்பனங்கள் உள்ளன. “ஆகாசஸ்தம்ப்பனம், 2. வாயு ஸ்தம்ப்பனம், 3. அக்னி ஸ்தம்ப்பனம், 4. ஜல ஸ்தம்ப்பனம், 5. பிருதிவீ ஸ்தம்ப்பனம், 6. ஓஷ்திஸ்தம்ப்பனம், 7. அன்னஸ்தம்ப்பனம், 8. புருஷஸ்தம்ப்பனம், 9. மனஸ்ஸ்தம்ப்பனம், 10. புத்திஸ்ததம்ப்பனம், 11. சித்த ஸ்தம்ப்பனம், 12. அஹங்காரஸ்தம்ப்பனம், 13. சரீர ஸ்தம்ப்பனம், 14. சரீர அர்த்தஸ்தம்ப்பனம், 15. சரீர மஹாஸ்தம்ப்பனம், 16. ஜீவஸ்தம்ப்பனம். இவற்றில் ஆகாசம் முதல் அஹங்காரம் முடிய உள்ள 12 ஸ்தம்ப்பனங்களால் ஸாதகன் தனது யோக சக்தியால் அதனதன் செயல்களை அடக்கி ஆள்கிறார்.

சரீர ஸ்தம்பனத்தில் சிஷ்யனுக்கு யோகாவஸ்தையாலோ, சரீர உபாதைகளாலோ, சரீரம் சிரமப்படும்போது ஸ்ரீ குருநாதர் அவருடைய யோக சக்தியால் சில மணிநேரங்களுக்கு சரீரத்தை ஸ்தம்ப்பனம் செய்து உபாதை நீங்கியபின் ஸ்தம்ப்பனத்தை எடுப்பார். இதில் ஸமயத்திற்குத் தகுந்தாற் போல் கை, கால், கண், காது முதலியவை இயங்காதிருக்கும்.

சரீர அர்த்தஸ்தம்ப்பனத்தில் குருநாதரது யோக சக்தியால் சிஷ்யனது சரீரம் ஸாதாரணமாக இயங்கும். சரீரத்தின் உபாதை நீங்குவதற்கான சிகித்தஸ்களைச் செய்த பின் ஸ்தம்ப்பனத்தை எடுப்பார். அர்த்த ஸ்தம்ப்பனத்தில் அதிக பகும் பதினைந்து நாட்கள் இருக்கலாம்.

சரீர மஹாஸ்தம்பனம் என்பது சிஷ்யனது சரீரத்திற்கு ஏதாவது பெரிய அடியோ காயமோ ஏற்பட்டால் சரீரம் முழுவதையும் உணர்விழக்கச் செய்து பாதுகாப்பான இடத்திற்குக் கொண்டு சேர்ப்பார். இதில் மூச்சு தவிர மற்ற சரீரச் செயல்கள் இருக்காது.

ஜீவஸ்தம்பனத்தில் சிஷ்யனது சரீரம் சவம் போலாகும். ஸாக்ஷி ஜீவ ப்ரவேசம், ஹடயோகம், பேதாபேத நிரூபண ஸாக்ஷி யோகம் இவைகளுக்கு இந்த ஸ்தம்ப்பனம் அவச்யம்.

4. தசமஹா உபாஸநா ஸித்திகள் -

இதில் பத்து ஸித்திகள் உள்ளன. அவை அணிமா, லகிமா, மஹிமா, ஈசித்வம், வசித்வம், ப்ராகாம்யம், புக்தி, இச்சா, ப்ராப்தி, ஸர்வகாம ஸித்தி என. ஸ்ரீ குருநாதர் அனுக்ரஹத்தால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு தசமஹாஸித்திகளும் உள்ளன. இன்றும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கனவு நிலையில் ஸர்வகாம ஸித்தி வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் பரீக்ஷித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கையால் மந்த்ரதானம் வாங்கிச் செல்வதுண்டு.,

5. நிர்யாண உபாஸநா ஸித்தி :-

காரண சரீர ஸித்தி என்பர். இதில் 10 யோக க்ரியைகள் உள்ளன. அவையாவன. 1. ஸாக்ஷி சரீர ப்ரயாணம். (astral travel) 2. பேதாபேத நிரூபணஸாக்ஷி யோகம். 3. ஆவிர்பாவ ஸ்வரூபம், 4. ஸஹஜ ஸமாதி, 5. ஹடயோகம், 6. அந்தர்முக தீக்கூ, 7. ஹம்ஸ - மஹா ஹம்ஸ - பரம ஹம்ஸதீகைக்கள். 8. நிர்யாண தீக்கூ, 9. ஸாக்ஷி ஜீவ ப்ரவேச தீக்கூ, 10. ஏகாதசாவதான ஸித்தி என. மேற்கூறியவைகளில் 1,6,9 யோக க்ரியைகள் முன்னர் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஏழாவதான

ஹம்ஸ - மஹா ஹம்ஸ - பரமஹம்ஸ தீக்ஷங்கள், ஆயிரம் அந்தர்முக தீக்ஷங்களைப் பெற்றுத் தூர்யாதீத பரமஹம்ஸாச்ரம தீக்ஷங்களைப் பெற்றவரால் மட்டும் செய்யக் கூடியவை.; ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீ குருநாதரின் ஆஜ்ஞாநுப்பதி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பூர்வாச்ரம மாதாமஹருக்கு 30-11-2001 அன்று தூர்யாதீத ஹம்ஸாச்ரம தீக்ஷங்களைப் பீடத்திலேயே செய்து அருளினார். தற்போது மஹாஹம்ஸாச்ரம தீக்ஷங்களான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

எட்டாவதான நிர்யாண தீக்ஷங்களை மஹாஸித்த புருஷர்கள் தனக்குத் தானேயோ அல்லது தனது சிஷ்யருக்கோ அல்லது பிறகு யோகிகளுக்கோ ஸாலக்ஷ்ம சரீரத்தில் செய்ய வேண்டிய யோக தீக்ஷங்களுக்காக ஸ்தால சரீரத்தை யோகாக்கினியால் பிரித்து எடுப்பதே. நிர்யாண தீக்ஷங்க்குப் பிறகு ஸ்தால சரீரம். யோகாக்னியால் பல்மமாகிவிடும். ஸாலக்ஷ்ம காரண சரீரங்களே எஞ்சி நிற்கும். அவை யோக சக்தியால் ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவர தபோவனம் போன்ற ஸித்த கோஷ்டரங்களில் தவம் செய்து நற்கதி பெறும்.

பத்தாவதான ஏகாதசாவதான ஸித்தி பதினேரு வகைப்படும். இதுவும் ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பீடத்திலுள்ள ஸ்தால சரீரத்தைத் தவிர பத்து இடங்களில் திவ்ய சரீரத்துடன் தவம் செய்கிறார். அவை (1-6) திருவண்ணாமலையிலுள்ள ஸத்யோஜாத - வாமதேவ - அகோர - தத்புருஷ - ஈசான - யோகாக்னி குண்டங்கள். 7 ப்ரஹ்மமானஸ ஸரோவர தபோனம். 8. மஹாமேரு ச்ருங்க தபோவனம், 9. மஹாகைலாஸ தபோவனம், 10. காச்மீர யோகாக்னி குண்டம். இதுபோல் பதினெண்று இடங்களில் ஒரே ஸமயத்தில் இருந்து கொண்டு ஜபாதிகளைச் செய்யும் யோகத்திற்கு ஏகாதசாவதான ஸித்தி என்று பெயர்.

7. குரு தத்வம் - ஸ்ரீ மஹாமேரு ச்ருங்கத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ப்ரத்யக்ஷ அனுபவம் - அம்பாள் ஆஜையின்படி ஸ்ரீ குருநாதர் பாடிய “ஸ்ரீ குருகிதம்”

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு, ஸ்ரீ குருநாதர் 31-10-1998ல் ப்ரஹ்மமாஸன ஸரோவரிலுள்ள தபோவனத்தில் முதல் அந்தர்முக தீக்ஷையை அருளினார். அது முடிந்ததும் அம்பாளை தரிசிக்க “மஹாமேருச்ரங்கம்” அமைத்துச் சென்றார். அங்கு அம்பாள், ஸ்ரீ குருநாதர், ஸ்வாமிகள் இருவருக்கும் மதுபர்கம் போன்ற அம்ருத ரஸத்தைக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் செய்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து, இவ்வாறு சொன்னார்.

‘குழந்தாய், உனக்குக் கிடைத்த குருநாதர் ஸாதாரணமான குருநாதர் அல்ல. அவர் உனது கல்மஷமில்லாத, குழந்தைத்தனமான குருபக்தியால் உன்னை ஒரு மஹாஸித்த புருஷனாக, ஆதர்ச குருவாக இருக்கவைத்து, பல ஜீவன்களுக்கு நல்வழி காட்டுபவனாக விளங்க வைக்கப்போகிறார். ஸ்ரீவாஞ்சாகல்பலதா ஸ்ரீ வித்யாகணபதி உபாஸனையிலும், யோகக்ரியைகளிலும் நீதன்னிகரற்றவனை விளங்குவாய். உன்னைப் பற்றிய ஸுக்ஷமங்களை உன் குருநாதரைத் தவிர யாராலும் அறிய இயலாது. எனவே ஒருவரது ஆலோசனையையும் கேட்காமல், எவ்வளவு விக்னங்கள் வந்தாலும், தளராமல் உன் குருநாதர் காட்டும் வழியில் தைர்யமாகச் செல். அவரிடமே எல்லாவற்றையும் காண்’’ என்று சொல்லி விட்டு உன் குருநாதரின் பெருமைகளை ஒரு கீதமாகப் பாடு என்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உனக்கு பாட்டும் தெரியாது. ஸாஹித்யமும் வராது என்றார்.

அதற்கு அம்பாள், “குழந்தாய் ! உன் குருவை நினைத்துப்பாடு. எல்லாம் அற்புதமாய் அமையும் என்றான் !.

உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குருநாதரைச் சரணடைந்து மடமடவென கீழ்வரும் குருகீத்தைப் பாடினார்.

ஸ்ரீ குருநாதரும் அம்பாளும் கீத்தைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து பீட பூஜையின் போது இதைத் தினம் பாடும்படி கட்டளையிட்டார்கள். அதன்படியே அன்றிலிருந்து இன்று வரை தினமும் பூஜையின்போது யோக பீடத்தில் இந்த கீதம் பாடப்பட்டு வருகிறது.

ஸ்ரீ குருக்தம்

ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	ஸ்ரீ குருநாத பாஹி மாம்
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	ஸ்ரீ குருநாத ரக்ஷ மாம் (பல்லவி)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	சாந்தஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	காருண்யமூர்த்தே பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	வருத்த ஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	கோமத்யம்பாஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	மார்க்தர்ஸின் பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	மார்க்கபந்தோ பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	அருணவர்ண பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	த்ரிநேதர பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	அந்தர்முகவிகாஸ பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	ரக்ஷாமந்தரஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	ஸ்ரமகஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	விகடஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	ஹேரம்பஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	வத்ஸானுஜ பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	மந்த்ரஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	வித்தஸ்வரூப பாஹி மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	மஹாகணபதி ஸ்வரூப பாஹி மாம்
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	மஹாகணபதி ஸ்வரூப ரக்ஷ மாம்
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	மஹாஷோடஸ் ஸ்வரூப பாஹி மாம்
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	மஹாஷோடஸ் ஸ்வரூப ரக்ஷ மாம்
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	வித்யாகணேசர ஸ்வரூப பாஹி மாம்
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	வித்யாகணேசர ஸ்வரூப ரக்ஷ மாம் (ப)
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	அத்வைதஸ்வரூப பாஹி மாம்
ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத	அத்வைதஸ்வரூப ரக்ஷ மாம (ப)
தேவி மாம் ஸ்ரீ குருநாத	மெளளெலித்திம மாம் தேவி
தேவி மாம் ஸ்ரீ குருநாத	த்யான லித்திம மாம் தேவி
தேவி மாம் ஸ்ரீ குருநாத	யோகஸித்திம மாம் தேவி
தேவி மாம் ஸ்ரீ குருநாத	ஸமாதிலித்திம மாம் தேவி
தேவி மாம் ஸ்ரீ குருநாத	ப்ரஹஸ்ஞானம் மாம் தேவி
தேவி மாம் ஸ்ரீ குருநாத	ப்ரஹஸ்மைக்யம் மாம் தேவி

ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத

பாஹி பாஹி மாம் பாஹி இஹு ஸம்ஸாராத் மாம் பாஹி
த்ராஹி த்ராஹி மாம் த்ராஹி இஹு ஸம்ஸாராத் மாம் த்ராஹி
அன்யதா பரஞாம் நாஸ்தி தவமேவ பரஞாம் மம।
தஸ்மாத் காருண்ய பாவேன ரகஷ ரகஷ கணேஸ்வர !!

ஸ்ரீ குருநாத ஸ்ரீ குருநாத
பாஹி பாஹி மாம் பாஹி இஹு ஸம்ஸாராத் மாம் பாஹி
த்ராஹி த்ராஹி மாம் த்ராஹி இஹு ஸம்ஸாராத் மாம் த்ராஹி
ஸ்வருபநிரூபண ஹேதவே ஸ்ரீ குரவே நமோநம: நமோநம: நமோநம:
ஸ்வச்சப்ரகாபரவிமர்பச ஹேதவே ஸ்ரீ பாமகுருவே நமோநம: நமோநம:
நமோநம:
ஸ்வாத்மாமபஞ்ஜரவிலை கேஜலே ஸ்ரீ பரமேஷ்டி குரவே நமோநம:
நமோநம: நமோநம:
கணேசானந்தநாத க்ருதமிதம் கீதம் ·
ஸ்வீகுருஷ்வ ஸ்வீகுருஷ்வ ஸ்வீகுருஷ்வ தயாநிதே.

சுபமஸ்து